

Băng Thủy Dịch Ngụ

Lặng lại bảo vệ

HẠNH PHÚC

Edit+Beta:

dêmcôdon

des by Thủy Nguyệt Lam Thiên

绘图:廉少爷 QQ: 1520416542

NGUỒN TRUYỆN: TUYẾT THẦN THIÊN VŨ CUNG <http://blog.sina.com.cn/immanhua>

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hôn Lễ Không Thể Thay Đổi

Chương 2: Trở Lại Ngày Còn Bé

Chương 3: Sự Thật Không Thế Nào Thay Đổi

Chương 4: Làm Cho Ba Chữa Bệnh

Chương 5: Tiểu Hoa Học Y

Chương 6: Đi Lên Thị Trấn Đạo

Chương 7: Nói Thật Mọi Chuyện Cho Ba Biết

Chương 8: Cha Và Ba

Chương 9: Con Không Muốn Rời Khỏi Nhà Của Con

Chương 10: Chúng Ta Về Nhà

Chương 11: Đi Học

Chương 12: Chung Đụng Với Bạn Học

Chương 13: Hai Ba Con

Chương 14: Cuộc Sống Hạnh Phúc Không Buồn Không Lo

Chương 15: Phong Cảnh Trong Cuộc Sống Tươi Đẹp

Chương 16: Cổ Phiếu Không Thể Làm Một Nghề

Chương 17: Dời Nhà Xưởng

Chương 18: Tâm Tư Của Ba Giang

Chương 19: Trong Lúc Tiến Hành Cứu Người

Chương 20: Cởi Bỏ Khúc Mắc

Chương 21: Chuyển Đi Bắc Kinh

Chương 22: Đến Trường Học Bắc Kinh

Chương 23: Gặp Người Quen

Chương 24: Học Đại Học

Chương 25: Lý Minh Ngọc Đã Biết

Chương 26: Bạn Cũ Tới Chơi

Chương 27: Cao Giang Cảnh Đi Xem Mắt

Chương 28: Rối Rắm
Chương 29: Gặp Lại Tô Thiên Triết
Chương 30: Thời Gian Trôi Qua Cực Nhanh
Chương 31: Tỏ Tình
Chương 32: Tình Yêu Của Mẹ
Chương 33: Gặp Người Nhà
Chương 34: Thăm Thấu Vào Cuộc Sống Lẫn Nhau
Chương 35: Con Người Thật Sự Rất Yếu Ốt
Chương 36: Tiến Hành Trong Ngọt Ngào
Chương 37: Nhận Giấy Chứng Nhận
Chương 38: Hôn Lễ Hai Nơi
Chương 39: Cuộc Sống Bình Thản Trong Quân Đội
Chương 40: Vợ Lính Giúp Đỡ Lẫn Nhau
Chương 41: Gặp Lại Lý Minh Ngọc
Chương 42: Bánh Bao Đến
Chương 43: Mẹ Minh Ngọc
Chương 44: Cực Cứng Nghịch Ngợm
Chương 45: Tiểu Hồ Đến
Chương 46: Viết Sách Cho Ông Triệu
Chương 47: Bị Hai Tên Quỷ Nhỏ Tranh Nhau Đòi
Chương 48: Ghen
Chương 49: Báo Động Trước Động Đất
Chương 50: Cần Phải Biểu Diễn Tiết Mục
Chương 51: Tiệc Tối Giao Thừa
Chương 52: Báo Động Trước Động Đất
Chương 53: Kết Thúc Hạnh Phúc
Chương 54: Ngoại Truyện 1
Chương 55: Ngoại Truyện 2
Chương 56: Ngoại Truyện 3

Mục lục

- Chương 1: Hôn Lễ Không Thế Thay Đổi
- Chương 2: Trở Lại Ngày Còn Bé
- Chương 3: Sự Thật Không Thế Nào Thay Đổi
- Chương 4: Làm Cho Ba Chữa Bệnh
- Chương 5: Tiểu Hoa Học Y
- Chương 6: Đi Lên Thị Trấn Đạo
- Chương 7: Nói Thật Mọi Chuyện Cho Ba Biết
- Chương 8: Cha Và Ba
- Chương 9: Con Không Muốn Rời Khỏi Nhà Của Con
- Chương 10: Chúng Ta Về Nhà
- Chương 11: Đi Học
- Chương 12: Chung Đụng Với Bạn Học
- Chương 13: Hai Ba Con
- Chương 14: Cuộc Sống Hạnh Phúc Không Buồn Không Lo
- Chương 15: Phong Cảnh Trong Cuộc Sống Tươi Đẹp
- Chương 16: Cổ Phiếu Không Thế Làm Một Nghề
- Chương 17: Dời Nhà Xưởng
- Chương 18: Tâm Tư Của Ba Giang
- Chương 19: Trong Lúc Tiến Hành Cứu Người
- Chương 20: Cởi Bỏ Khúc Mắc
- Chương 21: Chuyển Đi Bắc Kinh
- Chương 22: Đến Trường Học Bắc Kinh
- Chương 23: Gặp Người Quen
- Chương 24: Học Đại Học
- Chương 25: Lý Minh Ngọc Đã Biết
- Chương 26: Bạn Cũ Tới Chơi
- Chương 27: Cao Giang Cảnh Đi Xem Mắt
- Chương 28: Rối Rắm
- Chương 29: Gặp Lại Tô Thiên Triết
- Chương 30: Thời Gian Trôi Qua Cực Nhanh
- Chương 31: Tỏ Tình
- Chương 32: Tình Yêu Của Mẹ
- Chương 33: Gặp Người Nhà
- Chương 34: Thẩm Thấu Vào Cuộc Sống Lẫn Nhau
- Chương 35: Con Người Thật Sự Rất Yếu Ốt
- Chương 36: Tiến Hành Trong Ngọt Ngào
- Chương 37: Nhận Giấy Chứng Nhận
- Chương 38: Hôn Lễ Hai Nơi

Chương 39: Cuộc Sống Bình Thản Trong Quân Đội
Chương 40: Vợ Lính Giúp Đỡ Lẫn Nhau
Chương 41: Gặp Lại Lý Minh Ngọc
Chương 42: Bánh Bao Đến
Chương 43: Mẹ Minh Ngọc
Chương 44: Cực Cường Nghịch Ngợm
Chương 45: Tiểu Hồ Đến
Chương 46: Viết Sách Cho Ông Triệu
Chương 47: Bị Hai Tên Quỷ Nhỏ Tranh Nhau Đòi
Chương 48: Ghen
Chương 49: Báo Động Trước Động Đất
Chương 50: Cần Phải Biểu Diễn Tiết Mục
Chương 51: Tiệc Tối Giao Thừa
Chương 52: Báo Động Trước Động Đất
Chương 53: Kết Thúc Hạnh Phúc
Chương 54: Ngoại Truyện 1
Chương 55: Ngoại Truyện 2
Chương 56: Ngoại Truyện 3

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hôn Lễ Không Thế Thay Đổi

Editor: demcodon

Ngày mai chính là hôn lễ của Lý Lạc, Lý Lạc đến bây giờ cũng không có một chút cảm giác hưng phấn, cầm lấy một ly rượu đỏ đứng ở cạnh cửa sổ sát đất, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Có ai ngày kết hôn cũng là ngày chồng có đứa con được một tháng, hơn nữa đứa trẻ đó không phải con của cô. Hôn lễ uất ức như vậy cũng phải cử hành, bây giờ Lý Lạc thật sự muốn ăn thịt người. Không phải nói yêu cô ư? Yêu mà lên giường của phụ nữ khác, yêu mà đến lúc kết hôn rồi mới biết được đối phương vừa sinh đứa bé, thật sự là buồn cười, thật sự rất là buồn cười... Ha ha ha ha, cầm lấy ly rượu lên, rót hết ly này đến ly khác, đây là cuộc sống mà cô đã chọn ư?

Có lẽ lúc cô gọi là Giang Tiểu Hoa mới là lúc cô hạnh phúc nhất! Khi đó mặc dù nghèo một chút, nhưng thật sự rất hạnh phúc, có người ba yêu thương mình, lại có người mẹ dịu dàng, còn có đứa em trai đáng yêu, người một nhà vui vẻ là như vậy. Mặc dù ba không phải là ba ruột của cô, nhưng ông rất yêu thương cô không có một chút giả dối. Cho nên sau khi mẹ qua đời biết mình bị bệnh, ông đành phải ủy thác cô cho cha ruột của cô. Nếu ba biết những ngày cô sống ở nơi này không hạnh phúc thì có hối hận với quyết định đó không?

Chắc là không thể nào! Nghĩ tới lúc trước mình mới tìm được đứa em trai chất phác kia đã hơn 20 tuổi, trên người còn mặc bộ quần áo vá vụn. Nó làm công nhân bốc vác ở một công trình xây dựng, ngay cả tiểu học cũng

không học xong. Sau khi ba qua đời, mỗi bữa cơm đều phải ăn chực mỗi nhà một chút để sống qua ngày...

"Leng keng ——" Cô đang suy nghĩ thì tiếng chuông cửa vang lên, Lý Lạc chỉnh lại quần áo trên người, đi ra mở cửa.

"Chị, cái đó, ngày mai chị lập gia đình, em đến xem chị một chút." Lý Lạc vừa rồi còn đang nghĩ em trai thì em trai đã xuất hiện ở trước mặt mình, trong tay còn cầm một bó hoa bách hợp.

Nhìn thấy Lý Lạc nhìn chăm chăm bó hoa, tiểu Hồ có chút ngại ngùng, quần áo trên người cậu đều là chị mua cho, cậu sợ chị nói mình tiêu tiền bậy bạ. Tiểu Hồ vội vàng giải thích: "Người ta nói ý nghĩa của loài hoa này tốt, ý là trăm năm hảo hợp cho nên em bỏ tiền ra mua cho chị một bó."

"Rất thơm!" Lý Lạc nhận lấy bó hoa rồi kéo em trai vào cửa, một ngày trước khi kết hôn không có một người thân hay bạn bè nào đến xem cô, chỉ có em trai tới, cũng coi như có tâm.

"Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì chị làm cho em." Lý Lạc hỏi, tiểu Hồ vẫn không muốn dùng tiền của cô, cho nên Lý Lạc biết nó cũng không có bao nhiêu tiền.

"Ăn, ăn!" Tiểu Hồ vuốt đầu tóc của mình, cười ngây ngô nói.

Rửa vài trái cây để vào trong đĩa mang ra, cầm lấy một quả táo vừa gọt vỏ vừa nói: "Hai ngày nay có mệt không?"

"Không mệt, không mệt, anh Triệu cũng chỉ để em lái xe, vác mấy thứ đồ nặng gì đó cũng không để cho em làm." Tiểu Hồ liên tục khoát tay, công việc chị tìm cho cậu tốt hơn công việc trước kia mình tìm rất nhiều.

"Nếu không thích thì nói cho chị biết, chị sẽ đổi việc khác cho em." Lý Lạc gọt quả táo xong đưa cho tiểu Hồ nói.

Tiểu Hồ cầm lấy quả táo lên cắn lớn một miếng to: "Thích... không cần... đổi." Tiểu Hồ vừa ăn quả táo vừa nhìn Lý Lạc. Cậu phát hiện hình như Lý Lạc không vui vẻ, ăn xong quả táo trên tay, ân cần hỏi: "Chị, bộ dáng của chị không giống như người muốn làm cô dâu?"

Lý Lạc sừng sốt xoa xoa đầu của nó, cười khổ nói: "Sao lại không giống, nhóc con em từng thấy qua cô dâu rồi à?"

"Không phải, trước kia tiểu Mỹ ở cách vách nhà, trước ngày đám cưới em thấy cô ấy cười rất vui vẻ, nhưng còn chị, trên mặt chị không có nở một nụ cười! Với lại, sao ngày hôm nay không có ai đến ở cùng chị vậy?" Tiểu Hồ nhớ lại nói, lúc tiểu Mỹ kết hôn rất náo nhiệt, nhưng nơi này của chị lại lạnh lẽo như vậy.

"Hôm nay cũng không phải chủ nhật, người trong thành phố là thế, không thích quá náo nhiệt. Ngày mai hôn lễ gom một đồng người lại ăn một bữa cơm là được." Lý Lạc giải thích, hy vọng giải thích này đủ để cho thằng ngốc này tốt hơn một chút.

Tiểu Hồ hí mắt, cười lộ ra hai hàm răng, ngốc ngốc nói: "Thì ra là thế! Người trong thành phố và người ở nông thôn em không giống nhau. Chị, chị xem còn có việc gì để cho em làm không? Em không bận gì nhiều có thể giúp chị chút ít."

"Không có, không có việc gì muốn em làm. A — đúng rồi, tiểu Hồ, chị muốn để phòng này cho em, đây là tự chị mua. Mặc dù không lớn nhưng là do chị dùng tiền mình kiếm về mua được. Sau này kết hôn, chị cũng không ở nơi này, để trống cũng rất tiếc." Lý Lạc đã sớm nghĩ kỹ, trước kia không tìm được em trai, bây giờ tìm được rồi, phải cố gắng hết sức cho nó sống tốt hơn một chút.

Tiểu Hồ lắc đầu: "Chị, ba nói, nếu như chị còn nhận em thì chính là chị của em, cả đời này em cũng là em trai của chị. Chị không cần cho em cái gì

hết, tự em có thể nuôi sống bản thân em."

"Tiểu..." Lý Lạc còn muốn nói gì thêm nhưng lúc này điện thoại lại vang lên. Lý Lạc cầm nó lên thì thấy đó chính là đối tượng ngày mai kết hôn của mình gọi đến. Lý Lạc không muốn gọi hẳn là vị hôn phu, bây giờ cô hết sức bài xích người này. Nếu không phải hôn lễ ngày mai không thể hủy thì Lý Lạc thật sự cũng không muốn cưới.

Điện thoại vẫn vang: "Chị, sao chị không nghe điện thoại vậy?" Nghe được giọng của tiểu Hồ, Lý Lạc mới hồi phục lại tinh thần, cô không muốn để cho em trai lo lắng. Lý Lạc cầm lấy điện thoại đi ra ban công.

"Alô."

"Lạc Lạc à, là anh, bây giờ em đã chuẩn bị xong chưa? Có cần anh giúp gì không?" Đầu điện thoại bên kia truyền tới giọng nam dễ nghe.

"Còn gì để chuẩn bị sao, anh đừng giả mù sa mưa nữa." Trước kia Lý Lạc cảm thấy giọng nói của hắn rất êm tai, nhưng kể từ khi biết được chuyện đó, cứ mỗi khi nghe giọng nói của hắn thì cô muốn nôn ra.

"Lạc Lạc... em... vẫn còn tức giận hả?"

"Tức giận, tức giận cái gì? Có cái gì đáng giận à?" Lý Lạc mỉa mai nói.

"Lạc Lạc, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! Anh biết đó là lỗi của anh, nhưng mà chúng ta sẽ sống với nhau cả đời, em..."

"Cả đời? Anh xác định? Bây giờ tỉ lệ ly hôn rất cao, nếu không phải các người ép tôi thì ngày mai căn bản sẽ không có hôn lễ." Càng nghĩ cô càng tức giận, tất cả mọi người đều lừa gạt cô, ngay cả cha ruột của cô cũng không ngoại lệ, cái gì mà muốn tốt cho cô, cái gì là lời nói dối có thiện ý, thật sự là buồn cười!

Bên kia điện thoại yên lặng một hồi lâu, mới nghe được hấn tiếp tục nói: "Lạc Lạc, anh biết em tức giận anh, em hận anh, thật ra anh cũng hận mình, kể từ khi anh biết đứa trẻ kia là con của mình, anh tức giận không kém hơn em bao nhiêu. Nhưng mà, cho dù là thế anh cũng không muốn buông tay em ra. Lạc Lạc, anh xác định chúng ta sẽ đi hết cả cuộc đời, đối với đứa nhỏ đó chính là trách nhiệm của anh, anh luôn yêu em, mãi mãi là thế!"

"Ha ha, Tô Thiên Triết! Anh cho rằng mấy lời nói ngon ngọt này sẽ làm cho tôi tin sẽ tin sao? Đã có con riêng với người khác rồi, còn không buông tha tôi, anh cho rằng tất cả mọi người đều phải xem anh là trung tâm vũ trụ sao?" Lý Lạc xem thường, nếu như yêu cô thì sao lại lên giường của người phụ nữ khác sinh con, chỉ dùng một câu say rượu mất lý trí là có thể giải thích xong hả? Khi bảng báo cáo xét nghiệm DNA* xuất hiện ở trước mặt cô, cô luống cuống tới mức nào, khi tất cả mọi người đều đứng ở bên cạnh hấn, cô đau lòng tới mức nào. Trách nhiệm? Có trách nhiệm là có thể thoát khỏi ư?

(*Là xét nghiệm về di truyền gen nhằm xác định sự liên hệ huyết thống cha/ mẹ - con, ông/ bà – cháu, anh/ chị - em....)

"Lạc Lạc, anh biết bây giờ có nói gì em cũng nghe không lọt tai, nhưng mà anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình bù đắp cho em, sẽ thực hiện lời hứa của mình, em cứ chờ xem đi! Nghỉ ngơi sớm một chút, mai anh sẽ tới đón em đi sớm." Hấn là không còn lời nào để nói, hấn là không muốn lại nghe Lý Lạc nói những lời không tốt. Tô Thiên Triết nhanh chóng cúp điện thoại.

Lý Lạc cầm điện thoại, chậm rãi ngồi xuống nền, hai tay ôm đầu gối, mặt vùi ở trên đùi.

* * *

"Chị, chị không thích thì không cần gả." Tiểu Hồ vừa rồi đi tới phòng rửa tay thì không cẩn thận nghe được chị nói chuyện. Cuối cùng cũng hiểu tại sao trên người chị không có chút vui vẻ khi được làm cô dâu.

"..." Lý Lạc yên lặng, sao cô lại muốn kết hôn với vị hôn phu miệng luôn nói chỉ yêu cô, nhưng lại có đứa nhỏ với người phụ nữ khác chứ.

"Chị, em nói thật. Trước kia ba nói với em, cô gái muốn kết hôn thì phải tìm người mình thích, như vậy mới có thể hạnh phúc. Chị, chị còn nhớ mẹ từng nói gả cho ba mẹ rất hạnh phúc, đúng không?" Lời của tiểu Hồ gợi lại ký ức xưa của Lý Lạc.

Nhớ tới người mẹ đã qua đời của mình, lúc đó bà kéo ba nói mình rất hạnh phúc. Cũng nói cô phải lấy người mình thích, nhưng mà... cô cũng không thể nào quay đầu.

"Tiểu Hồ, có một số việc em không hiểu đâu! Hôn nhân ấy mà, có khi là bởi vì tình yêu, có khi là bởi vì lợi ích, cũng có khi là bởi vì quyền lợi, còn có khi là bởi vì cam kết... Từ khi chị tới nhà họ Lý thì nhất định phải có một mối hôn nhân như vậy, chị không thể thay đổi được." Lý Lạc giải thích.

"Nhưng mà... chị không thích. Chị, chị không thích hôn sự này thì em cũng không thích. Những lời vừa rồi chị nói em cũng nghe được, người kia có người ở bên ngoài, lại có con riêng, chị đừng gả nữa, được không?" Tiểu Hồ lôi tay Lý Lạc còn nghiêm túc nói. Lúc nhỏ ba nói chị đi tới chỗ cha ruột thì sẽ hạnh phúc, nhưng chị bây giờ không có chút gì gọi là hạnh phúc cả.

"Tiểu Hồ, không còn kịp rồi, mai là ngày cử hành hôn lễ, giấy kết hôn cũng đã sớm nhận." Nói tới đây Lý Lạc giơ tay lên vò tóc tiểu Hồ, cười nói: "An tâm đi! Chị tới đâu cũng có thể sống rất tốt, không nói nữa, chị đói bụng, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm đi! Chị lười nấu quá."

Ăn cơm xong, không để ý tới sự phản đối của tiểu Hồ, Lý Lạc đuổi tiểu Hồ về, tự mình đi về nhà. Lúc đi ngang qua vườn hoa, Lý Lạc ngồi trên một

cái ghế nhìn bầu trời. Bầu trời hôm nay có không ít sao, người thành phố rất ít khi có thể thấy nhiều sao như vậy. Lý Lạc nhắm mắt lại nghĩ tới lời của tiểu Hồ, nhỏ giọng thì thầm: ‘Nếu có thể trở lại lúc trước một lần nữa thì tốt quá.’

Lúc này, Lý Lạc nhắm mắt lại không có phát hiện trên bầu trời xuất hiện một ngôi sao xẹt qua.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trở Lại Ngày Còn Bé

Editor: demcodon

“A ừ...” Đầu đau quá! Chẳng lẽ là ngày hôm uống quá nhiều rượu đỏ sao? Lý Lạc dùng tay gõ gõ đầu, cố gắng làm đầu giảm bớt đau đớn. Mặc dù vẫn muốn ngủ tiếp nhưng không được, phải dậy thôi, cho dù không muốn thì hôm nay cũng là ngày kết hôn đó!

Dùng sức chống thân thể lên, kỳ lạ thật? Sao giường nhà cô lại cứng như thế? Lý Lạc chậm rãi mở mắt, nhìn lên đỉnh màn, trợn tròn mắt, lại vươn tay vén màn lên, nhìn cảnh tượng xa lạ mà quen thuộc trước mắt. Lý Lạc ngẩn người, chỗ này sao lại rất giống chỗ mình ở lúc trước thế?

“Tiểu Hoa, con tỉnh rồi hả? Khá hơn chút nào không?”

Lý Lạc chậm chạp lấy lại tinh thần, sững sốt, thất thần gọi: “Ba!”

Người ba chỉ có thể xuất hiện ở trong trí nhớ đi tới, dùng tay xoa xoa đầu cô, thở dài một cái thì thào nói: “Bớt nóng là tốt rồi?”

Là ba, là mùi hương của ba, Lý Lạc kích động dùng hết sức ôm lấy người ba mà cô chỉ có thể thấy ở trong mơ mà gào khóc.

Ba Giang sợ hết hồn, đứa nhỏ này sao vậy? Nhất thời không biết làm sao, ông đành ôm cô dỗ dành: “Tiểu Hoa ngoan, không khóc, không khóc, ba ở đây, ba ở đây...”

Lý Lạc khóc rất lâu mới ngừng lại, cầm lấy chén nước trong tay ba uống, sau đó uống thêm nửa ly sữa tươi, lại bị ba buộc uống thuốc xong rồi mới trở về giường nằm đắp chăn.

Sau khi ba Giang đi ra ngoài, Lý Lạc mới chống người ngồi lên, đặt tay lên mặt nhéo một cái “A ——” đau quá, không phải là mơ... Nhìn tới cánh tay của mình, rõ ràng là bàn tay của một đứa bé mà! Chẳng lẽ mình đã trở lại lúc còn bé rồi, trở lại lúc mình còn là Giang Tiểu Hoa ư?

Mặc quần áo tử tế xuống giường đi ra sân, nhìn những hình ảnh quen thuộc trước mắt, từ từ ngồi xổm xuống, nước mắt lại chảy xuống lần nữa, đây...thật sự là... tốt quá, thật sự là... tốt quá...

“Chị, sao chị khóc? Chưa hết bệnh hả? Còn khó chịu không?” Tiểu Hồ đi chơi từ bên ngoài về nhìn thấy chị mình đang ngồi khóc ở trong sân, chân ngắn nhỏ nhắn chạy vội tới.

Lý Lạc, không, Giang Tiểu Hoa lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn lên “Xì ——” vui vẻ. Trên mặt tiểu Hồ dính đầy đồng màu đen, dưới mũi còn có hai hàng nước mũi, trong mắt tràn đầy sự lo lắng nhìn cô.

“Tiểu Hồ à, em cũng lớn rồi còn không chú ý vệ sinh, nhìn cái mặt bẩn của em nè.” Tiểu Hoa lôi kéo tiểu Hồ đi vào trong nhà, dựa theo ấn tượng mơ hồ cầm cái chậu trong góc tường lên. Sau đó đổ ít nước sạch vào, đổ chút nước nóng từ trong ấm ra, lại múc chút nước lạnh từ trong lu nhỏ, thử xem nước có ấm không. Sau đó cầm khăn lông sạch sẽ ở trên kệ để vào chậu, dùng khăn lông lau mặt sạch sẽ cho tiểu Hồ trước rồi mới rửa mặt cho nó.

“Chị, bệnh của chị tốt hơn chưa?” Tiểu Hồ ngược đầu hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái, mang nước bẩn trong chậu đổ ra ngoài sân, nhìn tiểu Hồ đi theo mình cười nói: “Ừ, chị khỏe rồi, em xem em đi, có chút

nào giống đàn ông không? Chị bị bệnh thì em không tự rửa mặt được hả? Đúng là cậu nhóc bần mà.”

“Hì hì, em nhìn không thấy, tắm cũng không sạch sẽ.” Tiểu Hồ làm bộ chính trực nói.

Tiểu Hoa dùng ngón tay đâm đâm lên trán cậu: “Em đó, lười thì có, nếu chị không có ở đây thì cả đời này em cũng không rửa mặt hả?”

“Chị không ở đây? Chị muốn đi đâu? Có phải đi với mẹ hay không?” Tiểu Hồ nghe được lời nói của Tiểu Hoa sợ tới mức hai con mắt đỏ bừng.

Tiểu Hoa sừng sốt, để cậu xuống, ôm lấy tiểu Hồ an ủi: “Chị đùa với em đó! Chị không đi đâu hết, chị sẽ ở đây với em.”

“Ngoéo tay!” Tiểu Hồ đưa ngón tay út ra.

Tiểu Hoa cũng đưa ngón tay út của mình ra, lắc đầu một cái, đã bao lâu cô chưa ngoéo tay với người khác? Hai ngón tay móc lại một chỗ: “Ngoéo tay, thắt cổ, một trăm năm không được thay đổi, ai vi phạm thì trở thành... con rùa nhỏ.”

Tiếng cười của hai chị em phát ra như tiếng chuông bạc...

Ba Giang đi tới trước nhà, nghe tiếng cười truyền ra từ trong nhà thì sừng sốt, đã bao lâu rồi ông không có nghe được tiếng cười của tụi nhỏ nhà mình. Đi vào trong sân thì thấy hai đứa bé chạy như bay tới chỗ mình, cúi người ôm hai đứa bé, người đàn ông một mét bảy cũng nhịn không được mà chua xót.

“Ba, ba, chị hết bệnh rồi, còn rửa mặt cho con nữa.” Tiểu Hồ vui vẻ nói cho ba Giang biết.

“Ba, ba không biết tiểu Hồ bán bao nhiêu đâu, nhìn không ra màu da ban đầu luôn...” Tiểu Hoa cũng bĩu môi ôm lấy ba Giang làm nũng, có thể nhìn thấy ba... thật tốt, làm nũng với ba... cũng thật tốt...

Ba Giang mỗi tay kéo một đĩa nhỏ, nghe hai đĩa nhỏ mỗi người một câu làm lòng ấm áp.

Lát sau, ba Giang làm cơm xong gọi hai đứa bé vào ăn cơm, Tiểu Hoa uống chén cháo, trước mắt không có bao nhiêu món ăn, lại nghe âm thanh ba và tiểu Hồ uống cháo “xùm xụp“. Mặc dù thô lỗ, nhưng Tiểu Hoa lại cảm thấy rất thỏa mãn, đây... chính là mùi vị và âm thanh trong trí nhớ.

Cơm nước xong xuôi, ba Giang đuổi Tiểu Hoa và tiểu Hồ đi ra ngoài. Tiểu Hoa muốn rửa chén giúp nhưng ba không cho. Dưới sự giám sát của ba Giang, Tiểu Hoa đành phải uống thuốc.

Buổi tối đùa giỡn với tiểu Hồ xong, sau đó đốc thúc nó đi rửa chân, còn buộc nó đánh răng, hai người nằm trên giường một lát thì ngủ mất.

Bởi vì uống nước quá nhiều cho nên nửa đêm Tiểu Hoa phải dậy vì buồn tiểu, xuống giường tìm cái xô để giải quyết nhu cầu thân thể, vừa mới chuẩn bị lên giường thì Tiểu Hoa đột nhiên thấy phòng của ba mẹ sáng đèn. Tiểu Hoa tò mò muốn đi xem ba đang làm gì. Lén lút đi tới cửa phòng ba, vừa định hỏi tại sao ba còn chưa ngủ thì nghe được giọng của ba.

“Mẹ hai đứa, Tiểu Hoa hết bệnh rồi, em thấy thế nào? Em yên tâm, anh đã gọi điện thoại cho người kia, hẳn đồng ý nuôi Tiểu Hoa. Về sau Tiểu Hoa có thể đi học như bao đứa trẻ khác, không chừng còn có thể lên đại học. Tiểu Hoa của chúng ta rất thông minh, nhất định sẽ qua thật tốt... Còn có một chuyện, em đó, đừng trách anh, anh không tính chữa bệnh, ung thư này có chữa cũng không hết, cũng không thể vì vậy mà lãng phí tiền bạc. Anh muốn bán nhà để tiền lại cho tiểu Hồ, gửi vào trong thể tín dụng. Anh cũng hỏi rồi, có thể nửa năm lấy một lần, hẳn là có thể cho nó dùng để đóng

tiền đến trường. Sau đó anh tính gửi tiểu Hồ đến nhà cô nó, cũng không còn cách nào khác. Mặc dù cô nó có chút tật xấu nhưng đối xử với tiểu Hồ cũng không tệ lắm. Mẹ hai đứa, em sẽ không trách anh đúng không...”

Tiểu Hoa ở ngoài cửa sổ che miệng lại, cố gắng đè nén tiếng của mình, lại lặng lẽ trở về phòng mình. Dưới ánh sáng yếu ớt, cô nhìn tiểu Hồ trên giường, Tiểu Hoa rốt cuộc không khống chế được tâm tình. Thì ra... ba... đã sớm biết... bệnh của mình, thì ra... ba... chỉ muốn cho cô cuộc sống tốt hơn... Trong đầu nghĩ tới tính toán của ba, nghĩ tới tiểu Hồ sau khi mình bị đưa đi ngay cả tiểu học cũng không có học xong, tiền của ba để lại cho nó đều đi đâu? Sau khi mình tìm được tiểu Hồ cũng không nghe nó nhắc tới cô...

Mình nên làm gì đây? Ông trời ơi, bây giờ con phải làm gì đây...? Không đúng, tiểu Hồ từng nói qua, thầy thuốc Trung y đầu thôn Đông có châm cứu cho ba vài lần đã làm cho ba vốn không sống đến 1 năm mà kéo dài đến 3 năm, mà lúc đó châm cứu cô đã rời đi hơn nửa năm. Vậy có phải để cho ba trị sớm một chút thì cũng có thể sống lâu hơn một chút hay không?

Vừa mới moi ra từ trong miệng tiểu Hồ biết được bây giờ nó 5 tuổi, cô 9 tuổi, còn có 4 ngày nữa là cúng 49 ngày của mẹ. Mẹ mất vào ngày 21 tháng 5 năm, bây giờ là ngày 5 tháng 7 năm 1991. Cô nhớ rõ còn thiếu vài ngày nữa mới kết thúc kỳ nghỉ hè năm đó thì cha đến đón mình, ngày 1 tháng 9 khai giảng cũng chính là còn cách hơn 15 ngày cha tới đón mình. Cô nhất định phải làm cho ba bỏ ý định giao cô cho cha trong vòng 1 tháng, cũng phải làm cho ba tới thầy thuốc Trung y kia chữa bệnh, ba nhất định có thể sống lâu hơn một chút...

Mặc dù cha cuối cùng vẫn đứng về bên Tô Thiên Triết, nhất định phải bắt mình gả cho hắn, nhưng mấy năm qua ông đối với mình cũng không tệ. Mặc dù mẹ kế kia tương đối thương con trai của bà, nhưng vì cha và ông nội kiểm soát nên cũng không làm gì mình.

Mặc dù mẹ là vợ cả của cha nhưng ở nhà họ Lý không ai thừa nhận bà, chỉ vì mẹ là cô gái nông thôn đơn thuần do cha mang về, nghe mẹ nói cũng chỉ là nhận giấy hôn thú với ba chứ không có đãi tiệc rượu, làm cho mọi người đều nghĩ mình là con gái riêng, là kết quả cha không kiềm chế được trước khi kết hôn. May mắn là sau khi mẹ rời khỏi mới phát hiện mình mang thai, lúc cha vừa ly hôn với mẹ xong thì kết hôn ngay lập tức, làm cho mình cực kỳ hoài nghi nhân phẩm của cha, mà nó cũng là nguyên nhân làm cho tình cảm cha con cô có ngăn cách.

Thôi, thôi, cô cũng đã sống lại thì không cần thiết phải rối rắm nghĩ đến mấy chuyện cũ này nữa. Đời này cô sẽ chăm sóc cho ba thật tốt, nuôi tiểu Hồ thật tốt, tìm người thật lòng yêu thương mình để sống cả đời nữa là đủ. Mấy chuyện tình yêu hận thù của mẹ, ba, cha và mẹ kể trước kia đều không liên quan tới mình, mình cứ sống cuộc sống tạm ổn như vậy giờ là đủ rồi.

Trong lúc suy nghĩ thật lâu thì trời cũng dần sáng, Tiểu Hoa lúc này mới chìm vào giấc ngủ, cũng may là gần đây cô bị bệnh nên ba Giang cũng không gọi cô dậy. Chờ lúc Tiểu Hoa tỉnh dậy thì đã giữa trưa, đứng lên rửa mặt xong thì thấy ánh mắt buồn bã của tiểu Hồ.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sự Thật Không Thế Nào Thay Đổi

Editor: demcodon

“Chị, chị thật là có thể ngủ đó, ba còn không cho em gọi chị!” Tiểu Hồ bĩu môi oán trách giận.

Tiểu Hoa dùng tay xoa mặt của nó, buồn cười nói: “Chu cái miệng nhỏ nữa thì miệng của em sẽ trở thành nơi để treo bình dầu đó!” Hì hì, làn da của trẻ con thật sự rất tốt, cảm giác thật mềm mại.

Tiểu Hồ thật vất vả tránh khỏi bàn tay của Tiểu Hoa nói: “Ba bảo chị dậy rồi ăn cơm uống sữa tươi!”

Hôm qua Tiểu Hoa không để ý, hôm nay nghe được lời tiểu Hồ nói mới nghĩ đến lúc nhỏ ngày nào mình cũng có sữa tươi uống, còn em trai thì không có. Cô từng hỏi ba tại sao, ba nói em trai không đi học, đợi lúc nó đi học thì mới cho uống.

Tiểu Hoa kéo tiểu Hồ qua nói: “Hôm qua ngủ cả ngày, ăn một chút cơm. Hôm nay chỉ muốn ăn cơm, em uống hết sữa đi!”

“Đợi tới lúc em đi học, em cũng có thể uống nó mỗi ngày, uống ngon thật, lại ngọt nữa.” Tiểu Hồ nghe được lời của chị gái thì cầm ly lên uống hết.

Tiểu Hoa đau lòng nhìn nó, nhà người ta đều là trọng nam khinh nữ nhưng mà ba đối xử với mình còn tốt hơn tiểu Hồ nữa. Cô nhớ rõ lúc này,

sữa tươi chỉ có các công nhân mới được uống thôi.

Tiểu Hoa nhìn thời tiết tốt bên ngoài, trời nóng cũng không cần phải ăn nóng cơm, lấy một chén cơm có chút lạnh ở mặt trên trong nồi ra ăn, vừa ăn vừa nói chuyện với tiểu Hồ, chỉ một lát sau lại nói về hàng xóm, còn vô tình kiếm được ít thông tin về thầy thuốc Trung y, cô lại bắt đầu suy nghĩ đến dáng vẻ của người đó theo lời tiểu Hồ kể.

* * *

Ăn cơm tối xong, thu dọn chén đĩa, đuổi tiểu Hồ đi sang chơi với tiểu Mỹ ở nhà kế bên. Tiểu Hoa đi vào phòng ba mẹ, cô muốn tìm tờ giấy khám bệnh của ba cô, xem tình huống bây giờ thế nào rồi.

Vất vả lắm mới tìm được tờ giấy khám bệnh của ba ở trong hộp sắt, tự ý mở ra, vừa nhìn thấy trong đầu Tiểu Hoa 'âm ——' một tiếng, trên đó chỉ có mấy chữ “Ung thư dạ dày giai đoạn cuối“. Vốn còn ôm một chút hy vọng thì hy vọng bây giờ nó đã tan biến.

Định thần lại, cất giấy khám bệnh vào trong hộp sắt rồi để lại chỗ cũ. Nhất định phải để cho ba trị liệu sớm, không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Gọi tiểu Hồ ở nhà bên về, dặn nó chơi ở trong sân, coi cửa. Sau đó Tiểu Hoa đi tới nhà của thầy thuốc Trung y. demcodon-

“Bà Triệu, ông Triệu có ở không ạ?” Nhà của thầy thuốc Trung y cách nhà cô không xa, từ xa đã nhìn thấy vợ của ông ấy đang ngồi nói chuyện với mấy bà ở trên tầng đá thì đến Tiểu Hoa cười hỏi.

Bà Triệu gật đầu nói: “Ở đây, ở đây, đang ở trong sân thảo dược bảo bối của ông đó!”

Tiểu Hoa lễ phép nói: “Cám ơn bà Triệu, dì Sao, thím, bà Lý, con đi tìm ông một chút, mọi người nói chuyện vui vẻ nha!”

Nói xong Tiểu Hoa chạy vào trong nhà ông Triệu, từ xa cũng có thể nghe được tiếng mấy bà nói chuyện.

“Xem Tiểu Hoa này, thật hiểu chuyện, ai... đứa trẻ đáng thương, bây giờ cũng là một đứa trẻ không có mẹ, còn có tiểu Hồ kia cũng là đứa bé ngoan, chặc chặc... thật đáng thương...”

“Phải không đấy? Hai ngày trước còn bị bệnh, xem ra mới tốt...”

...

* * *

Đi vào sân của ông Triệu thì thấy ông đang cầm một cái kính ngời xồm trên mặt đất cẩn thận xem mâm thảo dược. Tiểu Hoa không có quấy rầy ông, vẫn đứng chờ ở một bên, lúc ông Triệu chuẩn bị đứng dậy thì mới chạy nhanh tới đỡ lấy ông.

“Tiểu Hoa à! Hết bệnh chưa?” Ông Triệu thấy Tiểu Hoa thì kéo tay cô bắt mạch: “Ừ, tốt lắm, thuốc tây nhanh hết bệnh, bất quá chỉ trị được phần ngọn. Tiểu Hoa à, sau này phải ăn cơm nhiều, vận động nhiều, biết không?”

“Dạ, con đã biết!” Tiểu Hoa gật đầu một cái.

Ông Triệu ngồi vào xích đu một bên, bên ngoài ông Triệu có một cây to, ánh mặt trời chiếu qua mấy tầng lá cây chiếu xuống dưới, không nóng mà ngược lại rất thoải mái. Ông Triệu đứng đưa cầm quạt hương bồ quạt nhìn thấy Tiểu Hoa không có đi, ông Triệu tò mò hỏi: “Tiểu Hoa, tìm ông có việc gì à?”

Tiểu Hoa cẩn cẩn mô mô nói: “Ông ơi, dựa vào thuốc Đông y có thể trị được ung thư dạ dày giai đoạn cuối không?”

Ông Triệu nhìn Tiểu Hoa một hồi chậm rãi lắc đầu, thời gian trước mình thấy Giang Tử thì phát hiện sắc mặt nó không tốt, bắt mạch cho nó thì nó không chịu, không nghĩ tới đã nghiêm trọng như vậy.

Nhìn thấy đối phương lắc đầu, nước mắt Tiểu Hoa rơi xuống, ông Triệu đau lòng lau nước mắt cho cô, 'đứa nhỏ đáng thương, mẹ mới vừa mất, cha lại...'

“Ông ơi, ông nói thử xem, nếu bây giờ bắt đầu trị liệu thì còn có thể sống bao lâu?” Tiểu Hoa nhắm mắt lại hỏi.

Ông Triệu bất đắc dĩ nói: “Ông cũng không thể nói rõ, chẳng qua tới giai đoạn cuối, thuốc Tây đã không có tác dụng, chỉ có thể trị bệnh bằng hoá chất. Thuốc Đông y hơn nữa châm cứu trị liệu đúng mực thì có thể sống thêm mấy năm.”

“Vậy ông chữa bệnh giúp ba con được không?” Tiểu Hoa kéo tay áo của ông Triệu cầu xin.

Ông Triệu gật đầu nói: “Chỉ cần con kéo ba con qua đây thì ông sẽ cố gắng hết sức mà trị bệnh cho nó.”

Tiểu Hoa cúi đầu khom mình về phía ông Triệu, nghẹn ngào nói: “Cám ơn ông, con sẽ mau chóng thuyết phục ba con. Ông có thể nói cho con biết mấy thứ kiêng kỵ của bệnh này không?”

...

* * *

Đi ra khỏi nhà ông Triệu, lòng của Tiểu rất nặng nề, thậm chí về nhà cũng không có tâm trạng đùa giỡn với tiểu Hồ.

Tiểu Hồ nhìn tâm trạng của chị không tốt cũng không dám làm ầm ĩ, từ nhỏ cậu đã biết nhìn sắc mặt của người khác. Nhìn thấy chị cầm chổi quét sân thì ngoan ngoãn chạy đi lấy ki đến đưa cho cô. Hai chị em quét sạch toàn bộ ba căn phòng, sau đó lại lau sạch mấy cái bàn ghế. Mặc dù phần lớn là Tiểu Hoa làm, còn tiểu Hồ thì chạy tới chạy lui.

Làm xong mấy chuyện này, Tiểu Hoa nhìn bản thân và tiểu Hồ đều rất bẩn, lại nhìn thấy hai bồn nước lớn ba phơi nắng trong sân, theo trí nhớ, cô và em trai thường dùng cái này để tắm rửa.

Đưa tay vào bồn nước thử xem nước đã ấm chưa, kéo một bồn nước khác đến dưới ánh nắng. Sau đó đi vào trong nhà lấy xà phòng ra, lại cầm một bộ quần áo sạch sẽ của tiểu Hồ tới thả một bên, cài chốt cửa lớn lại.

“Chị tắm rửa cho em hả?” Tiểu Hồ hỏi.

Tiểu Hoa vừa giúp nó cởi quần áo vừa nói: “Biết rõ còn cố hỏi, chẳng phải là nhìn thấy rõ ràng sao, còn giả vờ hỏi lại một chút mới hiểu hả?”

Tiểu Hồ cười hì hì không nói gì, nhưng mà ngoan ngoãn cởi hết quần áo. Trước hết múc nửa bồn nước đổ vào trong chậu rửa mặt, cũng may bồn không nhỏ cho nên để tiểu Hồ ngồi vào trong chậu, trước dùng khăn mặt chà lên người nó. Tiểu Hồ cũng không an phận, ở trong nước không ngừng nghịch phá. Tiểu Hoa tức giận đánh lên mông nó một cái mới chịu an tĩnh.

Dùng khăn lau trái mướp nhỏ xíu của tiểu Hồ trước, cũng may mà tiểu Hồ chỉ mới 5 tuổi nên Tiểu Hoa không có cảm giác đàn ông phụ nữ gì với nó.

Lúc lau người cho tiểu Hồ, lau làm cho nó ngứa ngáy, chọc tiểu Hồ cười khanh khách vì nhột, Tiểu Hoa cũng vì vậy mà vui vẻ hơn. Sau khi lau sạch, dùng xà phòng xoa lên trái mướp nhỏ, sau đó xoa trên người tiểu Hồ một lần, đương nhiên còn có cái đầu trọc của nó. Sau đó dùng nước không được sạch sẽ trong bồn xả hết bọt xà phòng trên người tiểu Hồ, rồi kéo bồn nước

bắn đến đổ xuống mép rãnh nước. Cuối cùng mang nước sạch trong chậu rửa mặt đổ vào bồn nước lớn, dùng nước sạch xả lên người nó một lần nữa. Tiếp đó dùng khăn mặt lau khô thân thể nó, cho nó mặc quần áo sạch sẽ vào.

Tiểu Hoa đuổi cái lưng mồi, thật sự rất mệt đó, nhìn người mình bị tiểu Hồ làm ướt sũng, không chút khách khí cầm một băng ghế nhỏ để ra ngoài cho nó, mở cửa lớn ra để tiểu Hồ ngồi ở ngoài canh cửa giúp mình tắm, vào bên trong gài cửa lại lại.

Nhìn một chậu nước kia, lại sờ tóc của mình, Tiểu Hoa thở dài một hơi, mang nước cuối cùng tiểu Hồ dùng, lại lấy chút nước chút ở trong chậu rửa mặt. Bất quá cố gắng đổ phần nước còn trong ra, nhưng không còn trong suốt bao nhiêu, Tiểu Hoa bật cười lắc đầu một cái. Từ bệ cửa sổ lấy xuống một cái chai tên Thanh Sáng, nhớ tới trước kia lúc Thanh Sáng náy mới bắt đầu là sản phẩm chuyên dùng cho phái nữ, đây là ba đặt biệt mua cho mẹ và cô dùng thì phải?

Dùng một ít nước trong chậu rửa mặt và nước còn dư lại trong bồn lớn, Tiểu Hoa cố gắng tắm rửa sạch sẽ. Sau khi tắm xong thì thay quần áo sạch, dùng cây lược gỗ bắt đầu chải mái tóc sơ của mình, không có gì để giúp dễ chải, thật sự rất không tiện mà? Tiểu Hoa vừa cảm khái xong ngay lúc thả cây lược gỗ xuống thấy bên cạnh có một lọ dầu hoa mới dành để chải tóc, nhất thời hiện một vạch đen trên trán.

Chải tóc xong mới mở cửa cho tiểu Hồ đi vào: “Sao chị tắm lâu vậy?”

Dùng cây lược gỗ nhẹ nhàng gõ lên đầu nó, không cho là đúng nói: “Chị cũng muốn đầu trơn như em để tắm rửa cũng nhanh hơn, chị nói cho em biết nè, vừa mới tắm rửa xong, đừng chạy loạn khắp nơi.”

“Đã biết ——” Tiểu Hồ nghịch ngợm nói.

Tiểu Hoa mang quần áo dơ của mình và tiểu Hồ thay ra thả vào trong chậu. Sau đó lấy bàn chà, cũng may quần áo mùa hè mỏng, cho nên chỉ trong chốc lát là giặt xong. Bất quá cho dù không khó nhưng Tiểu Hoa cũng lãng phí không ít nước. Tiểu Hoa le lưỡi, lại bắt ba cực khổ lấy nước rồi, cũng may mà vòi nước ở đầu thôn cách nhà mình không xa. Quê của Tiểu Hoa không phải rất lạc hậu, trong thôn có một phòng tắm lớn, một hàng có 5 vòi nước, giống như phòng tắm ở trường đại học; có điều là tắm ngoài trời, rất nhiều phụ nữ tới đó để giặt quần áo, làm vậy tiết kiệm sức không ít, có thể mang nước đến những nơi gần đây, nhưng Tiểu Hoa không nghĩ mình có thể tới đó giặt quần áo.

Làm xong mọi thứ, tính nấu cơm giúp ba nhưng nhìn nồi và bếp, Tiểu Hoa trợn tròn mắt. Trong nhà dùng 'lò gió tây' được lưu hành gần đây nhất, lửa trong lò rất tốt, đóng cửa lò cũng không có khói. Mặc dù dễ dùng hơn lò bình thường nhưng Tiểu Hoa không biết nhóm lửa, Tiểu Hoa cắt rửa đồ ăn xong để ở một bên nhưng không nấu.

Nhìn thấy tiểu Hồ tự chơi chạy tới chạy lui trong nhà, Tiểu Hoa trợn mắt, có thể chơi như vậy à? demcodon-lqd Gọi tiểu Hồ tới, kéo nó tới bàn đá trước nhà, lấy ra một quyển tập đã viết gần hết, lật lật quyển tập ra đến phía sau. Sau đó viết tên Giang Lâm lên, đó là tên đi học của tiểu Hồ, tiếp đó bắt đầu dạy nó viết chữ. Tiểu Hoa sáu tuổi thì đến trường, không có đi nhà trẻ, học kỳ sau là lên lớp 4, cô vừa mới qua sinh nhật 8 tuổi, bây giờ đã 9 tuổi.

Ở quê của Tiểu Hoa có một công xưởng chế tạo linh kiện máy móc, ba Giang làm quản lý ở đó, sáng 9 giờ đi chiều 5 giờ về, cũng không tính quá mệt. Chủ nhật được nghỉ đi dạo trong ruộng, trong nhà ít người nhưng không ít việc nên rất bận. Hôm nay, lúc ba Giang tan việc về nhà thì nhìn thấy quần áo đã được giặt sạch treo lên thanh sắt trong sân, sừng sốt một chút. Từ khi vợ mất, quần áo trong nhà đều do ông giặt mỗi tối, đảo mắt thì

thấy con gái đang dạy chữ cho con trai. Lòng ba Giang căng căng, nếu vợ còn sống thì tốt bao nhiêu?

Không có quấy rầy hai đứa nhỏ, đi vào trong nhà nhóm lửa nấu cơm. Cả nhà vui vẻ ăn cơm xong, Tiểu Hoa lại cướp việc rửa chén, lại lãng phí không ít nước. Ba Giang nhìn đến nước trong lu không còn nhiều, cầm đòn gánh lên đi gánh hai thùng nước về.

Trời tối, đỡ tiểu Hồ ngủ xong, Tiểu Hoa đi đến trước phòng ba gõ gõ cửa.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Làm Cho Ba Chữa Bệnh

Editor: demcodon

“Ba, con có chuyện muốn nói với ba.” Tiểu Hoa vừa gõ cửa vừa nói.

“Chờ một chút.” Tiếp theo Tiểu Hoa ở ngoài cửa nghe được tiếng sột soạt, phỏng đoán là ba đang mặc quần áo.

“Vào đi.” Nghe được tiếng của ba Tiểu Hoa đẩy cửa ra rồi đi vào.

Ba Giang ngáp giống như kéo đèn, Tiểu Hoa nhìn thấy sắc mặt của ba có chút không tốt lắm, âm thầm buồn rầu giống như mình đã chọn sai lầm thời gian đến.

Ba Giang cười tủm tỉm vỗ vỗ lên giường ý bảo Tiểu Hoa lại đây ngồi, vuốt đầu cô dịu dàng hỏi: “Tiểu Hoa tìm ba có việc hả?”

“Ba, ba đi xem bệnh có được không?” Tiểu Hoa nói thẳng ra tính toán của mình.

Ba Giang sửng sốt có chút chật vật dời tầm mắt qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng Tiểu Hoa cúi đầu quát lớn: “Đừng nghe người khác nói bừa, ba không có bệnh.”

“Con đã nghe những lời đêm qua ba nói với mẹ rồi, con còn nghe được ba muốn đưa con cho người khác, muốn bán nhà còn không muốn chữa bệnh, muốn đưa tiểu Hồ cho cô nuôi. Cô hung dữ như vậy, ba, con sợ.” Tiểu Hoa gặt gao ôm ba Giang, cô thật sự không muốn rời đi...

“Tiểu Hoa, con hãy nghe ba nói, con nghe nhầm rồi, ba thật sự không có bệnh, đừng lo lắng được không?” Ba Giang không biết nên nói cái gì tiếp chỉ cười ha ha.

“Con đã xem giấy khám bệnh của ba, cũng hỏi qua ông Triệu rồi, ung thư dạ dày giai đoạn cuối, con biết đó là bệnh gì.” Tiểu Hoa cúi đầu có chút đau khổ.

Ba Giang không biết làm sao, không biết nói như thế nào cho con gái hiểu.

“Ba, ba không muốn đi bệnh viện vậy để cho ông Triệu xem bệnh cho ba được không?” Tiểu Hoa hỏi tiếp.

Ba Giang chưa từng có nghĩ đến sẽ nói vấn đề này với con gái thế nào cho nên vẫn yên lặng.

Nhìn thấy ba không nói lời nào, Tiểu Hoa sốt ruột nước mắt ào ào tuôn xuống.

“Tiểu Hoa, không khóc... không khóc mà.... Tiểu Hoa nói thế nào thì ba nghe như thế đó. Tiểu Hoa... con đừng khóc... ngoan... không khóc... không khóc. Tiểu Hoa, ba sai rồi... ba sai rồi... con đừng khóc nha...” Ba Giang vừa nhìn thấy con gái khóc thì hoàn toàn không có biện pháp, bắt đầu luống cuống tay chân hứa hẹn lung tung.

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn ba Giang, nghiêm túc hỏi: “Ba... ba đồng ý... để... để cho ông Triệu... chữa bệnh cho ba... phải không?”

Ba Giang gật đầu còn ngoéo tay với Tiểu Hoa, nhìn thấy Tiểu Hoa nín khóc mỉm cười mới xoa xoa đầu cô, ôm cô lại để ngồi lên trên đùi của mình nói: “Tiểu Hoa yên tâm, ba sẽ chăm sóc con thật tốt, con còn nhỏ không cần phải suy nghĩ quá nhiều, biết không?”

“Dạ!” Tiểu Hoa ngồi ở trong lòng ba thoải mái nên cảm thấy buồn ngủ, nghe tiếng của ba dịu dàng khuyên giải an ủi chỉ trong chốc lát sau thì ngủ mất.

* * *

Lỗ mũi ngứa quá, xoa xoa... cọ cọ... sao vẫn còn ngứa nhỉ? Vung tay lên, “bộp ——” một tiếng, lại sờ nữa sờ thật mềm, còn nóng nóng, nhéo nhéo... ừ... xúc cảm thật tốt...

“Oa ——” Chạm đến còn có người khóc? Tiểu Hoa không kiên nhẫn mở to mắt, chỉ thấy tiểu Hồ bụm mặt hai mắt thắm đẫm nước mắt lưng tròng nhìn mình, nghĩ đến vừa rồi giống như mình đánh tới cái gì có chút chột dạ, còn nhéo nhéo...

“Em ở bên giường chị làm gì vậy?” Tiểu Hoa đầu tiên tức giận tra hỏi tiểu Hồ.

Tiểu Hồ hít hít cái mũi, “hừ ——” một tiếng bước đi. Tiểu Hoa ngượng ngùng vội vàng mặc quần áo rời giường đuổi theo. Tính khí của tiểu Hồ rất lớn, ngay cả Tiểu Hoa đưa ly sữa để ở trong tay nó, nó cũng không để ý Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vẫn đi theo nó, thật lâu sau tiểu Hồ mới tức giận lên án: “Gọi chị rời giường, chị còn đánh em!”

“Chị không phải cố ý, thật sự, chị xin thề!” Tiểu Hoa giơ lên ba ngón tay, nhìn thấy tiểu Hồ vẫn không có hành động gì thì vội vàng đưa mặt của mình ra, cười tủm tủm nói: “Nếu không, em đánh lại đi?”

“Em sẽ không đánh chị, đàn ông không thể đánh phụ nữ!” Tiểu Hồ nói lời chính nghĩa.

'Đàn ông?' Tiểu Hoa nhìn tiểu Hồ từ đầu đến chân N lần cũng không có phát hiện ra khí chất đàn ông ở đâu. Đột nhiên nhìn thấy tiểu Hồ không quá vui vẻ, Tiểu Hoa vội vàng nói tiếp: “Tiểu Hồ thật thông minh, cũng biết nói câu này. Thật lợi hại!”

“Về sau không được đánh em!” Tiểu Hồ trừng đôi mắt yêu cầu.

“Ừ! Chị sẽ cố gắng hết sức, lần tới lúc chị ngủ em đứng cách chị xa một chút rồi gọi chị, chị đã không cẩn thận. Chị xin thề, chỉ cần em không làm sai chuyện gì, chị tuyệt đối không đánh em...” Tiểu Hoa giải thích.

Tiểu Hồ suy nghĩ một hồi mới nói: “Được rồi! Lần tới em đứng cách chị xa một chút rồi gọi chị.”

Nhìn thấy tiểu Hồ tha thứ cho mình nên Tiểu Hoa thở ra một hơi, rửa mặt đánh răng xong ăn cơm, lại bắt đầu dạy tiểu Hồ viết chữ. Tiểu Hoa cảm thấy tiểu Hồ thật thông minh, một chút cũng không thể tưởng được tiểu Hồ sẽ biến thành em trai vô cùng nhân hậu trong ấn tượng kia của mình, muốn học gì đó nhưng còn quá nhỏ, cho nên không thể biến thành Phương Trọng Vĩnh*, mình nhất định phải dạy dỗ nó thật tốt, tuyệt đối không thể để cho nó trải qua cuộc sống dùng thể lực kiếm tiền.

(*Vương An Thạch là một chính trị gia, một nhà văn thế kỷ 11. Trong đó bài văn “Thương Trọng Vĩnh” kể rằng, tác giả gặp một thần đồng Phủ Châu tên Phương Trọng Vĩnh.

Đứa trẻ này được sinh ra trong nhà nhiều thế hệ là nông dân, mãi cho tới khi lên 5 tuổi vẫn chưa được nhìn thấy giấy mực bút nghiên. Có một ngày, nó lại tự dưng khóc đòi có những thứ ấy, cha nó không khuyên bảo được, đành mượn bút và giấy cho nó. Phương Trọng Vĩnh lập tức viết bốn câu thơ, tự đề tên của mình. Cha của nó mới đưa bài thơ cho người cùng quê đọc xem, xét về thi tài văn chương và đạo đức đều rất đáng giá. Lại chỉ định đề mục, để thằng bé làm thơ, nó lập tức hoàn thành luôn, từ đó Phương

Trọng Vĩnh trở thành thần đồng không học mà biết, danh tiếng đồn khắp đại giang nam bắc. Cha Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được giáo dục tiếp tục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.)

“Chị, hai ngày nay chị bệnh còn chưa khỏe nữa sao? Sao lại thức dậy trễ như thế?” Trong lúc nghỉ ngơi tiểu Hồ hỏi.

“Chị không phải là bệnh vừa mới khỏi sao? Thân thể còn rất yếu, cho nên... qua hai ngày nữa thì khỏe hẳn.” Tiểu Hoa có chút xấu hổ, thật là mình ngủ nhiều hơn một chút, đến giữa trưa mới tỉnh lại.

“Chị là vì mình làm biếng mới lấy cớ này chứ gì?” Tiểu Hồ tặc lưỡi nói.

“Thằng nhóc chết tiệt, em dám chê cười chị à, đi viết chữ nhanh lên...” Tiểu Hoa có chút thẹn quá thành giận.

Tiểu Hồ cười tủm tỉm cầm lấy bút, đột nhiên còn nói: “Chị, em hỏi chị một vấn đề được không?”

“Em nói đi.” Tiểu Hoa không có tiếng động háo sắc nói.

“Cái đó, chị có biết là gà trống lợi hại hơn hay là gà mái lợi hại hơn hay không?” Tiểu Hồ ngây thơ hỏi.

Tiểu Hoa sững sốt, đây là cái vấn đề kỳ lạ gì thế? Thử nói: “Hờ... Gà trống khá lớn, hẳn là gà trống lợi hại hơn.”

“Hì hì, chị, chị nói sai rồi, hẳn là gà mái lợi hại hơn.” Tiểu Hồ đắc ý nói.

Mặt Tiểu Hoa mờ mịt hỏi: “Vì sao?”

Tiểu Hồ đảo con người, vui tươi hơn nói: “Thím Trương lợi hại hơn chú Trương, mẹ lợi hại hơn ba, chị lợi hại hơn em, mọi người đều là giống cái, đương nhiên là gà mái lợi hại hơn rồi.”

“Thằng nhóc chết tiệt, em muốn ăn đòn ——” Tiểu Hồ nói xong bỏ chạy, Tiểu Hoa tức giận ở phía sau điên cuồng đuổi theo đánh nó. Sau khi bắt được tiểu Hồ về, Tiểu Hoa cho nó viết tên của cô và nó mười lần xem như trừng phạt.

Nhìn tiểu Hồ viết đúng thì Tiểu Hoa mới cho nó đi ra ngoài chơi với bọn tiểu Mỹ. Minh thì khóa cửa lại, lại đi một chuyến sang nhà ông Triệu, nói một lát ba trở về thì dẫn ông đi qua xem bệnh. Ông Triệu nghe xong thì đồng ý.

Hôm nay ba tan tầm rất sớm, Tiểu Hoa vừa muốn nói dẫn ông đi cho ông Triệu xem thì ba lại nói, hôm nay không đi được. Ngày mai là cúng 49 ngày của mẹ, tối hôm nay phải mời vong linh, biết được Tiểu Hoa đã nói với ông Triệu thì cho cô lại đi qua nói một lần nữa.

* * *

Ở nông thôn cúng 49 ngày là rất quan trọng, tiếng kèn, tiếng khóc... vang thành một mảnh. Tiểu Hoa và tiểu Hồ đều mặc đồ tang, quỳ gối trước linh vị, mỗi người đến viếng mẹ dập đầu thì phải dập đầu lại trả lễ. Tiểu Hoa thì tốt, còn tiểu Hồ trong chốc lát không kiên trì được.

“Tiểu Hồ, em ngồi một lát đi, chút nữa em còn phải đi với ba mời vong linh.” Tiểu Hồ là bé trai nam, dựa theo tập tục phải đi ra nghĩa địa mời vong linh của mẹ, cũng chính là ý rước linh hồn mẹ về.

Người đến cũng đủ ba mang theo tiểu Hồ, tiểu Hồ ôm bài vị của mẹ đi tới nghĩa địa, vừa đi vừa khóc... làm cho Tiểu Hoa cũng nước mắt lưng tròng.

Sau khi ba và tiểu Hồ đi rồi về thì một bác gái cầm một ly nước trà đưa cho Tiểu Hoa, dạy cô một lát người mời vong linh trở về thì Tiểu Hoa phải khóc như thế nào. Tiểu Hoa nghe lời bác gái nói rồi cuộc nhịn không được khóc lớn lên. Trong lòng càng nổi lên tình cảm nhớ thương mẹ, nếu như có thể thật sự mời mẹ trở về thì tốt biết bao nhiêu.

“Hoa à, bây giờ không được khóc biết không? Một lát phải khóc như vậy thì mẹ con mới có thể trở về, bây giờ đừng khóc trước nha!” Bác gái ôm Tiểu Hoa vào lòng bắt đầu dỗ dành.

Tiểu Hoa khóc một lát, mặc dù biết nói kế tiếp khóc la thật giả tạo nhưng đây cũng là tập tục phải dựa theo mà làm. Mình cũng thật hy vọng mẹ có thể trở về nhìn mình một chút.

Lúc mời vong linh trở về thì Tiểu Hoa cầm ly trà, quỳ gối trước cửa khóc la: “Mẹ ơi... mẹ hãy trở về đi... trở về... lại... uống một lần... con gái... rót trà... cho mẹ nè..., trở về đi... mẹ ơi..., con nhớ mẹ lắm... mẹ ơi... trở về đi... trở về... ô ô...”

La hét đến đây Tiểu Hoa rồi cuộc kêu không nổi nữa, chẳng qua là 'ô ô...' bắt đầu khóc. Bác gái bên cạnh ra hiệu bảo Tiểu Hoa mang nước trà đổ xuống đất. Tiểu Hoa không có phản ứng chỉ quỳ ở đó khóc, gấp đến mức độ bác gái vội vàng đi đến trước mặt cô nói cho cô biết, Tiểu Hoa mới ngẩng ngực mang nước trà đổ xuống đất.

Kế tiếp, tiểu Hồ đặt bài vị lên trên bàn thờ, mọi người bắt đầu đốt giấy vàng mã cho mẹ Tiểu Hoa, giấy đốt vừa đủ thì tiễn mọi người trở về. Dựa theo tập tục, trong đêm nay tiểu Hồ không thể ngủ để dâng hương liên tục cho mẹ. Ở nông thôn, bé gái không thể dâng hương án, cho nên Tiểu Hoa không thể giúp tiểu Hồ, nhưng tiểu Hồ quá nhỏ cho nên ba phải giúp nó để cho Tiểu Hoa mang tiểu Hồ đi ngủ. Tiểu Hoa tuổi còn nhỏ không thể tranh với ba, chỉ có thể mang theo tiểu Hồ đi ngủ.

* * *

Ngày hôm sau, gà vừa gáy sáng thì Tiểu Hoa vội vàng kéo tiểu Hồ rời giường. Tiểu Hoa vất vả tốn sức miệng lưỡi mới làm cho ba đi nghỉ ngơi, còn lại do cô chỉ huy tiểu Hồ đi làm.

Hơn tám giờ sáng, người hỗ trợ đã tới rồi, Tiểu Hoa vội vàng kêu ba thức dậy ra tiếp đón. Cúng 49 ngày làm không lớn, lúc cúng 100 ngày mới mời người ngồi lại ăn cơm. Mấy bác gái thấy nhà Tiểu Hoa tùy tiện nấu ít mì sợi cho mọi người, ăn xong sau đó về nghỉ xem như Tiểu Hồ và ba đã đưa mẹ trở về, tục gọi là mời vong linh cúng 49 ngày lần này mới tính làm xong.

Tiểu Hồ rất hiểu chuyện, từ ngày hôm qua đến bây giờ không biết quỳ bao nhiêu lần, dập đầu bao nhiêu cái cũng không có lưỡi biếng, cũng không khóc, làm cho Tiểu Hoa thật đau lòng. Mùa hè vốn là mặc quần áo mỏng, Tiểu Hoa kéo ống quần của tiểu Hồ lên nhìn thấy một mảng xanh lớn, âm thầm thật may mắn là mình đã chuẩn bị quần dày cho nó.

Buổi sáng mì sợi còn dư lại ba lại nấu cho hai chị em cô rồi thêm mỗi người một quả trứng gà, ăn xong thì đuổi hai người bọn họ đi nghỉ ngơi. Tiểu Hoa để cho tiểu Hồ và ba đi ngủ, mình bắt đầu thu dọn. Ba vốn không đồng ý nhưng Tiểu Hoa vẫn không nghe, ép ông lại đi nghỉ ngơi, còn nói một lát đi đến chỗ ông Triệu xem bệnh.

Nhìn thấy Tiểu Hoa chấp nhất như vậy ba Giang có chút vui mừng cũng có chút đau lòng, âm thầm tính toán, trước cứ tùy ý Tiểu Hoa, phỏng đoán trẻ con cũng không thể kiên trì được bao lâu.

(đêm: có lẽ do mình là người nhạy cảm dễ xúc động cho nên viết đến khúc chị Hoa bưng trà quỳ khóc thì mình cũng khóc theo luôn, khoảng nửa tiếng mới viết qua đoạn đó. Mọi người đừng mít ướt giống mình nha.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tiểu Hoa Học Y

Editor: demcodon

Tiểu Hoa thu dọn xong thì lại đi đến nhà ông Triệu nói một tiếng, khi về nhà thì ngồi xõm ở phòng bếp nghiên cứu ‘bếp gió tây’ trong nhà ở trước mắt này còn có vẻ tiên tiến, nó không cần ống thông gió phía trên. Tiểu Hoa mấy ngày nay thấy ba mang củi đốt lửa, sau đó mang củi lửa bỏ vào trong lòng bếp, tiếp đó đóng chặt cửa sắt bên ngoài bếp là được. Nhưng đã đóng cửa thì làm sao mà biết lửa lớn hay lửa nhỏ, còn củi hay không? Nghiên cứu một hồi Tiểu Hoa cũng không có suy nghĩ ra, xem ra vẫn là mời ba dạy thôi!

Đứng dậy, Tiểu Hoa chống eo, không cần dùng lửa đây là một vấn đề lớn nha, “a ——” đang suy nghĩ thì Tiểu Hoa đột nhiên nhìn thấy bên cạnh tủ chén có một cái thùng sắt màu xanh lá có chút quen thuộc. Tiểu Hoa đi lên phía trước vừa nhìn thấy thì vui vẻ, đây là một cái bếp than tổ ong, xem ra vẫn còn mới, đồ chơi này mình sẽ dùng, để cho ba mua than tổ ong hoặc than vè cho nhà dùng là được.

Làm xong những thứ này, Tiểu Hoa chuyển một cái ghế nằm trong phòng ra thả tới phía dưới bóng cây trong sân bắt đầu chợp mắt ngủ một chút.

Ba Giang tỉnh lại thì nhìn trong sân con gái trong lúc ngủ mơ còn nhú mày lại, lòng có chút chua xót. Đưa tay muốn giúp Tiểu Hoa vuốt chân mày ra không nghĩ Tiểu Hoa chẳng qua chợp mắt một chút, bởi vì có người chạm vào mình thì mở hai mắt ra.

“Ba, ba đã tỉnh rồi hả?” Tiểu Hoa có chút kinh ngạc, nhìn sắc trời biết ba cũng ngủ không được bao lâu.

“Ừ, ngủ đủ rồi! Con thật biết hưởng thụ nha, nằm chỗ này rất thoải mái đúng không?” Ba Giang cười nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười hắc hắc, đột nhiên nhớ tới hôm nay ba phải đi chữa bệnh, vội vàng đứng lên lôi kéo tay ba, vội vàng nói: “Ba, chúng ta nhanh đi tìm ông Triệu đi!”

Ba Giang không có phản kháng đi theo Tiểu Hoa ra ngoài. Hai ngày trước Tiểu Hoa đã đưa giấy khám bệnh của ba đưa cho ông Triệu xem, trong lòng ông Triệu đã có tính toán. Nhưng mà bắt mạch cho ba Giang xong thì sắc mặt lại trầm xuống.

“Ông Triệu, như thế nào?” Tiểu Hoa có chút không yên bất an hỏi.

Ông Triệu lắc đầu ý là mình trị không hết! Ông Triệu không khỏi có chút đau lòng nhìn thấy Tiểu Hoa rơi nước mắt, trong lòng ông Triệu càng thêm căng thẳng, còn có hai đứa nhỏ đây! Mình vẫn là cố gắng hết sức giúp đỡ một phen vậy! Thở dài một hơi rồi nói với ba Giang: “Giang Tử, bệnh này trị không hết, nhưng con phải tin ông già ta, kéo dài đến 3 - 4 năm hẳn là không có vấn đề gì, con nghĩ thế nào?”

Tiểu Hoa biết bệnh ung thư đáng sợ, trong lòng ít nhiều có chút suy nghĩ vội vàng nói: “Tin tin tin! Ông Triệu, cầu xin ông trị bệnh cho ba con, con biết bệnh của ba con rất nặng, con tin ông có thể trị liệu tốt nhất cho ba con.”

Ba Giang vốn là nhìn thấy ông Triệu đầu tiên là lắc đầu, sau lại thở dài thì trong lòng đã căng thẳng. Cho dù từ bệnh viện biết mình sống được không lâu nữa, nhưng mà nhìn thấy ông Triệu như vậy trong lòng ông có chút khổ sở. Nhưng nghe nói có thể kéo dài thêm 3 - 4 năm, trong lòng cũng coi như có chút an ủi, đến lúc đó tiểu Hồ hẳn là cũng hiểu chuyện rồi.

Nghĩ tới đây, ba Giang cũng gật đầu đồng ý phối hợp để ông Triệu trị bệnh.

Ông Triệu viết cho ba Giang một phương thuốc, sau đó để cho ba Giang cởi áo ngắn tay ra nằm lên trên giường. Ông cầm một cái hộp đi ra, từ trong hòm thuốc lấy ra một vĩ châm rất nhỏ dùng để châm cứu, tiếp đó lấy châm ngâm vào một ít rượu, sau đó đem châm hơ ở trên lửa, chờ châm sau khi hạ nhiệt độ thì nhanh chóng ghim châm lên trên lưng, trên đùi của ba Giang...

“Ba, có đau không?” Tiểu Hoa nhìn cây châm dài như vậy đều ghim vào trên người của ba có chút đau lòng.

Ba Giang nhìn bộ dáng thật cẩn thận của Tiểu Hoa có một số việc bật cười nói: “Căn bản là không có cảm giác gì hết. Không đau, một chút cũng không đau.”

Tiểu Hoa bĩu môi, vẻ mặt không tin, dời mắt không nhìn tới cây châm trên người ba nữa mà nói với ông Triệu: “Ông ơi, thuốc của ba cũng không phải thuốc tiên, có cách gì không, hoặc là thứ tự trước sau?”

“Thứ tự trước sau?” Ông Triệu nghe không hiểu được hỏi.

Tiểu Hoa suy nghĩ một chút thì hỏi: “Con hỏi là, lúc nấu thuốc Đông y có phải là có loại thuốc để trước, có loại để sau phải không?”

Ông Triệu cười ha ha, vỗ đầu Tiểu Hoa nói: “Xem ra con này tiểu nha đầu, chưa gì đã chuẩn bị việc này rồi à, ba của con không cần uống thuốc nhiều, chỉ cần phải chú ý bình thường ăn uống nhẹ nhàng là được, sáng tối sau khi ăn xong thì uống thuốc là được.”

Tiểu Hoa còn thật sự gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, lại hỏi: “Là ba chén nước sắc thành một chén có phải không ạ?”

Ông Triệu tốt bụng nhìn Tiểu Hoa nói: “Không phải, thuốc trước tiên nấu sôi trong 30 phút, sau đó nhỏ lửa hầm khoảng 50 phút là được.”

Tiểu Hoa gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, cầm phương thuốc ông Triệu vừa mới viết ra từng câu từng câu hỏi tên thuốc. Ông Triệu nhìn rất thú vị trả lời từng câu từng câu xong cũng hỏi lại Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa, con đã nhớ kỹ chưa?”

“Dạ! Đã nhớ kỹ.” Tiểu Hoa nói xong cười ngọt ngào với ông Triệu.

Ông Triệu sững sốt có ý muốn kiểm tra nên tùy tiện nói ra một tên thuốc hỏi, Tiểu Hoa cũng rất nhanh thuật lại một lần nữa những gì ông Triệu dạy cho cô lúc nãy. Ông Triệu hợp lại hỏi vài câu Tiểu Hoa đều trả lời đúng.

Nhìn Tiểu Hoa một hồi, ông Triệu đột nhiên nói: “Tiểu Hoa à, con có muốn học y với ông hay không?”

Đôi mắt của Tiểu Hoa sáng lên, học y thì có thể chăm sóc tốt hơn cho ba, vì vậy vội vàng dùng sức gật đầu nói: “Muốn, muốn, ông Triệu, con muốn học.”

Ông Triệu nhìn xem thời gian rồi nhổ châm cho ba Giang, sau đó nói với ba Giang: “Tiểu Hoa muốn học y, về sau chú sẽ dạy nó.”

Ba Giang vốn muốn ngăn cản, bởi vì ông biết Tiểu Hoa học không được bao lâu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tươi cười chờ đợi của cô thì không khỏi mềm lòng nói với ông Triệu: “Chú Triệu, chú xem, hôm nay cũng không có chuẩn bị cái gì. Ngày mai cháu sẽ đặc biệt mang Tiểu Hoa đến nhận thầy thì thế nào?”

Ông Triệu cười “ha ha”, không quan tâm nói: “Chú chính là nhìn đứa bé này thông minh nhanh nhẹn, còn có lòng hiếu thảo của nó đến đập đầu cho chú là được rồi, không cần cháu phải chuẩn bị cái gì!”

“Vậy thì sao thành được chứ! Chú Triệu, vẫn là dựa theo quy củ đi.” Ba Giang kiên trì nói.

Ông Triệu nhìn thấy ba Giang kiên trì như vậy, không thể không đồng ý.

* * *

Ngày hôm sau, ba Giang mang theo một đồng hồ lớn dẫn Tiểu Hoa đi đến nhà ông Triệu. Tiểu Hoa kiên trì hành lễ quỳ lạy, để trở thành học trò của ông Triệu thì Tiểu Hoa phải làm cho mình thật sự nghiêm túc xem trọng, làm cho ba Giang không cần lại tính toán muốn đưa mình đi ra ngoài.

Ông Triệu vui tươi hơn hờ uống ly trà Tiểu Hoa kính, sau đó dìu cô đứng lên đưa cho cô một quyển sách, cho cô trở về học thuộc lòng, sau lại cho thêm một câu không biết thì tra từ điển. Tiểu Hoa gật gật đầu lại nhìn ông Triệu chăm chú cho ba Giang, thật sự đây chuyện mới làm cho Tiểu Hoa chân chính muốn học.

Tiểu Hoa cẩn thận nhìn động tác của ông Triệu yên lặng nhớ kỹ, bất quá may mắn là dường như trí nhớ của đứa nhỏ rất tốt. Tiểu Hoa nhắm mắt lại thể nhưng có thể quen thuộc nghĩ đến động tác của ông Triệu và vị trí chăm chú. Trong lòng Tiểu Hoa rất là vui vẻ, âm thầm nói cho mình phải không ngừng nhớ lại, nhất định không thể quên.

Về đến nhà, mở ra sách ông Triệu đưa, không, bây giờ hẳn là kêu thầy mới đúng, mở ra sách thầy cho thì Tiểu Hoa nở nụ cười. Thầy thật sự là hiểu rõ mình, bên trong là hình vẽ huyết vị trên thân thể con người, phía sau còn có viết chú thích tác dụng của những huyết vị đó. Tiểu Hoa rất nghiêm túc trước tiên xem những chú thích phía sau, sau đó quay về hình vẽ trang đầu tiên ghi nhớ lại một huyết vị rồi tiếp một huyết vị, đều xem kỹ những gì có tác dụng trên cơ thể người trong đây. Tiểu Hoa trước kia không có tiếp xúc qua y học, nhưng là vì đã có tư tưởng lớn và có trí nhớ tốt của đứa nhỏ nên học thuộc rất nhanh.

* * *

Mỗi ngày đều hướng dẫn cho tiểu Hồ học tập, còn mình thì ôm sách nhỏ xem huyết vị trên hình vẽ. Mỗi ngày kiên trì quan sát ông Triệu chăm chú cho ba, buổi tối lại lấy tiểu Hồ làm người mẫu, từng bước từng bước nhớ lại cách dùng của những huyết vị. Trong vòng một thời gian ngắn Tiểu Hoa đã biết hết những gì viết trên sách, Tiểu Hoa lại dùng ba ngày củng cố, chờ lúc toàn bộ đọc lầ lầ thì mới nói cho ông Triệu gia gia mình đã học xong.

Ông Triệu vốn là nghĩ Tiểu Hoa chỉ là một đứa trẻ, trên hình vẽ huyết vị có rất nhiều chữ lạ, phỏng đoán Tiểu Hoa sẽ học trong thời gian lâu, thật không ngờ trong 10 ngày ngắn cô đã học xong. Có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ông dùng châm tùy ý chỉ vào từng huyết vị một trên người ba Giang bắt đầu kiểm tra. Tiểu Hoa trả lời thật lưu loát, còn giải thích thêm những huyết vị này ở đâu trên cơ thể con người và có tác dụng gì.

“Giang Tử, nha đầu này của cháu là người học y thật nhanh, đầu không phải tốt bình thường nha!” Ông Triệu vuốt râu của mình cười tùm tùm nhìn về phía ba nói đang được ông chăm chú.

Ba Giang ngậy ngốc cười nói: “Tiểu Hoa là người thông minh giống mẹ nó, cái gì cũng học được nhanh, học rất tốt.”

Ông Triệu cười cười nói với Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa à, hai ngày nay thầy không có dạy cho con những thứ khác, con trước cứ học thuộc những huyết vị này ở trong đầu đi. Sau đó mỗi ngày sáng tối chạy bộ, phải dưỡng thân thể của con trước, học y là một quá trình dẫu dài, có thân thể tốt mới có thể làm một thầy thuốc tốt, biết không?”

Tiểu Hoa gật đầu, suy nghĩ rồi nói: “Thưa thầy, thầy dạy cho con và tiểu Hồ Thái cực quyền thầy hay đánh buổi sáng đi! Trong tivi nói tập những động tác đó sẽ tốt cho thân thể.”

“Được, bất quá các con phải kiên trì, biết không? Chạy bộ cũng không thể bỏ qua.” Ông Triệu ngược lại rất dứt khoát.

Tiểu Hoa gật đầu đồng ý.

Ba Giang ở một bên nhìn Tiểu Hoa nghịch ngợm nói: “Con không nói ba cũng đã quên tivi trong nhà nên sửa. Nếu không con và tiểu Hồ cũng không có mà xem.” Nhà Tiểu Hoa thật sự có một cái tivi, nhưng không biết có vấn đề gì, tạm thời bị hư rồi.

“Tốt tốt!” Tiểu Hoa vỗ tay nhảy dựng lên, trong lòng lại đang yên lặng, một đồng tuổi còn giả bộ ngây thơ.

Tiểu Hồ tương đối nghe lời, Tiểu Hoa cho làm gì thì làm cái đó, kêu chạy bộ thì chạy bộ, kêu đi theo ông Triệu đánh quyền thì đánh quyền. Bởi vì sau khi mẹ qua đời thì tiểu Hồ vẫn không dám cách Tiểu Hoa quá xa, cũng không đi chơi với những đứa trẻ trong thôn, chẳng qua là thỉnh thoảng qua nhà tiểu Mỹ bên cạnh chơi một chút. Tiểu Hoa đối với hành vi của tiểu Hồ làm cho cô rất là đau lòng, cũng không có ngăn cản.

Ông Triệu cảm thấy Tiểu Hoa và tiểu Hồ đều là những đứa nhỏ không hiểu động, cho rằng bọn nó cảm thấy đánh Thái cực quyền không có ý gì, cho nên sẽ dạy bọn nó một bộ khi mình năm đó đi hành y thì người khác hay dạy Ngũ cầm hí*. Ngũ cầm hí đa dạng nhiều loại, đứa nhỏ hẳn thích. Kỳ thật ông Triệu lúc trước đánh quyền không ai đánh chung nên 3 ngày đánh cá 2 ngày phơi lưới. Bây giờ có Tiểu Hoa và tiểu Hồ mỗi ngày đánh cùng ông thì mỗi ngày đều là hưng trí bừng bừng, con người thoát nhìn tinh thần tốt hơn rất nhiều.

(*Ngũ cầm hí là môn Khí công động dựa trên cơ sở vận động của 5 loại vật: Hùng (Gấu), Hạc (chim Hạc), Hồ (Cọp), Viên (Khi) và Lộc (Nai). Luyện tập Ngũ cầm hí có tác dụng khai thông kinh mạch, điều hoà khí

huyết, từ yếu tố này sẽ nâng cao thể trạng cơ thể giúp người tập luyện khóa mạnh, vững chắc, nhanh nhẹn.)

Nói thật, Tiểu Hoa càng thích học Thái cực quyền một mình hơn, nhưng không đành lòng để tiểu Hồ một mình cô đơn đứng đánh quyền một mình. Vì vậy vẫn đánh cùng nó, có chị đánh chung tiểu Hồ đánh càng ngày càng hăng say, còn ông Triệu trực tiếp khen nó là thiên tài học võ, nói là muốn tìm một thầy cho nó, Tiểu Hoa vừa nghe thì vội vàng đồng ý thay nó.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đi Lên Thị Trấn Đạo

Editor: demcodon

Những ngày học y sau này trôi qua rất nhanh, ông Triệu vừa mới bắt đầu cũng chỉ là kê Tiểu Hoa học hình vẽ huyết vị và sách thuốc, còn bảo cô luyện chữ bút lông. Mỗi buổi sáng, Tiểu Hoa mang theo tiểu Hồ cùng nhau chạy bộ, luyện quyền, rồi sắc thuốc cho ba. Sau đó viết vài chữ cho tiểu Hồ làm quen, còn mình bắt đầu học sách thuốc. Giữa trưa dùng bếp than tổ ong nấu cơm, may mà trước kia mẹ của Tiểu Hoa đã dạy cho Tiểu Hoa nấu cơm, cho nên ba cũng không có lòng nghi ngờ; vừa mới bắt đầu vài ngày bởi vì không có năm giữ nhiệt độ của lửa nên nấu có chút không tốt, về sau càng làm càng tốt. Buổi chiều có mặt trời phơi nước cho cô và tiểu Hồ tắm rửa giặt quần áo, cho nên ba Giang không đành lòng thấy Tiểu Hoa bận rộn như thế, kiên quyết không cần Tiểu Hoa làm cơm chiều, còn thường khuyên cô đi ra ngoài chơi với những bạn cùng lứa tuổi. Tiểu Hoa chẳng qua là cười cười, cầm lấy sách thuốc tự mình suy nghĩ. Buổi tối lại đi cùng ba đến nhà thầy châm cứu...

Buổi sáng hôm nay bởi vì là chủ nhật cho nên ba Giang chờ Tiểu Hoa và tiểu Hồ vận động xong, ăn sáng mới nói cho bọn nó biết ông muốn dẫn hai đứa đi lên thị trấn đạo. Tiểu Hoa đối với thị trấn không có ấn tượng quá lớn, chỉ nhớ rõ những năm trước đây gần đến lễ mừng năm mới thì ba mẹ sẽ mang mình đi mua quần áo, mua đồ dùng tết. Mặc dù ở nông có nhiều công xưởng cho nên có một cửa hàng bách hóa không nhỏ, nhưng ở trên thị trấn thì đó không xem là gì.

“Ba, trên thị trấn có cái gì tốt mà đi dạo, bây giờ lại còn nóng như vậy?” Tiểu Hoa đối với thị trấn không có hứng thú quá lớn.

“Có nhiều món ngon...” Tiểu Hồ nhìn chị không muốn xem đi vội vàng chen miệng vào.

Tiểu Hoa néo cái miệng của nó cười nói: “Em chỉ có biết ăn thôi, cẩn thận biến thành heo con!”

“Không mập không mập, em rất thon thả đó!” Tiểu Hồ hất tay của Tiểu Hoa ra vội vàng nói.

Ba Giang cười nhìn con gái đùa giỡn, sau đó nói: “Đi dạo một chút, ngày nghỉ hè cũng sắp hết rồi, còn không có mang con đi đâu chơi! Thầy của con cũng nói cho con nghỉ ngơi một chút, mãi học tập hiệu quả cũng không tốt, phải buông lỏng một chút thì mới tốt đấy!”

“Con đã biết, hôm nay chúng ta mang theo con mèo nhỏ tham ăn đi dạo thị trấn đi...” Tiểu Hoa ngẫm lại cũng đúng, đi dạo phố với ba vẫn là ký ức tốt đẹp nhất của mình, khó có được lại có cơ hội đi một lần.

Ba Giang nhìn thấy con gái đồng ý thì cười mang theo hai đứa con nhảy lên xe đi lên thị trấn. Sau khi nhảy lên xe ở trong mắt Tiểu Hoa là vô cùng không an toàn, chính là tương tự xe 3 bánh chạy bằng điện. Bất quá không phải chạy bằng điện, bắt đầu lên thì giống như xe gắn máy, chẳng qua là phía sau buồng xe có thể chứa mười mấy người, ngồi xuống hết nghiêng rồi lại ngã. Tiểu Hoa dọc theo đường đi hoảng sợ đến hồn vía lên mây, thật may lộ trình không phải quá xa, 40 phút là đã đến.

Lúc xuống xe, bởi vì quá cao cho nên Tiểu Hoa được ba ôm xuống. Sau khi xuống dưới đất, chân của Tiểu Hoa còn bủn rủn một hồi: “Ba, thật xóc đó. “

Tiểu Hồ lại thật ra vui vẻ nhìn Tiểu Hoa đang ngồi ở trong một quán nhỏ nghỉ tạm, cười nói: “Chị, chị hẳn là phải tăng cường rèn luyện thêm thôi.”

Tiểu Hoa bất lực liếc mắt xem thường nó nói: “Em không cần rèn luyện sao, ba mua nước ngọt cũng không có phần của em đâu!”

“Có có có! Có của em...” Tiểu Hồ nói xong lời này sợ tới mức không dám lộn xộn, đáng thương nhìn Tiểu Hoa.

Lúc này ba Giang cầm hai chai nước ngọt đi tới, Tiểu Hoa đều nhận lấy hết, tiểu Hồ vẫn thật cẩn thận nhìn Tiểu Hoa. Tiểu Hoa không thèm quan tâm đến lý lẽ, mở một chai rồi uống một ngụm. Ba Giang nhìn tiểu Hồ gần sắp khóc có chút buồn cười nhưng không có ngăn cản.

Tiểu Hoa sau khi uống một ngụm này phát hiện không có uống ngon như trong trí nhớ, đang suy nghĩ thì nhìn thấy bộ dáng đáng thương của tiểu Hồ nên trực tiếp đưa chai mình đang uống đưa cho nó. Tiểu Hồ cũng không ghét bỏ, lấy về sau đó uống vui vẻ. Tiểu Hoa đưa chai còn lại thả vào trong túi xách của mình.

“Chị, sao chị không uống nữa?” Tiểu Hồ có chút kỳ lạ hỏi.

Tiểu Hoa liếc mắt nhìn nó, tức giận nói: “Giữ lại cho em!”

“Tiểu Hoa, không có việc gì, con cứ uống đi! Một hồi lúc trở về thì lại mua nữa cho các con, hôm nay ba có mang tiền!” Ba Giang có chút đau lòng nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vội vàng khoát tay, lắc đầu giải thích: “Xe xóc quá dạ dày con không thoải mái, nước ngọt có ga lại lạnh, uống vào sẽ ợ lên càng thêm khó chịu, vẫn là giữ lại tiểu Hồ đi!”

Ba Giang nghe Tiểu Hoa nói như vậy cũng không bắt buộc nữa, ngồi một bên tính toán chờ con gái khỏe chút thì lại đi. Tiểu Hồ ở một bên vui vẻ

uống đồ uống yêu thích, lại nhìn nhìn ba và chị đều không có uống, suy nghĩ một chút đưa đồ uống trong tay mình chia cho ba và chị, nhưng đều bị từ chối lại vui vẻ uống.

Tiểu Hoa ngồi nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một bưu điện, đầu óc nóng lên quay qua nói với ba Giang: “Ba, hôm nay ba mang theo bao nhiêu tiền? Con muốn mua tem!”

“Đủ đủ đủ, con muốn mua cái gì cũng được!” Ba Giang không có từ chối yêu cầu của Tiểu Hoa, nhìn thấy Tiểu Hoa có tinh thần rồi thì lôi kéo cô và tiểu Hồ đi về phía bưu điện.

Vào bưu điện, Tiểu Hoa vội vàng chạy đến trước quầy hỏi nhân viên bán hàng: “Chào chị xinh đẹp, cho em hỏi nơi này của mọi người có bán tem con khi không?”

Nhân viên bán hàng nhìn thấy một cô bé gái đáng yêu nói mình xinh đẹp, đã sớm vui vẻ đầu hàng cười tùm tùm nói: “Em gái nhỏ, tem con khi có thì có, nhưng chỉ có một bộ nên rất mắc, em xem xem loại khác đi!”

“Vậy bộ đó bao nhiêu tiền vậy cô?” Ba Giang vừa nghe nói có thì muốn thỏa mãn yêu cầu của con gái.

“240 đồng một bộ.” Nhân viên bán hàng nhìn thấy người lớn hỏi thì vội vàng nói.

Ba Giang sửng sốt nói: “Mắc như vậy à!” Lại nhìn ánh mắt khát vọng của Tiểu Hoa thì cắn răng lấy tiền từ trong túi quần ra đếm đưa cho nhân viên bán hàng.

Nhân viên bán hàng vừa thấy bộ dáng của ba Giang cũng không phải là kẻ có tiền gì nhưng lại hào phóng với con gái như thế cũng không nói cái gì, ngược lại nghe Tiểu Hoa nhờ vả nói về sau lại có thì kêu cô giữ lại cho

mình, có chút cảm thấy Tiểu Hoa không hiểu chuyện lắm nhưng vẫn cẩn thận thu tiền đưa tem cho Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa lại hỏi người bán hàng xin một quyển sách vô dụng, thật cẩn thận kẹp bộ tem vào rồi bỏ vào túi sách. Ba Giang ở một bên nhìn thấy Tiểu Hoa thật sự yêu thích, vốn là còn cảm thấy mắc nhưng bây giờ lại cảm thấy mình được giá trên trời, có thể làm cho con gái thích thì thế nào cũng cảm thấy đáng giá.

Tiểu Hoa không có giải thích gì với ba Giang nhưng ba Giang lại thỏa mãn nguyện vọng của mình như thế cảm thấy trong lòng ấm áp, cũng cảm thấy có chút ngại ngùng. Ba Giang sờ sờ đầu của Tiểu Hoa rồi kéo Tiểu Hoa và tiểu Hồ đi về phía cửa hàng bách hoá.

“Bé Hoa, con xem con có thích những quần áo đó không, ba mua cho con.” Ba Giang đưa Tiểu Hoa đến gian hàng quần áo trẻ em nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa chán ghét nhìn những quần áo đó trước mắt, nói thật một cái cô cũng không thích. Nhưng nhìn đến ánh mắt kiên quyết của ba Giang lại bất đắc dĩ nhìn mình. Cuối cùng chọn một cái áo kiểu màu xanh dương ngắn tay và một cái váy màu trắng dài đến đầu gối, lại chọn cho tiểu Hồ một cái áo kiểu màu trắng ngắn tay và một cái quần đùi màu xanh dương.

“Con chọn cho mình là được rồi, hôm nay không mua cho tiểu Hồ. Nó còn nhỏ nên nhanh lớn, lúc trở về mua khúc vải cho bác gái Lưu của con may một bộ cho nó là được. Con xem một chút con còn thích váy gì nữa không, chọn thêm vài cái đi...” Ba Giang lấy ra bộ đồ Tiểu Hoa chọn cho tiểu Hồ nói.

Trong lòng Tiểu Hoa lộ bộ một tiếng, rốt cục phát hiện có chút không thích hợp. Trong lòng thầm nghĩ, 'xem ra ba còn không có ý buông tha để cho mình đi theo cha ruột'. Trên mặt không biểu hiện gì cười nói: “Quần áo

của con rất nhiều, mẹ đã làm cho con rất nhiều bộ rồi, con đều chưa mặc qua đến. Lai nói con cũng không có thấy thích cái gì, nếu như không phải ba kiên trì thì bộ này con cũng không muốn mua. Ngược lại quần áo của tiểu Hồ thật ít, nếu muốn mua thì ba lại lấy tiền mua cho nó một bộ đi, lát nữa cũng mua cho ba một bộ, chúng ta đều mặc quần áo mới.”

Ba Giang vội vàng nói mình là người lớn không cần quần áo mới gì, lại dưới kiên trì của Tiểu Hoa thanh toán tiền mua hai bộ Tiểu Hoa vừa chọn, cho Tiểu Hoa và tiểu Hồ thay. Tiểu Hồ vốn nghe ý của ba là không có mua quần áo cho mình cảm thấy thật mất hứng, sau đó lại nhìn thấy ba trả tiền thì vui vẻ vội vàng đi thay.

Mua quần áo xong, ba Giang lại dẫn bọn họ đến quầy hoa quả, quầy thực phẩm. Tiểu Hoa cũng chỉ là chọn mua vài quả táo, lại mua chút đồ ăn vặt cho tiểu Hồ. Lúc này thời gian còn rất ngắn, cái gì hồ lô ngào đường, kẹo sữa, đường viên... Tiểu Hoa đã gặp qua những đồ ăn vặt tinh tế xinh đẹp sau này, đối với những thứ này hoàn toàn không có hứng thú.

“Bé Hoa à, ba có tiền, con muốn mua gì thì cứ mua! Không cần tiết kiệm cho ba.” Ba Giang vẫn muốn cho Tiểu Hoa mua nhiều thêm một chút.

Tiểu Hoa thật bất đắc dĩ, nói cho ba Giang biết: “Con muốn mua bút máy, mua bút lông, mực nước, còn có giấy và tập vở, còn có trát đầu da cân, một lát lại mang con đi nhà sách cũ nhìn xem là được, chứ mấy món ăn này con con không thích.”

Ba Giang mặc kệ khuyên như thế nào Tiểu Hoa cũng kiên trì không động. Ba Giang bất đắc dĩ chỉ có thể nhìn con gái mua những thứ mình muốn. Những thứ cô muốn trong thôn đều có, bất quá nhìn thấy Tiểu Hoa kiên trì chỉ có thể đau lòng kéo con gái đi đến nơi cô muốn nàng muốn đi.

Sau khi mua giấy bút xong, ba Giang cũng không có mang Tiểu Hoa đi đến nhà sách cũ gì mà là mang cô đi đến cửa hàng sách Tân Hoa. Tiểu Hoa

có chút dở khóc dở cười, mình muốn đi nhà sách cũ không phải là muốn tiết kiệm tiền sao? Bất quá đảo mắt lại cảm thấy đến cửa hàng sách Tân Hoa là rất cần thiết, mua mấy quyển tiểu thuyết giữ đến sau này vẫn rất có giá trị, cũng giúp mình không nhàm chán, còn có trong nhà cũng cần một quyển từ điển Tân Hoa to hơn, quyển trong nhà kia sản xuất đơn giản đã không thể thỏa mãn nhu cầu của mình, chữ lạ cần học tập vẫn còn rất nhiều.

Tiểu Hoa chọn sách ở cửa hàng một hồi mua từ điển và một quyển mười vạn câu tại sao, tiểu thuyết gì cũng không muốn nhìn đến.

“Tiểu Hoa, con không mua sách truyện xưa sao? Ba nhìn thấy mọi người trong xưởng của ba đều mua cho đứa nhỏ của họ mấy loại truyện gì đó dành con trẻ con xem.” Ba Giang hỏi.

“Ba, con đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi!” Tiểu Hoa không để ý đến câu chuyện của ba Giang, ngược lại nói.

Ba Giang vừa nghe con gái nói đói bụng thì vội hỏi cô muốn ăn món gì. Tiểu Hoa nghĩ đến chuyện mấy hôm trước tiểu Hồ muốn ăn sủi cảo, mình thì không biết làm vỏ sủi cảo cho nên không có làm cho nó ăn. Bây giờ tiểu Hồ vừa nghe nói muốn ăn sủi cảo thì vui vẻ đến hai mắt thật to híp thành sợi chỉ.

Ba Giang dẫn hai đứa đi một tiệm bán sủi cảo, mua 3 đồng sủi cảo nhân thịt, 3 đồng sủi cảo nhân thịt bò, một chén có một chút mì sợi. Tiểu Hoa vừa thấy nhú nhú mào, ba Giang căn bản không có mua một chút sủi cảo cho mình, cô cảm thấy có chút mất hứng. Bất quá cũng không nghĩ cãi vả với ba, chẳng qua là ăn 10 cái đã nói no rồi, sủi cảo này làm một cái cũng không nhỏ nên ba Giang cũng không có cảm thấy có cái gì kỳ lạ mà vui tươi hơn hờ gặp những cái còn lại trong chén của con gái ăn hết, ăn xong sủi cảo lại buộc tiểu Hồ uống chút nước súp sủi cảo xong thì ba người mới rời đi tiệm sủi cảo. Ba Giang cũng không có dẫn bọn họ đến nhà sách cũ

liền mà là đi vào một tiệm chụp ảnh, kéo bọn họ chụp ảnh gia đình sau khi không có mẹ thì mới mang theo Tiểu Hoa đi vào nhà sách cũ mà cô muốn.

Tiểu Hoa ở trong nhà sách cũ giống như đào bảo vật, mua rất nhiều sách thuốc cho mình, còn mua mấy quyển sách thoát nhìn thời gian xuất bản đã lâu mới không tiếp tục lưu luyến mà rời đi. Sau đó ba lại kiên trì mua bánh nướng, bánh quai chèo ăn, lúc trở về chờ xe thì còn mua một trái dưa hấu lớn.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nói Thật Mọi Chuyện Cho Ba Biết

Editor: demcodon

Về đến nhà mọi người đều than mệt, Tiểu Hoa vẫn kiên trì cùng ba đi qua nhà ông Triệu để châm cứu cho ba.

Lúc từ nhà ông Triệu đi ra thì đã rất trễ rồi, ở nông thôn không có đèn đường, chỉ có trong khu nhà xưởng buổi tối mới có đèn đường. Trên đường thật tối, dường như đưa tay ra cũng thấy được năm ngón tay. Ba Giang một tay cầm đèn pin, một tay nắm lấy tay Tiểu Hoa đi.

Một ngày hôm nay Tiểu Hoa đều suy nghĩ phải làm thế nào để ba từ bỏ ý định muốn đưa mình đi, suy nghĩ thật lâu cuối cùng quyết định lát nữa nói chuyện công bằng với ba, thật sự không được thì nói cho ba biết sự thật vậy.

“Ba, ba vẫn là muốn đưa con đi sao?” Tiểu Hoa hỏi.

Ba Giang sừng sốt, dừng lại bước chân vượt đầu Tiểu Hoa nói: “Ba làm vậy chỉ vì muốn tốt cho con.”

“Nhất định phải đi hả?” Tiểu Hoa lại hỏi, cô muốn biết có đường sống quay về hay không.

Ba Giang có chút xin lỗi nói: “Ba muốn cho con trải qua cuộc sống tốt, muốn cho con lên đại học!”

Nghe xong những lời này nước mắt của Tiểu Hoa bỗng chảy xuống, ngẩng đầu nhìn xem sao sáng trên trời muốn cho nước mắt dừng lại, nhưng

lại không có tác dụng gì, lại cảm thấy ba Giang ngậy ngốc giúp mình lau nước mắt.

Tiểu Hoa cắn răng một cái, hơi nghẹn ngào nói: “Chúng ta về nhà đi!”

Con đường hơi ngăn ngủn nhưng Tiểu Hoa suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng vẫn quyết định là thắng thắn nói ra những chuyện bản thân trải qua với ba, chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản được quyết tâm đưa mình đi của ba Giang.

Về đến nhà thì tiểu Hồ đã ngủ rồi, tuy rằng là mùa hè nhưng Tiểu Hoa vẫn kiên trì nấu nước nóng cho ba Giang rửa chân.

Buổi tối ngồi ở trên một cái giường với ba Giang, Tiểu Hoa mới chậm rãi nói: “Ba, ba nói xem cuộc sống có thể làm lại không?”

“Bé Hoa, con đang nói ngốc cái gì vậy?” Ba Giang cười nói.

“Cha ruột của con gọi là Lý Hường Dương, là chồng trước của mẹ, mẹ là sau khi ly hôn với ông ấy mới phát hiện có mang thai con. Con còn có một mẹ kế và một đứa em trai nhỏ hơn con 1 tuổi. Bọn họ ly hôn không đến 3 tháng thì cha ruột của con tái hôn, hơn nữa là còn có con rồi mới cưới, chẳng qua là đứa nhỏ kia không có giữ được. Nhưng đứa em trai đó cũng lại nhỏ hơn con 1 tuổi một chút. Ông ấy vẫn không biết sự tồn tại của con, mãi cho đến khi mẹ qua đời, ba lại phát hiện ba bị bệnh không thể chữa khỏi mới lén lút liên lạc với ông ấy, muốn mang con đưa cho ông ấy chăm sóc...” Tiểu Hoa dùng thương cảm không thuộc loại dành cho trẻ con kể ra.

“Bé Hoa, những chuyện này là do ai nói cho con biết?” Ba Giang có chút tò mò, mình và vợ cũng không có nói những chuyện này cho Tiểu Hoa biết, người trong thôn cũng không có ai biết chuyện Tiểu Hoa không phải là đứa nhỏ của mình.

“Sau khi mẹ qua đời, con đã bị ba giao cho cha ruột con ta đưa về thành phố, trong nhà ông ấy có rất nhiều tiền. Nhưng là vợ của ông ấy cũng không thể nào thích con, bởi vì con là một kẻ xâm nhập. Sự tồn tại của con không ngừng nhắc nhở bà, người chồng này là bà dùng không từ thủ đoạn nào mà cướp lấy. Sau đó chắc hẳn là phải vậy, ở trong cái nhà đó con không hợp nhau, rồi những đứa nhỏ trong thành phố. Đặc biệt cái vòng luẩn quẩn kia, mọi người đều đa tài đa nghệ, nhưng là con ngay cả tiếng phổ thông cũng nói không tốt, cũng không biết đánh đàn ca hát...”

“Tiểu Hoa!” Ba Giang có chút dự cảm không tốt, vội vàng nói: “Bé Hoa, con suy nghĩ nhiều rồi, con thông minh như vậy, nhất định là cái gì cũng có thể học được.”

“Con là Tiểu Hoa, nhưng cũng không phải là đứa nhỏ đơn thuần. Ba, cuộc sống này của con là sống lại.” Tiểu Hoa nghiêm túc còn nhìn ba Giang nói.

“Con...” Ba Giang lấy tay sờ sờ đầu Tiểu Hoa, không nóng...

“29 tuổi năm ấy, trước một ngày kết hôn, con uống rượu say nhìn về ngôi sao cầu nguyện, muốn trở lại khi còn bé. Chờ tỉnh lại thì lại biến thành Tiểu Hoa 9 tuổi.” Tiểu Hoa thẳng thắn nói.

Ba Giang dường như bị dọa sợ, một hồi lâu đột nhiên hỏi: “Ba nướng cá ăn có ngon hay không?”

“Đem ướp muối mặn muốn chết.” Tiểu Hoa trả lời, trong trí nhớ có lần ba mang mẹ và em trai cùng đi câu cá, kết quả ba hưng trí bừng bừng muốn chuẩn bị bộc lộ tài năng cho mọi người biết. Lúc nướng cá thì ướp quá nhiều muối, mặn đến mức mình thiếu chút nữa ói ra...

“Lúc chú Lưu con kết hôn, đưa cho con bao lì xì trong đó có bao nhiêu tiền?” Ba Giang lại hỏi.

“Con 2 đồng, tiểu Hồ 1 đồng. Ba, con thật là Tiểu Hoa, con gái ba nuôi 9 năm.” Tiểu Hoa kéo cánh tay ba Giang cực kỳ nghiêm túc nói.

“Về sau con đi với cha ruột con rồi thì đã xảy ra chuyện gì?” Ba Giang dường như còn có chút hoài nghi, nhưng còn có chút tò mò, lời nói dối như vậy không phải một đứa nhỏ 9 tuổi nào cũng có thể nói ra ngoài.

“Ông ấy mang con đi sửa lại tên Lý Lạc, lấy thân phận con nuôi cho con vào trong hộ khẩu nhà ông ấy...” Tiểu Hoa vừa nói tới đây thì bị ba Giang cắt đứt.

“Con nuôi? Con rõ ràng là con ruột của ông ấy mà!” Ba Giang giật mình nói to.

“Ba, ba hãy nghe con nói, con không biết về sau còn có dũng khí nói thẳng thắn những chuyện này với ba hay không. Con nuôi là vì mặt mũi, không có biện pháp giải thích với bạn bè, nói năm đó người nhà bọn họ không thích mẹ. Trên cơ bản không bao nhiêu người biết ông ấy trước kia đã kết hôn. Bản thân ông ấy đối xử với con cũng không tệ, chẳng qua là vợ ông ấy không thích con lắm. Mặc dù không có ngược đãi nhưng vẫn luôn không nhìn đến, thậm chí mua cho con cái gì cũng sẽ mua cho con gái người giúp việc nhà ông ấy như vậy. Sau này ông nội nhìn không được mới đến nhận chăm sóc con. Nhưng mà bà ấy nói cho con ra ngoài ở để thích nghi hoàn cảnh để học tốt, kết quả từ nông thôn đến dù sao học cũng không tốt, đứa nhỏ của người giúp việc còn học tốt hơn con. Con lại không có học qua đánh đàn, không có học quá Anh ngữ, cũng không có học qua ca hát khiêu vũ, tiếng phổ thông cũng nói không tốt, làm sao có thể so với con gái người giúp việc từ nhỏ lớn lên ở trong thành phố kia chứ. Ở trường học không có bạn bè thích hợp, bọn họ đều là cùng nhau lớn lên. Những đứa nhỏ đều là con nhà trí thức, con không xuất chúng, khắp nơi bị cô lập. Không có cách nào con chỉ có thể càng thêm cố gắng học đánh đàn, khiêu vũ, học tiếng phổ thông, còn phải cố gắng học tập, không thể quá kém...”

Tiểu Hoa nói tới đây hung hăng lau nước mắt, tiếp tục nói: “Cứ như vậy, con vẫn rất cố gắng. Con nghĩ nhanh lớn lên một chút, nhanh rời khỏi cái ngôi nhà kia một chút. Con cố gắng thi lên đại học, con nghe người bên ngoài nói với con phải cảm ơn, cảm ơn bọn họ đã nhận nuôi con, lỗi tai nghe cũng càng mọc dài ra. Lúc học 3 năm đại học, có một lần bị chiến hữu của ông nội nhìn thấy, nói là thích con, muốn cho cháu trai của ông ấy làm bạn với con. Nhưng mà con nghe người khác nói hẵn ở bên ngoài có quan hệ rất tốt với mấy nữ sinh khác, trong lòng thì không phải là thật nguyện ý. Lại nói phân phận con nuôi của con, cha mẹ trong nhà người ta cũng không phải thật thích cho nên vẫn cản trở, bị buộc cùng người kia đi ra nước ngoài.

Mãi cho đến khi cùng nhau học xong nghiên cứu sinh, học xong tiến sĩ mới trở về nước. May mà hẵn mặc kệ hẵn ở bên ngoài như thế nào, đối với người người chỉ thừa nhận một mình con là bạn gái, đối xử với con cũng rất tốt. Thời gian dài ở chung, con cũng từ từ có thiện cảm với hẵn. Con vốn nghĩ cuộc sống cứ trôi qua như vậy cũng được, cuộc sống bình thường như vậy cũng là một loại hạnh phúc.

Sau đó trong lúc vô tình con tìm được tiểu Hồ, từ trong miệng nó biết được sau khi con đi 3 năm thì ba cũng qua đời. Tiểu Hồ được gửi đến cho cô chăm sóc, ngay cả tiểu học cũng chưa học xong, một người đàn ông hơn 20 tuổi chỉ có thể ở công trình xây dựng làm công nhân bốc vác. Sống trong xã hội sau này không có tri thức thì cái gì cũng làm không được, tiểu Hồ chẳng qua là tốt nghiệp tiểu học, nhưng cũng giống như thất học. Con chỉ biết nó trải qua cuộc sống ở nhà cô cũng không tốt lắm. Tiểu Hồ là người rất tốt, chính là tính tình quá bướng bỉnh, cũng bướng bỉnh giống như ba vậy, không chịu nhận sự giúp đỡ của con.

Cuộc sống cứ trôi qua bình thản như vậy, rốt cục bên nhà trai giàu có thấy tuổi chúng con đã lớn thì mở miệng đồng ý hôn sự của chúng con. Nhưng là chuyện bi thảm nhất đã xảy ra, ngày thành hôn đã chuẩn bị xong

thì trước ngày kết hôn một tháng con mới biết được, con gái của người giúp việc kia dùng để so sánh với con từ nhỏ đã bị mẹ kể con bồi dưỡng trở thành con gái ruột giúp chồng chưa cưới của con sinh một đứa bé. Ngày chúng con kết hôn vừa vặn là ngày đầy tháng của đứa bé, mọi người đều biết cô ta mang thai sinh con như thế nào mà con lại không biết. Chờ đến lúc con biết thì đứa bé đã sinh ra, ha ha... Nhiều năm như vậy, con vẫn sống phải gượng ép, nhưng mà con còn phải gượng ép như vậy lập gia đình, gượng ép giúp người khác nuôi đứa bé. Con không muốn nuôi, con chất vấn người đàn ông kia, kết quả là người ta căn bản không thèm để ý, chỉ nói đó là ngoài ý muốn, người hẳn yêu là con, kêu con không cần cố tình gây chuyện, đứa bé về sau giao cho người giúp việc là được rồi, chỉ cần lo chuẩn bị tốt cho hôn lễ. Đàn ông hả? Ai ở bên ngoài không gặp dịp thì chơi.

Ba, ba nói có buồn cười hay không, đây là người đàn ông luôn miệng nói yêu con, là người đàn ông sẽ đối xử tốt với con ư? Con muốn từ chối hôn lễ, kết quả tất cả mọi người đến ngăn cản con, mẹ kể con trực tiếp nói với con: ‘Tôi nuôi cô nhiều năm như vậy, bạn bè người thân đều thông báo, hy vọng cô đừng làm cho tôi mất mặt.’ Buồn cười nhất chính là cha con cũng không nói gì, chỉ nói với con là ông ấy sẽ lại cho con thêm đồ cưới một ít... Ông ấy nghĩ của con âm ỉ lên như vậy đều là vì tiền... Ba, đây chính là cha ruột của con sao?”

“Những chuyện con nói đều là sự thật?” Vẻ mặt của Ba Giang như khúc gỗ nói.

“Dạ, là sự thật, trước kết hôn 1 ngày con đã nhìn ngôi sao trên trời cầu nguyện, sau đó tỉnh ngủ thì biết đã trở lại. Ba, nếu như ba còn không tin con thì chờ thêm hai ngày nữa ông ấy tới đón con, ba hãy hỏi một chút ông ấy tính sửa tên cho con là gì, nhập vào hộ khẩu như thế nào, ông ấy chưa tới một tuần trước khai giảng sẽ tới đón con. Hiện tại hẳn là đang ở trên đường tới...” Tiểu Hoa nói.

“Bé Hoa, con để cho ba suy nghĩ một chút, suy nghĩ thật kỹ, con đi ngủ trước đi!” Ba Giang xoa đầu nói.

Tiểu Hoa gật đầu trở lại phòng của tiểu Hồ, cả đêm không ngủ, cô không biết ba suy nghĩ như thế nào, cũng không biết mình nói cho ba biết chuyện này có đúng hay không? Trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Bên kia ba Giang cũng cả đêm không ngủ, Tiểu Hoa thay đổi từ khi vợ chết không phải mình không biết, chẳng qua là... chuyện này rất không thể tưởng tượng được.

Cứ như vậy bình tĩnh hai ngày trôi qua, đến ngày thứ ba, cũng chính là còn có 1 tuần phải đi học lại thì cha ruột của Tiểu Hoa đã đến dựa theo thời gian Tiểu Hoa đã nói đang ở trong nhà mình. Ba Giang từ từ đã bắt đầu tin tưởng những chuyện như lời Tiểu Hoa nói. Con gái quen thuộc và lệ thuộc vào mình không phải là giả vờ, tư tưởng tuy rằng có thành thực nhưng căn bản cũng không phải là một đứa trẻ 9 tuổi, có lẽ thật sự như lời nó nói: nó sống lại.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cha Và Ba

Editor: demcodon

Về sau tin tưởng con gái sống lại, trong lòng ba Giang đau lòng một hồi. Con gái của mình trong lúc mình nhìn không thấy được thì bị người tổn thương như vậy, cuộc sống mệt mỏi như vậy. Mặc dù Tiểu Hoa nhẹ nhàng băng quơ nói mình trải qua không công bằng, chẳng qua là kể lại mấy câu ngăn ngừa như thế nhưng làm cho ba Giang rất khó chịu. Được dạy dỗ tốt, có bằng cấp cao như vậy, là cô gái quý giá có cha có mẹ, sao có thể muốn sống chung với người bệnh gần sắp chết chứ, mà nguyện vọng lớn nhất là trở lại bên cạnh mình.

Chuyện này thật sự rất buồn cười, bây giờ nhìn Lý Hường Dương đang ở trước mắt, phong cách hiên ngang càng làm cho trong lòng ba Giang oán hận một hồi. Chính là người đàn ông này vứt bỏ cô gái mình yêu nhất, lại tổn thương con gái của mình. Nhưng mình lại cái gì cũng không thể làm, vì Tiểu Hoa nên ba Giang liều mạng đè nén oán hận trong lòng.

“Giang Tử, nhiều năm rồi không đến nơi này thay đổi thật nhiều nhỉ?” Lý Hường Dương xuống xe sau đó cười chào hỏi với ba Giang rồi kêu tài xế mang quà tặng chuyển xuống xe.

Hai mắt ba Giang đỏ bừng cắn chặt răng, thở ra một hơi không nói chuyện, mời hần và tài xế của hần vào cửa.

Hôm nay Tiểu Hoa cố ý mang theo tiểu Hồ né đi ra ngoài, ba Giang lại không nói chuyện với Lý Hường Dương nên hần có chút xấu hổ.

Vào nhà hồi lâu, Lý Hường Dương nhìn ảnh mẹ chụp Tiểu Hoa trên vách tường ở trong phòng, lại có chút đau buồn, có chút nhớ lại kỷ niệm, lại có chút hối hận nói: “Tiểu Phương xem ra rất hạnh phúc, cậu chăm sóc cô ấy rất khá.”

“Mẹ Tiểu Hoa trước khi đi thì xác thật cô ấy ở bên tôi rất tốt.” Ba Giang nhớ lại nói.

“Tôi có thể đi thăm cô ấy được không?” Lý Hường Dương hỏi.

Ba Giang suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Ba Giang mang Lý Hường Dương đưa tới trước mộ phần của mẹ Tiểu Hoa, cái gì cũng không nói mà trở về nhà. Ông biết Lý Hường Dương đã biết đường đi về nhà mình, những lời hăn muốn nói với mẹ Tiểu Hoa mình cũng không cần thiết nghe, càng không muốn nghe.

Lý Hường Dương ở trước mộ phần ngây người hồi lâu, lúc sắp đến chạng vạng thì chậm rãi đi về phía nhà ba Giang.

* * *

Lúc này, Tiểu Hoa đã mang theo tiểu Hồ trở lại.

“Bé Hoa, con suy nghĩ một chút, dựa vào năng lực của con bây giờ có thể làm cho mình trải qua cuộc sống tốt hơn, có thể tránh khỏi những lời con nói chên lệch với những đứa nhỏ trong thành phố. Hay là con vẫn nên đi theo ông ấy, ông ấy có thể cho con những ngày tháng tốt đẹp, sau này lên đại học thì chú ý hơn, không cần phải làm bạn với người đàn ông thay lòng đổi dạ kia thì được rồi.” Ba Giang để cho tiểu Hồ đứng ở ngoài cửa còn mình lặng lẽ nói ra quyết định của mình với Tiểu Hoa.

“Ba, con không muốn thiếu nợ bọn họ, nợ nhân tình rất khó có thể trả hết, ba cũng biết mà. Lại nói, con muốn chăm sóc cho tiểu Hồ thật tốt, ba,

ba phải tin tưởng con, con có năng lực làm cho mình trải qua cuộc sống tốt đẹp.” Tiểu Hoa căn bản cũng không có suy tính đi cùng Lý Hường Dương.

“Nhưng mà bé Hoa, như vậy con rất vất vả, ba không thể liên lụy con.” Ba Giang vẫn không đồng ý.

Tiểu Hoa kiên định nói: “Ba, con không nghĩ muốn rời khỏi hai người, con có một ngàn phương pháp từ trên đường chạy về, ba không lo lắng sao? Chỉ có 3 người chúng ta trải qua cuộc sống thật tốt, không tốt sao? Về sau con còn muốn làm cho tiểu Hồ lên đại học, con không muốn nó vất vả như vậy. Ba phải tin tưởng sự lựa chọn của con...”

“Ông là ai? Đến nhà chúng tôi làm gì?” Đột nhiên nghe tiểu Hồ hô lên.

“Ba, cứ quyết định như vậy đi, linh hồn và tư tưởng của con đã lớn, biết cái gì tốt với mình. Ba cũng không nên khuyên con nữa. Cuộc sống của ba và tiểu Hồ tốt đó chính là hạnh phúc của con, là cuộc sống mà con mong muốn.” Tiểu Hoa rất nhanh nói với ba Giang, không đợi ông trả lời mà bước đi ra ngoài.

Người đàn ông trước mặt này giống như trong trí nhớ, 30 năm ra đời nhìn ông thật tuổi trẻ. Tiểu Hoa nhìn ông một cái nhanh chóng quay sang quát lớn với tiểu Hồ: “Tiểu Hồ, đây là khách, sao em có thể lại không lễ phép như vậy thế?”

Cô lại quay sang nói với Lý Hường Dương: “Chào chú, ba con ở trong phòng, chú đi vào nói chuyện với ông ấy đi. Con đi nấu cơm...” Nói xong cũng kéo tiểu Hồ đi vào phòng bếp.

Cháo và bánh bao ba đã dùng nồi lớn nấu gần xong, cơm cũng đã chín, trực tiếp gọi tiểu Hồ giúp mình rửa rau. Tiểu Hoa nhanh nhẹn hái dưa chuột, cắt khoai tây, cà chua, đập củ tỏi, thịt, ướp một chút muối lên thân cá, đánh trứng gà... Sau khi ba biết Tiểu Hoa biết nấu ăn thì cố ý mua cá và thịt. Tiểu Hồ rửa rau xong nhìn thấy chị thuần thực trộn gỏi dưa chuột, cắt

vỏ cà chua ra rồi cắt thành từng sợi... Nghe mùi hương thịt làm cho tiểu Hồ bất động không bước đứng ngốc nhìn chăm chăm thịt trong nồi.

Lý Hường Dương vừa rồi nhìn thấy được ảnh chụp của Tiểu Hoa ở trên tường. Tiểu Hoa xinh đẹp giống như mẹ nó, năm đó mình cũng là liếc mắt một cái đã bị mẹ nó mê hoặc. Tiểu Hoa được di truyền từ mẹ đôi chân mày lá liễu, đôi mắt hạnh nhân, gương mặt trái xoan cùng với làn da trắng nõn, quần áo cũng vô cùng sạch sẽ, chính là tóc vàng hơi khô và hai gò má đỏ bừng làm cho người vừa thấy chỉ biết nó là đứa nhỏ ở nông thôn. Con gái của mình thấy mình cũng không gọi ba làm cho trong lòng Lý Hường Dương có một chút không thoải mái. Mình năm đó rất là thích vợ trước, ly hôn cũng là cô yêu cầu. Cô không có cách nào ở chung với cha mẹ mình và giao tiếp với người chung quanh. Mình lại đang thi lên đại học, vội vàng học tập không thời gian ở bên cạnh cô. Tự ti của cô là nguyên nhân hôn nhân của bọn họ vỡ tan, mình và vợ bây giờ thân mật ở chung mới là ngôi nố.

“Giang Tử, cậu nuôi Tiểu Hoa rất khá, cảm ơn cậu.” Lý Hường Dương vào phòng tìm cái ghế ngồi xuống nói chuyện với ba Giang.

Ba Giang bắt đầu không để ý đến hẳn, xoay người từ trong ngăn tủ cầm một cái hộp ra ngoài, lấy ra giấy chứng nhận trước khi mẹ Tiểu Hoa ly hôn và giấy bệnh viện kiểm tra xét nghiệm của Tiểu Hoa sau khi ly hôn ở thành phố, còn có giấy chứng khai sinh của Tiểu Hoa, mới nói: “Đây, những thứ này có thể chứng minh Tiểu Hoa là con gái ruột của anh. Ngày mai tôi giúp anh lấy danh nghĩa cha ruột đi ủy ban làm giấy chứng nhận chuyển hộ khẩu cho Tiểu Hoa...”

Lý Hường Dương vuốt ve giấy chứng nhận ly hôn, căn cứ môi nói: “Giang Tử, tôi sẽ đối xử tốt với Tiểu Hoa, sẽ chăm sóc cho nó thật tốt, cậu cứ yên tâm đi. Cậu chỉ cần tách hộ khẩu cho Tiểu Hoa ra ngoài, những thứ này cũng không cần...”

“Lý Hường Dương, chỉ có tôi và anh hãy nói thật đi! Hôm qua, tôi nói chuyện phiếm với người khác nghe nói năm đó có người xuống nông thôn biết đứa nhỏ ở nông thôn là con của mình, đều chỉ lấy danh phận con gái nuôi. Tôi vừa nghe thì nổi điên lên, trên đời này sao lại có người vô sỉ như vậy chứ? Tôi muốn biết, anh có phải cũng suy nghĩ như vậy hay không? Anh và mẹ Tiểu Hoa là đã kết hôn, Tiểu Hoa cũng là con hợp pháp của hai người. Dựa theo cách nói của người lớn tuổi, mẹ Tiểu Hoa là vợ cả của anh, người vợ bây giờ của anh là vợ hai. Tôi không ngốc, vợ cả sinh đứa nhỏ sao có thể giống như vợ hai chứ? Nếu như anh muốn mang Tiểu Hoa về nhận nuôi giống như con gái nuôi thì ông đây nói cho anh biết, không có cửa đâu!” Ba Giang cường ngạnh nói.

Lý Hường Dương có chút xấu hổ, lúc biết được sự tồn tại của Tiểu Hoa thì vợ nguyện ý nuôi nó chăm sóc nó, cầu xin duy nhất đó là không thể để cho người khác biết nó là con gái ruột của hắn. Cô không muốn làm cho người ta biết cô là người thứ 3 trong hôn nhân của người khác, cũng không hy vọng con gái bị người chỉ trích. Mình lúc ấy tuy có chút không muốn nhưng cũng đồng ý. Lần này ra ngoài nói với tất cả mọi người là ra ngoài nhận nuôi đứa con của người bạn bị mời cưới... Bây giờ bị Giang Đại Sơn không chút nào lưu tình nói ra quyết định của mình, ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

“Giang Tử, cậu hãy nghe tôi nói, chúng ta đều là vì muốn tốt cho đứa nhỏ mà đúng không? Tiểu Hoa...” Lý Hường Dương giải thích nói.

“Thật thú vị, cái tên kia anh thật sự là tính mang Tiểu Hoa trở về nuôi thành con gái nuôi hả?” Ba Giang tức giận lên, biết là một chuyện nhưng chính tai nghe được lại là một chuyện khác.

“Làm sao để đối xử tốt với đứa nhỏ thì làm sao biết được chứ? Giang Tử cậu cũng đừng nóng nảy, thân thể của cậu không tốt, nghe tôi có được không?” Lý Hường Dương cố gắng thuyết phục Giang Đại Sơn.

Giang Đại Sơn không nói lời nào trừng mắt liếc nhìn Lý Hường Dương một cái, tức giận ngồi ở bên giường.

Lý Hường Dương có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì nói: “Tiểu Hoa là con gái của tôi, con gái ruột này tôi nhận. Thật sự tôi không có một tia hoài nghi. Chính là năm đó tiểu Phương không ở chung với ba mẹ tôi, lại không ra cửa lớn, không có mấy người biết tôi đã kết hôn. Bây giờ tôi dẫn một đứa con gái trở về, nói cho mọi người biết tình hình thực tế cũng không thành vấn đề, nhưng những ánh mắt chỉ trích vẫn sẽ đi theo Tiểu Hoa. Tiểu Hoa làm sao còn có thể học hành tốt được chứ.”

“Hừ!” Ba Giang mỉa mai một tiếng nói: “Anh không phải sợ người khác nói anh là Trần Thế Mỹ, vợ của anh là hồ ly tinh, muốn sống chung với người đàn ông đã có vợ; không phải sợ người khác nói anh là Trần Thế Mỹ, có mối nối cũ, vứt bỏ vợ con phải không? Còn lấy cớ vì Tiểu Hoa, anh đừng nghĩ tôi hồ đồ, tôi cũng không phải là kẻ ngốc.”

“Giang Tử, cậu có thể nói chuyện đàn ông một chút có được không?” Lý Hường Dương có chút tức giận.

Ba Giang mắt lạnh nhìn hẩn nói: “Chỉ cần anh có thể làm việc tốt thì tôi mới có thể nói chuyện đàn ông.”

... Trong phòng yên lặng một hồi...

“Ba, chú, ăn cơm!” Tiểu Hoa nấu cơm xong gọi hai người. Ba Giang cũng không đếm xỉa đến Lý Hường Dương bước đi ra ngoài. Lý Hường Dương cũng đi theo ở phía sau ra ngoài gọi tài xế cùng vào ăn.

Nhìn trong sân có một bàn đá lớn đã bày một bàn đồ ăn, chạng vạng cuối ngày nên cũng không nắng gắt, trên trời cũng hồng hồng, gió lạnh thổi hơi mạnh rất là thoải mái, trong không khí tỏa ra mùi hương thức ăn. Lý Hường Dương và tài xế dưới sự chỉ huy của tiểu Hồ đi ra một bên rửa tay. Sau đó mọi người cùng ngồi vào bàn, có chút thích thú.

Gỏi dưa chuột, cà chua ướp đường, bắp cải xé sợi, khoai tây xào thịt, thịt băm xào tỏi, còn có một con cá kho tàu rất là phong phú.

“Bé Hoa chúng ta làm vừa thấy là biết ăn ngon rồi.” Ba Giang dẫn đầu ném một miếng, sau đó cười nói: “Ăn rất ngon.”

Tiểu Hoa trừng mắt liếc nhìn ba một cái nói: “Nước cũng bị ba khen ngon nữa, ba cũng không đi rửa tay, ba không vệ sinh như thế không cần thận tiểu Hồ cũng học theo ba đó.” Vừa nói vừa cầm khăn lông trên thanh sắt thả vào trong bồn nước làm ướt, còn thật sự giúp ba lau tay. Lý Hường Dương ở một bên nhìn cảm thấy rất là hâm mộ.

Ba Giang cười ha ha, híp mắt hưởng thụ con gái phục vụ. Lau tay cho ba xong Tiểu Hoa đến gấp thức ăn cho tiểu Hồ, mọi người bắt đầu ăn cơm.

“Tiểu Hoa nè, thịt xào vừa chín, ướp gia vị vừa đủ, lại xào chung với khoai tây, ăn chung thật ngon. Cá cũng kho thật ngon miệng... Không tệ không tệ, tuổi còn tuổi mà có thể nấu nướng giỏi như vậy.” Lý Hường Dương ăn cơm con gái làm, cảm thấy ăn ngon lạ thường, tài xế cũng phụ họa theo.

“Ừ! Ăn ngon!” Tiểu Hồ ăn miệng dích đầy mỡ còn nói không rõ ràng.

Tiểu Hoa không nói gì, chẳng qua là thỉnh thoảng chăm sóc cho tiểu Hồ và ba, làm cho Lý Hường Dương hâm mộ một hồi. Hắn cũng không lo lắng đến Tiểu Hoa thật sự cũng có chăm sóc cho mình, chẳng qua là Tiểu Hoa ngồi ở giữa ba Giang và tiểu Hồ thì càng dễ dàng chăm sóc cho ba Giang và tiểu Hồ hơn.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Con Không Muốn Rời Khỏi Nhà Của Con

Editor: demcodon

Món ăn nhìn thấy nhiều may mà có 3 người lớn nên cũng giải quyết sạch sẽ. Sau khi ăn xong, ba Giang giống như ngày thường ngăn cản không cho Tiểu Hoa rửa chén mà tự mình đi rửa. Tiểu Hồ ăn hơi nhiều nên Tiểu Hoa chỉ huy nó đi dạo ở trong sân cho tiêu cơm.

“Tiểu Hoa thật giỏi đó!” Tài xế ăn cơm xong lại chui vào trong xe. Trong sân tiểu Hồ chậm rãi đi tới đi lui, Tiểu Hoa ngồi nói chuyện phiếm với Lý Hường Dương.

“Cám ơn!” Nghe được khích lệ Tiểu Hoa bày tỏ tự nhiên hào phóng.

“Ha ha! Đứa bé ngoan!” Lý Hường Dương vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoa cười, một lát sau mới hỏi: “Tiểu Hoa biết chú là ai không?”

Tiểu Hoa gật đầu, tùy ý nói: “Chú là chồng trước của mẹ cháu, cũng là cha ruột của cháu. Tiểu Hồ, đi chậm một chút, vừa ăn xong đừng chạy!”

Nhìn ra Tiểu Hoa không thèm để ý đến mình thì Lý Hường Dương có chút bực mình, nhưng vẫn dịu dàng nói: “Con có biết lần này cha tới làm gì không?”

Tiểu Hoa mím mím môi nói: “Mẹ cháu đã chết, ba cháu thân thể không tốt, muốn mang cháu đưa cho chú nuôi.” Sau đó không đợi Lý Hường Dương nói chuyện lại nhanh chóng nói tiếp: “Ba cháu đã suy nghĩ nhiều

rồi, cháu không đi, thân thể ba không tốt, tiểu Hồ lại còn nhỏ, cháu là chị, cháu muốn chăm sóc bọn họ. Cha, con gọi là ngài một tiếng cha, con thừa nhận con là con gái của ngài, nhưng mà có ơn sinh không có ơn nuôi dưỡng, con không tính là vong ơn bội nghĩa.”

“Nhưng mà Tiểu Hoa con còn nhỏ, vẫn là đứa con nít đang cần người khác chăm sóc, còn phải đến trường học kiến thức. Ba con và em trai con cha cũng sẽ giúp con chăm sóc họ.” Nghe được Tiểu Hoa chuyện gì cũng hiểu được thì Lý Hưởng Dương có chút đau lòng vì con bé phải trưởng thành sớm.

Tiểu Hoa nghiêm túc nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Lý Hưởng Dương nói: “Con có thể chăm sóc tốt cho ba và tiểu Hồ, thành tích học tập của con cũng rất giỏi, con biết nấu cơm giặt giũ quần áo. Bây giờ con đang học Trung y với ông Triệu, ông Triệu nói con rất thông minh, học rất nhanh, một tháng nghỉ hè con đã học thuộc các huyết vị trong sách. Bản thảo cương mục* cũng học xong 100 trang, còn biết phần lớn dược liệu ở nhà ông Triệu, cũng biết được những món ăn nào tương khắc với nhau. Con đã không phải là đứa nhỏ, con biết lựa chọn cái gì sẽ tốt cho mình. Ở bên cạnh ba, chăm sóc tiểu Hồ thành người chính là tâm nguyện lớn nhất của con. Con không muốn, cũng không thể đi theo cha.”

(*Bản thảo cương mục là một từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.)

Giọng điệu của Tiểu Hoa đã không giống như một đứa trẻ 9 tuổi. Cô có tư tưởng, chủ kiến của mình, điều này làm cho Lý Hưởng Dương có chút luống cuống. Vừa là con gái của mình hẳn muốn nuôi nấng, vừa là Tiểu Hoa ưu tú cũng làm cho hẳn thật kiêu ngạo. Lý Hưởng Dương cũng nghiêm túc nhìn về phía Tiểu Hoa nói: “Cha có thể cho con được dạy dỗ tốt nhất, mặc quần áo xinh đẹp, con có thể đến trường ở Bắc Kinh, còn có thể học ca

hát khiêu vũ, có thể quen nhiều bạn bè, về sau có thể vào trường đại học tốt, như vậy cũng có thể tìm được công việc tốt mới có thể chăm sóc tốt hơn cho tiểu Hồ, không phải sao?”

“Con không cần đi Bắc Kinh cũng có thể thi đậu vào trường đại học tốt, còn có thể chỉ đạo dạy dỗ cho tiểu Hồ thi lên đại học, con có thể làm được.” Lúc Tiểu Hoa nói ra những lời này rất tự tin, kiên định có lực.

Lý Hường Dương nhìn bộ dáng tự tin của Tiểu Hoa nghĩ tới vợ trước của mình, quả thật vợ trước của mình rất dịu dàng, hiểu chuyện. Ngay cả có chút tự ti, mình cũng không thêm để ý trình độ học vấn của cô ấy cao thấp, nhưng cô ấy vẫn luôn rất tự ti. Nếu như cô ấy cũng có thể giống như Tiểu Hoa thì có lẽ hôn nhân của bọn họ đã không đi đến ngõ cụt.

Tiểu Hoa nhìn Lý Hường Dương rơi vào trầm tư thì tiếp tục nói: “Quần áo xinh đẹp, ca hát khiêu vũ, về sau con cũng sẽ có, cũng có thể học. Mặc kệ như thế nào con chỉ muốn sống với ba, ba con có thể toàn tâm toàn ý yêu con, có lẽ không thể dạy dỗ cho con tốt, cũng không thể chăm sóc cho cuộc sống của con thật tốt, nhưng ba ở trong lòng con là người quan trọng nhất, đây chính là điều con muốn. Cha, ngài tái hôn cũng có đứa nhỏ, ngài có thể cam đoan ngài và vợ của ngài sẽ đối xử bình đẳng với con và con của ngài hay không? Không cần trả lời, con đã biết đáp án. Có một số việc không thể sử dụng tiền tài để cân nhắc, điều con muốn cũng không chỉ là có tài phú mà thôi.”

“Tiểu Hoa, con thật không giống như một đứa trẻ bình thường.” Lý Hường Dương cảm khái nói.

“Lúc ba sinh bệnh, lúc mẹ qua đời, con đã không giống như đứa trẻ bình thường rồi. Con muốn phải lớn lên, con muốn gánh vác nâng đỡ ngôi nhà này của chúng ta, đây là trách nhiệm cũng như nguyện vọng của con. Cha, con rất cảm ơn sự quan tâm của ngài dành cho con, nhưng con tuyệt đối

tuyệt đối sẽ không đi theo cha, con nói chính là những lời trong lòng.” Tiểu Hoa kiên định nói.

Lý Hường Dương bình tĩnh nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa mím môi cũng kiên định nhìn mình. Trong nháy mắt Lý Hường Dương muốn khóc, con gái của mình hẳn là được mọi người che chở như Công chúa nhỏ mà không phải gánh vác nâng đỡ một ngôi nhà như cô gái trước. Trong lời nói của Tiểu Hoa không có một lời nào thuộc về giọng điệu của đứa nhỏ, con bé đã lấy một cái tư tưởng lớn trao đổi với mình. Đây là đã ăn bao nhiêu khổ, chịu đựng bao nhiêu áp lực mới có thể đạt tới như thế chứ? Lý Hường Dương yên lặng, ánh mắt của con gái kiên định, nghiêm túc nói cho mình biết, con bé sẽ không rời khỏi Giang Đại Sơn, ở trong lòng con bé ba nó cũng chỉ có Giang Đại Sơn. Mặc dù thừa nhận sự tồn tại của mình nhưng không có quá nhiều tình cảm. Điều này làm cho Lý Hường Dương rất ghen tỵ cũng rất thương cảm.

Chờ ba Giang rửa chén xong thì Tiểu Hoa có đốc thúc ông đi sang nhà ông Triệu châm cứu, còn tiểu Hồ ở trong phòng xem tivi. Lý Hường Dương gọi tài xế của mình là Trương Kiến Quân đến hỏi hẵn: “Kiến Quân, con gái của tôi thế nào? Không tệ chứ!”

Trương Kiến Quân gật đầu nói: “Là đứa nhỏ hiểu chuyện, cũng rất có lòng.”

“Nhưng mà đứa nhỏ tốt như vậy lại không muốn nhận tôi, Kiến Quân à! Tôi có phải là làm người rất thất bại hay không, ngay cả con gái cũng không muốn nhận.” Lý Hường Dương rất là mất mát, Tiểu Hoa từ chối rõ ràng như vậy đối với ông là đả kích rất lớn.

“Ông chủ, đứa nhỏ còn nhỏ, có thể từ từ dạy...” Trương Kiến Quân cũng không biết nên nói cái gì để an ủi hẵn.

“Con bé nói tuyệt đối tuyệt đối sẽ không đi theo tôi, không nghĩ cũng không muốn đi theo tôi... Rõ ràng là Công chúa nhỏ lại muốn làm cô gái nông thôn, ha ha... Rõ ràng có thể có những thứ dễ như trở bàn tay lại khinh thường có được, muốn đi rất nhiều rất nhiều đường vòng để giành được những thứ mình muốn... Đây căn bản không phải là đứa trẻ nhỏ, con bé còn thành thực hơn những người lớn. Tôi không biết lớn lên quá sớm như vậy là tốt hay là xấu với con bé, nhưng là lại không có sức lực ngăn cản. Con bé căn bản là không muốn nhận tôi, con bé thậm chí hy vọng ba của nó chính là Giang Đại Sơn bình thường này, hẳn có cái gì tốt? Tôi lại có cái gì không tốt chứ?” Lý Hường Dương rất là oán giận.

* * *

Lý Hường Dương ở bên này cảm khái, ở bên kia Tiểu Hoa và ba chăm cứu xong thì thầy cũng kiểm tra lại tiến độ học tập của Tiểu Hoa, hai người lại làm bạn với sao sáng đi về.

“Tiểu Hoa, thật sự không muốn đi?” Ba Giang hỏi, lúc biết được Lý Hường Dương thật sự tính mang Tiểu Hoa trở về nuôi thành con gái nuôi thì ba Giang tức giận đã quyết định đem tất cả mọi chuyện giao cho con gái đến xử lý. Nhưng vẫn muốn hỏi một chút, dù sao sống chung một chỗ với mình thì Tiểu Hoa sẽ rất vất vả.

Tiểu Hoa dùng sức gật đầu mới nói: “Không đi, không đi với ông ấy. Ông ấy là cha, mà ba là ba. Con có thể làm nũng với ba, nói ra những lời trong lòng, nhưng đối với ông ấy thì không thể. Con vĩnh viễn cũng quên không được lúc muốn ông ấy giúp con giải trừ hôn ước đi thì ông ấy không chịu làm. Ở trong lòng ông ấy sẽ thương con, yêu con, nhưng người cần ông ấy thương, ông ấy yêu thì không chỉ có con. Con cũng không phải là quan trọng nhất, lúc ông ấy lựa chọn giữa con và người nhà của ông ấy thì người bị hy sinh sẽ là con.”

“Ai...” Ba Giang nắm chặt tay Tiểu Hoa đau lòng nói: “Tùy con! Con muốn thế nào thì làm như thế ấy đi!”

“Ba, con yêu mẹ, con yêu ba, con yêu tiểu Hồ, con cũng yêu nhà của chúng ta, như vậy cũng rất tốt, ồ vàng ồ bạc không bằng ồ chó của mình, biện pháp kiếm tiền con có rất nhiều cách, ba không cần lo lắng.” Tiểu Hoa rất cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đã biết, về sau phải dựa vào con gái nuôi. Trên đời này có mấy người thoải mái giống như ba chú, mới sắp 30 tuổi đã được con gái nuôi. Ba cũng... yêu... 3 người.” Ba Giang ra vẻ thoải mái cảm khái.

* * *

Không rời khỏi ba, không rời khỏi nhà làm cho Tiểu Hoa thật vui vẻ. Ba Giang lại dặn dò Tiểu Hoa không được nói bí mật của bản thân cho bất luận người nào biết, cả đời mang nó chôn dưới đáy lòng, quên những chuyện này, cố gắng nhớ kỹ chuyện mình chỉ có 9 tuổi, đừng khác thường vì chuyện gì, bây giờ cô chính là một đứa nhỏ. Tiểu Hoa đồng ý.

Về đến nhà, Tiểu Hoa giúp tiểu Hồ rửa mặt, đánh răng rửa chân rồi nấu nước nóng cho ba rửa chân, cũng bưng nước cho Lý Hướng Dương rửa chân, còn giúp ông giặt sạch vớ. Sau khi an bài chỗ ngủ cho tài xế ở trên giường Tiểu Hoa và tiểu Hồ ngủ. Bởi vì mùa hè nên trên giường gạch* không ai ngủ, nhưng là gần nhất trên bếp nhà Tiểu Hoa cũng không làm gì nên không tính rất nóng. Tiểu Hoa trải chiếu đệm lên giường, kêu tiểu Hồ và mình cùng nhau lên giường gạch ngủ, cũng may ở nông thôn chạng vạng rất là mát mẻ nên ngủ cũng không phải rất nóng. Lý Hướng Dương thì để cho ông ngủ chung với phòng của ba Giang.

(*Giường gạch còn gọi là: kháng, giường đất, được người Trung Quốc ở phía Bắc hay dùng, giường được xây bằng gạch hoặc đất, ở phía trong rỗng,

chừa 1 cửa nhỏ để đến mùa đông sẽ đem than hoặc củi đốt nóng trong đó, làm giường sưởi chống lạnh.)

“Giang Tử, cậu nói xem, nếu tôi lấy thân phận con hợp pháp mang Tiểu Hoa đi thì con bé có chịu đi theo tôi không?” Lý Hường Dương nằm ở trên giường nghĩ đến vừa rồi Tiểu Hoa cẩn thận và sẵn sàng có chút cảm động hỏi.

Giang Đại Sơn liếc mắt nhìn hẳn mới nói: “Từ từ, vừa rồi tôi đã muốn đồng ý với con bé làm theo ý muốn của nó, sớm biết như thế sẽ không thông báo cho anh, làm cho chuyện càng thêm phiền phức như vậy.”

Lý Hường Dương cọ một cái rồi ngồi xuống, trừng mắt nhìn Giang Đại Sơn nói: “Đó là con gái của tôi.”

“Tôi không có nói cho ai biết chuyện này!” Giang Đại Sơn cũng căm tức nhìn hẳn nói.

Một hồi sau, Lý Hường Dương không nhìn nữa mà than thở nói: “Cậu đã nói, tôi cũng đã biết. Cậu nói xem cậu có cái gì tốt? Vì sao con bé chỉ muốn đi theo cậu chứ?”

Giang Đại Sơn hừ một tiếng phản bác: “Tôi không có gì tốt nhưng con bé thích tôi, chính là nguyện ý đi theo tôi.”

Lý Hường Dương bị ghen nói không nên lời nói. Mặc dù có rất nhiều phương pháp bắt buộc Tiểu Hoa rời đi, nhưng nhìn vẻ mặt con bé kiên định như vậy Lý Hường Dương cũng không dám làm gì, chỉ sợ đánh mất chút tình cảm này giữa cha và con gái. Cuối cùng chẳng qua là mạnh miệng nói: “Đó là con gái ruột của tôi.”

“Con bé nói tôi chính là ba ruột của nó. Tôi có thể đối xử với con bé còn tốt hơn con trai của mình, anh có thể làm như vậy không? Vợ của anh có

thể làm như vậy không? Ba mẹ anh có thể làm như vậy không?” Giang Đại Sơn cãi lại.

... Trong lòng Lý Hướng Dương chua sót một hồi, sao mình có thể làm như vậy chứ? Hiển nhiên là không thể nào, thương con trai nhiều năm như vậy, cũng quả thật thương con gái. Nhưng dù sao chỉ mới gặp mặt một lần, không có tình cảm sâu như vậy, cũng không có cách nào yêu cầu vợ và ba mẹ... Nhưng là thật sự cam lòng buông tha cho con gái sao? Không cam lòng, làm sao có thể cam lòng chứ, đứa nhỏ tốt như vậy, sao mình có thể buông tha cho chứ.

Một đêm này hai người lại không nói gì thêm...

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chúng Ta Về Nhà

Editor: demcodon

Buổi sáng ngày hôm sau Tiểu Hoa cứ theo ngày thường mang theo tiểu Hồ chạy bộ, sau đó đánh quyền với thầy, trở về sắc thuốc cho ba Giang. Ba Giang cũng làm bữa sáng, sau khi ăn xong thì Tiểu Hoa học sách thuốc luyện chữ bút lông, tiểu Hồ cũng ở một bên học viết chữ. Lý Hường Dương đang ở một bên nhìn, nghĩ đến con trai trong nhà vừa đến ngày nghỉ thì chơi đến điên khùng, lại nhìn thấy Tiểu Hoa lật cuốn Bản thảo cương mục thật dày trước mặt mình học đến vui vẻ không ngừng. Từ điển trong tay căn bản không có dùng, tuổi còn nhỏ mà đã biết nhiều chữ như vậy, thật sự làm cho người ta phải giật mình.

Vừa rồi ở trong phòng Tiểu Hoa, cũng nhìn thấy vài quyển sách trên bàn, cái gì <<Triết lý về y học>>, <<Y học cổ truyền>>, <<Pháp y linh hoạt khéo léo>>, <<Bình luận về bệnh thương hàn bình thường>>, <<Toàn tập của danh y Hoàng Nguyên Ngữ >>, <<Người vận động học Trung y cổ truyền>>, <<Toàn tập của danh y Vương Sĩ Hùng>>, <<Toàn tập của danh y Từ Linh Thai>>... Người lớn nhìn thấy những quyển sách này còn chán nản lại bị đặt thật ngay ngắn ở trên bàn. Phòng không lớn, trên tường đã có vài tấm giấy khen, quần áo nào cũng được xếp ngay ngắn. Trong phòng mặc dù có chút u ám nhưng là thật yên lặng, không có mẹ ở bên cạnh nhưng có thể quản lý trong nhà thành bộ dạng như vậy thật sự rất tốt.

Lúc này Tiểu Hoa ghi nhớ nội dung trong hôm nay vừa đủ thì bắt đầu dạy cho tiểu Hồ học Tam Tự Kinh*, nghe tiểu Hồ dùng giọng nói non nớt

đọc lên: “Nhân chi sơ, tính bổn thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cầu bất giáo, tính nãi thiên....”**

(*Tam Tự Kinh là: một cuốn sách của Trung Quốc được soạn từ đời Tống, đến đời Minh, Thanh được bổ sung. Sách được dùng để dạy học cho học sinh mới đi học. Ở Việt Nam trước đây cũng dùng sách này. Nội dung cuốn sách hơn 1000 chữ, bố trí ba chữ một câu có vần. Hiện nay những người học chữ Hán cũng học nó để có số vốn 600 chữ để rồi tiếp tục học lên cao.

**Người ta lúc đầu vốn có tính tốt lành. Tính ấy gần như giống nhau nhưng do thói quen mà khác nhau. Nếu không dạy thì cái tính ấy thay đổi.)

Lý Hương Dương nhìn Tiểu Hoa càng không ngừng vừa lòng gật đầu, trong mắt tiểu Hồ biến thành bộ dáng con trai của mình. Tiểu Hoa ngồi trên ghế ở trong sân, con trai Lý Minh Ngọc ngồi ở trước mặt Tiểu Hoa nghiêm túc đọc thơ nhà Đường của Tống Từ, đó là một bức tranh xinh đẹp cỡ nào chứ...

“Bộp bộp bộp...” Một hồi tiếng vỗ tay làm cho Lý Hương Dương từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, nghe Tiểu Hoa nói: “Tiểu Hồ thật giỏi, học thật tốt, hôm nay chúng ta lại học tiếp 9 chữ trong Tam Tự Kinh là 'Giảng đạo - đức, nói nhân - nghĩa, làm Trung - dung', chờ thêm 1 năm nữa thì em cũng sẽ biết hết toàn bộ chữ trong Tam Tự Kinh rồi, cũng học thuộc toàn bộ, đây chính là 1140 chữ cái nha! Quá tuyệt vời! Đến lúc đó chị nói ba mua cho em thật nhiều món ngon, còn có quần áo mới. Hôm nay chúng ta học 9 chữ này có ý là...”

Được chị khích lệ tiểu Hồ ưỡn ngực thật cao, đôi mắt sáng như ngôi sao... Nhìn đến đây Lý Hương Dương có chút buồn rầu xoa xoa tóc của mình rồi thở dài một hơi, gọi Trương Kiến Quân đến dặn dò hẩn một hồi. Trương Kiến Quân gật đầu rồi lái xe đi.

Tiểu Hồ học viết chữ nửa tiếng, sau đó Tiểu Hoa cùng nó đánh quyển, còn cầm một quyển sách âm nhạc dạy nó ca hát, cứ như vậy cho đến khi hơi 10 giờ có người bạn nhỏ ở bên ngoài kêu tiểu Hồ. Tiểu Hoa liền cười để cho nó đi chơi, sau khi tiểu Hồ đi thì Tiểu Hoa lại luyện viết chữ gần 1 tiếng thì thu dọn đồ dùng lại.

Sau khi thu dọn xong Tiểu Hoa bắt đầu tắm rửa sạch sẽ, đi đến trước mặt Lý Hường Dương lễ phép hỏi: “Cha, buổi trưa hôm nay ăn mỳ lạnh có được không?”

Lý Hường Dương gật đầu khen gọi. Sau đó lại nhìn thấy gương mặt thân thiện của Tiểu Hoa nấu nước nóng chần giá sống, cắt dưa chuột, chần rau xanh, cắt cà rốt, sau đó cán mì, kế tiếp thả mì vào trong nước lạnh... Nhìn Tiểu Hoa đầu vào đầy bắt tay vào làm công việc, Lý Hường Dương lẳng lặng ngồi ở trong sân, giống như ở trong trí nhớ, vợ trước cũng có thể làm như vậy...

“Bé Hoa à, sao mì của ba lại nóng vậy?” Giữa trưa nhìn mọi người đều bưng mỳ lạnh ăn đến vui vẻ không biết gì thì ba Giang nhìn chén mì trước mặt có trứng ốp lết đang bốc hơi nóng có chút rầu rĩ.

Tiểu Hoa nuốt thức ăn trong miệng xuống sau đó mới thản nhiên nói: “Ba có thể ăn lạnh à? Ăn nhanh đi! Một hồi thì đặc lại đó...”

Lý Hường Dương nhìn ánh mắt buồn rầu của Giang Đại Sơn bật cười, đặc ý nhìn hằm ăn cảm thấy thơm ngon...

* * *

Ăn xong cơm trưa, Lý Hường Dương lại hỏi ý kiến của Tiểu Hoa một lần nữa. Sau khi nghe được từ chối thì quay lưng lại đứng trong chốc lát, lúc xoay người lại ánh mắt có chút đỏ lên. Tiểu Hoa cũng có chút thương cảm, nếu như không liên lụy đến người trong nhà ông thì ông đối xử với

mình rất tốt, cũng làm tròn trách nhiệm của người cha, chẳng qua là tình yêu của ông đối với mình khó có thể so sánh được với ba.

Lý Hường Dương còn có công việc nên lúc đi nhận một cái túi giấy từ trong tay Trương Kiến Quân đưa cho Tiểu Hoa nói: “Con giống như đứa nhỏ đã trưởng thành nên cha sẽ xem con như người lớn, tiền này là cha đưa cho con làm phí sinh hoạt, học phí... Ba mẹ nuôi nấng chăm sóc con cái là nghĩa vụ, cho ba Đại Sơn của con xem bệnh xong, chăm sóc cho mình và em trai, có cần gì thì gọi điện thoại cho cha. Bên trong cũng có số điện thoại của cha, phòng làm việc và trong nhà đều có, còn có địa chỉ nhà, không có việc gì thì viết thư cho cha, để cho cha biết tình hình của con, được chứ?”

Tiểu Hoa nghe loại cầu xin như thế dùng sức gật đầu, nhận túi giấy nói: “Con nhớ kỹ rồi, cha cũng phải chú ý thân thể của mình, chúc hai người lên đường thuận buồm xuôi gió.”

Lý Hường Dương mạnh mẽ ôm lấy Tiểu Hoa, sờ sờ đầu tiểu Hồ, có chút ghen ngào nói lời tạm biệt rồi lên xe rời đi...

Chờ đến khi không nhìn thấy bóng xe thì Tiểu Hoa mới thầm nghĩ ở trong lòng: ‘Tạm biệt, cha. Thật xin lỗi, con có việc quan trọng hơn là phải bảo vệ người nhà. Lần này con muốn đi tìm cuộc sống của mình, con không muốn bị người nhà của các người trói buộc bất cứ chuyện gì, cũng không muốn thiếu nợ các người quá nhiều.’

Nghĩ đến đây, Tiểu Hoa cầm lấy túi giấy ném vào trong tay cho ba Giang, đuổi cái lưng mệt mỏi rồi nhéo mặt của tiểu Hồ cười nói: “Ba, tiểu Hồ, chúng ta về nhà đi!”

“Chị buông tay, đau...” Tiểu Hồ nghĩ đến hai ngày qua có người muốn mang chị đi, cho nên hai ngày nay phá lệ nghe lời. Bây giờ người ta đã đi rồi nhưng chị còn ở lại thì bắt đầu muốn ằm ỉ với Tiểu Hoa lại...

Nghe tiếng cười của con gái giống như chuông bạc vang trong trẻo, Giang Đại Sơn cảm thấy mình phá lệ hạnh phúc. Vì hai đứa, có thêm bao nhiêu đau khổ mình cũng có thể kiên trì được!

* * *

Lúc tối, ba Giang gọi Tiểu Hoa vào phòng mình, ý bảo cô mở ra túi giấy Lý Hương Dương để lại. Tiểu Hoa vừa mở ra thì nhìn thấy có 6 vạn đồng chỉnh tề bên trong. Tiểu Hoa không có giật mình, vì dù sao cô đã từng thấy qua rất nhiều tiền hơn thế này nữa. Nhưng ba Giang lại rất là kinh ngạc, gầm nhẹ: “Sao lại nhiều tiền như vậy? Không được, phải trả về, quá nhiều.”

“Ông ấy sẽ không cần, vài năm gần đây công ty của ông ấy kiếm được không ít tiền. Tiền này chúng ta nhìn thấy nhiều chứ ở trong mắt của ông không là bao nhiêu.” Tiểu Hoa rất thân nhiên nói.

Ba Giang giờ phút này dường như đã biết con gái mất đi cái gì. Bất quá nhìn đứa nhỏ hạnh phúc híp mắt rúc vào bên cạnh mình cũng có chút hiểu được địa vị của mình ở trong lòng đứa nhỏ là tiền tài khó có thể so sánh được.

“Ngày mai ba mang tiền này gửi vào trong sổ tiết kiệm giữ cho con, giữ lại cho con về sau đến trường thì lấy ra dùng.” Ba Giang nói.

Tiểu Hoa mang một túi tiền cất vào trong ngăn tủ nói: “Không vội, sang năm từ tháng 2 đến tháng 5 là thị trường chứng khoán của Trung Quốc có một kỳ tích lớn xảy ra. Chúng ta dùng tiền này ít nhất có thể kiếm được gấp 20 lần, 6 vạn về sau ở Bắc Kinh mua cái nhà cũng không đủ, giữ cũng không có tác dụng, giá trị so ra còn kém hơn con mua tem con khi kia.”

Trong đầu ba Giang vẫn quanh quẩn 6 vạn mà 20 lần là 120 vạn. Lúc này mới thông suốt ý thức được giống như Tiểu Hoa nói kiếm tiền rất đơn giản, đã kích quá lớn nên đầu óc ba Giang có chút choáng váng. Chờ sau khi Tiểu Hoa trở về phòng ngủ thì đột nhiên nhớ tới con bé nói 6 vạn đồng

còn không đáng giá bằng mấy tấm tem kia, vừa muốn hỏi một chút nhưng lại không muốn quấy rầy đứa nhỏ ngủ, quyết định lần sau không lại đến thị trấn mà đến tỉnh thành xem, mua nhiều một chút mang về, cũng coi như mình giữ lại cho 2 đứa nhỏ tưởng niệm...

* * *

Tiểu Hoa đến trường có vẻ sớm, tháng sinh cũng tương đối nhỏ, là đứa nhỏ tháng 12. Năm đó mẹ vừa sinh tiểu Hồ thì không có biện pháp chăm sóc cho cô thì nhờ vào quan hệ đưa cô đến học mẫu giáo sớm. Lúc ấy không có nhà trẻ, học mẫu giáo cũng chỉ học được một năm. Tiểu Hoa chưa đến học ở trường học nông thôn giống như những đứa trẻ trong thôn, mà là đóng tiền học chung trường học với học sinh của công nhân trong xưởng. Mình còn học hơn những đứa nhỏ khác trước một năm, lại còn sinh tháng 11. Mình còn 2 tháng nữa mới đủ 10 tuổi lên lớp 5, lúc này tiểu học chỉ có 5 lớp, trung học có 4 lớp, mình còn phải học thêm 1 lớp nữa mới có thể tốt nghiệp tiểu học. Vì không muốn nhét chung với những đứa nhỏ này một chỗ cho nên Tiểu Hoa nghĩ có phải nên nhảy lên mấy lớp hay không. Bệnh của ba chỉ có thể kéo dài từ từ, cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải rời xa mình và tiểu Hồ. Mình có thể tốt nghiệp sớm một chút thì cũng có thể chăm sóc tốt cho nó để cho ba yên tâm.

“Ba, con muốn nhảy lớp, được không?” Tiểu Hoa suy nghĩ hai ngày, chờ ba Giang trở về thì nói suy nghĩ của mình cho ông biết.

Không nghĩ tới chính là ba Giang trực tiếp từ chối, ba Giang nói: “Ba biết con có năng lực, không có thành tích tốt nghiệp thì trường trung học sẽ không nhận con. Trước đây chú và dì trong xưởng còn kêu ba nói cho con biết nên học cho tốt, thành tích không tốt sẽ không thể làm học sinh trong trường học. Ba mặc dù là đi làm trong xưởng nhưng hộ khẩu của con vẫn là ở nông thôn.”

Nhìn Tiểu Hoa nhăn lại mày, ba Giang cười trêu chọc con gái: “Con có phải không làm bài tập nghỉ hè, cho nên mới nghỉ nhảy lớp thì không cần làm bài hay không?”

Tiểu Hoa sững sốt, bài tập nghỉ hè là cái gì vậy? Nghiêng đầu nhìn ba...

Trước đó ba Giang tính đưa Tiểu Hoa đi nên cũng không có đốc thúc con bé làm bài tập. Sau lại cũng không có nhớ rõ hỏi chuyện này mặc dù chỉ mới 9 tuổi, nhưng thực tế con gái đã trưởng thành bài tập nghỉ hè tiểu học cũng không có làm?

Ba và con gái chống mắt nhìn nhau, nhìn bộ dáng ngạc nhiên của Tiểu Hoa nên ba Giang để cho cô chạy nhanh về phòng nhìn xem có ghi chép lại nghỉ hè có bài tập gì làm hay không.

Tiểu Hoa biết nhảy lớp không có hy vọng nên tính toán chờ sau khi lên trung học rồi nói sau, lại bị ba Giang nhắc nhở vấn đề bài tập thì vội vàng trở về phòng mở cặp sách ra. May mắn trước ngày nghỉ thầy giáo có mang bài tập trong ngày nghỉ viết ở trên bảng đen cho tất cả mọi người chép lại.

Tiểu Hoa vừa thấy có: hai quyển bài tập nghỉ hè, còn có 20 bài văn, 30 bài viết chữ bằng bút máy, cùng mấy tờ giấy bài kiểm tra môn toán học không nhiều lắm, đối một người lớn mà nói thì thật sự không nhiều lắm. Nhưng mấu chốt là ngày kia phải báo danh, mình lại không thể viết lối chữ thảo*, còn phải ngay thẳng mỗi một chữ đều phải viết hoa. Bởi vì bây giờ mình đã quen viết nét chữ kiểu này...

(*Chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa.)

“A ——” la to một tiếng, Tiểu Hoa trước hết cầm lấy quyển bài nghỉ hè bắt đầu múa bút thành văn, vừa viết vừa cảm khái, may mắn mình không phải là học sinh tiểu học đơn thuần, nếu không tuyệt đối không thể hoàn thành.

* * *

Rốt cục lúc chạng vạng ngày hôm sau thì Tiểu Hoa đã làm xong tất cả bài tập. Ba Giang nhìn bộ dáng chán chường của Tiểu Hoa ôm tiểu Hổ cười nói: “Tiểu Hổ đến trường mẫu giáo học không thể học chị không làm bài tập nha?”

Tiểu Hổ vội vàng gật đầu một cái vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nói: “Con nhất định học tập thật tốt, còn nghiêm túc làm bài tập.”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đi Học

Editor: demcodon

Tiểu Hoa nhớ rõ lúc học tiểu học, cô vẫn có vẻ đặc biệt, theo lý thuyết hẳn là đến trường học trong thôn nhưng ba vẫn khẽ căn môi đưa cô đến trường học của học sinh trong công xưởng. Ba mặc dù đi làm ở trong công xưởng nhưng không phải là nhân viên chính thức, cho nên có rất nhiều phúc lợi không có cách nào hưởng thụ, đi học ở đây không chỉ phải tốn thêm nhiều tiền mà Tiểu Hoa ở trong trường cũng không có người bạn nào. Bởi vì vừa mới bắt đầu thì cô không nói được tiếng phổ thông. Bởi vì học sinh trường học đến trường lại có vẻ không giống như những đứa nhỏ trong thôn, giai đoạn tuổi thơ này cũng không có gì tốt bằng có bạn cùng lứa.

Tiểu Hoa nhớ rõ một truyện cười náo loạn khi còn bé, mới vừa đến trường mẫu giáo thì cô giáo hỏi: “Tiểu Hoa, tại sao con không nói tiếng phổ thông?”

Tiểu Hoa nghiêng đầu ngậy ngốc nói: “Bởi vì con cũng không phải người bình thường, sao có thể nói tiếng phổ thông như mọi người chứ?”

Vì chuyện này Tiểu Hoa bị những người lớn cười thật lâu, người lớn trong thôn dường như cũng biết còn là do ba đi tuyên truyền, điều này làm cho Tiểu Hoa sau khi hiểu chuyện thì rất là xấu hổ.

Những đứa nhỏ trong thôn phần lớn là đến trường học trong thôn, bọn họ mỗi ngày 6 giờ 30 phút đi học, 10 giờ 30 phút thì tan trường; buổi chiều

12 giờ đi học, 2 giờ lại tan trường. Học sinh trường học thì buổi chiều 2 giờ đi học, 4 – 5 giờ mới tan trường.

Cũng bởi vậy thời gian dân quê ăn cơm và công nhân đi làm không giống nhau. Phần lớn dân quê ăn 2 bữa cơm, bữa đầu tiên hơn 10 giờ phần lớn uống cháo, bữa thứ hai là khoảng 3 - 4 giờ chiều thì phần lớn ăn chút món chính như cơm hoặc mì linh tinh, buổi tối đói bụng thì nhai bánh bao linh tinh lót bụng là được. Nhà cô bởi vì nguyên nhân ba đưa cô đến trường, ngược lại thực hành đặt ra 3 bữa cơm.

Bây giờ Tiểu Hoa phải đi học, chuyện ăn cơm thành vấn đề rồi, bữa trưa làm sao mà nấu. Nhà Tiểu Hoa vẫn còn đi học trong trường công xưởng thì cơm trưa rất thịnh soạn. Bây giờ bữa cơm này thành chuyện lớn làm cho nhà họ Giang đau đầu, hiện tại ở nhà là bếp củi, cũng không phải than đá đời sau, nhóm lửa một chút thì để lâu, trời còn rất nóng thức ăn không thể để lâu...

“Ba mỗi ngày về sớm một chút nấu là được.” Ba Giang nói.

Tiểu Hoa nói: “Nếu không ba từ chức đi! Ở nhà dưỡng thân thể tốt hơn.”

Ba Giang chưa sót cười nói: “Thân thể này của ba không khỏe nhưng đi làm tốt xấu gì cũng chỉ ngồi, cũng không có nhàm chán như ở nhà.”

Tiểu Hoa hiểu rõ gật đầu, hiểu được ba không chịu ngồi yên vì thế nói: “Dù sao con cũng không đề nghị ăn ở nhà ăn, thân thể của ba quan trọng hơn, dùng bếp than tổ ong hầm cháo gà hay canh cá gì đó, lúc trở về lại nấu thêm mì sợi. Nếu không buổi sáng đi mua chút thức ăn yêu thích, chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ trở lại hai người chúng ta cùng nhau làm.”

“Còn có em, em cũng muốn làm chung!” Tiểu Hồ kêu lên.

Tiểu Hoa cười nói: “Buổi trưa trường mẫu giáo có phát cơm mà!”

Tiểu Hồ ủ rũ...

Kỳ thật nếu không phải vì ba, Tiểu Hoa rất nguyện ý nấu một bữa nhân lúc ba còn sống, mà ba cũng muốn như vậy. Hai người đều suy nghĩ vì đối phương cho nên mới có buồn bực nhỏ nhỏ này. Tiểu Hoa nghĩ đến mà hạnh phúc.

Thương lượng xong vấn đề ăn cơm thì Tiểu Hoa đeo cặp sách chứa bài tập ở trên vai kéo tiểu Hồ đi theo ba, lại một lần nữa bước lên trên đường từ từ đến trường học.

“Ba, con quên chỗ ngồi của mình rồi, con chỉ nhớ rõ mình ngồi hàng thứ 2.” Đến cửa trường học thì Tiểu Hoa nhỏ giọng nói với ba Giang.

Ba Giang sững sốt cười ha ha, sau đó vuốt đầu nhỏ của cô đặc ý nói: “Ba nhớ rõ đấy, ba đã cho con làm lớp trưởng trong nhà bốn năm rồi đó!” Tiểu Hoa ghét bỏ tóc của mình có chút khô vàng. Trước khi khai giảng ba lại đi một lần nữa lên thị trấn lấy ảnh chụp và mua tem con khi còn đặc biệt dẫn cô đi cắt tóc. Mặt của Tiểu Hoa rất nhỏ, còn chưa phát triển nên ngũ quan rất là thanh tú, cắt kiểu tóc con nít rất là đáng yêu, đương nhiên hai cái gò má đỏ như trứng là nét bút hồng khi cô lớn lên.

Ba Giang cùng cô đi báo danh, cũng lặng lẽ nói cho cô biết chỗ ngồi ở nơi nào. Sau đó mang theo tiểu Hồ rời đi.

Tiểu Hoa giúp thu dọn phòng học xong, vừa mới ngồi vào chỗ thì bên cạnh có một cô gái quay sang hỏi: “Giang Tiểu Hoa, cậu làm xong bài tập chưa vậy?”

“Làm xong rồi!” Tiểu Hoa kỳ thật không phải thật xác định, có lẽ mình nhớ sai cũng không chừng.

Đôi mắt của cô gái kia sáng lên nói: “Cho tớ xem với, tớ có vài đề không làm được.”

Tiểu Hoa không nghi ngờ gì mà lấy bài tập nghỉ hè ra đưa cho cô ấy: “Này, cho cậu!”

Tiểu Hoa cẩn thận nhìn thoáng qua tên trên bài tập nghỉ hè của cô gái kia, gọi là Hạ Đồng, suy nghĩ một chút cũng không có ấn tượng gì.

Hạ Đồng vừa chép vừa nói: “Tiếng Anh cậu học thuộc chưa? Cô Vương nói sẽ kiểm tra một chút đó.”

“Tiếng Anh?” Tiểu Hoa sợ hãi than, hai ngày nay vội vàng làm bài tập, chỉ nhìn sách ngữ văn, toán học.

“Đúng vậy! Cô giáo không phải nói trong thời gian nghỉ hè phải học thuộc tất cả bài tập sao? Hôm nay phát sách xong sẽ kiểm tra một chút, cho dù đọc thuộc bất quá cũng phải đọc thuộc lầu, nếu không sẽ ăn mắng xào thật! Ai, phỏng đoán hôm nay chúng ta sẽ tan học trễ.” Hạ Đồng có chút giật mình Tiểu Hoa không có nghe lời cô giáo dặn, bạn ấy dù sao vẫn là học trò yêu của cô giáo.

Tiểu Hoa xấu hổ cười nói: “Tớ chỉ là... đã quên mang sách tiếng Anh.” Chẳng qua là đọc môn tiếng Anh của tiểu học thì đối với cô mà nói sẽ không là việc gì khó.

Một lát sau, Hạ Đồng bổ sung xong bài tập mình không biết làm, sau đó nói với Tiểu Hoa: “Một lát gọi đến cậu thì tớ đưa sách cho cậu mượn. Hắc hắc, cảm ơn bài tập của cậu. Bất quá chữ của cậu thật sự là rất đẹp, giống như người lớn viết vậy đó.” Sau đó lén lút hỏi nhỏ ở bên tai Tiểu Hoa: “Là chính cậu viết hả?”

Tiểu Hoa đã cố ý mỗi nét là một đóa hoa, nhưng số lượng bài tập vẫn là rất nhiều. Cho nên không tự chủ mà thay đổi một ít nét chữ, nhìn so với trước kia thì có chút kinh ngạc. Tiểu Hoa cười một cái nói: “Những ngày nghỉ đã luyện chữ.”

Hạ Đồng nhún nhún vai nói: “Về sau tớ cũng muốn luyện, nếu so sánh với cậu thì chữ của tớ không thể nhìn.” Nói xong, lấy ra quyển sách môn tiếng Anh đọc.

Lại sau một lát danh báo xong, lúc này tất cả mọi người cũng rất là nghe lời. Cô giáo nói 8 giờ đến 10 giờ báo danh thì mọi người đều đã đến trong khoảng thời gian này. Cô chủ nhiệm cũng nói trước tiên viết xong biên lai, người nào nộp tiền thì người đó đi lên, cho nên hiệu suất rất cao.

Báo danh xong, chuyện đầu tiên chính là thu bài tập của các môn, ai không nộp thì ghi tên lại. Sau đó đều mang lên trên bục giảng, tiếp đó cho vài người phát sách cho mọi người. Tiểu Hoa thích hiệu suất này, không kéo dài. Cô chủ nhiệm lớp này là phụ nữ 40 tuổi, thoạt nhìn rất nghiêm túc. Lúc phát sách cho mọi người thì cô cũng lật lật xem bài tập ngày nghỉ. Tiểu Hoa cũng không có giữ chức vụ gì như lớp trưởng vv..., cho nên chỉ ngồi ở trên ghế nhận phục vụ của bọn họ, đối với chuyện này Tiểu Hoa rất hài lòng.

“Giang Tiểu Hoa, bài tập của con là ai viết cho con?” Đột nhiên cô chủ nhiệm nghiêm khắc hỏi.

Tiểu Hoa đứng lên giải thích một hồi: “Thưa cô, những ngày nghỉ con luyện viết chữ với ông cụ trong thôn.”

Gương mặt của cô chủ nhiệm nhu hòa xuống nói: “Vậy con đi lên viết thử mấy chữ trên bảng đen đi.”

Tiểu Hoa vẫn tiến đi lên bục giảng như cũ, trong lòng thầm bực: ‘Chữ viết bằng phấn có thể giống như chữ viết bằng bút máy ư?’ Nhưng vẫn cầm lấy phấn viết ở trên bảng đen: “Học kỳ mới, bắt đầu mới. Cùng nhau cố gắng, học tập thật tốt.”

Viết xong vài chữ, mặt của cô chủ nhiệm đã rất là vui mừng, gật đầu nói: “Xem ra con nghỉ học cũng rất cố gắng, rèn luyện thật tốt, đi xuống đi! Các học sinh, cô vừa rồi có chút oan uổng bạn học Giang Tiểu Hoa. Bởi vì chữ

trên bài tập nghỉ hè của bạn ấy thật sự có tiến bộ rất lớn, không giống như lúc trước, cho nên có chút hiểu lầm bạn ấy, bây giờ cô xin lỗi bạn ấy. Bắt đầu học kỳ mới, chúng ta cũng nghênh đón một vòng bắt đầu mới, mọi người cũng phải cùng nhau cố gắng, học tập thật tốt, tranh thủ tiến lên trung học biết không?”

“Dạ biết!” Cả lớp cùng kêu lên.

Tiểu Hoa thầm nghĩ: ‘Cô giáo này cũng không tệ nhỉ’.

Sau đó cô chủ nhiệm lại bắt đầu cố vũ, biết cô giáo tiếng Anh là cô Vương đến cửa phòng học, lúc cô chủ nhiệm đi ra thì nghe được có người nói: “Cô Trần lại bị cô Vương ép đi rồi.” Mới biết được thì ra cô họ Trần.

Cô Vương vừa đi đến thì nói thẳng: “Chào mọi người, bắt đầu học kỳ mới, chúng ta không thể lưu lại vấn đề cũ, trường học của chúng ta nhỏ như vậy nhưng cũng bố trí cho chúng ta học tiếng Anh, đây chính là trình độ của những đứa nhỏ trong thành phố đấy! Cho nên chúng ta hẳn là nên cảm thấy quý trọng. Bây giờ bắt đầu chủ động giơ tay, người nào đọc xong trước thì có thể đi về trước, đọc không xong thì buổi chiều tiếp tục. Ngày mai là chủ nhật, cô có thể kiểm tra xong cho mỗi học sinh.”

Cô nói như vậy làm cho Tiểu Hoa không thể không cảm thán, thời đại này cũng còn cô giáo rất là nghiêm túc phụ trách. Vừa nghe đến đọc xong được về nhà thì đôi mắt của Tiểu Hoa sáng lên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới hơn 11 giờ một chút. Hôm nay tiểu Hồ chính là đi báo danh và nhận sách, phỏng đoán là đã về nhà, ba chỉ xin nghỉ một giờ nên Tiểu Hoa có chút lo lắng vội vàng giơ tay lên.

“Bạn học Giang Tiểu Hoa, con muốn bắt đầu trước hả?” Cô Vương rất vừa lòng lời kêu gọi của cô được đáp trả lại. Mặc dù chỉ có vài cái tay giơ lên nhưng không thể nghi ngờ chỉ có Giang Tiểu Hoa giơ lên không có một chút do dự.

Tiểu Hoa hỏi mượn sách tiếng Anh của Hạ Đồng xong đứng lên gật đầu giải thích nói: “Thưa cô, em trai của con còn nhỏ, một mình ở nhà nên con lo lắng.”

Khi mẹ của Tiểu Hoa qua đời thì toàn bộ thầy cô giáo đều biết, cô Vương yêu thương nhìn học trò nói: “Con đọc xong 3 bài cuối cùng thì con có thể đi về.”

Tiểu Hoa đứng lên cầm lấy sách giáo khoa, trước lật đến một bài học cuối cùng bắt đầu đọc lên, tiếng Anh lưu loát còn mang theo cách phát âm kiểu Mỹ rất là dễ nghe. Cô Vương nghe qua cảm thấy còn lưu loát hơn mình đọc thì có chút giật mình.

Tiểu Hoa đọc xong 3 bài thì cô Vương cười nói: “Giang Tiểu Hoa, con đọc tốt lắm, con có thể chia sẻ cho mọi người biết con học tiếng Anh như thế nào không?”

Tiểu Hoa nói: “Con học theo băng từ, nghe một câu học một câu, mỗi ngày đọc 1000 lần, những ngày nghỉ còn lại cũng chỉ là ôn tập thật tốt.”

Cô Vương sau khi kêu gọi mọi người học tập giống như Tiểu Hoa, nhìn thấy Tiểu Hoa có chút lo lắng thì để cho học trò đi. Tiểu Hoa cầm túi sách lên nói: “Tạm biệt cô Vương, tạm biệt các bạn học!” Nói xong rồi bỏ chạy.

Loáng thoáng còn có thể nghe được cô Vương nói: “Mẹ của Giang Tiểu Hoa trước học kỳ đã mất nhưng Giang Tiểu Hoa vẫn học tập nhiệt tình không có...”

Tiểu Hoa cảm thấy có chút khó chịu, chuyện trong nhà của mình cứ như vậy bày ra ở trước mặt mọi người có chút đau lòng. Tiểu Hồ năm đó có lẽ là lớn lên trong sự thương tiếc của mọi người.

* * *

Về đến nhà cửa lớn còn khóa, loáng thoáng có thể nghe được tiếng tiểu Hồ đang chơi đùa với tiểu Mỹ nhà bên cạnh. Tiểu Hoa gọi một tiếng: “Tiểu Hồ, chị đã về rồi!” Nhất thời bên tai truyền đến một hồi hoan hô.

Vào trong nhà nấu cơm, đến giữa trưa thì ba về, 3 người cùng nhau ăn cơm nghe tiểu Hồ cao hứng kể chuyện ở trường học gặp được rất nhiều bạn nhỏ vv... Tiểu Hoa trong ngày nghỉ cố ý bồi dưỡng tiếng phổ thông cho tiểu Hồ, cho nên tiểu Hồ đến trường học mặc dù nói không phải tốt lắm nhưng rất cuộc không có ngăn cách nên rất là vui vẻ, cô còn đồng ý với nó giúp nó dùng lịch treo tường bao quyển sách lại. Kỳ thật nhìn vài quyển sách mỏng manh kia của tiểu Hồ thì Tiểu Hoa cảm thấy căn bản không cần thiết phải bao lại. Nhưng nhìn thấy ánh mắt hưng phấn của tiểu Hồ thì Tiểu Hoa vẫn phải thỏa hiệp.

Ba Giang lúc buổi chiều đi làm thì lắc đầu nói với Tiểu Hoa: “Con đột nhiên trưởng thành như thế ba thật sự không quen đó!”

“Ba, con còn thể làm nũng mà, ba cứ yên tâm đi!” Tiểu Hoa cười nói.

“Vậy thì gọi là giả bộ nai tơ rồi! Bất quá... ba thích...” Nói xong ba Giang bước đi.

Tiểu Hoa cũng nói ở trong lòng: ‘Con cũng thích.’

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chung Đụng Với Bạn Học

Editor: demcodon

Tiểu Hoa học tiểu học một lần nữa cảm thấy rất là nhàm chán. Lúc học sinh tiểu học đi học đều đặn, chỉ làm cho Tiểu Hoa đã quen cách dạy dỗ kiểu Mỹ nên thật không quen. Trước khi vào học còn phải ca hát, khi vào học thường có thầy cô hỏi đến, đặc biệt là môn tiếng Anh của cô Vương, không có việc gì cũng kêu Tiểu Hoa đứng lên đọc bài. Còn có môn toán học, rõ ràng liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra kết quả, lại muốn viết ra nhiều bước, một bước cũng không thể thiếu. Ngữ văn thì tốt hơn một chút, thật sự không tốt còn có thể phát ngốc một chút. Còn có cái gì suy nghĩ về phẩm đức, môn thủ công, môn mỹ thuật, môn âm nhạc, môn thể dục... cũng làm cho Tiểu Hoa rất là buồn rầu.

Ghen ty trong lòng đứa nhỏ cũng có thể mạnh lên, đại biểu là môn tiếng Anh. Mình là một cô gái rất kiêu ngạo, nhưng cô giáo môn tiếng Anh cho tới bây giờ cũng chỉ kêu Giang Tiểu Hoa đứng lên đọc, hoàn toàn không có chú ý đến mình mới là người đại biểu cho môn tiếng Anh, cho nên rất là bất mãn với Tiểu Hoa. Tiểu Hoa cũng rất bất đắc dĩ, điều này làm cho Tiểu Hoa vốn quan hệ với người khác đã không tốt lắm, bây giờ trở nên kém hơn. Ngay cả cô giáo đều nhắc nhở cô phải trao đổi với bạn học nhiều hơn.

Nhưng hoàn toàn không phải không có lợi, nói ví dụ như Tiểu Hoa cảm giác mình không có tế bào mỹ thuật lại được cô giáo mỹ thuật khen ngợi, nói rất có linh tính. Thì ra là cái này có linh tính hả? Tiểu Hoa nghĩ rằng: ‘Xem ra không có thiên tài nào thành công đều là đi tới từng bước một.’

So sánh với Tiểu Hoa thì tiểu Hồ ở trường học giống như cá gặp nước, ở chung với bạn nhỏ vô cùng tốt, cô giáo cũng rất thích vì nó thông minh. Mặc kệ như thế nào mỗi ngày Tiểu Hoa đều cho nó biết 9 chữ, vẫn sẽ kể chuyện xưa cho nó nghe, cô không thể buông dạy dỗ tiểu Hồ xuống được.

Tiểu Hoa mỗi ngày đều dành thời gian nghỉ ngơi lấy bài tập ra làm cho xong. Lúc đi về thì đặt cả sách giáo khoa và bàn tập ở trong ngăn kéo, trong cặp sách là quyển sách thuốc thầy muốn cô học thuộc lòng, cô thỉnh thoảng lợi dụng thời gian tự học lấy ra xem.

Tiểu Hoa ở trường học cũng không có kết bạn với một người nào, tính cả Hạ Đồng ngồi cùng bàn là lúc mượn bài tập mới nói chuyện với cô. Mỗi ngày công việc lu bù lên làm cho Tiểu Hoa tạm thời quên lo lắng cho ba, cô không quan tâm bạn học tránh xa cô. Lúc vừa khai giảng cũng có người đến rủ cô cùng nhau đi ra ngoài chơi nhưng Tiểu Hoa cảm thấy thật không có ý đó cho nên từ chối. Một lúc sau cũng không có người khác đến rủ cô.

* * *

Hôm nay Tiểu Hoa đến trường học, lúc tổ trưởng thu bài tập thì Tiểu Hoa sờ một cái vào trong ngăn kéo thì ngậy ngậy cả người, cúi đầu nhìn vào thì thấy quyển sách vẫn còn ở đây nhưng quyển bài tập lại không thấy. Tiểu Hoa nói với tổ trưởng: “Không thấy mấy quyển bài tập của tớ đâu hết.”

“Cũng không thấy ngữ văn, toán học, tiếng Anh? Cũng không thấy luôn hả?” Tổ trưởng của tổ Tiểu Hoa là một bé trai mập mập tên là Lý Hạo Nam, hẳn có chút giật mình vội vàng hỏi.

Tiểu Hoa gật gật đầu cũng có chút kinh ngạc.

“Ai cầm bài tập của Giang Tiểu Hoa thì mang nó trả lại cho tớ, tớ phải đi nộp đó.” Lý Hạo Nam kêu lên vô cùng ngay thẳng.

“Hừ —— hay là có vài người không có làm bài rồi cố ý nói cái gì không thấy?” Lý Dĩnh đại biểu cho môn tiếng Anh cười mỉa mai nói.

“Mới không phải vậy đâu? Ngày hôm qua Giang Tiểu Hoa đã làm bài xong, tớ cũng nhìn thấy.” Hạ Đồng đứng lên nói.

Lý Dĩnh cười nói: “Vậy sao lại không nộp? Thu bài tập nhanh một chút, tớ phải mang qua cho cô giáo nữa, chuông tự học sắp vang lên rồi!”

Sau khi kiểm tra một hồi thì Tiểu Hoa vẫn không tìm được bài tập của mình, cũng không có người nào nói cho mình biết quyển bài tập đang ở đâu. Tiểu Hoa có một cơn chán ghét kéo đến, không biết đưa nhỏ nào nhàm chán diễn trò như thế.

“Cám ơn cậu đã nói giúp tớ!” Tiểu Hoa nhỏ giọng nói với Hạ Đồng.

Hạ Đồng cười sang sảng nói: “Ngày hôm qua tớ còn tham khảo mà, cậu quên rồi hả?”

“...” Tiểu Hoa không nói gì nữa.

* * *

Ngày hôm nay tất cả bài tập Tiểu Hoa cũng không có nộp, kết quả tiết tự học chưa hết thì đã bị cô chủ nhiệm gọi lên văn phòng.

“Giang Tiểu Hoa, vì sao con không có nộp bài tập?” Cô Trần chủ nhiệm lớp hỏi.

Tiểu Hoa trả lời: “Thưa cô, con để ở trong ngăn kéo nhưng tìm không thấy.”

Cô Trần ý bảo Tiểu Hoa ngồi xuống, sau đó nhìn học trò nói: “Vì sao không thấy bài tập của con? Con có biết không?”

Tiểu Hoa lắc đầu, mình ngay cả mọi người trong lớp cô cũng không biết hết, biết cộng lông à.

“Giang Tiểu Hoa, khai giảng đã được 1 tháng, cô đã sớm muốn nói chuyện với con một chút. Con có biết không từ khi bắt đầu học kỳ này con thay đổi rất lớn, lớn đến mức làm cho mọi người chúng ta phải giật mình!” Cô Trần đột nhiên nói.

Tiểu Hoa sửng sốt, cô giáo có cảm tình này vẫn đang quan sát mình à!

Cô Trần tiếp tục nói: “Mẹ con qua đời, con không có vì vậy mà chán suy sút đả mình, ngược lại cố gắng hăng hái, trên phương diện học tập có đều tiến triển, những chuyện này cô đều nhìn thấy ở trong mắt. Nhưng cô cũng phát hiện con so với lúc trước im lặng hơn rất nhiều, cũng không hợp với bạn học rất nhiều. Con dường như khinh thường chung đụng với các bạn, đây là tại sao? Lúc vừa bước vào học kỳ con rõ ràng là rất hâm mộ các bạn có thể chơi đùa cùng nhau, là cái gì thay đổi suy nghĩ của con thế? Con có thể nói cho cô biết được không?”

Tiểu Hoa thật không nghĩ tới cô giáo này quan sát sâu sắc như vậy. Cô không biết nên trả lời như thế nào, cũng không thể bởi vì cô đã sắp 30 tuổi rồi, cảm thấy bọn họ đặc biệt ngây thơ. Suy tư một hồi giọng nói có chút khô sấp nói: “Không có, không có, không có suy nghĩ gì, chính là... chính là muốn có nhiều thời gian học tập hơn.”

“Mỗi ngày con đặt sách vở ở trong ngăn kéo, bài tập ở trường học cũng hoàn thành. Còn có cái gì cần học nữa?” Cô Trần tiếp tục hỏi.

Mặt của Tiểu Hoa đầy vạch đen, suy nghĩ một chút nói: “Cô Trần, con muốn nhảy lớp, lớp 5 lúc nghỉ hè con đã học xong rồi. Con muốn nhảy lớp, cho nên về nhà đều xem sách trung học, cho nên không có thời gian.”

“Con vừa mới được 10 tuổi thôi, cô biết con rất thông minh nhưng mà lớn lên quá nhanh cũng không có chỗ gì tốt, đến trường đi học không chỉ là

học kiến thức còn phải học làm người, còn phải kết bạn... Con không thể ép mình quá gấp, con hiểu không?” Cô Trần có chút đau lòng nói, đứa bé này trưởng thành quá nhanh sẽ không tốt với nó.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Tiểu Hoa không biết nên nói thế nào, cô vẫn không giỏi nói chuyện.

Cô Trần tiếp tục nói: “Nhưng mà con cảm thấy bạn học của con rất ngây thơ, có phải hay không?”

Tiểu Hoa không nói gì im lặng.

“Cô biết mẹ con qua đời cho nên con chịu đả kích rất sâu, con muốn lớn lên nhanh một chút chứng minh con không phải đứa trẻ. Con thấy bạn cùng lứa tuổi ganh đua so sánh cho nên con khinh thường, con cảm thấy con đã là người lớn. Nhưng con có biết hay không, con suy nghĩ như vậy rất nguy hiểm?” Cô Trần có chút nghiêm khắc nói.

Tiểu Hoa cảm thấy mình thật sự là nói không rõ ràng, đây đều là chuyện gì vậy?

“Mời ba con đến trường học một chuyến đi, cô có chuyện muốn nói với ông ấy.” Cô Trần đột nhiên nói.

Tiểu Hoa đột nhiên ngẩng đầu vội vàng nói: “Cô ơi, con có cái gì không đúng con có thể sửa, nhà chúng con là do con quyết định, cô có chuyện gì thì cứ nói cho con biết!” Tiểu Hoa không muốn làm cho ba lo lắng mình, đương nhiên cô không biết là mình có lỗi.

Cô Trần bình tĩnh nhìn cô thở dài một hơi nói: “Con phải ở trong 1 tuần làm quen với 1 người bạn thì cô sẽ không mời ba con đến trường học.”

Tiểu Hoa sững sốt gật đầu, mặc dù ba đã biết tuổi thật của cô nhưng là khó tránh khỏi ông sẽ không bởi vì lời cô giáo nói mà lo lắng cho mình, có

thể không cho ông đến thì sẽ không cho ông đến.

Cô Trần nhìn thấy Tiểu Hoa gật đầu đồng ý, sau đó lấy ra một chồng lớn quyển vở từ trong ngăn tủ ra cho Tiểu Hoa nói: “Đây là phát còn dư lại, con trước tiên cứ mang về dùng! Về sau không nên để bài tập ở lại trường nữa.”

Tiểu Hoa nhìn chồng vở trước mắt ít nhất có 30 quyển nói: “Có hơi nhiều rồi.”

“Không có việc gì, dù sao là phát còn dư lại, con cứ cầm về dùng đi! Bài tập ngày hôm qua coi như xong không cần bổ sung, cô sẽ nói cho mấy thầy cô môn khác.” Cô Trần khoát tay ý bảo Tiểu Hoa trở về.

Tiểu Hoa nói cảm ơn lại nói tạm biệt, ôm một chồng quyển vở về lớp học.

* * *

Lúc này tiết tự học đã kết thúc, tiết môn toán học đầu tiên cũng đã bắt đầu. Tiểu Hoa vào báo cáo xong việc mình mới làm rồi về chỗ ngồi.

“Có sao không?” Hạ Đồng di chuyển quyển sách đến trước mặt Tiểu Hoa, trên quyển sách có viết 3 chữ. Tiểu Hoa xoay mặt thì nhìn thấy Hạ Đồng, nghĩ thầm: ‘Đây không phải 1 người bạn có thể tuyển chọn ư?’ Sau đó cười với cô bạn một cái, lắc đầu ý bảo không có chuyện gì.

Không nghĩ tới Tiểu Hoa cười làm cho Hạ Đồng choáng váng, có chút luống cuống nói: “Cậu cười?”

“Hạ Đồng, bây giờ ở trong lớp học.” Thầy Lý môn toán học cầm một cục phấn vụn chọi vào trên người Hạ Đồng. Hạ Đồng vội vàng ngồi xuống nhìn bảng đen chăm chăm không chớp mắt.

Sau khi tan tiết học thì Hạ Đồng chạy nhanh đến kích động nói với Tiểu Hoa: “Cậu vừa rồi cười với tớ?”

Tiểu Hoa có chút buồn cười nói: “Đúng vậy! Vậy có cái gì kỳ quái hả?”

“Nhưng mà... nhưng mà... từ khai giảng đến bây giờ trên mặt cậu vẫn đều chỉ có một biểu cảm, tớ cũng không dám nói chuyện với cậu đấy! Hôm nay cậu làm sao vậy?” Hạ Đồng hỏi thật lòng.

Tiểu Hoa nhìn đứa trẻ đơn thuần trước mắt này cười nói: “Tớ cảm thấy cậu làm người không tệ.”

“A! Giang Tiểu Hoa cũng khen tớ. Lý Hạo Nam, cậu vừa rồi còn nói tớ thô lỗ, cậu xem, Giang Tiểu Hoa đều nói tớ rất tốt.” Hạ Đồng kích động kêu lên, sau đó nhéo lỗ tai của Lý Hạo Nam hung tợn nói.

Lý Hạo Nam túm lỗ tai của mình xoa xoa nói: “Làm như vậy còn không đã man, còn không thô lỗ hả, trên đời còn có người đã man thô lỗ như vậy sao?”

“Cậu.... cậu.... cậu nói nữa đi, tớ về nhà sẽ mách cho ba cậu biết!” Hạ Đồng tức giận chỉ vào Lý Hạo Nam quát.

“Mách mách, cậu có một ngày không mách lẻo sao?” Lý Hạo Nam châm chọc nói.

Hạ Đồng lại tức giận tiếp tục nói: “Lý Hạo Nam...”

“Tình cảm của các cậu thật tốt!” Tiểu Hoa xoay đầu liếc nhìn nói một câu cắt đứt lời của Hạ Đồng.

“Tình cảm tốt? Cùng với cậu ấy?” Hạ Đồng và Lý Hạo Nam trằm miệng một lời chỉ vào đối phương nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái còn nghiêm túc nói: “Tớ và em trai của tớ cũng như vậy.”

“Ha ha ha ha... em trai Lý Hạo Nam, đến gọi tiếng chị nghe một chút. Đến đây! Nhanh lên một chút!” Hạ Đồng vừa nghe sừng sốt trong chốc lát lại nói với Lý Hạo Nam.

Lý Hạo Nam không để ý đến cô chỉ nói: “Đúng là con gái và tiểu nhân không nên đụng vào!”

“Cậu lớn quá nhỉ? Còn chưa đến 12 tuổi vẫn là nhi đồng, đã vậy còn ở đây nói đến "tiểu nhân".” Tiểu Hoa cắt ngang lời Hạ Đồng muốn nói, đánh giá cao thấp Lý Hạo Nam một hồi lạnh nhạt nói.

Hạ Đồng rất cuộc nhẹn không được tiến lên ôm lấy Tiểu Hoa nói: “Chị em tốt, cậu coi như là đã trút giận cho tớ!”

* * *

Tâm tình tốt của Hạ Đồng vẫn kéo dài đến tan học, Tiểu Hoa vội vàng đi đón tiểu Hồ nên từ chối yêu cầu muốn đi về chung với cô bạn. Hạ Đồng cũng không có tức giận ngược lại nói: “Tớ với cậu cùng đi đón em trai của cậu nha.”

“Hạ Đồng, chờ một chút, ba tớ bảo tớ phải đi về nhà chung với cậu.” Lý Hạo Nam cũng đuổi theo các cô giải thích nói.

Tiểu Hoa không có từ chối, cô biết nếu như mình không có kết bạn với người nào thì cô Trần nhất định sẽ mời ba, cho nên 3 người cùng nhau đi đón tiểu Hồ.

Tiểu Hồ nhìn thấy chị vui vẻ nên dọc theo đường đi vẫn lú lú nói chuyện với Tiểu Hoa. Tiểu Hoa cũng thỉnh thoảng nói vài câu với nó.

“Tớ cảm thấy hai chúng ta ở chung thật là giống như hai người bạn họ.”
Lúc chia tay Lý Hạo Nam nhìn Tiểu Hoa và tiểu Hồ đùa giỡn đột nhiên nói với Hạ Đồng.

Hạ Đồng gật đầu một cái, khó có được lúc không có phản bác nói:
“Đúng vậy! Rất giống.” Nói xong lại cười đắc ý tiếp tục nói: “Tớ là chị, cậu là em trai.”

“Hạ Đồng, cậu có mắt không? Rõ ràng tớ giống anh trai còn cậu giống em gái.”

“Cậu mới không có mắt đó....”

“Là cậu...”

“Là cậu...”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hai Ba Con

Editor: demcodon

“Giang Tiểu Hoa, bạn đưa bài tập tiếng Anh cho mình xem một chút, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút...” Ngày hôm sau Hạ Đồng vừa đến trường học nhìn thấy Tiểu Hoa thì vội vàng kêu inh ỏi.

Tiểu Hoa cũng không có giống như ngày thường đưa bài tập đưa cho cô bạn mà ngược lại hỏi: “Bài nào cậu không biết làm?”

Hạ Đồng sững sốt rồi lấy ra bài kiểm tra tiếng Anh phát hôm qua, có chút thẹn thùng nói: “Trừ bỏ viết từ đơn ra những bài khác tớ đều không biết làm.”

“Tớ giảng cho cậu nha!” Tiểu Hoa nói với cô.

“Nhưng mà... nhưng mà... sắp phải nộp bài rồi!” Hạ Đồng có chút sốt ruột, hết tiết tự học thì phải nộp tất cả bài tập của các môn cho cô giáo rồi.

Tiểu Hoa không có động tĩnh gì chẳng qua là cẩn thận nhìn bài kiểm tra của cô bạn. Sau khi xem xong thì nói: “Từ giờ cho đến khi hết tiết tự học thì tớ có thể giảng cho cậu hết những bài kiểm tra này, cậu yên tâm đi!”

“Tớ... tớ... không thể chép bài của cậu ư?” Hạ Đồng cảm thấy rất là phiền phức.

“Có thể, nếu như cậu không muốn kết bạn với tớ thì có thể không nghe.” Tiểu Hoa hững hờ nói xong. Nếu muốn kết bạn thì sẽ phải lấy thật lòng đổi

thật lòng, một người bạn không theo kịp bước chân của mình thì không đáng cho mình phí nhiều thời gian chung đụng như vậy. Hạ Đồng rất tốt, có thể xem cô bạn này như em gái dạy dỗ giống như tiểu Hồ, hẳn là không có gì khó được? Đây là biện pháp đẽm qua Tiểu Hoa đã suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra.

Hạ Đồng sừng sốt không biết nên nói cái gì, ngược lại Lý Hạo Nam ở phía sau cô cười nói: “Vừa vặn tớ cũng không có hiểu, cậu cũng giảng cho tớ nghe chung với!”

Cho đến khi hết tiết tự học Tiểu Hoa mới giảng xong tất cả các bài cho Hạ Đồng. Đương nhiên Lý Hạo Nam là người phụ trách mang đi, Lý Dĩnh chờ Lý Hạo Nam đuổi theo mang bài tập cả tổ cho mình thì mới mang vào cho cô giáo.

“Tại sao vậy? Trước kia cậu không phải là để cho tớ tùy tiện xem hay sao?” Hạ Đồng có chút không hiểu.

Tiểu Hoa nghiêm nghị nhìn cô bạn nói: “Tớ muốn kết bạn là sẽ làm bạn cả đời, không cần tùy tiện hứa hẹn nói chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt. Hãy nghe tớ nói, tớ nhất định sẽ thi vào lớp tốt nhất của trường trung học, cũng nhất định sẽ thi đậu được vào lớp tốt nhất của trường trung học, tương lai tớ còn muốn học lên đại học tốt nhất, trải qua ngày tháng hạnh phúc. Còn cậu? Cậu không nghiêm túc học tập thì chênh lệch của chúng ta sẽ càng lúc càng lớn, cậu có thể bảo đảm cậu có thể thi vào trường đại học tốt nhất hay không? Cậu có thể bảo đảm về sau nhìn tớ hạnh phúc còn mình trải qua vất vả mà không hậm mộ hay không? Giữa chúng ta còn có thể có tình bạn bè chân chính nữa không? Không ai có thể bảo đảm, cho nên muốn làm bạn với tớ thì phải cố gắng đuổi kịp bước chân của tớ, đương nhiên tớ sẽ giúp cậu. Tớ sẽ đốc thúc cậu, phụ đạo cậu, để cho cậu trải qua cuộc sống giống như tớ, như vậy chúng ta mới có thể chân chính trở thành bạn bè vĩnh viễn, không phải sao?”

Hạ Đồng căn môi suy tư một hồi nói: “Tớ không hiểu rõ không thể ở chung một chỗ tại sao không thể trở thành bạn bè? Nhưng tớ biết cậu vì muốn tốt cho tớ, vì muốn tốt cho tương lai của tớ, cậu cứ yên tâm tớ sẽ làm theo. Cho dù bây giờ không hiểu nhưng sau này tớ cũng sẽ hiểu rõ.”

Nói tới đây Hạ Đồng đột nhiên cười rồi dùng sức vỗ vỗ lên bả vai Tiểu Hoa, không nhìn dáng vẻ đau đớn của cô mà có chút đặc ý nói: “Ngay cả Lý Hạo Nam cũng không dám bảo đảm mình có thể thi đậu vào lớp tốt nhất, có thể thi đậu vào trường đại học tốt nhất mà cậu lại có thể. Tớ Hạ Đồng bội phục cậu, vì cậu có thể giúp tớ tính toán áp đảo thắng Lý Hạo Nam, tớ nghe lời cậu.”

“Thì ra cậu nghiêm túc học tập thật sự là vì có tình cảm với Lý Hạo Nam à, đó thật đúng là "Chàng cười ngựa trúc đến, nghịch đùa tung quả mơ quanh giường"* nhỉ! Tình cảm thật tốt!” Tiểu Hoa có chút đỡ khóc đỡ cười, đồng thời lại có chút hâm mộ hai người nhỏ bọn họ vô tư.

(*Trích đoạn trong bài thơ Trường Can Hành của Lý Bạch, chỉ về tình yêu thắm thiết của một đôi trai gái.)

* * *

Buổi tối về đến nhà, Hạ Đồng mang nghi ngờ của mình nói cho ba cô biết.

Ba Hạ vỗ vỗ đầu con gái nói: “Con thích người bạn kia ngồi chung bàn với con không?”

“Thích, bạn ấy cái gì cũng biết, còn lợi hại hơn Lý Hạo Nam!” Hạ Đồng dùng sức gật đầu.

Ba Hạ cười, con gái và thằng nhóc nhà họ Lý cách vách từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân nhau giống như anh em. Nhưng tên nhóc nhà họ Lý trong học tập luôn đè ép trên đầu con gái, làm cho con bé cảm thấy không thoải

mái, cho nên cái gì cũng thích so với tên nhóc một lần. Bất quá xem ra ánh mắt của con gái không tệ, quen người bạn này cũng là có hiểu biết, không ai sẽ không hy vọng đứa nhỏ của mình có thể học tập thật tốt, có tiền đồ tốt.

Ba Hạ thăm thía lời nói của Hạ Đồng nói: “Thích bạn ấy thì hãy ở chung với bạn ấy, cùng nhau lớn lên, cùng nhau cố gắng, ba mẹ ủng hộ con!”

“Ba thật tốt! Con biết Tiểu Hoa là vì muốn tốt cho con, mặc dù có chút mất hứng bạn ấy nói con không học tập tốt thì chúng con không thể làm bạn, nhưng bạn ấy sẽ giúp con.” Hạ Đồng bổ nhào vào trong lòng ba giải thích suy nghĩ của mình.

Ba Hạ rất là vui mừng, mặc dù con gái của mình có chút lỗ mãng nhưng thật sự rất để ý, như vậy là đủ rồi!

Tiểu Hoa sau khi phát hiện được thì việc học tập của Hạ Đồng đã có tiến độ, kỳ thật ngữ văn, toán học của cô cũng không tệ lắm, chính là tiếng Anh hơi yếu kém. Mặc dù cô giáo nói tiếng Anh rất quan trọng nhưng lúc thi vào trung học thì thành tích tiếng Anh căn bản là không đưa vào bên trong. Cho nên Hạ Đồng cảm thấy có học hay không cũng không sao cả.

Về môn ngữ văn, Tiểu Hoa giới thiệu cho Hạ Đồng một ít tác phẩm văn học nổi tiếng thích hợp cho cô đọc, cũng cho cô mỗi ngày luyện chữ một chương, còn cho cô viết cảm nghĩ. Về toán học, Tiểu Hoa cảm thấy làm nhiều bài thì tốt rồi, chỉ cần cô có thể hiểu rõ tất cả kiến thức trong sách giáo khoa là được. Khó nhất là tiếng Anh, tiếng Anh của Hạ Đồng đã không thể dùng từ ‘không xong’ mà nói, ngay cả phiên âm cũng không biết được đầy đủ. Tiểu Hoa không có cách nào, dứt khoát kéo cô với tiểu Hồ bắt đầu dạy lại từ đầu. Dù sao mình trước sau vẫn muốn giao cô cho tiểu Hồ.

Cứ như vậy, xế chiều nào sau khi tan học Hạ Đồng đang chơi đùa điên cuồng đều bị Tiểu Hoa xách về nhà mình cùng tiểu Hồ làm bài tập, học

tiếng Anh... Đương nhiên, tiểu Hồ là ở học biết chữ. Vừa đúng lúc giờ tan tầm thì Tiểu Hoa mới cho cô về nhà.

* * *

“Hạ Đồng, làm xong bài tập mới được xem tivi.” Mẹ Hạ nhìn thấy con gái vừa vào cửa nhà đã mở tivi thì ngăn cản nói.

Hạ Đồng khoát tay, có chút đắc ý nói: “Bài tập con đều làm xong rồi.”

Mẹ Hạ có chút hưng phấn, khi nào thì con gái lại tự giác như vậy, vội hỏi: “Thật hả?”

“Đương nhiên là thật, bài tập viết, còn luyện chữ, học từ đơn. Mẹ, mẹ đi nấu cơm nhanh một chút, sau khi ăn xong con muốn đi chơi.” Hạ Đồng nói.

“Có mệt hay không?” Ba Hạ biết chuyện bên trong nên hỏi con gái.

Hạ Đồng mới vừa còn giơ lên khuôn mặt tươi cười thì sụp xuống một cái, làm nũng nói: “Ba ơi, ba à, Tiểu Hoa thật ác đó! Bạn ấy để con và em trai ở chung một chỗ, nhưng tiểu quý lại rất nghe lời. Tiểu Hoa nói cái gì em ấy cũng làm cái đó, còn rất thông minh, còn có thể học Tam Tự Kinh, Thiên Tự Văn. Con đều bị đá kích... ba, ba tại sao không sinh cho con một em trai nghe lời như vậy?”

“Ha ha, con cũng không nên bị bạn học so sánh với em trai. Nếu không, đã có thể so sánh với người lớn.” Ba Hạ cười nói.

Hạ Đồng vội vàng gật đầu, sau đó lại có chút thương hại nói: “Ba, Tiểu Hoa thật đáng thương đó, bạn ấy về nhà kêu con và tiểu Hồ học tiếng Anh một hồi. Sau đó dạy tiểu Hồ biết chữ, tự mình dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, còn phải nấu cơm... Bạn ấy còn nhỏ hơn con một tuổi đó! Ba, con có phải là cũng vô dụng hay không, cái gì cũng không biết làm?”

Tình huống trong nhà của Tiểu Hoa ba Hạ có nghe sơ qua, nhìn dáng vẻ con gái chán nản thì an ủi nói: “Cực căng của ba sao có thể vô dụng chứ? Con viết đau lòng ba mẹ, biết học tập thật tốt, lại còn hiểu chuyện... sao có thể vô dụng chứ? Con không biết, mỗi ngày ba mẹ về nhà nhìn thấy con thì vui vẻ quên cả mệt mỏi. Người bạn kia của con, kỳ thật thì bạn ấy cũng không muốn làm nhiều việc như thế. Nhưng bạn ấy không có mẹ, ba bạn ấy phải đi làm để nuôi gia đình, việc trong nhà bạn ấy cũng chỉ có thể tự mình làm. Cực căng của ba sau khi học tập xong thì nhìn xem có thể giúp bạn ấy làm được một chút việc gì hay không, để giảm bớt áp lực của bạn ấy được không?”

“Con cũng có thể giúp đỡ hả? Con đã nếm quá khoai tây bạn ấy nấu, ăn thật ngon, con cũng có thể học được hả?” Hạ Đồng có chút bất an.

Ba Hạ cười nói: “Có thể chứ! Tiểu Hạ Đồng của chúng ta quét nhà rất sạch sẽ, hơn nữa con không phải có thể dạy tiểu Hồ biết chữ hay sao? Như vậy Tiểu Hoa càng có nhiều thời gian, có phải hay không?”

Hạ Đồng hưng phấn gật đầu một cái.

“Hai ba con hai người đang nói cái gì thế? Vui vẻ như vậy, nói cho mẹ nghe một chút đi.” Mẹ Hạ sau khi nấu cơm xong bưng lên thì nhìn thấy hai ba con bọn họ đang ở trên sofa cười lăn lộn, vội hỏi.

Hai ba con trăm miệng một lời nói: “Bí mật!”

“Tốt! Ở trong cái nhà này có bí mật mà mẹ không biết, nói mau, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chống lại sẽ bị nghiêm trị.”

“Không nói, không nói, đừng nói... bí mật của con và ba không thể nói cho mẹ biết.”

* * *

Tiểu Hoa và ba đi chằm cứu xong, trên đường đi với ba trở về nhà thì cùng trò chuyện.

“Nghe nói Tiểu Hoa quen với một người bạn, không phải nói bọn họ rất ngây thơ hả?” Ba Giang hỏi.

Tiểu Hoa cười nói: “Rất ngây thơ nhưng là rất hồn nhiên, rất thích hợp ở bên tiểu Hồ.”

Ba Giang cười ha ha nói: “Không phải bạn của con hả? Tiểu Hồ không phải có rất nhiều bạn của mình à? Con cũng không cần kiểm soát nó chặt như vậy.”

Tiểu Hoa thở dài nói: “Con cũng biết đứa nhỏ phải vui vẻ lớn lên, nhưng mà nó đeo dính con siêu cấp luôn, khi con rời đi thì nó không đi chơi với bạn nhỏ mà tìm con khắp nơi. Con lại không thể cả ngày chơi với nó, cho nên tạm thời chỉ có thể như vậy.”

“Ai... ba cho rằng nó còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng đứa nhỏ này giống như là rất nhạy cảm.” Ba Giang cũng có chút cảm khái.

“Dạ! Cứ từ từ đi! Chỉ cần nó biết chúng ta sẽ không rời bỏ nó đi thì sẽ tốt thôi.” Tiểu Hoa gật đầu một cái.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cuộc Sống Hạnh Phúc Không Buồn Không Lo

Cứ như vậy, dưới sự trợ giúp của Tiểu Hoa thì Hạ Đồng tiến bộ từng chút từng chút. Thi giữa kỳ cô còn đang xếp hạng 20 thì cuối kỳ đã nhảy một cái đến hạng 5. Lý Hạo Nam hạng 3, cao hơn cô 2 hạng như Hạ Đồng cũng không có tức giận như trước đây.

“Hoa Hoa à! Ba tớ nói tớ lần này thi tốt nên phải cảm ơn cậu thật tốt đó.” Hạ Đồng nằm lên trên bàn nhìn sổ liên lạc của mình nói.

Tiểu Hoa nhún nhún vai, hỏi: “Cám ơn tớ làm gì? Cậu nếu như không cố gắng thì tớ dù có lại thúc giục thế nào cậu cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy à! Bất quá cậu còn có chút sợ ý, cái đề kia rõ ràng biết nhưng lại ra đáp sai rồi. Nếu cậu trả lời đúng thì sẽ kéo hạng 3 của Lý Hạo Nam xuống dưới, tự mình ngồi trên.”

Hạ Đồng cũng cảm động lây nói: “Đúng vậy, đúng vậy, đều do tớ, nếu như thật sự nghiêm túc một chút thì tốt rồi... ai... đáng tiếc!”

Tiểu Hoa cười nhẹ, nguyên nhân bởi vì ở chung một chỗ, còn bằng tuổi cho nên Hạ Đồng xác thật không ít bị người khác so sánh với Lý Hạo Nam. Vì vậy dường thành cô không giây phút nào không có tâm tư nghĩ muốn vượt qua Lý Hạo Nam.

“Giang Tiểu Hoa, nghỉ đông tớ có thể đến học tập chung với các cậu được không?” Lý Hạo Nam đột nhiên nói.

Tiểu Hoa còn chưa có phản ứng lại thì Hạ Đồng vội lắc đầu nói: “Không rảnh, không rảnh, chúng ta không rảnh học với cậu, hơn nữa cậu là một cậu chủ lớn, đi theo phía sau cô gái chúng tớ làm cái gì?”

“Là ai 3 tuổi không nhìn thấy tớ thì khóc lớn? Là ai buổi tối không nên... ưm...” Lý Hạo Nam nói đến một nửa đã bị Hạ Đồng che miệng lại.

Tiểu Hoa nghi ngờ liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, Hạ Đồng vội nịnh nọt nói: “Tiểu Hoa, nhìn dáng vẻ đáng thương của cậu ấy như vậy, ba tớ từ nhỏ để cho tớ chăm sóc cậu ấy, cậu xem có thể mang theo cậu ấy được hay không?”

Tiểu Hoa liếc mắt nhìn Lý Hạo Nam nói: “Thức ăn nhà chúng tớ không được tốt, đều ăn chay.”

“Ha ha...” Hạ Đồng cười không kèm chế được.

Lý Hạo Nam cũng bó tay, mình thích ăn thịt nhất định là Hạ Đồng truyền bá đi ra ngoài. Cho là có chút ngượng ngùng nói: “Cái đó... tớ tự chuẩn bị thức ăn được không?”

Tiểu Hoa nhún nhún vai, suy nghĩ đến tiểu Hồ suốt ngày ở chung một chỗ với mình có chút không thỏa đáng. Bây giờ có anh trai đến, nói vậy sẽ thật cao hứng đây! Vì thế nói: “Được đó, chỉ cần hai người có thể bảo đảm không quấy rầy việc học tập của tớ thì tớ không sao cả.”

* * *

Ngày họp phụ huynh, ba Giang và ba Hạ ngồi chung một chỗ, ba Hạ lại nói ra ý cảm ơn ba Giang.... Ba Hạ là kỹ sư trong xưởng coi như là người chức vụ cao, cho nên ba Giang tự nhiên là biết ông.

“Tôi không có giúp đỡ cái gì, đều là công sức của đứa nhỏ tự mình bỏ ra. Hạ Đồng nhà anh rất hiểu chuyện, còn giúp nhà chúng tôi quét sân,

chăm sóc con trai nhỏ của tôi nữa. Thật là một đứa trẻ tốt, cũng là do anh dạy dỗ tốt.” Ba Giang khiêm tốn một hồi rồi khen ngợi Hạ Đồng.

Ba Hạ cười nói: “Hạ Đồng nhà tôi thế nào tôi đã biết, đến đó làm cho tính tình nó yên tĩnh lại, cậu xem hiện tại về nhà nó còn giúp mẹ nó làm việc nhà. Thành tích học tập cũng tăng lên rồi, còn chữ tôi nhìn nó viết cũng đẹp hơn nhiều. Những thứ này đều là công lao của Tiểu Hoa nhà cậu đấy! Tôi và mẹ nó mỗi ngày đều vội vàng đi làm vẫn không có thời gian chăm sóc con gái. Bây giờ Tiểu Hoa không chỉ có tự mình học tập tốt còn theo giúp Hạ Đồng, là một đứa nhỏ thông minh lại hiểu chuyện đó!”

Ba Giang có chút tự hào, mặc dù con gái nhà mình trải qua chuyện đặc biệt nhưng không có ai không thích người khác khen ngợi con của mình, ngoài miệng lại nói: “Anh quá khen!” Đột nhiên ba Giang bật cười nói với ba Hạ: “Chúng ta cũng đừng khen ngợi lẫn nhau nữa!”

Ba Hạ cũng cười gật đầu một cái.

“Anh Hạ, người này chính là ba của Giang Tiểu Hoa phải không?” Ba của Lý Hạo Nam xếp ngồi sau vỗ bả vai ba Hạ nói.

Ba Hạ gật đầu một cái nói: “Chính là cậu ấy.”

“Ai... một học kỳ này Hạ Đồng nhà anh cũng không tới nhà của em tìm thằng nhóc nhà em đó, làm cho thằng nhóc nhà em không được vui. Hai đứa nhỏ là lớn lên cùng nhau, Hạ Đồng cũng giống như là con gái ruột của em vậy, bây giờ đứa nhỏ trưởng thành cũng có bạn của mình. Thằng nhóc nhà em lại nói, muốn nghỉ đông đến học tập cùng Hạ Đồng và Giang Tiểu Hoa. Thầy Giang, anh cũng đừng để ý nha!” Ba Lý Hạo Nam có chút sáng khoái nói.

Ba Giang vội nói không ngại, không ngại...

Số liên lạc vừa phát xuống 3 người ba đều là rất hài lòng. Tiểu Hoa xếp hạng nhất cả lớp, Lý Hạo Nam xếp hạng 3 cả lớp, năm trước xếp hạng 7. Hạ Đồng xếp hạng 5 cả lớp, năm trước xếp ở mức trung bình là hạng 10.

Cô Trần trước cường điệu khen ngợi vài tên, cũng phát ra giấy khen và phần thưởng. Phần thưởng cho hạng thứ nhất là một hộp bút máy Hero, coi như tương đối tốt. Ba Giang không biết nhưng biết tặng cái hộp này hẳn là không tệ. Lý Hạo Nam là máy tính bỏ túi. Hạ Đồng cũng bởi vì năm trước hạng 10 nên được một cái máy tính bỏ túi chất lượng kém một chút và thưởng một hộp bút máy vì tiến bộ.

* * *

Về đến nhà, Hạ Đồng bởi vì lần đầu tiên nhận được giấy khen và phần thưởng nên vui vẻ đến điên. Ba Hạ nói lúc mình ở trên lớp học thì được người khác khen ngợi rất nhiều. Mẹ Hạ có chút hối hận, mình vì sao lại đẩy cho ba đứa nhỏ đi học chứ? Lại trừng mắt nhìn Hạ Đồng một cái, đứa nhỏ này mình đi học cho nó nhiều lần rồi mà cũng không thấy nó cho mình mặt mũi. Bây giờ ba nó mới đi một lần thì...

“Tiểu Hoa, Tiểu Hoa... ba tớ câu rất nhiều cá, mẹ tớ cũng không biết làm nên tớ mang hết lại cho cậu nè!” Lúc chạng vạng, Hạ Đồng chỉ huy Lý Hạo Nam mang theo một bao cá lớn đến cửa nhà Tiểu Hoa thì kêu to.

Khóe miệng của Tiểu Hoa giật giật, vừa thấy thì biết không ít, lớn nhỏ cũng rất nhiều nhưng tại sao không thể lấy nước nuôi cho tốt, không nên... Bây giờ thì tốt rồi, toàn bộ đã chết.... Tiểu Hoa ngại dơ sân nên trực tiếp để cho Lý Hạo Nam đứng ở cửa, kêu Hạ Đồng và tiểu Hồ cầm hai cái chậu, còn mình cầm kéo và dao nhỏ, mấy người cùng nhau chạy đến vòi nước công cộng trong thôn. Dọc theo đường đi 4 đứa nhỏ và một bao cá lớn dẫn đến sự chú ý của mọi người. Tiểu Hoa chỉ có thể không ngừng chào hỏi chú thím bác trai bác gái chung quanh nhưng cũng không dám chia, dù sao có nhiều hơn nữa cũng không thể chia!

Đến bên cạnh vòi nước, Tiểu Hoa lanh lợi lựa ra cá nhỏ lớn cỡ bàn tay, làm sạch cạo vẩy... Lập tức xử lý xong cá nhỏ, nhìn mấy con cá lớn kia đại khái có hơn 7 – 8 con. Tiểu Hoa làm xong một con cá lớn nhất để cho tiểu Hồ mang đưa cho thầy. Sau đó làm sạch hết cá, có chỉ huy mấy người này về nhà.

“Lý Hạo Nam bào tôi, Hạ Đồng rửa hành gọt gừng... Tiểu Hồ nhìn là được rồi, chị làm cá kho cho em ăn!” Vừa về nhà thì Tiểu Hoa phân công việc cho mọi người, còn mình thì nhẹ nhàng ướp một lớp muối quanh thân cá.

Dầu nóng rồi thả cá... Tiểu Hoa phải làm 3 nồi mới kho hết những con cá nhỏ này. Cô vừa quay đầu nhìn lại thì một nồi đã ăn gần xong, đây là cũng ăn cơm xong rồi sao? Cô cầm cái đĩa chia cá cho Hạ Đồng và Lý Hạo Nam mỗi một nhà một đĩa mang về, cũng hẹn xong ngày mai cho bọn họ đến uống canh cá, ăn cá... sau đó đưa bọn họ rời đi.

* * *

Hôm sau, Tiểu Hoa hâm canh cá xong chia một chút cho hàng xóm. Sau đó lại lấy một con làm thành cá xào cải thìa, xào khoai tây sợi và cải trắng chua cay. Nấu xong thì kêu Hạ Đồng và Lý Hạo Nam ăn một bữa thật ngon, lúc đi thì lại đóng gói canh cá cho bọn họ mang về.

Kết quả Tiểu Hoa làm cá giống như rất được người 2 nhà Hạ - Lý hoan nghênh, đương nhiên ba Giang cũng rất thích. Trải qua hôm họp phụ huynh bồi dưỡng tình cảm thì quan hệ hiện tại của 3 người ba đã rất tốt, vì thế ba Giang cũng bị hai người bọn họ kéo chạy đi câu cá vài lần.

Vừa mới bắt đầu Tiểu Hoa còn thay đổi nhiều cách làm cá cho mọi người ăn, thậm chí còn mời người 2 nhà Hạ - Lý đến nhà mình ăn một bữa tiệc toàn cá. Nhưng sau khi Tiểu Hoa đi nghe thầy giảng y lý thì thầy hỏi Tiểu Hoa về sau có thể không cần đưa cá cho nhà ông nữa hay không ... làm

cho Tiểu Hoa ngăn người ra; nói thật ra mình cũng lười làm lười ăn, chẳng qua là nhìn thấy ba Giang rất vui vẻ cho nên cô cũng vẫn dung túng.

Quay đầu lại sau khi hỏi qua tiểu Hồ thì Tiểu Hoa lần đầu tiên tỏ vẻ bất mãn với hành vi câu cá của bọn họ. Kết quả mọi người làm theo chính là chỉ câu cá vừa, bắt được con quá nhỏ thì phải phóng sinh, lớn giữ lại tặng cho người khác. Một lần ba Lý câu được một con rùa lớn, suy nghĩ không có người biết làm lại đưa tới cho Tiểu Hoa.

“Con này tốt đó! Đại bố à, về sau mọi người câu nhiều một chút...” Tiểu Hoa cầm con rùa nói.

Ba Giang nhìn 4 chân con rùa rút hết vào mai nói với con gái: “Con này ăn tốt, con cũng biết làm hả?”

Tiểu Hoa nhìn nghiêng cứu một hồi nói: “Biết biết biết! Kho tàu, hấp, nấu canh, mọi người muốn ăn kiểu nào?”

“Tuyệt ! Con bé này thật sự là tuyệt, cái gì cũng biết, chú đi cắt chút thịt ăn chung ở nhà mọi người nha!” Ba Lý vừa nghe thì vội vàng cười nói.

Ba Hạ nhìn ông cũng nói: “Ăn nhiều món như vậy cũng phải cố gắng miễn một chút nhỏ. Con gái, đi với ba mua đồ uống đi, chú Giang của con không thể uống rượu được thì ba uống nước ngọt vậy!” Ba Hạ kể từ khi biết được bệnh tình của ba Giang thì đối với chị em Tiểu Hoa hiểu chuyện lại càng thêm thương tiếc, hận không thể mang về tự mình nuôi. Cũng theo tâm tư của Tiểu Hoa, thường tìm việc giải trí cùng với ba Giang.

Ba Giang cũng không có ngăn cản, không để cho bọn họ mang đến chút gì thì bọn họ cũng thật là ngượng ngùng đến ăn. Lại để cho Lý Hạo Nam đi gọi mẹ Hạ và mẹ Lý, còn Tiểu Hoa bắt đầu sắp xếp.

Lúc mẹ Hạ, mẹ Lý đến thì cũng không có đi tay không, một người mang trái cây, một người mang gạo, dầu. Tiểu Hoa cũng đều nhận lấy, suy nghĩ

nhất định là Hạ Đồng nhìn thấy nhà mình sắp hết gạo và dầu cho nên về nhà nói. Mặc dù có chút ngượng ngùng nhưng mẹ Hạ cũng không thích từ chối cho nên nhận đồ của hai mẹ mang đến trong lòng Tiểu Hoa tràn đầy cảm xúc.

Có hai mẹ giúp một tay cho nên một bàn đồ ăn rất nhanh thì chuẩn bị xong. Tiểu Hồ nghe theo đi mời thầy của Tiểu Hoa là ông Triệu và bà Triệu đến, hai ông bà vốn không muốn đến nhưng bị tiểu Hồ quăn quýt mè nheo nên không có cách nào cũng phải tới. Bà Triệu cảm ơn cho ba Giang bằng cách làm áo bông, giày vải bông cho Tiểu Hoa và tiểu Hồ. Tiểu Hoa còn thay ngay tại chỗ, còn cười nói rất ấm áp rất thoải mái, làm cho bà Triệu vui mừng đến cười híp mắt thành một sợi chỉ.

“Hoa Hoa, giày vải bông kia thật sự mang rất thoải mái hả? Rất khó coi!” Hạ Đồng thừa dịp dịp người khác không chú ý lặng lẽ ghé vào bên tai Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Mang giày mua bên ngoài thì tớ sẽ bị lạnh đông chân lại, còn mang giày này sẽ không bị, hơn nữa còn siêu cấp thoải mái, cảm giác giống như chân đi trên cây bông vậy đó.”

Hạ Đồng nghe xong mãnh mẽ yêu cầu Tiểu Hoa cởi giày, rồi vội vàng mang vào chân mình đi thử: “Thật sự rất ấm áp đó!” Đi được hai bước Hạ Đồng kêu lên: “Mẹ, con cũng muốn!”

Mẹ Hạ không nói gì vì mình cũng không biết làm, có chút khó xử nhìn con gái khiển trách: “Hạ Đồng, đừng rộn chuyện!”

“Bà làm cho cháu, hiện tại giày da, giày bông vải gì cũng không có thoải mái như chúng ta tự mình làm giày vải lồm xống, đừng nhìn thấy khó coi nhưng là không lạnh nha! Cháu gái, bà làm cho cháu.” Bà Triệu cười nói.

“Sao lại không biết xấu hổ chứ, đứa nhỏ này bình thường đã gây cho mọi người thêm không ít phiền toái, lần trước chú còn cho nó thêm cái bôn

thuốc tắm, chỗ nào có thể để cho hai người lại thêm tiêu pha phung phí như thế chứ?” Mẹ Hạ vội vàng ngăn cản, bà từ trước tới nay không thích chiếm tiện nghi của người khác. Nếu như không phải thấy nhà Tiểu Hoa đối xử tốt với Hạ Đồng thì bà cũng sẽ không thường đến quấy rầy như vậy.

Bà Triệu không thèm để ý nói: “Có cái gì mà phiền toái chứ, thím với chú cháu bình thường cũng không có chuyện gì, con thì ở cách khá xa, cháu trai cũng không thường gặp. Bây giờ có bệnh viện lớn như vậy, chú của cháu cũng không có bận rộn như trước kia, hai ông bà già chúng ta ở nhà vốn là chuyện rất nhàm chán, còn làm phiền mấy đứa nhỏ này không có việc gì thì đi theo giúp người già chúng ta. Bọn họ đó, cứ giống như chái trai cháu gái ruột của thím vậy.”

Nói xong lại cười khẽ kéo tay Hạ Đồng nói: “Tiểu Hoa nói hai gò má của mình đỏ như trứng khó coi, nên muốn thầy nó nghĩ biện pháp giúp nó, còn nói muốn được liệu làm cho da vừa trắng vừa đẹp, một cái là cho, hai cái cũng là cho. Hạ Đồng của chúng ta cũng là cô gái xinh đẹp, chính là trang điểm kém hơn Tiểu Hoa một chút. Đứa nhỏ lại hiểu chuyện, không có việc gì thì quét sân cho thím nữa!”

“Chị Đồng cũng có quét sân cho nhà chúng cháu nữa.” Tiểu Hồ ở một bên cũng nói.

Hạ Đồng đắc ý nhìn mẹ mình, đầu ngẩng cao cao rất là kiêu ngạo.

“Nhưng mà anh Hạ Nam nói chị Đồng chỉ biết quét rác, cho nên không làm được những việc khác!” Tiểu Hồ còn nói.

“Lý Hạ Nam, cậu chính là tên khốn kiếp, không có việc sao lại đi phá hoại danh dự của bản cô nương. Hôm nay không đánh cậu thì tớ sẽ không mang họ Hạ!” Hạ Đồng vừa nghe thì không để ý tới cởi giày ra trả lại cho Tiểu Hoa mà bỏ chạy đuổi theo Lý Hạ Nam. Hai người bắt đầu một đuổi một chạy, điên khùng âm ỉ khắp sân.

Ai biết lúc này tiểu Hồ đột nhiên lại nói thêm một câu: “Chị nói quả nhiên không có sai, quan hệ của chị Đồng và anh Hạo Nam thật tốt! Nhưng mà chị Đồng không mang họ Hạ thì muốn mang họ gì chứ?”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Phong Cảnh Trong Cuộc Sống Tươi Đẹp

Đến lễ mừng năm mới, bởi vì ngày nghỉ quá mức gần gũi mà nhà xưởng bề bộn nhiều việc, cho nên hai nhà Hạ - Lý đều không có về nhà ăn năm mới. Ba nhà bởi vì đũa nhỏ nên tụ chung một chỗ, con như là ăn mừng năm mới.

“Tiểu Hoa, thầy nhìn ra được cháu không là thật lòng muốn học Trung y ... đừng đánh trống lảng... ánh mắt của ông già này còn chưa có mờ đâu! Thầy không phải tức giận cháu, tình cảm của cháu đối với Giang Tử ông già này cũng rất bội phục, cho nên mới nhận cháu làm học trò. Ông trời sắp đặt cho cháu là một chuyện, nhưng lòng hiếu thảo của cháu mới là ông xem trọng nhất, may mà cháu cũng nhanh chóng học xong tuyệt kỹ của ông, kiến thức y dược với ai cũng có thể học nhưng mà kỹ thuật châm cứu lại là tổ truyền nhà chúng ta. Cháu phải bảo đảm tuyệt đối không thể làm cho nó thất truyền, biết không?” Ăn cơm tất niên xong thầy đột nhiên nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa liếc mạng gật đầu một cái, toàn bộ tâm tư của mình đã bị thầy nhìn ra. Sau đó bảo đảm tuyệt đối sẽ không làm cho tài nghệ của thầy phải thất truyền, phải tìm truyền nhân tốt nhất cho nó.

Thầy chụp bả vai Tiểu Hoa nói: “Cũng đừng tạo cho mình nhiều áp lực như vậy, con ông cũng không học mà chạy tới học Tây y, cháu có gắng hết sức là được rồi.”

Tiểu Hoa bổ nhào vào trong lòng ông Triệu khóc nói: “Cám ơn ông! Cám ơn ông...”

“Nha đầu gối! Cảm ơn cái gì chứ? Ông xem cháu như cháu gái, người một nhà không cần thiết phải nói cảm ơn tới rồi cảm ơn lui như thế.” Ông Triệu an ủi cô nói.

Tiểu Hoa khóc không thành tiếng..

Ông Triệu chờ Tiểu Hoa khóc cũng đủ mới nói: “Ông thấy cháu có chút nghiên cứu với nấu cơm, tuy nói cháu ở tuổi này mà làm được như thế rất tốt, nhưng mà đối với ông chính là bình thường! Thầy thấy chờ thẳng nhóc nhà ông ngày mai trở về chúc tết ông xong, ngày hôm sau thầy lén mang cháu đi! Thầy có biết một lão già hiểu một chút về món ăn bài thuốc, cháu cố gắng học với ông ấy cho tốt; còn có tiểu Hồ là người thích hợp để luyện võ, không cầu trở thành cao thủ gì, chẳng qua là hy vọng về sau... về sau nó có thể trở thành người giúp sức cho cháu là được.”

Tiểu Hoa rất cảm động, có lẽ cô Trần đúng, đi từng bước từng bước có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp hơn. Bên cạnh mình còn có nhiều người quan tâm mình như vậy, Tiểu Hoa nhất thời cảm thấy thoải mái rất nhiều.

* * *

Đến mừng 2 tết, ông Triệu và bà Triệu không có con gái về chúc tết nên mang bà Triệu gửi gắm cho ba. Ông Triệu thì mang theo Tiểu Hoa và tiểu Hồ đến thành phố.

Đầu tiên là đến một nơi hẻo lánh loang lổ ở trước cửa lớn, ông Triệu nói với tiểu Hồ: “Nhóc con, ông lão nơi này rất lợi hại, đã đánh thắng quý Nhật Bản. Cháu phải học thật tốt với ông ấy, về sau bảo vệ chị cháu!”

Tiểu Hồ hỏi: “Không đánh cháu chết chứ?”

Tiểu Hoa hung hăng gõ một cái trên trán của nó, sau đó ôm nó vô cùng nghiêm túc nói: “Em phải nhớ kỹ, chị vĩnh viễn sẽ không để em bị đánh

chết! Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, có chết em cũng phải nhớ kỹ, chị là chị em!”

Tiểu Hồ vuốt trán cười hắc hắc, yên lòng ngây ngốc nói: “Bọn họ đều là những người giỏi hơn em, một ngày nào đó bọn họ sẽ đánh em chết mất, lần này em yên tâm! Chị, em sẽ học thật tốt, học bản lĩnh để về sau còn bảo vệ chị!”

“Ừ! Chị tin tưởng tiểu Hồ nhà chúng ta là đứa trẻ ngoan hiểu chuyện nhất!” Tiểu Hoa không biết người nào nhảm chán như vậy nói những lời này ở trước mặt tiểu Hồ như thế, cô cảm thất rất là đau lòng.

Ông Triệu ở một bên nhìn hai đứa nhỏ hiểu chuyện, khóe mắt cũng có chút ướt át.

Vào cửa lớn thì có một ông lão rất nghiêm túc chờ ở trước cửa, ông dường như một chút cũng không xấu hổ bởi vì nghe lén. Ngược lại ồn ào: “Ông đây nhận hay không nhận còn chưa chắc, rên rỉ ra oai căn nhắc cái gì?”

“Tiểu Hồ, đi lên đánh ông ấy.” Ông Triệu đột nhiên nói.

“Được!” Tiểu Hồ vừa nghe thì tiến lên bắt đầu một hồi tay đấm chân đá với ông lão kia.

Mặc dù rất nhanh đã bị chế phục nhưng tiểu Hồ đã xoay vặn người thoát khỏi kiềm chế của ông ấy. Đương nhiên Tiểu Hoa cảm thấy ông ấy căn bản là không có cách nào kiềm chế được tiểu Hồ. Sau khi lại chế phục tiểu Hồ lần nữa thì ông lão kia có chút kinh ngạc, đột nhiên cười nói: “Không trách được lão già ông không nghĩ tôi không có khả năng không nhận nó, là một mầm non tốt!”

“Tiểu Hồ, đây là ông Lưu của cháu, hai ngày này trước hết học công phu với ông ấy, ông đưa chị cháu đi học nấu nướng, về sau để cho chị ấy mỗi

ngày làm thức ăn ngon cho cháu. Ông Lưu, đứa nhỏ này tôi trước hết thả chỗ này của ông, hai ngày trước khi tự trường tôi lại đến đón nó.” Ông Triệu dặn dò nói.

Tiểu Hồ còn chưa kịp gạt đầu thì chợt nghe ông Lưu gầm lên giận dữ: “Không được! Vài ngày có thể học cái quỷ gì! Cũng đừng lãng phí tư chất của đứa nhỏ này.”

Ông Triệu tiến lên thấp giọng nói cái gì đó với ông Lưu, qua một hồi ông Lưu mới đồng ý.

Thả tiểu Hồ vào trong nhà ông Lưu xong thì Tiểu Hoa lại cùng ông Triệu đi đến một cái ngõ hẻm rất sâu, đi đến cuối cùng bên trong tiến lên đập điên cuồng một hồi vào cửa lớn nhà người ta.

“Muốn chết! Muốn chết! Tên khốn nạn nào đá cửa nhà ông! Xem ông đây không đánh chết mày hay không?” Cửa đột nhiên mở ra, ông Triệu thiếu chút nữa lao đảo ngã xuống lại bị người bên trong đỡ.

Người nọ vừa thấy là ông Triệu thì liếc nhìn khinh thường, khóe miệng run rẩy nói: “Lão già ông vẫn còn sống hả?”

“Ông cũng chưa chết, sao tôi bỏ ông được mà đi được chứ?” Ông Triệu hỏi lại.

Người nọ khoát tay nói: “Đi một chút đi, hôm nay không có làm cơm, ông đi nhanh lên.”

“Hôm nay tôi không phải đến ăn cơm!” Ông Triệu cười nói.

“Không ăn cơm, ông vội vàng nổi nóng đá cửa nhà chúng tôi, chê sống lâu à. Nếu tôi không đỡ ông thì thân thể nhỏ này của ông phỏng đoán đã trao cho nơi này rồi!” Người nọ khinh bỉ nhìn ông Triệu nói.

Ông Triệu cũng không để ý đến ông ấy mà kéo Tiểu Hoa đi về phía trước, hợp lý hợp tình nói: “Chúng tôi là trốn tới!”

“Ha ha... không phân biệt được dầu mè và dầu hạt cải còn muốn học nấu nướng? Ông đi nằm mơ đi! Phỏng đoán kiếp sau cũng khó khăn!”
Người nọ vừa đi vào vừa nói.

Ông Triệu cũng kéo Tiểu Hoa tiến vào, Tiểu Hoa vội vàng đi đóng cửa lại.

Xa xa nghe ông Triệu không ngừng nói thì thầm cái gì đó với người nọ. Người nọ thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nhìn Tiểu Hoa.

Vào trong phòng, người nọ nói: “Cháu gái nhỏ, đi vào phòng bếp làm cho bọn ông bữa cơm, để cho ông nhìn xem!”

Tiểu Hoa cười một cái đồng ý, hỏi đường đến phòng bếp rồi đi.

Tiểu Hoa nói đi phòng bếp nhìn một chút, bởi vì có nhiều thứ cô cũng không biết, không biết thì cô đều không động vào. Chẳng qua là nấu cơm, xào một đĩa khoai tây sợi, một đĩa củ tỏi xào thịt, một đĩa cải trắng chua cay, lại chưng một con cá hấp, nấu một tô canh trứng. Mùa đông vào lúc này cũng không có thức ăn gì, phỏng đoán củ tỏi kia cũng là mua giá cao về.

Sau khi nấu cơm xong thì có một bà cố nội và một phụ nữ trung niên giúp Tiểu Hoa bưng thức ăn đi ra ngoài.

Tiểu Hoa vừa ăn vừa nhìn, người nọ cũng không nói cái gì chẳng qua là nghiêm túc ăn cơm. Ăn cơm xong Tiểu Hoa nhìn thấy ăn không còn dư lại cái gì, trong lòng cô có chút cao hứng!

“Thịt bằm muối quá nhiều, nước tương quá nhiều; khoai tây sợi cắt quá kém, xào quá mức; cải trắng tiêu thả hơi nhiều; cá thật thì không thể nhìn,

chưng lâu như vậy, cháu là chưng tảng đá hả?” Ăn cơm xong, súc miệng xong, người nọ mới soi mói nói.

Ông Triệu cảm thấy ăn rất ngon, sau đó cảm tức ông nói: “Không thể ăn, ông còn ăn nhiều như vậy à? Cần thận no chết ông.”

“Ông lão già kia, tôi dạy dỗ học trò tôi ông chen miệng vào làm gì?” Người nọ đá ông Triệu một chân nói.

Mắt của ông Triệu sáng lên cao hứng nói với Tiểu Hoa: “Bé Hoa à! Ông Lý cháu nguyện ý nhận cháu rồi kia, chạy nhanh, nhanh chạy đến đập đầu nhận thầy đi!”

Tiểu Hoa cũng không nói thêm nữa, không nói một tiếng quỳ xuống đập đầu lạy ba cái.

“Kêu ông là ông nội đi, đừng gọi là thầy gì, tuổi của ông ở trong này cao nhất! Nghe thầy của cháu nói, cháu cũng là đứa nhỏ ngoan cũng hiếu thuận, vì lòng hiếu thuận của cháu, ông lão ta sẽ dạy cho cháu thật tốt, cháu phải cố gắng học cho tốt đó!” Ông Lý có chút tốt bụng nói với Tiểu Hoa, một chút cũng không có giống như bộ dáng soi mói vừa rồi.

“Cám ơn ông nội, cháu sẽ cố gắng học.” Tiểu Hoa cảm động nói.

Ông Triệu lúc này ngồi một chỗ thưởng thức trà vôi vàng nói: “Về sau cũng phải kêu ông là ông nội, không thể lại kêu thầy. Nếu không không có nguyên nhân lại thấp hơn lão già này một bậc.”

“Ha ha... ông mới biết được à...” Ông Lý cười nhạo nói với Triệu.

* * *

Kế tiếp ông Triệu thả Tiểu Hoa ở trong này thì đi. Bởi vì ông còn phải đi về châm cứu cho ba Giang nữa! Tiểu Hoa từ đáy lòng cảm ơn ông Triệu,

bởi vì ba mà ông Triệu trong năm mới cũng không có ra cửa, sẽ chờ đến buổi tối châm cứu cho ba. Bởi vì ngoại trừ lúc mới bắt đầu mỗi ngày đều phải châm thì bây giờ cách 1 ngày phải châm.

Ông Lý bình thường rất tử tế, một khi đến phòng bếp thì giống như bom nổ, phê bình Tiểu Hoa thương tích đầy mình. Nhưng bởi vì nghiêm khắc của ông mà Tiểu Hoa nghiêm túc học, mỗi ngày Tiểu Hoa cũng có thể cảm thấy mình càng tiến bộ, cũng càng ngày càng biết lúc trước mình làm cơm thật ra cũng không có thật tốt, cũng không phải rất thích hợp cho ba Giang và tiểu Hồ ăn vào.

Bình thường một chuyện ông Lý mắng 2-3 lần thì Tiểu Hoa có thể làm rất tốt, đương nhiên ngoại trừ kỹ thuật cắt. Tiểu Hoa đã quyết định sau khi trở về sẽ cố gắng luyện tập cho tốt, được ông Lý dạy Tiểu Hoa cũng biết hết tất cả những vật ở trong phòng bếp của ông, đã biết được liệu gì thả vào như thế nào? Liều lượng là bao nhiêu? Làm sao nấu ra thức ăn đẹp hơn, cũng càng có dinh dưỡng?

“Tiểu Hoa à, cháu bây giờ cũng coi như học da lông, ông nội hiện tại chỉ có thể dạy cháu cơ bản, chuyện gì cũng có cơ bản. Cháu rất thông minh, nói vậy học y cũng tốn công phu lớn, tập tính của dược liệu cũng đều biết, cái này coi như là nhập môn! Ông nội chép cho cháu mấy phương thuốc, trở về dựa vào phương thuốc nấu cơm cho ba cháu và em trai ăn thì tốt hơn, cũng không phải mỗi ngày ăn món ăn bài thuốc là tốt, cháu phải chú ý phối hợp dinh dưỡng. Chủ nhật nghỉ ngơi không ngại vất vả, không có việc gì thì ông nội sẽ dạy cháu nấu nướng, không chỉ là món ăn bài thuốc, món ăn bình thường có lúc cũng có tác dụng như món ăn bài thuốc.” Lúc Tiểu Hoa đi thì ông Lý tinh tế dặn dò.

Tiểu Hoa nhận lấy phương thuốc trong tay ông lão, khóc... Tiểu Hoa cảm thấy mình từ khi sống lại đến nay gặp quá nhiều người tốt, những thứ này đều là mình bỏ qua kiếp trước. Sau khi dập đầu một cái với ông Lý thì Tiểu Hoa mới đi theo ông Triệu đi đón tiểu Hồ.

Kết quả lúc đến đón tiểu Hồ thì đã xảy ra một chuyện thú vị, ông Lưu dạy võ cho tiểu Hồ không để ý đến người nhà phản đối mà đi cùng với tiểu Hồ về nhà, nói không nhẫn tâm đạp hư mầm non tốt như vậy.

Hiện tại nhà lại không thiếu tiền, cũng có chỗ ở nên Tiểu Hoa đồng ý, cũng tỏ vẻ sẽ chăm sóc thật tốt cho ông Lưu, còn có ông Triệu bảo đảm thì mọi người mới mang theo ông Lưu cùng nhau trở về nhà.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cố Phiếu Không Thế Làm Một Nghề

Editor: demcodon

Lúc về đến nhà thì báo danh tựu trường đã xong, ba Giang cũng đã đi ghi danh cho bọn cô. Hạ Đồng và Lý Hạo Nam cũng giúp Tiểu Hoa nộp bài tập nhận sách mới.

“Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, nói cho cậu biết chuyện này nè, chúng ta lần này phải thực hành chế độ 6 năm tiểu học rồi! Cô Trần vừa mới nói đó.” Hạ Đồng nói lại tin tức vừa mới nghe được cho Tiểu Hoa biết.

Tiểu Hoa kinh ngạc, chế độ 6 năm? Không xong, sao mình lại quên chuyện này chứ? Đó không phải là phải lãng phí một năm sao?

“Vậy năm nay không phải là bắt đầu không có học sinh mới hả?” Tiểu Hoa hỏi.

Hạ Đồng lắc đầu ý cô cũng không biết, sau đó cười gian nói với Tiểu Hoa: “Hoa Hoa, cậu đi học nấu nướng hả? Cái đó... tớ... muốn nếm thử một chút có được không?”

“Môn tiếng Anh học thuộc chưa? Chữ luyện được thế nào rồi? Cảm nghĩ có viết đúng hạn không? Tất cả các bài trên sách toán học đều đã làm rồi hả?” Tiểu Hoa hỏi.

Hạ Đồng dùng sức gật đầu một cái.

“Vậy được rồi!” Tiểu Hoa đồng ý.

Lúc chạng vạng thì Tiểu Hoa làm một bàn thức ăn, trừ bỏ ông Lưu chề có chút nhạt thì mọi người đều ăn rất ngon.

“Ông nội, bà nội nói muốn ông ăn nhẹ một chút, chị làm cũng rất ngon mà.” Lúc Tiểu Hồ ăn xong đi tản bộ ở trong sân với ông Lưu thì nói.

Ông Lưu khỏe mạnh nói: “Bà ấy cũng không ở đây, còn can thiệp nhiều như vậy làm gì?”

“Bà nội đã giao cho cháu phải nhìn ông, nếu không sẽ nói lại cho chị biết...” Tiểu Hồ trả lời, nó sớm đã không sợ ông nội dạy nó hăn luyện võ này nữa.

Ông Lưu chán nản, lúc còn trẻ bạn già cùng ông chịu không ít khổ, bây giờ lớn tuổi cũng không muốn chọc bà ấy. Ông thở dài một hơi không có biện pháp, thật ra nói thật lòng thì Tiểu Hoa đưa nhỏ kia nấu cơm cũng không tệ lắm. Thôi, cứ như vậy đi...

Tiểu Hoa nhìn bọn họ một già một trẻ ở chung cũng rất tốt, đứng ở một bên lắc đầu cười đi ra ngoài.

* * *

Ngày hôm sau đến trường thì Tiểu Hoa đến hỏi qua cô Trần, cũng đã xác định lần này bọn họ phải thực hành chế độ 6 năm. Bất quá cô Trần cũng an ủi cô cấp 2 sẽ biến thành chế độ 3 năm.

“Vậy năm nay không phải là bắt đầu không có người hả?” Tiểu Hoa hỏi.

Cô Trần thần bí cười cười, không đành lòng lại trêu chọc Tiểu Hoa nữa mà lặng lẽ nói cho cô biết. Trường học sẽ tổ chức một cuộc thi, chọn 20 người lần tiên bù lại hiện tượng thay đổi lần này.

Tiểu Hoa che miệng lại kích động cười.

Bất quá cô Trần còn nói cho cô biết nội dung cuộc thi lần đầu đề cập đến một chút kiến thức, hơn nữa đối với tiếng Anh cũng có yêu cầu rất cao, để cho Tiểu Hoa cố gắng thật tốt.

Buổi tối về nhà, Tiểu Hoa kêu Hạ Đồng và Lý Hạo Nam đến nói cho bọn họ biết tin tức này, cũng nói tính toán của mình cho bọn họ biết.

“Ba tớ cũng nói qua chuyện này, nhưng mà mẹ tớ nói cơ bản học cho tốt thì về sau học sẽ càng dễ dàng hơn.” Lý Hạo Nam nói.

Hạ Đồng nói: “Tớ cảm thấy không tệ, như vậy chúng ta có thể học ít hơn những bạn khác một năm học, vậy thật tốt nhỉ?”

Tiểu Hoa cười nói: “Mặc kệ các cậu quyết định như thế nào, tớ nghĩ có thể nhanh một chút thi lên thì tốt rồi. Vốn tớ còn tính muốn nhảy lớp đấy! Như bây giờ cũng tốt, các cậu nếu như không thi thì tớ sẽ không chờ các cậu!”

Hạ Đồng vừa nghe thì vội vàng ôm lấy Tiểu Hoa nói: “Đừng đừng đừng... trăm ngàn lần đừng mà! Tớ muốn đi theo cậu, cậu đừng không đợi tớ, bây giờ tớ sẽ chuẩn bị học kiến thức tiếp theo, bắt đầu đi mượn sách giáo khoa. Hoa Hoa, cậu trăm ngàn lần đừng vứt bỏ ta mà, cái kia, Lý Hạo Nam cũng không cần phải xen vào, để cho cậu ấy đặt nền móng cho tốt đi!”

“Cậu không hỏi xem ba mẹ cậu à?” Lý Hạo Nam có chút bất mãn hỏi.

Hạ Đồng đắc ý nói: “Ba tớ nói, muốn làm thế nào thì làm thế ấy! Đi theo Tiểu Hoa cũng rất tốt!”

Lý Hạo Nam chán nản, nửa ngày nghẹn ra một câu: “Tớ... tớ cũng muốn thi lần này.”

* * *

Sau khi lập ra kế hoạch học tập thì Tiểu Hoa bắt đầu nghĩ đến nghiệp lớn kiếm tiền của cô, nghĩ đến bây giờ là giữa tháng 2. Năm 92 thị trường chứng khoán chính là xảy ra một kỳ tích lớn, sau khi nói chuyện này cho ba Giang biết thì ba Giang đồng ý làm lớn một lần.

Ba Giang cảm thấy mình sẽ chết quá rõ ràng, vạn nhất về sau mình đi rồi thì Tiểu Hoa và tiểu Hồ giữ một số tiền lớn không nói rõ lai lịch. Vì vậy lén lút nói tin tức cổ phiếu mình biết được cho ba Hạ và ba Lý biết.

“Giang Tử, thật biết đùa, cậu có thể bảo đảm không?” Ba Hạ hỏi.

Ba Giang tự giễu cười nói: “Hai người không yên tâm, tôi không còn sống được mấy năm nhưng mà đứa nhỏ còn nhỏ. Bây giờ một chút gia sản này của tôi không đủ cho bọn nó chống đỡ đến trưởng thành, tôi muốn hợp lại làm một lần. Thắng thì có thể cho đứa nhỏ nhiều thêm một chút, thua thì cũng không có tổn thất quá lớn, vẫn là như vậy.”

Ba Lý hỏi: “Bạn của anh nói là sở giao dịch chứng khoán Thâm Quyển hả?”

Ba Giang gật đầu một cái nói: “Trước kia là một anh em xuống nông thôn chơi, hẳn nói muốn có tiền thêm nên mua phiếu, nhưng là không thể làm thật.”

Ba Hạ nói: “Thôi, trên người dù sao có vài đồng tiền này cũng không có chỗ dùng, không có thì không có, cũng không phải rất thiếu. Anh ra 1 vạn.”

Ba Lý vừa nhìn thì suy nghĩ trong nhà có tiền gửi ngân hàng, trước khi kết hôn ba mẹ cũng cho không ít, cũng nói: “Em cũng bỏ ra 1 vạn! Giang Tử, anh cần phải cẩn thận nha!”

Ba Giang gật đầu một cái đồng ý. Sau đó ông Triệu lấy ra 8 ngàn, ông Lưu cũng cho 1 vạn 2. Ông Lý đến cuối tuần sau khi nghe nói Tiểu Hoa

muốn đi cùng với ba đến Thâm Quyến, vì vậy lúc này Tiểu Hoa đã có thể tự mình chân cứu cho ba Giang, ông Lý cũng lấy cho Tiểu Hoa 1 vạn đồng.

Cứ như vậy, ba Giang và Tiểu Hoa mang theo khoản tiền lớn 11 vạn đi Thâm Quyến, vừa đến Thâm Quyến thì nghỉ ngơi một ngày. Tiểu Hoa mua mấy con số cổ phiếu trong trí nhớ thường xuyên bị thầy giáo lấy ra làm giáo án giảng bài kia.

* * *

“Giang Tử, anh nói mấy cổ phiếu này anh đều mua?” Ba Lý cầm tờ báo tài chính và kinh tế có chút ngây dại ra hỏi.

Ba Giang không có nhìn hấn, chẳng qua là nghiêm túc rộng lượng nhìn con gái mặc quần áo mới xinh đẹp không kiên nhẫn nói: “Cuống vé không phải cho cậu xem à? Cậu thật phiền!”

Ba Lý kích động nói: “Nhưng mà nó tăng... tăng!”

Ba Giang bĩu môi nói: “Không tăng tôi mua nó làm gì, cậu đừng có lộ ra như vậy được không? Việc này không thể cho nhiều người biết. Cậu xem anh Hạ rất trấn định kìa.”

Tiểu Hoa nhìn lại, nước trà trong tay của ba Hạ đã không còn mà vẫn rót mãnh liệt vào cái tách không. Cô liếc mắt nhìn ba một cái, giống như đang nói: cái này gọi là trấn định?

Ba Giang bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi, sau đó nói: “Mấy người các cậu nên trấn định một chút đừng bị người ngoài nhìn ra, không phải có câu nói tiền tài không được lộ ra hay sao?”

Ba Hạ máy móc gật đầu một cái nói: “Kể cả ở nơi này của cậu cũng vậy, ngay cả vợ của chúng tôi cũng không biết, đều nghĩ là đưa cho cậu đi ra bên ngoài chữa bệnh.”

Ba Lý cũng gật đầu một cái.

* * *

Thời gian trôi qua thật nhanh, vừa đến tháng 5 thì Tiểu Hoa đề nghị ba nên bán.

Khi ba Giang nói muốn bán thì ba Lý còn có chút kỳ quái. Dù sao lúc trước mình cũng đề cập qua kiếm được một chút tiền là được nhưng Giang Đại Sơn lại không đồng ý. Bây giờ đang tăng rất nhiều, sao lại đòi bán chứ?

“Anh em kia của tôi nói hiện tại thị trường chứng khoán rất rối loạn, rất không ổn. Mọi người cũng không thể làm gì, cổ phiếu ngày càng phát triển, nếu cứ như vậy nhà nước khẳng định sẽ muốn khống chế, cho nên chúng ta vẫn là sớm làm đi, đừng để đến lúc đó lộ ra kích động một hồi, ngay cả tiền vốn cũng bị mất.” Ba Giang dựa theo những lời thương lượng lúc trước nói ra một lần.

Ba Lý vốn là không muốn bán nhưng khi nhìn thấy ba Hạ cũng đồng ý thì cũng cắn răng đồng ý.

* * *

Giữa tháng 5, ba Giang lại mang theo Tiểu Hoa đi Thâm Quyển một chuyến bán toàn bộ cổ phiếu toàn, chia ra lợi nhuận cho mỗi người rồi làm sổ tiết kiệm bỏ vào.

Mỗi cổ phiếu chia đều cũng tăng 30 thêm lần, ba Giang cầm khoản tiền lớn không thể tưởng tượng nổi nhìn Tiểu Hoa nói: “Đây đều là của chúng ta?”

Tiểu Hoa gật đầu một cái.

“Tiền này kiếm sao đơn giản giống như từ trên trời rơi xuống vậy?” Ba Giang mặc dù trải qua Tiểu Hoa phân tích trước đó biết sẽ có nhiều tiền như vậy nhưng là chờ thật sự lấy được vẫn là rất vui sướng.

Tiểu Hoa nói: “Ba, chúng ta cũng không thể cứ như vậy đưa tiền cho mấy chú và mấy ông, nhiều nhất là một tháng bởi vì cổ phiếu mà nhà tan cửa nát vô số kể, bao nhiêu người vì nó táng gia bại sản, chờ đến lúc đó tất cả đều là bọt biển thì chết là kết quả tất nhiên. Chúng ta cho bọn họ nhìn thấy kết quả đó, không thể dung túng để cho bọn họ cảm thấy kiếm tiền rất dễ dàng.”

Ba Giang cũng nói đã biết.

Khi ba Giang trở về thì mời 3 người ông và 2 người ba về nhà mình. Lúc lấy sổ tiết kiệm ra cho bọn họ xem thì tất cả mọi người sợ ngây người.

Ông Lưu nói: “1 vạn 2 sao lại biến thành nhiều như vậy? Gần 40 vạn đó? Ông lão ta không thiếu tiền nhưng là đời này cũng chưa thấy qua nhiều tiền như vậy. Không được không được, ông không thể lấy. Giang Tử là cháu kiếm được, cháu đưa tiền vốn cho ông là được, ông không thể nhận, ông chính là vay tiền cho cháu mượn, ông không...”

Tiểu Hoa cầm sổ con nhét trở về trong tay ông Lưu nói: “Ba cháu cũng bỏ vào 1 vạn 5, kiếm được không thể ít hơn ông. Lại nói không có số tiền này của mọi người thì một chút tiền lẻ này của ba cháu người ta sẽ đặc biệt phục vụ chúng ta sao? Không thể! Cho nên 2 chú, 3 ông, mọi người đều lấy mang về đi! Đừng cứ đẩy qua đẩy lại, đưa chút tiền phí là được. Lấy nhiều như vậy làm gì?”

Ba Giang cũng nói: “Đúng vậy, tôi kiếm được hơn mọi người rất nhiều, mọi người cũng không nên từ chối. Mọi người chăm sóc Tiểu Hoa và tiểu Hồ nhà tôi, tôi còn chưa cảm ơn mọi người đâu! Đều lấy trở về đi! Trò chơi này trăm năm mới gặp được một lần.”

“Bây giờ còn tăng rất nhiều!” Ba Lý còn có chút cảm khái.

“Cậu đó! Còn ở đó mà tính toán đi! Trò chơi này có thể dài lâu hả? Người nào người nấy cũng không thể duy trì đến lúc này, cậu có thể không? Hãy chờ xem, không qua được bao lâu thì nhà nước khẳng định sẽ thu dọn.” Ba Hạ ngược lại tương đối đồng ý hành động lấy lại lúc này.

...

Mọi người thương lượng thật lâu ba Giang bắt buộc phải thu mỗi nhà 5 ngàn phí đi đường. Thật ra trong lòng ba Giang có chút áy náy, dù sao mình không có nói thật toàn bộ, mình đầu tư toàn bộ 6 vạn luôn đấy! Nhưng mà Tiểu Hoa nói cũng có đạo lý, thua kém nhiều quá trong lúc mọi người chung đụng lâu dài sẽ có ngăn cách.

* * *

Quả nhiên, đến tháng 6 thì thị trường chứng khoán sau khi trải qua tăng vọt thì rớt điên cuồng. Trong lúc nhất thời xác nằm ngang khắp nơi trong sở giao dịch chứng khoán. Vì thị trường chứng khoán Thâm Quyển mà có bao nhiêu nhà phải táng gia bại sản, cuối cùng dùng cái chết để kết thúc tất cả.

Mất người lớn sau khi tự chung một chỗ xem những thứ này trong báo cáo cũng rất cảm kích ba Giang nhạy cảm. Cũng cảm thấy cổ phiếu không là bọn họ nên chơi. Cũng có người theo người ngoài giấu giếm người trong nhà chuyện có khoản tiền lớn. Thật ra lúc mẹ Hạ và mẹ Lý biết được thì thiếu chút nữa té xỉu. Trời ạ? Hơn 30 vạn nhưng một người tìm được?

Tiểu Hoa kể từ khi có tiền cũng có lo lắng nhưng hiện tại tập trung cho trong cuộc thi chia cấp. Hai người Hạ Đồng và Lý Hạo Nam học tập vốn không tệ, sau đó lại được Tiểu Hoa giúp bọn họ tăng cường tiếng Anh, ở cuộc thi chia cấp thì 3 người dễ dàng cầm cờ đi trước thi đấu vào cấp 2.

Lúc này bọn Tiểu Hoa mới biết được, từ năm lớp 6 đến cấp 3 đều phải thi chia lớp, thành tích tốt thì đi lên, thành tích kém thì ở lại, cũng không có hiện tượng thay đổi như lúc trước Tiểu Hoa lo lắng.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đời Nhà Xưởng

Editor: demcodon

Lúc nghỉ hè Tiểu Hoa lại đến nhà ông Lý học nấu nướng, ông Lý bây giờ tính đem toàn bộ tài nghệ nấu nướng dạy cho Tiểu Hoa. Vốn là con trai ông Lý tính mở quán cơm ở bên ngoài mà cũng không đủ tiền, nhưng là vì ủng hộ ba Giang nên ông Lý vẫn là cầm hết 1 vạn đồng tiền mình tiết kiệm thật lâu đưa cho ba Giang. Vốn là ông Lý chỉ là vì thế diện mới ủng hộ ba Giang, sau đó ba Giang lại cầm thật nhiều tiền như vậy đưa cho ông làm ông cảm thấy rất ngượng ngùng. Bây giờ con trai cũng đã mở cửa hàng, còn mở không nhỏ. Ông Lý cố chấp cho rằng Tiểu Hoa là vì thanh toán học phí học nấu nướng của mình cho nên quyết định mang tất cả bản lãnh của mình đều dạy cho Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa đương nhiên không ngại học thêm chút ít, mọi việc ông Lý dạy nghề nấu nướng hay là ông Triệu dạy châm cứu cô đều học vô cùng nghiêm túc. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân sống lại trí nhớ thay đổi tốt nên tiến độ học tập của Tiểu Hoa làm cho 2 ông đều rất hài lòng. Ông Lưu ngược lại một năm có một nửa đều đến nhà Tiểu Hoa ở, lúc Tiểu Hoa ở nhà thì mỗi buổi sáng cũng cùng bọn họ chạy bộ, đánh Thái cực. Ông Lưu cảm thấy dạy một mình tiểu Hồ không đã ghiền, sau khi nhìn thấy qua Hạ Đồng và Lý Hạo Nam thì mạnh mẽ kéo Hạ Đồng cùng học chung với ông, chọc Hạ Đồng mỗi lần gặp Lý Hạo Nam đều nói hăn là có thể chất thư sinh, tay không thể xách, vai không thể gánh. Lý Hạo Nam tức giận không quan tâm, dù sao chính là đi theo Hạ Đồng cùng nhau luyện, thời gian lâu dài cũng gầy xuống, thoạt nhìn cũng còn rất sáng sủa.

Thời gian cãi nhau âm ỉ trôi qua rất nhanh, lúc học kỳ mới thì mọi người đều lên trung học cơ sở. Ba Giang nhớ rõ lúc trước Tiểu Hoa nói qua mình biết đánh đàn, vì không muốn người khác chú ý nên vẫn là mua cho Tiểu Hoa một cây đàn điện tử. Mặc dù so với đàn dương cầm thì kém xa nhưng Tiểu Hoa nói không có vấn đề gì, có thể làm thành luyện điều khiển. Mỗi ngày nhàn nhã còn đánh đàn hơn 30 phút đến 1 tiếng, thậm chí còn dạy tiểu Hồ đánh đàn. Cuối cùng xác định tiểu Hồ thật sự không có tế bào âm nhạc thì Tiểu Hoa mới bất đắc dĩ buông tha cho quyết định này.

Trong cuộc sống bình thường thân nhiên có ba, có mấy ông nội, bà nội đáng yêu, còn có 2 người bạn thích đùa giỡn với người nhà bọn họ. Tiểu Hoa cảm thấy rất hạnh phúc, cô hy vọng cuộc sống cứ trôi qua như vậy thì tốt rồi, mọi người đều không cần tách ra...

Nhưng mà trên cõi đời này không có bữa tiệc nào không tàn, đầu tiên là lúc Tiểu Hoa đến mừng 2 thì ông bà Triệu bởi vì lớn tuổi, con trai lo lắng lấy lý do cháu nội không người chăm sóc nên đón bọn họ đi. Ông Triệu tặng cho Tiểu Hoa một bộ đầy đủ châm để châm cứu, cũng nói cho cô làm y tá cho ba Giang. Ông Lý sau khi đưa tất cả những gì mình biết kín đáo đưa cho Tiểu Hoa giống như nhồi cho vịt ăn rồi đi đến quán cơm của con trai giúp một tay, chỉ có ông Lưu còn kiên trì ngày nghỉ giúp tiểu Hồ luyện võ.

Tiểu Hoa cách hai tháng đều mang ba đi bệnh viện lớn ở thành phố kiểm tra một lần, lấy được bảo đảm tế bào ung thư không có khuếch tán, bệnh tình của ba Giang trước mắt còn khống chế không tệ. Bác sĩ cũng rất hài lòng dù sao cũng là ác tính, ba Giang nói cho bác sĩ biết mình trước mắt đang trị liệu Trung y và châm cứu, còn có ăn uống hợp lý. Bác sĩ nghe xong về sau cũng cảm khái, cho dù là ở bệnh viện cũng không nhất định có thể chăm sóc chu đáo như vậy. Lúc ra bệnh viện thì ba Giang lấy cớ đi toilet, lén lút nói bác sĩ lấy cho mình thuốc giảm đau, Tiểu Hoa vẫn làm bộ mình không biết. Buổi tối về nhà trốn ở trong chăn khóc thật lâu...

* * *

“Hoa Hoa, nghe nói nhà máy của chúng ta phải chuyển đến thành phố! Tớ rất cuộc có thể nhìn thấy thành phố rồi!” Một ngày nọ Hạ Đồng hưng phấn nói cho Tiểu Hoa biết.

Tiểu Hoa sững sốt một chút, cô nhớ rõ tiểu Hồ có nói qua chuyện công nhân xưởng bởi vì cần nên bị chuyển đi trước lên thành phố. Nó nói lúc đó ba bệnh rất nặng đã không tốt, cho nên lúc dời đi thì ba nói muốn lãnh một ít tiền hưu ở lại quê nhà trước. Tiểu Hồ nói qua ba sau khi mình đi rồi thì 3 năm sau đã qua đời. Tiểu Hoa tính tính thì ngày hôm nay chính là năm thứ 3, nhìn ba Giang còn tiêu tụy hơn lúc trước Tiểu Hoa rất là đau lòng. Mặc dù ba và ngay cả bác sĩ cũng lừa mình nói bệnh tình đã được khống chế nhưng Tiểu Hoa thông qua lừa đảo ở trước mặt vẫn có thể nhìn ra được, bệnh tình của ba vẫn là tiến triển thêm một bước.

Về nhà sau khi thương lượng với ba Giang thì ba Giang quyết định cùng Tiểu Hoa ở lại, cả nhà chuyển đi lên trên huyện. Tiểu Hoa và tiểu Hồ cũng đi lên huyện đi học, nơi này cách quê gần một chút, vạn nhất... nếu ba có vạn nhất thì cũng có người có thể giúp một tay.

“Cậu Giang này, hiện tại đã có được thông báo chỗ đó ở thành phố nhà nước đặc biệt cho nhà máy chúng ta một mảnh đất lớn xây nhà xưởng, phòng ở, trường học và bệnh viện, như thế rất tốt không nên cả đời sống ở nông thôn!” Mấy tháng sau, ba Hạ cười nói cho ba Giang biết.

Ba Lý cũng phụ họa theo, bản thân mình thật sự không sao cả nhưng là đứa nhỏ chỉ có ở thành phố lớn mới có thể nhận dạy dỗ tốt hơn.

“Chúc mừng mọi người! Về sau là người thành phố rồi!” Ba Giang cười nói.

Ba Hạ nhìn một cái nghi ngờ hỏi: “Cậu không tính rời đi?”

Ba Giang gật đầu một cái nói: “Tôi không muốn cách mẹ Tiểu Hoa quá xa, lại nói thân thể này của tôi cũng không chịu được...”

Ba Lý hỏi: “Tiểu Hoa và Giang Lâm làm sao bây giờ? Trường học cũng muốn dời đi.”

“Đi huyện Nhất Trung, tôi và Tiểu Hoa đã thương lượng xong, chúng tôi đi lên huyện ở, nơi đó cách nơi này tương đối gần khoảng 40 phút đường xe.” Ba Giang trả lời.

Mọi người yên lặng...

* * *

Buổi tối khi ba Hạ nói quyết định của ba Giang nói cho người nhà mình biết thì Hạ Đồng khóc âm ỉ không ngừng, nói mình cũng không muốn đi, muốn ở chung một chỗ với Tiểu Hoa. Vốn là bởi vì ly biệt có chút đau buồn nên ba Hạ lần đầu tiên đánh Hạ Đồng một cái.

Hạ Đồng sợ ngây người, từ nhỏ đến lớn mặc kệ cô có âm ỉ thế nào ba cũng không có đánh cô. Nhưng hôm nay ba lại đánh cô, điều này làm cho Hạ Đồng rất là đau buồn, ôm bả vai bị ba đánh qua đứng ngốc ở nơi đó.

Ba Hạ cũng hoảng sợ, ông thật không nghĩ đến mình sẽ đánh con gái. Sau một hồi kéo Hạ Đồng không ngừng giãy giụa đi qua thì ba Hạ giải thích cho con gái biết: “Đồng Đồng, ba nói thật cho con biết, con đừng truyền ra khắp nơi đó.”

Hạ Đồng vẫn không muốn để ý tới ba, muốn tránh tay ông ra.

“Ba Tiểu Hoa bị bệnh rất nặng rất nặng, có thể đã không thể trị hết...”
Lời nói của ba Hạ làm cho Hạ Đồng ngừng giãy giụa.

Cô quay đầu lại ngây ngốc nhìn ba mình.

Ba Hạ tiếp tục nói: “Thân thể của ba Tiểu Hoa hiện tại đã không tốt, nếu như mang Tiểu Hoa và tiểu Hồ đi thành phố như vậy quá mức mệt mỏi, rất

vất vả, ông chịu không nổi.”

“Tiểu Hoa biết không?” Hạ Đồng hỏi lại ba Hạ.

Ba Hạ gật đầu một cái nói: “Tiểu Hoa vẫn đều biết, cho nên học chăm cứu với ông Triệu, học món ăn bài thuốc với ông Lưu đều là vì muốn chăm sóc thật tốt cho ba bạn ấy, cũng là Tiểu Hoa thương lượng với ba Giang không đi lên thành phố mà cùng ba Giang và tiểu Hồ cuộc sống ở nơi này.”

Hạ Đồng đau buồn hỏi: “Tiểu Hoa không phải đã không có mẹ hay sao? Vì sao ba bạn ấy còn sinh bệnh nghiêm trọng như vậy?”

“Đồng Đồng ngốc, cuộc sống sẽ không bởi vì con đã chịu đau khổ mà cho con thuận buồm xuôi gió. Con xem! Mẹ Tiểu Hoa mất, ba Tiểu Hoa lại bị bệnh mà Tiểu Hoa còn kiên cường như vậy. Đồng Đồng, ba mẹ muốn dời đến thành phố, con không thể ở lại gia tăng thêm gánh nặng cho Tiểu Hoa có phải hay không? Tiểu Hoa muốn ở chung một chỗ với ba bạn ấy, ba mẹ cũng muốn ở chung một chỗ với Đồng Đồng không xa rời nhau, con biết không?” Ba Hạ khuyên bảo con gái.

Hạ Đồng khóc ngã vào trong lòng ba Hạ nói: “Ba, Đồng Đồng cũng muốn ở chung một chỗ với ba mẹ. Nhưng mà Tiểu Hoa bạn ấy còn đáng thương hơn!”

“Cho nên Đồng Đồng chúng ta về sau không có việc gì thì viết thư cho Tiểu Hoa an ủi bạn ấy, khích lệ bạn ấy có được hay không?” Ba Hạ nói.

Hạ Đồng gật đầu nói: “Dạ!”

* * *

Bạn học trong trường, thầy cô giáo, công nhân trong nhà xưởng cũng từ từ đều chuyển đi. Nhà họ Hạ và nhà họ Lý chống đỡ đến cuối cùng, lúc sắp bắt đầu học kỳ mới thì mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

“Hoa Hoa, cậu sẽ không quên tớ đúng hay không?” Hạ Đồng lôi kéo Tiểu Hoa khóc nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái ôm cô bạn nói: “Chúng ta không phải ước hẹn là muốn thi vào trường đại học tốt nhất hay sao? Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ gặp lại không phải ư? Ước hẹn làm bạn tốt cả đời.”

Hạ Đồng dùng sức gật đầu một cái nói: “Tớ sẽ học tập thật tốt, tớ sẽ thi đậu vào trường đại học tốt nhất, chúng ta sẽ làm bạn tốt nhất, cả đời ở chung một chỗ, chúng ta ước hẹn.”

Lý Hạo Nam cũng ôm lấy hai người nói: “Còn có tớ, chúng ta phải làm bạn cả đời!”

Mấy người lớn nhìn thấy 3 đứa nhỏ như vậy cũng có chút thương cảm, đặc biệt 2 bà mẹ, 3 năm nay ở chung 2 bà mẹ đều rất thích Tiểu Hoa có hiểu biết và tiểu Hồ ngốc nghếch. Bây giờ đã biết rõ 2 đứa nhỏ này về sau... mẹ Hạ đã không nhịn được rơi nước mắt.

“Cậu Giang này, tôi nói... nếu cậu cảm thấy... không khỏe lắm thì gửi điện tín cho chúng tôi... Về sau chúng tôi giúp cậu chăm sóc Tiểu Hoa và tiểu Hồ.” Ba Hạ nói với ba Giang, ba Lý cũng ở một bên gật đầu.

Ba Giang nói: “Không có vấn đề gì, về sau... khi có thể... tôi sẽ nói cho mọi người biết.”

Trong lúc mọi người lưu luyến không rời thì người 2 nhà Hạ - Lý cuối cũng vẫn phải đi rồi...

Tiểu Hoa nhìn trên bầu trời mây trắng trôi nổi, ánh mắt có chút ướt át, thầm nghĩ: ‘Quả nhiên ly biệt là cái gì đó ghét nhất.’

* * *

Trong đại viện một quân khu ở Bắc Kinh, một ông lão tóc có chút hoa râu nói với con trai: “Chỗ nhà xưởng Giang Đại Sơn ở đã đồng ý dời đi theo lời kêu gọi của nhà nước, tình huống thân thể của Giang Đại Sơn cũng không được tốt lắm, con xem xem có thể nghĩ ra biện pháp mang cháu gái của ba nhận trở về hay không.”

Lý Hường Dương cười khỗ nói: “Người ta căn bản cũng không nhận con, mấy năm nay con viết thư cũng nhận, đưa gì đó cũng nhận nhưng mà... chính là không nghĩ muốn nhận con.”

“Nói nhảm! Trước đó con không làm chuyện gì hả? Con bé là con gái ruột của con, con ngớ ngẩn làm theo tiểu Nhã muốn mang con bé về nuôi thành con gái nuôi, người ta có thể đồng ý mới là quý!” Ông lão có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép nói.

Lý Hường Dương bất đắc dĩ nói: “Ba, mẹ và tiểu Nhã sẽ đối xử với Tiểu Hoa giống như với Minh Ngọc sao? Năm đó mẹ đã không thích Phương Phương, bây giờ sao có thể đối xử tốt với Tiểu Hoa được chứ? Tiểu Hoa là cháu gái, nhưng Minh Ngọc cũng là cháu trai! Không thể tự mình chăm sóc con gái mình, con không sốt ruột sao? Nhưng mà con phải suy nghĩ vì cái nhà này, không phải sao?”

Ông Lý xì một tiếng khinh miệt nói: “Dù sao ba cảm thấy làm người không làm trái với lương tâm của mình là được. Con năm đó chính là làm không đúng, cho dù sau khi con và tiểu Nhã đã ly hôn mới chính thức ở chung một chỗ. Nhưng là tình hình ngay lúc đó dựa theo bây giờ mà nói con chính là có tình nhân bên ngoài, con chính là Trần Thế Mỹ! Ta Lý Đại Lộ cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho con về chuyện này, cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. Con nói mẹ con không thích Phương Phương, chính con cũng ở bên ngoài làm bậy, mẹ con có thể thích nó hả?”

“Ba, con không nói chuyện này nữa là được chứ?” Lý Hường Dương phiến chán nói.

Lý Đại Lộ thở dài một hơi vào phòng, năm đó bao che cho vợ và con trai của mình đối xử với con dâu như vậy, là chuyện sai lầm duy nhất cả đời này của ông, cũng xứng đáng cháu gái không muốn nhận mình.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tâm Tư Của Ba Giang

Trước khi khai giảng, ba Giang và Tiểu Hoa đến ở một chỗ gần huyện Nhất Trung thuê hai phòng ở. Tiểu Hoa ở một phòng, ba Giang và tiểu Hồ ở một phòng. Vì để tránh cho ba Giang nhàm chán nên Tiểu Hoa cùng ông đi mua sắm một ít cặp sách, giấy, bút, vở, những món nhỏ của văn phòng phẩm, thuê một cửa hàng nhỏ ở trước mặt cửa trường học. Đồ không nhiều lắm nên Tiểu Hoa sửa sang lại thật sự có quy luật, vừa xem đã hiểu ngay, giá cũng làm dấu. Ba Giang chỉ cần ngồi ở trước cửa nhìn lấy tiền là được rồi.

Tiểu Hoa muốn không chỉ kiếm tiền mà làm cho ba Giang có việc làm là tốt rồi. Tiểu Hồ cũng bị đưa vào trường tiểu học ở huyện, mua dụng cụ trong nhà, đồ làm bếp... Người một nhà đang ở huyện cũng làm một cái nhà cho mình.

Tiểu Hoa tựu trường chính là năm thứ 3 rồi, ba Giang quyết định thừa dịp đổi trường học thì sửa cái tên cho Tiểu Hoa. Ở chung với mấy người bạn thời gian dài như vậy hẳn mới cảm thấy mình đặt tên cho con gái có chút không ổn. Vốn nghĩ Tiểu Hoa trong trí nhớ mình đổi tên thành Lý Lạc, cho nên tính sửa tên con bé gọi là Giang Lạc. Tiểu Hoa suy nghĩ một hồi từ chối, so với chữ ‘Lạc’ cô thật sự rất thích tên ‘Tiểu Hoa’ thuộc về đất này. Nhưng mà cô cũng biết tên này không ổn làm, vì thế sau khi thương lượng với ba Giang Tiểu Hoa biến thành Giang Hiểu Hoa, tên Tiểu Hoa này về sau chính là tên gọi thân mật của cô.

Năm thứ 3 phải học thêm buổi tối, Tiểu Hoa, à không, là Giang Hiểu Hoa. Giang Hiểu Hoa cảm thấy thời gian trước mặt của mình không phải rất

đủ, làm thủ tục chuyên trường, báo danh, tìm chủ nhiệm lớp muốn sửa không học thêm. Giang Hiểu Hoa vốn ở chỗ trường học nhà xưởng bởi vì nguyên nhân lực lượng của thầy giáo tốt nên luôn luôn cầm cờ đi trước trong huyện này. Giang Hiểu Hoa lại mang số liên lạc đứng thứ nhất đến thì chủ nhiệm lớp ngược lại rất dễ dàng đã mở miệng đồng ý.

Học sinh năm thứ 3, đặc biệt loại học sinh của huyện nhỏ này, học sinh lớp giỏi học tập đều rất cố gắng, cũng không có gì giải trí dư thừa, người người đều vui đầu khổ đọc. Giang Hiểu Hoa độc lập độc hành cũng không có làm gì đặc biệt cho chú ý. Giang Hiểu Hoa vẫn mỗi ngày sáng sớm chạy bộ với tiểu Hồ như cũ, đánh Thái cực. Lúc tiểu Hồ tiếp tục huấn luyện thì Giang Hiểu Hoa đi nấu thuốc ba, ba Giang đi chợ sáng mua thức ăn sớm một chút... Buổi trưa Giang Hiểu Hoa về nhà nấu cơm xong đưa cho ba Giang rồi giúp ông xem cửa hàng trong chốc lát, chờ ba Giang ăn xong mới về nhà dọn dẹp một chút rồi đi đến trường. Buổi tối cũng là chờ ăn cơm tối xong thì ba Giang đóng cửa cửa hàng. Người một nhà vây quanh ba Giang ở cái bàn lớn trong phòng trò chuyện về cuộc sống một ngày của mình. Giang Hiểu Hoa chỉ đạo tiểu Hồ học tập, tự mình cũng vội vàng làm bài tập còn lại, chờ hơn 10 giờ sau khi tiểu Hồ ngủ thì Giang Hiểu Hoa châm cứu cho ba Giang. Sau khi kết thúc tự mình trở về phòng luyện một lát chữ bút lông, nhìn xem sách dạy nấu ăn hoặc sách thuốc. Cuộc sống một ngày cứ như thế trôi qua.

Giang Hiểu Hoa ở trường học cũng rất yên lặng, lẳng lặng đọc sách. Bây giờ hai cái má đỏ như trứng dưới sự trợ giúp của ông Triệu đã từ từ phai nhạt, chỉ lưu lại hai gò má hồng. Giang Hiểu Hoa kiên trì 2 ngày 1 lần phải đi đến nhà tắm tắm rửa, cũng nói cho ba Giang mang tiểu Hồ và cô đi cách ngày, quần áo thì chủ nhật giặt 1 lần, thoáng qua tóc dài phải cột một cái đuôi ngựa ở phía sau. Một cô gái yên lặng, xinh đẹp hơn nữa thoạt nhìn vĩnh viễn nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ có vẻ là không giống như người thường. Một năm thứ 3 này không ít người trong lòng để lại dấu ấn rất sâu.

Mỗi lần kiểm tra thành tích mỗi tháng cũng rất dễ cho người chú ý, có không ít bạn học hỏi Giang Hiểu Hoa có mời người dạy thêm hay không. Giang Hiểu Hoa cười nhạt lắc đầu, đối với vấn đề này của bạn học chỉ cần có thời gian thì cô cũng không keo kiệt mà giải thích nghi ngờ. Mặc dù không có bạn thân thiết nhưng mà bạn học cả lớp cô chung đụng cũng rất tốt.

Thi giữa kỳ Giang Hiểu Hoa không chút nào ngoài ý muốn lấy thành tích thứ nhất giống như lúc thi đậu vào trung học cơ sở.

Một năm này ba Giang thoát nhìn rất bình thản, Giang Hiểu Hoa mỗi ngày đều không có gián đoạn thực liệu* một lần, nhìn thành quả con gái vất vả như vậy ba Giang vẫn cười ăn hết toàn bộ. Khi Giang Hiểu Hoa lén lút luân phiên đến hỏi thì bác sĩ cũng tiết lộ ra tình hình thực tế, bệnh tình xác thật có chút phát triển nhưng mà nhìn vào trước mắt thì không phải rất nghiêm trọng, người nhà chăm sóc rất khá, chẳng qua là bệnh nhân không có ý chí muốn sống mãnh liệt.

(*Thực liệu, còn gọi là thực trị: là phương pháp dựa vào lý luận của y học cổ truyền để tiến hành lựa chọn các thực phẩm phù hợp (đơn thuần hoặc phối hợp với các vị thuốc) rồi gia công chế biến thành các đồ ăn thức uống nhằm mục đích phòng chống bệnh tật, bảo vệ và nâng cao sức khỏe cho con người.)

"Không có ý chí muốn sống mãnh liệt! Không có ý chí muốn sống mãnh liệt!..." Giang Hiểu Hoa từ bệnh viện đi ra trong đầu chỉ có một câu này, ba vì sao không có muốn sống, chẳng lẽ mình còn có cái gì làm không tốt hả?

Giang Hiểu Hoa tự mình nghĩ lại, mình rất ngoan, tiểu Hồ cũng rất ngoan... Nhưng vì sao ba không muốn ở lại bên cạnh bọn họ chứ? Tại sao vậy chứ?

Sau khi Giang Hiếu Hoa ở bên ngoài đau buồn một hồi thì về nhà cẩn thận quan sát ba. Cuối cùng đã biết đáp án ở cửa hàng văn phòng phẩm nhỏ.

Hôm nay Giang Hiếu Hoa mang cơm cho ba xong rồi đi về nhà, đột nhiên nhớ tới mực nước sắp hết rồi nên quay trở lại chuẩn bị lấy 1 bình từ trong cửa hàng. Đột nhiên nghe được ba và ông chủ bán thức ăn kể bên nói chuyện phiếm.

"Anh Giang, người vừa rồi là con gái của anh hả? Anh thật hạnh phúc, con gái mỗi ngày đều nấu thức ăn ngon mang cho anh." Ông chủ bán thức ăn kia nói.

"Ha ha! Con gái tôi không thích tôi ăn cơm bên ngoài." Ba Giang trả lời.

"Thật có khả năng! Nghe nói còn là tự mình làm nhĩ! Còn nhỏ tuổi nghe nói học tập cũng rất tốt, anh dạy dỗ thế nào vậy?"

"Ai, tôi không biết dạy dỗ, không liên lụy đến đứa nhỏ là tốt rồi. Cả ngày nhìn con bé bận rộn như vậy tôi đây làm ba lại không thể giúp, trong lòng thật không có tư vị gì."

"Anh đó! Là đang ở trong phúc mà không biết phúc, có con gái tốt như vậy, đứa nhỏ có lòng hiếu thảo trong hoàn cảnh như vậy nên cao hứng chứ?"

"Chính là cảm thấy mình giúp không được gì thẹn với đứa nhỏ. Nếu không tôi ở trong nhà như vậy không chừng con bé có tiền đồ gì tốt hơn nữa?"

...

Câu nói kế tiếp Giang Hiếu Hoa không có ở lại nghe mà bịt miệng chạy mất, thì ra là mình rất có khả năng cho nên ba không muốn chậm trễ mình, cảm thấy làm chậm trễ mình... Thì ra là tất cả đều ở trên người mình, không

được, nhất định phải làm cho ba Giang có điều liên lụy mình và tiểu Hồ, không thể làm cho ông yên tâm như vậy, nhất định... nhất định... nhất định phải làm cho ba sống sót.

Thi xong thì được nghỉ sớm, đợi đến lúc tiểu Hồ cũng nghỉ thì Giang Hiểu Hoa cũng thật không nghĩ ra biện pháp tốt gì. Không thể làm cho ba quá đau lòng lại muốn làm cho ông lo lắng... Chuyện này thật sự rất khó nắm chắc.

Sau khi nghỉ học thì ba Giang đóng cửa hàng văn phòng phẩm nhỏ, 3 người cùng đi về quê nhà.

* * *

Hôm nay nghỉ hè đã không có công nhân công xưởng, vài chỗ ở thôn Giang Hiểu Hoa nghênh đón một số lớn quân nhân huấn luyện dã ngoại. Bởi vì sau công xưởng chuyển đi thì thôn xóm có chút tiêu điều lại có sức sống bừng bừng.

Tiểu Hồ cả ngày cùng đứa nhỏ trong thôn đi theo phía sau tham gia với quân ngũ chạy tới chạy lui trèo đèo lội suối. Giang Hiểu Hoa nghĩ cũng rất an toàn, bé trai cũng hoạt bát, lai nói từng bé trai dường như cũng có một giấc mơ về màu xanh quân đội, cũng không có quá mức để ý. Mãi cho đến một ngày Giang Hiểu Hoa đang ở trong sân nắng giặc khăn trải giường.

Đột nhiên nghe được có người ở cửa hỏi: "Là nhà của Giang Tiểu Hoa phải không?"

Giang Hiểu Hoa đi qua cái khăn trải giường đang cản trở tầm mắt của mình trả lời: "Đúng vậy! Anh tìm ai?"

Người đến là một người quân nhân trẻ tuổi mặc quân phục ngụy trang, trên mặt còn có vài đường dường như cố ý bôi lên nói. Người nọ vừa thấy

Giang Hiểu Hoa thì sừng sốt trong chốc lát, cười lộ ra 8 cái răng hỏi: "Em chính là Giang Tiểu Hoa?"

Giang Hiểu Hoa gật đầu một cái lại nhìn thấy trên người hắn rất bẩn, vì thế chỉ vào chậu nước ấm phơi nắng trong sân cho tiểu Hồ nói: "Anh có muốn rửa mặt một chút không?"

Người nọ cũng không chối từ mà trực tiếp tiến lên nhận xà phòng Giang Hiểu Hoa đưa cho hắn, ngồi xổm trên đất rửa sạch mặt.

Sau khi hắn rửa xong Giang Hiểu Hoa nhìn bộ dáng của hắn, một đoạn trí nhớ chôn sâu trong đáy lòng bị đào lên.

< Đó là chuyện cô vừa tới nhà họ Lý không lâu, bởi vì trời sinh tính ngại ngùng, hơn nữa cô nói tiếng phổ thông không phải rất tốt cho nên càng xấu hổ phải mở miệng.

"Nghe nói cậu trước kia gọi là Giang Chuyện Cười, ba mẹ cậu có phải đặc biệt thích nói chuyện cười hay không? Cho nên mới đặt cho cậu cái tên này?"

"Không đúng không đúng! Nghe nói người nông dân thích con trai, có phải mẹ cậu sinh cậu cảm thấy cậu là chuyện cười mới đặt cho cậu tên là Giang Chuyện Cười hay không?"

"..."

Nghe đứa nhỏ trong sân lớn ác ý cười nhạo Giang Hiểu Hoa lúc ấy rất là tức giận, nhưng mà trời sinh yếu đuối cô chính là cúi đầu phản bác nói: "Là đóa hoa... đóa hoa nho nhỏ..."

"Cậu nói cái gì? Cậu không phải sẽ không biết nói chứ?"

"Ha ha! Thì ra là đứa câm!"

"Nhà Minh Ngọc đưa đến đây người chị nhỏ cầm..."

Đúng lúc này thì phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói rất êm tai: "Mấy đứa đang nói cái gì thế? Bắt nạt một cô gái! Đây là bản lãnh của mấy đứa hả?"

Người nọ đi tới một chút quát mắng, những người bắt nạt Giang Hiểu Hoa cũng tản đi. Người nọ lấy ra khăn tay giúp Tiểu Hoa lau nước mắt, Tiểu Hoa mới nhìn thấy từ khi đến nhà họ Lý là người anh trai đầu tiên đưa ra thiện ý đối với mình...

Chẳng qua là người anh trai này xuất hiện rất ít ở trong trí nhớ của Tiểu Hoa. Mãi cho đến khi mình nói yêu đương với Tô Thiên Triết, một lần trong lúc vô tình biết được, hăn ước chừng là mùa hè năm đó khi mình học trung học cơ sở thì đi cùng bộ đội huấn luyện dã ngoại vì cứu mấy đứa nhỏ chết đuối mà hy sinh. >

"Giang Tiểu Hoa! Giang Tiểu Hoa?" Đột nhiên nghe được có người gọi mình thì Giang Hiểu Hoa phục hồi lại tinh thần nhìn anh trai đã rửa mặt xong, tinh thần phấn chấn cười một cái với hăn.

"Giang Tiểu Hoa, anh tên là Lâm Hạo Hiên. Mấy ngày hôm trước lúc anh gọi điện thoại về nhà thì ông Lý ở nhà anh, nghe nói anh đang ở đây huấn luyện dã ngoại thì nhờ cho anh tới xem em, xem em có cần giúp cái gì hay không?" Lâm Hạo Hiên nhìn thấy cô không có phản ứng gì đặc biệt, sau đó lại giải thích nói: "Ông Lý chính là ba của cha ruột Lý Hường Dương của em, cũng là ông nội của em."

Giang Hiểu Hoa nhận khăn lông trong tay hăn nói: "Tôi rất tốt, không có gì cần giúp hết." Trong lòng thầm nghĩ: 'rốt cuộc là ngày đó gặp chuyện gì không may nhỉ? Phải cẩn thận suy nghĩ một chút...'.

"Cái đó... cái đó... ông Lý cũng là quan tâm em..." Nhìn Tiểu Hoa có chút lạnh nhạt thì Lâm Hạo Hiên có chút không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trước kia nghe ông nội nói qua chú Lý từng có vợ trước, hai ngày trước lúc nghe nói còn có con gái thì mình còn hoảng sợ, cảm thấy không thể tượng tượng nổi nữa!

Rốt cuộc là ngày nào đây? Nhớ rõ lúc ấy đại khái là chủ cho thuê nhà tổ chức sinh nhật cho đứa con nhỏ Aaron, mình và Tô Thiên Triết cũng tham gia. Sau khi về nhà thì Tô Thiên Triết nói: ngày này 10 năm trước anh họ Lâm Hạo Hiên hy sinh cho nên không thích ngày này... Ngày đó hình như là tháng 8... a... đúng rồi... đúng rồi... là sau ngày xây dựng doanh trại xong, cũng chính là ngày 3 tháng 8... rất cực cũng nghĩ tới! Ở nơi này là có chỗ có thể chết đuối nước nổi danh nhất chính là chỗ gần trước kia 3 người ba đến câu cá. Ngày 3 tháng 8 mình phải đi qua bên kia nhìn xem có thể giúp được gì hay không. Còn phải kêu ba đi theo, kỹ năng bơi của ba cũng không tệ... ha ha... có thể nhớ tới thật sự là quá tốt.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trong Lúc Tiến Hành Cứu Người

Editor: demcodon

Quảng được cục nợ thì Tiểu Hoa rất là thoải mái, nhìn Lâm Hạo Hiên gian trá hỏi: “Cái kia, chú giải phóng quân, tôi phải đi nấu cơm, chú có muốn ăn cơm ở nhà chúng tôi không?”

Lâm Hạo Hiên bị từ ‘chú’ này của Tiểu Hoa đánh không chịu nổi, có chút lúng túng chăm sóc nói: “Gọi anh là anh được rồi, cũng đừng gọi anh là chú, anh mới 21 tuổi à.”

“Ha ha! Tôi đây mới 13 đấy! Sao lại không có thể gọi chú là chú chứ?” Tiểu Hoa cười nói.

Lâm Hạo Hiên gãi gãi đầu, cười khổ nói: “Ông nội của anh với ông nội của em là đồng trang lứa, anh với em cũng là đồng trang lứa, cho nên em vẫn là gọi anh là anh đi!”

Tiểu Hoa nhìn dáng vẻ của hắn có chút buồn cười, sau đó ra vẻ không vui nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI! Anh trai, anh có muốn ăn cơm ở nhà em không?”

“Không được! Bọn anh có quy định không thể ăn gì của dân chúng được.” Lâm Hạo Hiên trả lời.

Tiểu Hoa nhún nhún vai nói: “À, coi như anh không có lộc ăn rồi! Hôm nay em có hầm gà canh, anh nửi thấy không, rất thơm đó? Đã hầm lửa nhỏ

2 tiếng rồi, trong chốc lát chân gà, cánh gà còn có thịt và khoai tây chín sẽ ăn rất ngon đấy!”

Lâm Hạo Hiên lúc này cũng chú ý tới trong không khí tràn ngập mùi canh gà, liếm liếm môi nhìn bộ dáng Tiểu Hoa cười trộm chớp mắt nói: “Đương nhiên, thân phận của em không thể giống như dân chúng bình thường, em nếu gọi anh là anh trai thì chính là em gái của anh, ăn của em gái không phạm kỷ luật!”

Tiểu Hoa mở tay ra tỏ vẻ không sao cả, hôm đó Lâm Hạo Hiên cuối cùng không có ăn cơm ở nhà Tiểu Hoa bởi vì có chiến hữu đến gọi hẳn đi. Từ đó về sau, lúc Lâm Hạo Hiên rảnh rỗi thì thường chạy đến nhà Tiểu Hoa, mang cho nhà Tiểu Hoa một chút trái cây bọn họ được phát, không có gì thì sao ăn ké cơm được.

* * *

Sáng sớm ngày 3 tháng 8, sau khi ăn xong thì Tiểu Hoa cầm cần câu cá nói với ba Giang: “Ba, chúng ta đi câu cá đi! Thật lâu rồi không có đi, có chút nhớ món cá kho tộ.”

Tiểu Hoa đã yêu cầu thì ba Giang không thể không đồng ý. Vì thế hôm nay một nhà 3 người mang theo mũ rơm, cần câu cá và thức ăn cho cá, còn có thức ăn, trái cây và nước đi đến hồ câu cá.

Là hồ thiên nhiên nên rất lớn, đặc biệt có đài cao cho người thả câu. Tiểu Hoa, tiểu Hồ và ba vừa trò chuyện vừa đi, cũng rất thú vị.

“Chị, em muốn đến chỗ đó chơi!” Tiểu Hồ đột nhiên chỉ vào một cái đài cao cách đó không xa, cái đài cao kia vốn cũng là chỗ cho người thả câu nhưng bởi vì phía dưới nước rất sâu đều cảm thấy nguy hiểm, cũng có một lần sửa lại chỗ này. Phía trên có rất nhiều đĩa nhỏ cỡ tiểu Hồ thân thể trần truồng nhảy vào trong nước.

“Không được! Rất nguy hiểm, cứ như vậy nhảy xuống rất nguy hiểm!”
Tiểu Hoa một tiếng từ chối, ba Giang cũng gật đầu một cái.

Tiểu Hồ rất là do dự, chính cậu cảm thấy kỹ năng bơi của mình cũng rất tốt, có chút mất hứng nói: “Vậy bọn họ...”

Tiểu Hoa đứng lên nói: “Chúng ta cùng nhau đi qua, nói cho bọn họ đừng nhảy, vạn nhất không cẩn thận đụng vào tảng đá gì đó không phải rất nguy hiểm ư? Ba, trước kia nơi đó thường xuyên xảy ra sự cố không may đúng không?”

Ba Giang gật đầu một cái nói: “Hàng năm đều sẽ gặp chuyện không may, vốn đã che lại nhưng không biết tại sao mấy đứa nhỏ này lại đi lên được, các con đi qua kêu bọn họ đi xuống dưới là tốt rồi, các con không được đi lên đó!”

Tiểu Hoa lôi kéo tiểu Hồ đi về phía bên kia, kết quả còn chưa đi đến phía trước thì chợt nghe có đứa nhỏ kêu: “Đông Sinh nhảy xuống rồi còn chưa có đi lên nữa! Có ai không! Cứu mạng!”

Tiếng nói còn chưa dứt thì chỉ thấy một người mặc trang phục ngự trang cỡi áo nhảy xuống “ùm ùm” một tiếng. Ngay sau đó mấy tên quỷ nhỏ cảm giác kỹ năng bơi của mình tốt cũng nhảy xuống.

Tiểu Hoa nhanh chân chạy về phía bên kia, vừa chạy vừa nói với tiểu Hồ: “Nhanh đi kêu ba!”

Chờ lúc Tiểu Hoa chạy đến thì trong nước phía trước một người lớn lôi kéo một đứa nhỏ sắc mặt sợ hãi không ngừng giãy giụa bơi về bờ bên kia, phía sau còn có mấy đứa nhỏ ý đồ muốn giúp đỡ. Đột nhiên, người lớn kia thân thể cứng đờ, Tiểu Hoa rất là lo lắng.

“Không xong, thằng Hiên bị chuột rút rồi! Này! Mấy đứa nhanh bơi trở lại, nguy hiểm đó!” Một giọng nói đột nhiên từ bên cạnh Tiểu Hoa truyền

đến.

Lúc này Lâm Hạo Hiên lấy một tay câu lên trên cổ đứa nhỏ đang giãy giụa, chờ đứa nhỏ sau khi hôn mê thì liều mạng kéo nó bơi về phía bờ bên kia. Người bên cạnh Tiểu Hoa cũng nhảy xuống nước, nhưng mà anh dường như không biết bơi chỉ có thể đứng ở chỗ nước cạn chờ đợi không ngừng hò hét trợ uy. Tiểu Hoa cũng ở một bên dùng sức kêu: “Anh trai, cố lên! Cố lên! Anh trai!”

Rốt cục lúc sắp đến bên bờ thì Lâm Hạo Hiên dùng hết sức đưa đứa nhỏ về phía chiến hữu bên cạnh, cả người dường như trút hết sức chìm vào trong mặt nước.

Lúc này ba Giang cũng đến đây chạy nhanh đi qua kéo hẳn từ trong nước lên.

Chiến hữu của Lâm Hạo Hiên lúc này đã ôm đứa nhỏ chết đuối gọi là Đông Sinh kia lên bờ. Tiểu Hoa vừa nhìn thấy sau đó nói với hẳn: “Còn hô hấp.” Nói xong lập tức bóp mở miệng của đứa nhỏ, dùng tay móc lấy nước bùn bên trong ra, kéo thẳng đầu lưỡi của nó giúp nó giữ vững hô hấp thông thoáng, sau đó còn nói: “Anh trai, anh quỳ 1 chân xuống đất, 1 chân cong lại cho bụng đứa nhỏ nằm ngang lên trên đùi anh, đầu rủ xuống, sau đó ép phần lưng để cho nước từ trong dạ dày ép trào ra. Nhanh lên một chút!”

Người nọ liếc nhìn Tiểu Hoa một cái rồi nghe theo, chỉ chốc lát sau thì nước từ trong miệng Đông Sinh trào ra không ít.

“Bé Hoa, con mau đến xem! Hẳn không ổn!” Lúc này ba Giang cũng kéo Lâm Hạo Hiên đi lên.

Tiểu Hoa chạy nhanh tiến lên vừa nhìn thấy, không xong, hô hấp và nhịp tim đã không có, nhanh chóng cho ba đặt hẳn nằm ngang ở bên trên bờ đất, móc nước bùn từ trong miệng hẳn ra sau đó tiến hành xoa bóp tim ngoài lồng ngực của hẳn, vừa ép vừa nói: “Ba, nhanh hô hấp nhân tạo cho hẳn...”

“Cái gì là hô hấp nhân tạo?” Ba Giang không hiểu hỏi.

Tiểu Hoa quỳnh lên sợ không kịp, nói một tiếng: “Thôi, để con.” Cứ thế cúi người xuống miệng đối miệng thổi hơi vào cho hẳn.

“Bé Hoa, con?” Ba Giang muốn nói gì nhưng nhìn thấy con gái nghiêm túc cứu người thì miệng vừa mở ra cái gì cũng không nói.

Một lần, hai lần, ba lần... Rốt cục Tiểu Hoa cảm thấy hẳn có hô hấp mỏng manh mới ngừng lại. Sau đó để cho ba giúp mình làm cho bụng hẳn trào nước ra.

Lúc này chiến hữu kia của Lâm Hạo Hiên cũng đi lại đây, đứa nhỏ kia đã không có vấn đề gì lớn nên đưa nó giao cho mấy đứa nhỏ lớn hơn chăm sóc.

Lâm Hạo Hiên trải qua xóc nước hô hấp lại có một chút yếu. Lúc này Tiểu Hoa muốn giúp hẳn hô hấp nhân tạo nữa thì ba Giang giữ chặt cô lại nói: “Để ba làm cho!”

Tiểu Hoa vừa nhìn thì nói với người kia: “Anh trai anh tới đi! Thổi hơi giúp anh Hạo Hiên, em đã không còn sức lực!”

Người nọ dựa theo Tiểu Hoa vừa làm cúi người xuống, Tiểu Hoa vừa tiến hành xoa bóp tim ngoài lồng ngực cho Lâm Hạo Hiên, người nọ vừa giúp Lâm Hạo Hiên thổi hơi.

Chờ lúc nhân viên cứu hộ chạy tới thì hết sức khen ngợi biện pháp cấp cứu thích đáng của Tiểu Hoa. Hai người hẳn là cũng không có gì nguy hiểm, sau đó để cho người khiêng bọn họ đi.

Tiểu Hoa cứu người cảm thấy rất cao hứng, sau đó cười nói với ba: “Sau chuyện này con cũng không còn tâm tình câu cá nữa, quần áo của ba cũng

ấm ướt rồi chúng ta về nhà đi. Tiểu Hồ, em nhìn xem rất là nguy hiểm đúng không? Về sau cũng không được nhảy vào trong nước như thế biết không?”

Tiểu Hồ gật đầu một cái, 3 ba con lại đi đến chỗ cần câu cá cầm cần câu lên và giở cá, bên trong có 1 con cá nhưng cái đầu cũng không nhỏ. Tiểu Hoa cười nói: “Hôm nay vẫn là có thu hoạch nhỉ?”

“Ba, ba giận?” Tiểu Hoa nhìn ba Giang vẫn không nói gì thì hỏi.

Ba Giang đột nhiên nói: “Con quen hẳn, cho nên biết hẳn sẽ chết đuối?”

Tiểu Hoa sững sốt, sớm đã chuẩn bị lời kịch xong nói: “Hôm nay thật đúng là đúng dịp! Con và hẳn trước kia có thấy mặt qua vài lần, chẳng qua là nghe nói hẳn ở trong bộ đội rất tốt. Phỏng đoán không phải con thì hẳn cũng không chết được. Thật sự là con vội vàng nhiệt tình cái gì chứ?”

“Cái miệng đối miệng kia...” Ba Giang chần chờ nói.

“Ha ha... ba, đó là kiến thức cấp cứu chết đuối, ở trường học thầy giáo đều có dạy, chính là sợ vạn nhất gặp phải loại tình huống này có thể giúp một tay. Cái gì miệng đối miệng, đó là hô hấp nhân tạo, thổi khí vào trong cơ thể cho hẳn, hẳn không phải là hô hấp mới vừa ngừng lại sao? Như vậy có thể giúp hẳn hô hấp, chờ tim hẳn đập lại trái qua đè ép, loại bỏ nước mới có thể tự mình hô hấp mới thôi, chỉ cần có người giúp hẳn thì tỷ lệ còn sống rất lớn!” Tiểu Hoa cười nói, mình mới mấy tuổi chứ? Sao ba lại quan tâm cái này nhỉ?

Sau khi thành công cứu người tâm tình của Tiểu Hoa rất tốt, từ khi về nhà thì cuộc sống sau này cũng dựa theo bình thường như vậy. Nhưng mà không biết vì sao Tiểu Hoa bắt đầu từ hôm nay ra cửa đều bị người dân chỉ trích. Tiểu Hoa cảm thấy rất quái lạ, sau đó quyết định căn cứ môi không quan tâm bọn họ đi về nhà.

* * *

Hôm nay, người cô vốn không thường đến thì đột nhiên đến nhà Tiểu Hoa. Kể từ khi Tiểu Hoa kể lại cho ba biết chuyện sau khi gặp được tiểu Hồ thì tâm tư ba đối với người cô này cũng phai nhạt rất nhiều. Ngoại trừ ngày lễ ngày tết cần thiết đi lại bên ngoài thì tất người cô này không đến, ba trên cơ bản cũng không đi.

Cô liếc nhìn Tiểu Hoa mắt một cái, cười nói: “Dáng dấp thật đẹp trai! Trách không được có thể hôn môi với người ta ở trước công chúng?”

Tiểu Hoa trợn tròn mắt, mình khi nào thì với người...

“Tiểu Vân, em ở đây nói bậy bạ cái gì đó? Cái gì hôn môi, Tiểu Hoa đang mấy tuổi chứ? Ngày đó anh cũng ở đây, đó là đang cứu người!” Ba Giang quát lớn.

Cô có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nghi ngờ nói: “Mọi người đều nói như vậy, hơn nữa cứu người thì cứu người! Tại sao còn lại đối miệng chứ? Con bé cũng không nhỏ, sao lại không biết kiểm điểm như thế, anh cũng không nói cho con bé biết, thật là giống như mẹ của nó mà!”

Ba Giang từ bên mép tường lấy ra một cây chổi, vừa đánh lên trên người cô vừa mắng: “Tôi còn chưa có chết đâu! Cô cứ như vậy bắt nạt con gái tôi, cô vẫn là em gái của tôi, vẫn là cùng một người hả?”

Cô cũng nóng nảy, vừa trốn vừa nói: “Sao em lại bắt nạt con bé, nói thật hay nhỉ? Anh cứ khi dễ thì khi dễ, cái gì con gái, anh cho rằng em không biết? Mẹ nó...”

“Cút! Cô cút ngay cho tôi!” Ba Giang khó thở trực tiếp không đợi cô nói cái gì đã đánh đuổi cô đi ra ngoài.

Sau khi cô đi về rồi Tiểu Hoa mới kéo ba Giang ngồi xuống, mới nghi ngờ hỏi: “Ba, người trong thôn đều nghĩ như vậy hả?”

“Bọn họ đều là một đám người ngu ngốc cái gì cũng đều không hiểu, sẽ gây họa ồn ào lên. Bé Hoa, con không cần phải xen vào, ba sẽ làm chỗ dựa cho con, xem ai dám khi dễ con.” Ba Giang vội vàng giải thích.

Tiểu Hoa thật không ngờ mình chẳng qua là cứu người lại bị người khác hiểu lầm như vậy, cảm xúc có chút hụt hẫng. Nhưng nhìn thấy ba Giang bảo vệ mình như vậy lòng có chút chua xót, ba bây giờ còn có thể bảo vệ mình, vạn nhất ba không ở thì sao? Đến lúc đó mình và tiểu Hồ nên làm cái gì bây giờ? Đã đắc tội cô, bà nếu ở bên ngoài nói bừa chuyện của mẹ thì mình còn có thể sống ở nơi này nữa ư? Trong lúc nhất thời Tiểu Hoa rất khốn đốn...

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cởi Bỏ Khúc Mắc

Editor: demcodon

Cùng lúc khốn đốn thì Tiểu Hoa đột nhiên trong đầu sáng ngời, mình bây giờ không phải rất luống cuống cần ba bảo vệ ư? Nếu có thể thông qua chuyện này làm cho ba lo lắng cho mình và tiểu Hổ, từ đó sinh ra ý chí muốn sống, như vậy cho dù bị nhiều người hiểu lầm thì thế nào? Càng nghĩ như vậy Tiểu Hoa bày tỏ càng luống cuống...

Ba Giang nhìn ra Tiểu Hoa không thích hợp vội vàng hỏi: “Tiểu Hoa, con giận? Thật sự không cần phải đau buồn vì mấy câu khốn kiếp của cô con đâu, con cũng biết được con chẳng qua là cứu người, cái này là đủ rồi, cho nên đừng đau buồn nữa được chứ? Ba sẽ bảo vệ con.”

Tiểu Hoa dựa vào trong lòng ba Giang thất bại nói: “Vậy khi ba mất đi thì con nên làm cái gì bây giờ? Con lại không có làm chuyện gì sai, vì sao mọi người phải nhìn con như vậy? Cứu người là sai sao?”

“Cứu người không có sai! Tiểu Hoa của chúng ta lợi hại nhất, đừng lo lắng, ba sẽ xử lý tốt cho con.” Ba Giang vuốt tóc Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hoa nức nở nói: “Thật tốt! Ba, cảm giác được người bảo vệ thật tốt! Chỉ cần ba vẫn đứng ở bên cạnh con thì con sẽ không cảm thấy mệt, cũng sẽ không cảm thấy oan ức. Cho nên ba ơi, Tiểu Hoa sẽ thật cố gắng thật cố gắng giúp ba chữa bệnh, nấu cơm, nấu thuốc, ba cũng phải cố gắng sống thật tốt ở bên cạnh Tiểu Hoa có được không?”

“Tiểu Hoa rất muốn ba đứng ở bên cạnh con hả? Cho dù ba cái gì cũng làm không được, Tiểu Hoa cũng muốn?” Ba Giang hỏi.

Tiểu Hoa dùng sức gật đầu một cái nói: “Muốn! Chỉ cần ba còn sống, Tiểu Hoa chính là người có ba, cho dù có người bắt nạt, cho dù bị oan ức, chỉ cần ba còn sống thì Tiểu Hoa có thể chống đỡ được. Ba ơi, Tiểu Hoa chỉ có ba và tiểu Hồ là 2 người thân, ba đừng rời khỏi chúng con có được không?”

Ba Giang chẳng qua là vuốt tóc Tiểu Hoa lại không nói gì, Tiểu Hoa tiếp tục nói: “Ba ơi, con dạy dỗ tiểu Hồ không tốt, ba xem nó bây giờ cũng không giống như một đứa nhỏ, nghe lời như vậy cũng không quấy rối. Trước kia khi đi đến chỗ ông nội Lưu học võ thì nó còn hỏi con, có phải muốn bỏ nó hay không? Con rất đau buồn, em trai của con sao lại như vậy... Ba ơi, ba đừng rời khỏi chúng con có được không? Chúng con cũng sẽ thật ngoan... thật ngoan...”

Nói chuyện thật lâu, khi đến lúc Tiểu Hoa đã muốn tuyệt vọng thì đột nhiên nghe được một tiếng “Được.”

Tiểu Hoa ngẩng đầu, hai mắt thấm đẫm nước mắt trong suốt nhìn ba Giang. Ba Giang tiếp tục nói: “Ba sẽ cố gắng chăm sóc cơ thể thật tốt, sẽ cố gắng ở bên cạnh các con, con cứ yên tâm đi!”

Hai ba con cứ như thế ôm đầu mà khóc, ai cũng không có nhắc lại chuyện trước đây của ba Giang.

Ngày hôm sau, buổi sáng lúc Tiểu Hoa và tiểu Hồ chạy bộ thì ba Giang chủ động gia nhập, còn năn nỉ tiểu Hồ dạy ông đánh Thái cực. Tiểu Hoa ở một bên nhìn động tác ngốc của ba Giang cười híp mắt. Thầm nghĩ: ‘như vậy thật sự rất tốt không phải sao?’

Tiếp theo chuyện Tiểu Hoa cứu người, sau khi được bộ đội điều tra thì gióng trống khua chiêng tặng thưởng cờ cho Tiểu Hoa, hơn nữa ở trước mặt

tất cả người trong thôn giáng giải kiến thức cấp cứu sau khi chết đuối. Nghi ngờ của mọi người bị vạch trần rồi rít khen ngợi ba Giang nuôi được một đứa con gái giỏi, ngay cả bà cô cũng đến nói xin lỗi, tất cả coi như là tất cả đều vui vẻ.

* * *

Một tuần lễ sau, Lâm Hạo Hiên xuất viện mang theo chiến hữu của hắn đi đến nhà Tiểu Hoa, bày tỏ cảm ơn Tiểu Hoa.

“Không cần đâu anh trai! Anh về sau chỉ cần nhớ rõ, cứu người là dưới tình huống mình có đủ khả năng mới cứu. Nếu anh ngay cả an toàn của mình cũng không có thể bảo đảm, vậy thì anh là cứu người hay là tự sát vậy?” Tiểu Hoa cười nhạo nói, coi như là trả thù chuyện mình trong khoảng thời gian này bị người coi thường.

Lâm Hạo Hiên gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Em tức giận hả Tiểu Hoa?”

“Em đương nhiên tức giận! Anh có biết bởi vì anh mà danh dự của em bị tổn thất bao nhiêu hay không?” Tiểu Hoa trừng mắt nhìn hắn nói.

Sắc mặt của Lâm Hạo Hiên đỏ bừng lên cũng có chút ngượng ngùng, trong trí nhớ xác thật có bị cái gì đó rất mềm rất mềm đụng vào môi mình. Sau đó mới lại biết được đó là Tiểu Hoa làm hô hấp nhân tạo cho mình. Lâm Hạo Hiên đột nhiên đứng thẳng, nâng tay lên kính chào Tiểu Hoa theo kiểu của quân đội, sau đó nói: “Bạn học Giang Tiểu Hoa, bạn có ân cứu mạng tôi, ta suốt đời khó quên, về sau có cần sự giúp đỡ ở chỗ tôi thì mời bạn không cần khách khí.”

“Hừ! Ngay cả tên của ân nhân cứu mạng cũng không biết rõ ràng còn nói muốn báo ân!” Tiểu Hồ đột nhiên nói: “Chị của em rõ ràng bây giờ gọi là Giang Hiểu Hoa, hiểu trong xuân miên bất giác hiểu*, hoa trong hoa nhỏ, Tiểu Hoa là tên gọi thân mật của chị.”

(*Hiếu: có nghĩa là trời sáng. Xuân miên bất giác hiếu: có nghĩa là say sưa giấc xuân không biết trời đã sáng.)

“A, thật xin lỗi, anh nói sai rồi!” Lâm Hạo Hiên thật đúng là không biết chuyện này, vội nói xin lỗi.

Tiểu Hoa nhìn thấy bộ dáng này của hắn có chút mềm lòng, thở dài một hơi nói: “Thôi, dù sao người không có việc gì, em cũng không trách anh.”

“Em không trách anh là tốt rồi, đây là chiến hữu của anh gọi là Cao Giang Cảnh. Ngày đó đã làm phiền em và chú, lần này anh là đặc biệt đến nói cảm ơn với 2 người.” Nói xong Lâm Hạo Hiên lại đi nghiêm túc chào ba Giang theo kiểu quân đội, ba Giang vội nói không cần.

Sau khi đáy lòng buông tia oán giận kia thì nhà họ Giang rất nhiệt tình chiêu đãi 2 người khách. Tiểu Hoa và tiểu Hồ cũng cùng bọn họ nói chuyện không tệ. Tiểu Hoa cũng làm món ngon tiếp đón bọn họ.

Sau khi ăn xong, ba Giang đi ra ngoài làm người sai vặt, tiểu Hồ quán quít lấy Lâm Hạo Hiên muốn tỷ thí với hắn. Tiểu Hoa cười nói: “Bạn học Giang Lâm, chúng ta và một bệnh nhân thì có cái gì có thể thi đấu chứ? Chờ anh ta khỏe hơn rồi nói sau.”

Tiểu Hồ cười hì hì rồi đồng ý, ngoan ngoãn ngồi ở một bên nghe bọn họ kể chuyện xưa trong quân đội.

Tiểu Hoa ở một bên nhìn nhìn, cũng đi theo nghe bọn họ kể chuyện xưa, đột nhiên tiểu Hồ nói: “Anh Hạo Hiên, ngày đó chị của em giúp anh làm hô hấp nhân tạo mọi người đều nói 2 người hôn môi, vậy anh Cao cũng giúp anh, có phải 2 người cũng đã hôn môi phải không?”

Tiểu Hoa đỏ bừng cả khuôn mặt, tát một cái lên trên má của tiểu Hồ nói: “Câm miệng, em không nói lời nào thì cũng không có người nói em câm đâu!”

Đánh xong tiểu Hồ, Tiểu Hoa nghĩ dù sao mình bị hiểu lầm bọn họ cũng biết, vì thế mắt long lanh có thần nhìn 2 người bọn họ, tỏ vẻ mình cũng muốn nghe đáp án.

“Cái đó... Hiểu Hoa... anh đi trước! Thời gian không còn sớm, bọn anh nên về đơn vị rồi.” Lâm Hạo Hiên đứng lên nói.

Một bên Cao Giang Cảnh cũng gật đầu một cái, nhưng mà vẻ mặt của anh lại trấn định hơn Lâm Hạo Hiên. Nếu không phải Tiểu Hoa phát hiện lỗ tai của anh có chút đỏ lên thì thật đúng là cho rằng anh là một người rất bình tĩnh đấy!

* * *

Kế tiếp chỉ cần tình huống cho phép thì Lâm Hạo Hiên và Cao Giang Cảnh chạy về nhà của Tiểu Hoa, biết cuối tháng Tiểu Hoa và tiểu Hồ khai giảng nhập học thì 2 người còn có chút lưu luyến đưa bọn họ đi đến trạm xe. Lúc lên xe thì Cao Giang Cảnh từ cửa sổ đưa cho Tiểu Hoa một cái hộp, nói là quà tặng. Sau đó không đợi Tiểu Hoa có phản ứng thì bỏ đi.

Tiểu Hoa mở ra vừa thấy là một cái máy bay dùng vỏ đạn làm thành, dáng vẻ làm rất giống như thật, Tiểu Hoa còn rất thích. Nhìn dáng vẻ anh mạnh mẽ kéo Lâm Hạo Hiên rời đi cảm thấy rất thú vị.

Đến huyện, Tiểu Hoa và ba thu dọn đồ đạc trong nhà xong thì Tiểu Hoa lại đi cùng ba đến bệnh viện. Bác sĩ vẫn nói không tệ như cũ, chẳng qua là lúc đi thì cười tròng mắt nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng cười gật đầu một cái.

Ba Giang bắt đầu từ ngày đó yêu cầu luyện tập buổi sáng cùng Tiểu Hoa và tiểu Hồ vốn không có gián đoạn. Mỗi buổi sáng 3 người đều chạy bộ, đánh quyền, đương nhiên tiểu Hồ còn có thêm vào huấn luyện. Tiểu Hoa đối với tình hình như thế tỏ vẻ rất là hài lòng.

Bắt đầu trung học phổ thông, Tiểu Hoa nhất định phải đến lớp học thêm buổi tối. Tiểu Hoa rất buồn bực, bởi vì bây giờ học thêm buổi tối dường như đều là đi học, giảng bài, không cho học sinh tự học. Chủ nhiệm lớp trung học phổ thông không cho Tiểu Hoa xin phép, không có cách nào khác Tiểu Hoa chỉ có thể điều chỉnh thời gian học tập của mình.

Nhưng mà dù điều chỉnh thế nào thì Tiểu Hoa vẫn còn có chút không thích ứng. Tiểu Hoa cẩn thận tự hỏi kiếp trước đã làm sao thi đậu tốt nghiệp trung học phổ thông nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra. Sau khi ôn tập tất cả bài tập trong sách giáo khoa trung học phổ thông thì cô cảm thấy dường như mình còn có thể khống chế, Tiểu Hoa vẫn là quyết định nhảy lớp. Tiểu Hoa đến chỗ chủ nhiệm lớp ngược lại không nói gì thêm, chính là để cho Tiểu Hoa cố gắng trong vòng 1 năm thi qua tất cả bài thi. Năm lớp 11, dựa theo theo lệ thường trước tiên sẽ cho mấy người bạn học trước tiên tham gia thi thử tốt nghiệp trung học phổ thông. Chẳng qua là vạn nhất thi không đậu, đến lớp 12 bọn họ thi chỉ có thể đối xử như người học bình thường, có chút đặc biệt sẽ có hạn chế.

Tiểu Hoa đã đồng ý với ba Giang sẽ cho ông lấy được thư thông báo trúng tuyển vào trường đại học tốt nhất ở Trung Quốc, cho nên không dám dễ dàng thả lỏng. Cho dù đã thông qua ôn tập, trên cơ bản nắm giữ kiến thức tương đối tốt nhưng Tiểu Hoa từ đầu tới đuôi còn nghiêm túc làm tất cả bài, cố gắng muốn hiểu rõ một chút mỗi một kiến thức. Bởi vì toán học, văn học cần phải học thuộc lòng rất nhiều. Tiểu Hoa vốn học tiếng Anh cũng rất tốt, toán học cũng không có chút nào buông tay mỗi một cái kiến thức, cố gắng học.

* * *

Lúc Lâm Hạo Hiên và Cao Giang Cảnh muốn rời khỏi chỗ bộ đội thì 2 người còn đặc biệt trút ra thời gian đến thăm Tiểu Hoa và người nhà của cô. Cũng lưu thông tin địa chỉ của bọn họ lại, nói là sẽ viết thư cho Tiểu Hoa, để cho Tiểu Hoa nhớ rõ trả lời, Tiểu Hoa tùy ý gật đầu một cái. Kể từ sau

khi cứu Lâm Hạo Hiên, Tiểu Hoa vẫn cảm thấy mình đã báo đáp kiếp trước lần đó hẳn đã bảo vệ mình và từng mang cho mình ấm áp, cảm thấy đã trả sạch. Đồng ý vì hoàn toàn không nghĩ tới khi rời khỏi nhà thì có tiếp xúc gì nữa, cho nên Tiểu Hoa mang Lâm Hạo Hiên định vị trên bàn bè có thể chào hỏi.

“Ba, ba có muốn mua nhà ở Bắc Kinh không?” Sau khi quyết định trước tiên tham gia thi tốt nghiệp trung học phổ thông thì Tiểu Hoa cũng bắt đầu suy tư con đường tương lai của 2 người ba và tiểu Hổ. Cô quyết định nếu ba mình muốn cô thi đại học tốt nhất thì đi 1 chuyến đến Bắc Kinh ắt không thể thiếu. Cho nên tiểu Hổ và ba là nhất định phải mang theo, cho nên dứt khoát thừa dịp bây giờ giá nhà tương đối tiện nghi, vẫn là nghĩ biện pháp mua nhà đi! Chờ sau khi thi tốt nghiệp trung học phổ thông kết thúc thì lúc đó dời hộ khẩu rồi bốc tiểu Hổ và ba cùng lúc đến đó luôn, đến lúc đó tiểu Hổ cũng có thể ở Bắc Kinh nhận dạy dỗ tốt hơn.

“Được rồi! Chờ các con nghỉ thì chúng ta đi Bắc Kinh, ha ha! Ba còn chưa có đi đến Bắc Kinh đâu!” Ba Giang không chút nghĩ ngợi mà đồng ý.

Cuối kỳ cuộc thi chấm dứt nhận được thư thông báo, Tiểu Hoa và ba còn có tiểu Hổ bước vào cuộc hành trình đến Bắc Kinh của bọn họ.

* * *

Trong đại viện một quân khu ở Bắc Kinh.

“Hạo Hiên, nghe đội trưởng của các cháu nói, lúc đó cháu thiếu chút nữa bỏ mạng cho núi rừng ở đó hả?” Ông nội Lâm nhìn cháu trai hỏi.

Lâm Hạo Hiên có chút ngượng ngùng nhưng vẫn gật đầu một cái nói: “Lúc cứu một đứa nhỏ chết đuối thì bị chuột rút.”

“Còn là bị một cô gái nhỏ cứu?” Ông nội Lâm nhíu mày hỏi, kể từ khi biết cháu trai của mình thiếu chút nữa không còn, sau khi ông trải qua nhiều

cuộc điều tra thì mới phát hiện người cứu cháu mình chính là cháu gái của ông già Lý kia.

Lâm Hạo Hiên ngồi ở bên cạnh ông nội nói: “Ông nội, cô gái kia gọi là Giang Hiểu Hoa, biện pháp cấp cứu không kém với một bác sĩ chuyên nghiệp là bao nhiêu. Đúng rồi, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần cháu nhắc tới nhà họ Lý thì giọng điệu của em ấy đối với cháu thật sự không tốt. Nếu không nói đến nhà họ Lý thì còn có thể.”

Ông nội Lâm thở dài một hơi nhớ lại nói: “Ai... năm đó chú Lý cháu xuống nông thôn khi trở về mang theo một cô gái, hơn nữa đã đăng ký kết hôn. Chú Lý cháu bởi vì thi lại tốt nghiệp trung học phổ thông một lần nữa để thi đậu vào đại học cho nên có một chút ngăn cách với cô gái kia, kiến thức của 2 người cũng khác nhau cho nên bắt đầu ở chung vốn không có hòa hợp như trước kia nữa. Bởi vậy chú Lý cháu thường xuyên mượn học tập tránh ở trong trường học. Chú Lý cháu thường xuyên không trở về nhà, bà nội Lý cháu cũng rất mất hứng, bởi vì lúc chú Lý cháu kết hôn cũng không có báo cho trong nhà biết. Cho nên vốn thái độ đối với cô gái kia không có gì tốt, chồng không về nhà, mẹ chồng không thích, cuộc sống của cô quả thật không tốt, cứ như vậy chống đỡ vài năm. Kết quả chú Lý cháu và dì tiểu Nhã cháu trong lúc học tập chung sinh ra một chút tình cảm. Lúc ấy bà nội Lý cháu cũng biết đến, lại giúp đỡ gạt chuyện chú Lý cháu không có nói cho cô gái kia biết, thậm chí đối cô có chút khắc nghiệt. Lúc khi phát hiện thì không có ai đứng ở bên cạnh cô gái kia, bà nội Lý cháu nói cô thô tục không có văn hóa, mang đi ra ngoài chỉ mất mặt, vv... Ông Lý cháu lúc ấy chịu không nổi trong nhà thường xuyên không hòa thuận cho nên cũng đứng về phía bà nội Lý và chú Lý cháu, cô gái kia không có ai thân thích lại đưa ra đề nghị ly hôn. Cũng không biết một cô gái nông thôn làm sao lại hạ quyết tâm lớn như vậy, cái gì cũng không lấy cái gì cũng không muốn mà ly hôn rồi khỏi nhà họ Lý.”

“Vậy Giang Hiểu Hoa thật là?” Lâm Hạo Hiên lại hỏi.

Ông nội Lâm gật đầu một cái tiếp tục nói: “Hơn 4 năm trước, chú Lý cháu đột nhiên nhận được một bức thư chuyển phát, bên trong nói năm đó cô gái kia sau khi ly hôn đã mang thai. Sau đó lại gả cho người từ nhỏ vẫn thích cô, chính là ba của Giang Hiếu Hoa - Giang Đại Sơn. Nhưng là hơn 4 năm trước kia ngoài ý muốn mà qua đời. Viết thư chính là ba của Giang Hiếu Hoa, hẳn nói mình thân mang bệnh nan y không thể chăm sóc Giang Hiếu Hoa, để cho nhà họ Lý mang con bé về nhận tổ tông. Chú Lý cháu vốn là đối với mẹ Giang Hiếu Hoa mang áy náy nhiều năm như vậy, vì vậy phải đi nhận. Nhưng mà đứa nhỏ kia biết tất cả mọi chuyện, chính là nhận đúng Giang Đại Sơn là ba nó, chết sống cũng không đi theo. Nói ba bị bệnh, con bé muốn chăm sóc ba nuôi nấng em trai, là đứa nhỏ rất mạnh mẽ. Mấy năm nay ông nội Lý cháu vẫn cho người nhìn con bé, càng xem lại càng không an tâm muốn nhận nó. Bất quá theo như lời cháu nói, ông nhìn phỏng đoán chuyện này cứ treo như vậy!”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chuyển Đi Bắc Kinh

Editor: demcodon

Tin tức ba Giang muốn dẫn hai đứa nhỏ đến Bắc Kinh thì khi tiểu Hồ biết cái miệng của nó đều cười không khép lại được vội hỏi đủ thứ. Tiểu Hoa xem dáng vẻ này của nó mới cảm thấy có chút dáng vẻ của đứa nhỏ. Vì thế từ từ kể cho nó nghe ở Bắc Kinh đều có món ăn gì, trò chơi gì vv...

“Chị, có phải đến Bắc Kinh lên Trường Thành thì em chính là nam tử hán phải không?” Tiểu Hồ sau khi nghe được Tiểu Hoa nói "Bất đao Trường Thành phi hảo hán"* thì vội hỏi.

(*Bất đao Trường Thành phi hảo hán: có nghĩa là chưa đến Vạn Lý Trường Thành chưa phải là hảo hán.)

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Đúng vậy! Bất quá chị cảm thấy tiểu Hồ của chúng ta không đến Trường Thành cũng là nam tử hán đấy!”

“Thật hả?” Tiểu Hồ vui mừng hỏi.

Tiểu Hoa vội vàng gật đầu.

Tiểu Hoa nói thân thể ba Giang không tốt đi xe lửa thời gian quá dài, vì thế quyết định đi máy bay. Tiểu Hồ sau khi máy bay vừa cất cánh thì rất vui vẻ, bị kích động nhìn ngoài cửa sổ, vừa xem còn vừa nói lại kết quả quan sát của mình cho Tiểu Hoa biết. Máy bay là bay trên đám mây, bởi vì khắp nơi đều là một mảnh trắng xoá.

Đến Bắc Kinh, ba Giang trước hết tìm một khách sạn để cho mọi người nghỉ ngơi một chút trước. Tiểu Hoa lúc ở sân bay đã mua một tấm bản đồ, nghiêm túc nghiên cứu có những chỗ nào không giống như trong trí nhớ hay không.

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Hoa theo bản đồ giống như người sành sỏi mang tiểu Hồ và ba đi tham quan, còn chụp hình lại làm kỷ niệm. Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ đến về sau người ta hàng năm thường chụp nhiều hình cho đứa nhỏ để lưu niệm, nhưng mà tiểu Hồ mấy năm nay lại không có. Vì vậy bây giờ bận rộn chỉnh sửa các kiểu tạo dáng cho thợ chụp hình chụp cho nó, mình cũng lôi kéo ba Giang chụp không ít.

Sau đó đi ăn bữa sáng, đi dạo Cố Cung*. Buổi trưa có để cho ba Giang mang theo bọn họ đi ăn vịt quay Bắc Kinh, thậm chí còn sai ba Giang đi thuê một máy chụp hình, mua rất nhiều cuộn phim tự mình chụp.

(*Từ Cấm thành hay còn gọi là Cố Cung theo cách gọi ngày nay: nằm ngay giữa trung tâm thành phố Bắc Kinh, là cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh của Trung Quốc.)

Bộ dáng tiểu Hồ ăn vịt quay, bộ dáng ba chia vịt quay cho mình. Sau khi ăn xong bộ dáng của mọi người đều ôm bụng không nhúc nhích, cùng bộ dáng đầu bếp của tiệm vịt quay Toàn Tụ Đức vv... Tiểu Hoa đều chụp lưu lại cho bọn họ.

“Đưa máy chụp hình cho ba đi, cũng chụp cho con và tiểu Hồ mấy tấm chứ!” Ba Giang nhìn con gái chụp vất vả vội nói.

Tiểu Hoa nghe xong thì chạy nhanh đến ôm tiểu Hồ, hai người ngồi xuống làm vẻ mặt quái dị để ba chụp hình...

Buổi chiều bởi vì lo lắng cho thân thể của ba Giang nên mọi người quyết định đi nghe hát, uống trà.

Ngày hôm sau nữa mới mang tiểu Hồ đi Vạn lý Trường Thành mà nó nhớ mong.

Liên tục vài ngày, Tiểu Hoa chỉ yêu cầu tiểu Hồ mỗi ngày đều phải viết xuống kiến thức và cảm tưởng của mình vào trong quyển nhật ký. Động vật vườn bách thú, khu trò chơi giải trí, còn có các nơi đi chơi vui vẻ đều làm cho tiểu Hồ lưu luyến không thôi. Tiểu Hoa cũng cười thật sự vui vẻ.

Chừng 10 ngày sau, Tiểu Hoa mới mang tiểu Hồ và ba đến trường đại học Bắc Kinh. Cô trước kia đã mong muốn đến học trường đại học này, trường đại học Bắc Kinh to lớn, vẻ đẹp thật sâu sắc làm cho ba Giang và tiểu Hồ phải rung động. Ba Giang nói cho Tiểu Hoa nếu có thể ở trong này học bài như vậy mặc dù là cả đời đều học bài thì cũng là chuyện rất hạnh phúc. Tiểu Hồ chỉ cảm thấy trường học này giống như vườn hoa, có rừng cây còn có hồ nước rất đẹp, cũng nói mình sẽ cố gắng thi vào trường đại học tốt này.

Tham quan hết Bắc Đại*, đương nhiên không thể thiếu đi đến trường Thanh Hoa, còn có các trường cao đẳng lớn ở Bắc Kinh. Tiểu Hoa đều dẫn bọn họ đi nhìn xem, cô nói cho tiểu Hồ biết chỉ cần cố gắng là có thể đến nơi đây đi học. Tiểu Hồ cao hứng gật đầu một cái, nói mình về sau cũng sẽ vào trường đại học tốt như vậy.

(*Bắc Đại: viết tắt của trường Đại học Bắc Kinh.)

“Ba, nhìn tiểu Hồ vui vẻ như vậy con cảm thấy cũng rất vui vẻ.” Buổi tối về khách sạn Tiểu Hoa ôm cánh tay ba Giang nói.

Ba Giang vỗ vỗ lên tay cô nói: “Con vui vẻ là tốt rồi, nhìn các con vui vẻ ba cũng vui vẻ.”

Tiểu Hoa lấy đầu cọ cọ vào vai ba Giang bên cạnh, trong tay nắm chặt hơn. Tiểu Hồ ở một bên nhìn thấy cũng chạy tới bắt lấy cánh tay của ba Giang.

* * *

Phòng sách nhà họ Lý.

“Tìm được bọn họ chưa?” Ông Lý hỏi Lý Hường Dương.

Lý Hường Dương gật đầu một cái nói: “Ngày hôm qua biết được bọn họ đến Bắc Kinh, con đã cho người đi thăm dò, ban ngày đi chơi khắp nơi đến buổi tối mới về khách sạn, trong một khách sạn ở Trung Quan Thôn.”

“Bây giờ cũng còn sớm, mang ba đi một chuyến đi!” Ông Lý dặn dò con nói.

Lý Hường Dương vội kêu tài xế chuẩn bị ra cửa với ba.

“Hường Dương, tối rồi hai người còn muốn đi đâu vậy?” Vợ Lý Hường Dương tiến lên hỏi.

Lý Hường Dương nhìn vợ một cái, cười cười an ủi nói: “Đi ra ngoài bàn chút chuyện, một lát em và Minh Ngọc hãy đi về trước đi!”

“Chuyện gì không để ban ngày làm mà đợi đến buổi tối mới đi ra ngoài, con nói một chút hai ba con bọn họ...” Bà Lý cũng có chút bất mãn, thật vất vả con trai và cháu trai thừa dịp nghỉ trở về thăm mà ông già này...

“Bà nội! Buổi tối cháu không trở về, mấy ngày nay ở lại nhà bà, bà đừng có nói cho ông nội biết.” Lý Minh Ngọc cười nói.

Lý Đại Lộ nóng lòng muốn gặp cháu gái không để ý tới vợ lái nhái, một câu cũng không nói mà trốn đi.

“Hương Dương, con xem ba con kia, ông ấy bình thường cứ như vậy, các con không trở về trong nhà lạnh lẽo ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.” Bà Lý càng thêm bất mãn.

Lý Đại Lộ đã đi ra cửa quát: “Lý Hương Dương, con còn lằng nhằng gì thế?”

Lý Hương Dương vội vàng cười cười an ủi mẹ mình rồi vội vàng tiến lên chuẩn bị đi với ba. Hai người ngồi lên xe ra cửa đi về phía khách sạn chỗ bọn người Tiểu Hoa ở.

* * *

Tiểu Hoa tắm rửa xong, chờ khi ba Giang và tiểu Hồ cũng tắm rửa xong thì cô cũng lau khô tóc dài qua đầu vai rồi lấy ra kim châm khử độc.

Tiểu Hồ nhìn một hàng châm kia rùng mình một cái, nhìn bao nhiêu lần hăn cũng không quen. Chị nói ba ba bị bệnh cho nên phải châm cứu, mỗi lần nhìn thấy trên người ba ghim nhiều châm như vậy tiểu Hồ cũng cảm thấy rất đau, vẫn muốn Tiểu Hoa nhẹ một chút.

“Ba, ghim chỗ này có cảm giác không?” Tiểu Hoa vừa ghim vừa hỏi.

Ba Giang nói: “Có chút tê.”

“Vậy là tốt rồi, chính là phải có cảm giác. Tiểu Hồ, hôm nay nhật ký viết chưa?” Tiểu Hoa nói với ba Giang xong thì nói với tiểu Hồ.

“Viết ngay, viết ngay... chị, chị nhẹ chút đi!” Tiểu Hồ cười lấy ra quyển nhật ký, còn ngồi một bên nhìn tình hình của ba Giang bên này.

“Đừng chần chừ, chờ ba ghim xong em ở đó viết đi... Có người gõ cửa, em đi mở cửa đi!” Tiểu Hoa đứng đối diện nói chuyện với tiểu Hồ đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, dậm dò nó nói.

Chỉ chốc lát sau hai ba con Lý Hương Dương đi theo tiểu Hồ đến, Tiểu Hoa nhíu mày một cái sau đó lắc đầu với ba ý bảo ông không cần lộn xộn rồi thở dài một hơi nói: “Tiểu Hồ, rót nước cho khách đi. Ba, chúng ta tiếp tục.”

Ba con Lý Hương Dương vừa tiến đến thì nhìn thấy Tiểu Hoa tập trung ghim châm lên trên người ba Giang, một ánh mắt dư thừa cũng không có cho bọn họ, có chút mất mát nhưng cùng lúc lại có chút cảm khái với trấn định tự nhiên của cô.

Tiểu Hoa ghim châm xong nhìn một chút trên tay sau đó mới quay lại hỏi: “Hai người có việc gì thế?”

Lý Đại Lộ nhìn Giang Hiểu Hoa, mặc dù xinh đẹp giống như mẹ nhưng mà so với mẹ lại có vẻ càng thêm hào phóng khéo léo. Con bé còn nhỏ tuổi như thế cũng đã xuất sắc như vậy, lòng lại có chút chua xót.

“Tiểu Hồ, đi qua phòng chị viết nhật ký đi, không phải nói ngày mai còn muốn xem kéo cờ hả? Phải thức dậy rất sớm đó.” Tiểu Hoa nhìn bọn họ không có trả lời, cười nói với tiểu Hồ.

Tiểu Hồ đi ra ngoài cũng không có đi nữa mà dựa vào trên cửa nghe một hồi, nghe thấy chị dặn ba không nên cử động sau đó giúp ba rút châm và tiếng ba nói chuyện. Một hồi lâu cảm thấy không có gì mới cầm chìa khóa và quyển nhật ký đi qua phòng kế bên.

20 phút trôi qua, Tiểu Hoa nhanh nhẹn rút hết châm, sau đó lấy bông gòn nhúng vào cồn nghiêm túc lau qua kim châm một lần, lại khử độc cho tất cả kim châm xong mới thả châm lại vào trong bao vải.

“Ông nhìn cái này vẫn là cần đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút, để cho Hương Dương sắp xếp cho mọi người một chút, thấy thế nào?” Nhìn thấy Tiểu Hoa giúp ba Giang xong rồi thì Lý Đại Lộ uống một ngụm nước nói.

Tiểu Hoa ngồi ở bên cạnh ba Giang nói: “Cũng tính ngày mai đi xem kéo cờ xong thì đi bệnh viện. Hôm nay đã liên lạc rồi, ngày mai có ông giáo sư chuyên khoa đến xem bệnh.”

“Khụ khụ... Nếu đến Bắc Kinh rồi sao lại không nói cho cha, về nhà cho biết.” Lý Hường Dương hỏi.

“Nhà? Ba tôi đúng là tính mua nhà ở Bắc Kinh nhưng mà xác thật ở nơi nào thì chúng tôi còn chưa có quyết định.” Tiểu Hoa châm chọc cười cười, đến Bắc Kinh nhìn thấy bọn họ mới phát hiện mình đã bình thản buông lòng xuống, thế nhưng vẫn còn cảm giác oán hận.

“Ông ấy là cha ruột của cháu, cháu chính là có thái độ này?” Lý Đại Lộ có chút căm tức nhìn châm chọc trên mặt cháu gái, ông cảm thấy rất khó chịu.

“Tôi biết, ông ấy là cha, đúng vậy cũng chỉ có thể là cha. Ba cháu vĩnh viễn chỉ có ông ấy —— Giang Đại Sơn. Có ơn sinh không có ơn nuôi dưỡng, nói vậy hai người cũng là nghe qua chứ?” Tiểu Hoa cũng có chút căm tức.

“Cha, chính là cung cấp một con tinh trùng, không có cảm nhận được gian khổ khi mang nặng đẻ đau sinh ra tôi hay buồn phiền cho cuộc sống khổ sở của tôi? Cứ như vậy mờ mịt tùy tiện nói ông ấy là cha tôi, tôi hẳn là theo các người về nhà của các người? Nuôi đứa nhỏ cũng quá dễ dàng nhỉ?” Nói tới đây Tiểu Hoa cầm lấy gói vải bố màu đen dưới gối của ba lấy tiền bên trong ra đưa cho Lý Hường Dương. Sau đó tiếp tục nói: “6 vạn năm đó coi như ông cho chúng tôi mượn, bây giờ tôi trả lại tiền gốc lẫn tiền lời cho ông là 10 vạn, xin ông không nên đi khắp nơi nói ông là cha tôi. Chúng ta không có loại quan hệ này.”

Lý Hường Dương ngạc nhiên một hồi, mình lại làm sai cái gì rồi. Lần trước gặp con bé thì tuy nói không khí không phải rất hòa hợp nhưng là

Tiểu Hoa còn có thể nói chuyện với mình rất tốt, hôm nay lại sao vậy?

Ba Giang nhìn Tiểu Hoa, ông biết từ khi đến Bắc Kinh thì cảm xúc của Tiểu Hoa có chút không ổn, không nghĩ tới gốc rễ còn ở nơi này. Ông không nói gì, chỉ là dùng sức nắm tay con gái, nói cho con gái biết mình đang ở phía sau nó.

“Tiểu Hoa, con... không phải là... không trách cha hả?” Lý Hưởng Dương có chút thấp thỏm hỏi.

Tiểu Hoa điều chỉnh hô hấp của mình, sau khi tự bình tĩnh lại mới nói: “Tôi không trách ông, mặc kệ như thế nào dù sao ông cũng cung cấp tình trùng cho mẹ tôi. Mặc dù lúc đó ông ở bên ngoài cờ đỏ bay phấp phới, đối với mẹ cũng không có tình yêu gì, tôi cũng không phải là cái gì kết tinh từ tình yêu. Nhưng mà dù sao không có ông thì vốn không có tôi, cho nên tôi không tư cách trách ông, cũng sẽ không trách ông, không có chờ mong thì sao có trách hận. Bởi vì người tôi nên tránh nên hận đã không có ở thế giới này. Tôi chỉ là hy vọng mặc kệ về sau như thế nào, mời ông không cần lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Lý Đại Lộ nhìn thấy bộ dạng này của Giang Hiểu Hoa có chút ảo não nói: “Ông nội cũng đã lớn tuổi rồi, không phải nói cháu giỏi nhất chăm sóc người già hay sao? Vì sao không thể suy nghĩ vì ông nội, ông nội còn có thể sống tốt mấy năm nữa đâu?”

Tiểu Hoa nhìn ông lão trước mắt này, ông đối với mình rất tốt nhưng mà một khi liên lụy đến cấm kỵ nhà họ Lý thì ông cũng vô tình như vậy. Năm đó mình thật sự gửi gắm hy vọng ở trên tay hai người, nhưng là bọn họ lại không có giúp mình. Trước kia mình rất yếu đuối không có dũng khí bỏ đi, bây giờ mình sẽ không nhận ân huệ ở bọn họ nữa, cũng sẽ không có điều gì lại chờ mong ở bọn họ nữa, càng thêm sẽ không vì bọn họ mà cảm thấy đau lòng. Nghĩ đến đây giọng điệu của Tiểu Hoa kiên cường nói: “Ngài thân thể khỏe mạnh, khẳng định có thể sống không ít năm, nếu so sánh với ngài

chẳng lẽ không có phát hiện ra ba tôi mới là người cần chăm sóc sao? Tôi không thích ướt át bẩn thỉu, tôi lựa chọn ba tôi, như vậy mặc kệ các người tốt thế nào thì tôi cũng sẽ không dao động, cho dù đi theo ba lại chịu nhiều khổ sở thì tôi cũng nguyện ý, cho nên không cần nói cái gì nữa.”

“Tiểu Hoa...” Lý Hướng Dương còn muốn nói cái gì thì Tiểu Hoa đã cắt đứt lời nói của ông. Sau đó thản nhiên nói: “Tôi mệt mỏi... thật sự rất mệt mỏi... để cho tôi và ba còn có em trai trải qua cuộc sống bình thản, tự sinh tự diệt không tốt sao? Cầu xin các người, không cần có một tia áy náy, xin mời không cần lại đến quấy rầy chúng tôi, được chứ?”

Nghe xong lời nói tuyệt tình của Tiểu Hoa như thế Lý Đại Lộ và Lý Hướng Dương không có nói cái gì nữa, bọn họ kiên quyết không muốn nhận 10 vạn đồng kia sau đó rời đi.

“Ba, con có phải rất xấu hay không?” Tiểu Hoa nhìn bóng dáng chán chường của bọn họ hỏi.

Ba Giang cười nói: “Tiểu Hoa của chúng ta là đứa nhỏ lương thiện nhất, không hề xấu xa.”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đến Trường Học Bắc Kinh

Editor: demcodon

Sáng sớm ngày kế, Tiểu Hoa và người nhà rời giường sớm, lại cùng tiểu Hồ đi xem kéo cờ một lần, rồi mua bánh bao và sữa đậu nành cho nó. Sau đó cùng ba đến trước bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh —— bệnh viện Hiệp Hòa Bắc Kinh.

“Chị, cho chị, chị cũng ăn đi!” Tiểu Hồ cầm một cái bánh bao đưa cho Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười trấn an nó một cái nói: “Chị không đói bụng, một lát mang em đi ăn ngon.”

“Em đây cũng không ăn, để bụng lát ăn ngon.” Mắt của Tiểu Hồ sáng lên nói.

Ba Giang biết lúc này là Tiểu Hoa ăn không vô gì hết, nói với tiểu Hồ: “Con ăn trước đi! Chị con đói bụng thì ba lại mua cho chị sau, chờ một lát buổi trưa mới có thể mang con đi ăn ngon đấy. Bây giờ còn sớm không nên để bụng trống.”

Tiểu Hồ ngoan ngoãn ở một bên ăn bánh bao, uống sữa đậu nành. Tiểu Hoa kêu ba Giang đứng ở cửa phòng để mình chạy đi đăng ký.

Lúc ba Giang đi vào thì Tiểu Hoa dặn tiểu Hồ đừng chạy loạn, sau đó cũng đi theo ba vào.

Ông bác sĩ tinh tế nhìn hồ sơ khám bệnh của ba Giang, nhưng trước đó kiểm tra báo cáo sau đó lại hỏi quá trình trị liệu. Tiểu Hoa ở một bên tỉ mỉ trả lời, ông bác sĩ nhìn cô một cái nghiêm túc lắng nghe.

“Chào cháu, đầu tiên cháu có thể sau khi biết được bệnh này mà không buông tay trị liệu, điểm này rất tốt. Cô bé này nói đến món ăn bài thuốc, châm cứu có thể làm cho cháu khỏe mạnh lâu như vậy, chú cảm thấy là phương pháp rất tốt có thể thực hiện. Trước mắt ung thư vẫn là một vấn đề lớn khó khăn của thế giới nhưng cũng có người mắc bệnh ung thư, tâm tình giữ vững tốt, cố gắng phối hợp với trị liệu của bác sĩ sẽ tạo ra chuyện kỳ tích. Cháu đã tạo ra một kỳ tích, hiện tại chú tin tưởng cháu vẫn có thể tiếp tục tạo ra kỳ tích cho nên phải kiên trì. Vì con gái đáng yêu thông minh của cháu, cũng vì những người yêu thương cháu, không được buông tha. Cháu lại đi làm mấy mục kiểm tra này, sau khi làm xong mang báo cáo lại đây, chú nhìn lại một chút.” Ông bác sĩ thật vui mừng vì ba Giang nhiễm bệnh nhiều năm như vậy còn có trạng thái tốt như thế.

“Cám ơn bác sĩ! Ba cháu ông ấy tạm thời không còn gì lo lắng nữa phải không?” Tiểu Hoa lại hỏi.

Ông bác sĩ gật đầu một cái nói: “Đừng lo, nhanh cùng ba cháu đi làm kiểm tra đi! Trở về chúng ta từ từ nói chuyện, ông đối với châm cứu kia của cháu rất có hứng thú.”

* * *

Tiểu Hoa cùng ba Giang đi làm kiểm tra, bởi vì báo cáo kiểm tra đều là buổi chiều mới nhận được nên đi đến phòng bác sĩ nói một tiếng, thuận tiện xác nhận ông buổi chiều mặc dù không ngồi xem bệnh nhưng vẫn còn ở chờ tin tức. Tiểu Hoa mang theo ba và tiểu Hồ đi lòng vòng phố Vương Phủ Tỉnh sau đó đi ăn món ngon.

Lúc rời đi Tiểu Hoa nhìn thấy trên cây có bảng quảng cáo nhỏ, nói là gần khu phố cổ có tứ hợp viện muốn bán. Tiểu Hoa vội vàng kéo ba còn có tiểu Hồ đi xem.

Kết quả vừa nhìn thấy thì Tiểu Hoa nhìn trúng, tứ hợp viện nhỏ giữ gìn không tệ, bên trong nhìn cũng thật chỉnh tề, sạch sẽ. Trong phòng có 3 món đồ vật, bên trái là 2 phòng ở và phòng vệ sinh. Bên phải là 2 phòng và phòng bếp. 2 phòng bên trái kia gần mặt đường, ở bên ngoài còn có cái cửa, có thể dùng mặt tiền làm cửa hàng buôn bán nhỏ. Căn nhà này vốn là nhà tổ truyền cho người trung niên này nhưng mà khi ba qua đời hắt lại bên ngoài, cũng hiếm khi trở về cho nên cũng là để không. Vì tài chính hắt gần đây cũng thiếu thốn cho nên dứt khoát bán đi giải quyết chuyện khẩn cấp.

Khi hỏi giá nhà thì đối phương há mồm muốn 80 vạn. Ba Giang lú lười, gần đây xem nhà đều là 20 - 30 vạn ông đều chê đắt. Bây giờ lại muốn 80 vạn, đây cũng quá đắt rồi.

Tiểu Hoa quả thật biết được giá cả, giá này tuy có cao một chút nhưng tuyệt đối giá trị. Bất quá Tiểu Hoa cũng không vội vàng tỏ vẻ muốn mua, chẳng qua là cùng ba Giang hỏi rất nhiều vấn đề nhà ở. Khi biết được tất cả dụng cụ trong nhà đều để lại, hơn nữa hy vọng người mua có thể yêu quý căn nhà này này. Cả nhà cảm thấy nhà này quá đắt, sau khi hỏi một chút vấn đề có liên quan đến làm hộ tịch mới rời đi. Trước khi rời đi nói cho người trung niên bán nhà kia mình cần phải về suy nghĩ tính toán, trong vòng 3 ngày sẽ cho hắt câu trả lời chẵn chắn.

“Bé Hoa, con muốn mua căn nhà mắc tiền như vậy hả?” Ba Giang hỏi.

Tiểu Hoa nói: “Nhà này về sau tuyệt đối sẽ tăng lên, thích hợp thì chúng ta lại mua một căn thả ở đó, về sau sẽ không phải cực khổ kiếm tiền nữa.”

“Vậy thì mua nó?” Ba Giang lại hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái sau đó nói: “Đừng đưa tiền hết một lần. Ký hợp đồng xong từ từ đưa, đừng làm cho người ta cảm thấy chúng ta có nhiều tiền như vậy rất dễ dàng.”

Ba Giang nói: “Nghe lời con.”

* * *

Buổi chiều trở lại bệnh viện, cầm kiểm tra kết quả lại đi tìm ông bác sĩ buổi sáng kia. May mắn ông bác sĩ rất cảm thấ hứng thú với châm cứu của Tiểu Hoa, mặc dù không xem bệnh nhưng người vẫn còn ở lại đây. Ông vội vàng hỏi về 1 vấn đề lớn rồi mới nhìn đến kết quả kiểm tra của ba Giang, cuối cùng viết mấy bài thuốc để ức chế tế bào ung thư phát triển, đồng thời khẳng định Tiểu Hoa hiểu rõ châm cứu và thực liệu, cũng bày tỏ có cơ hội sẽ đi xem một chút. Tiểu Hoa cũng vội vàng đồng ý, có thể có người bác sĩ cả ngày nhìn thay đổi của ba cũng tốt.

Bởi vì bệnh tình của ba khống chế không tệ nên tâm tình Tiểu Hoa phá lệ tốt, nhìn cái gì cũng thuận mắt, mang theo tiểu Hồ và ba đi dạo phố Vương Phủ Tỉnh xinh đẹp một lần nữa.

* * *

“Giang Hiếu Hoa! Sao mọi người bây giờ mới trở về vậy?” Đi dạo một mội vừa trở lại khách sạn, còn chưa có vào cửa thì đột nhiên nghe được có người nói chuyện.

Tiểu Hoa nhìn lại là Lâm Hạo Hiên, sau đó gật đầu một cái với hần nói: “Anh trai, sao anh lại tới đây?”

“Hừ! Còn hỏi anh ư? Mọi người đến Bắc Kinh cũng không tìm ta, tốt xấu gì em cũng coi như là ân nhân cứu mạng của anh, cũng không muốn cho anh báo cáo à!” Lâm Hạo Hiên tính trẻ con nói.

“Chị nói đại ân không lời nào cảm ơn hết được! Cứu mạng của anh là ân tình thật to lớn, không cần phải nói cảm ơn.” Tiểu Hồ ăn đồ chơi làm bằng đường nói.

Tiểu Hoa cười nhìn tiểu Hồ nói: “Tiểu Hồ nói rất đúng!”

Lâm Hạo Hiên thở dài không nói gì...

Lâm Hạo Hiên ở Bắc Kinh này còn quen thuộc hơn Tiểu Hoa rất nhiều. Ngày hôm sau mang theo đám người Tiểu Hoa đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tìm ra không ít món ăn ngon, hơn nữa lúc biết bọn họ tính mua nhà thì mặc dù có chút kinh ngạc nhưng vẫn dẫn bọn họ xem rất nhiều căn nhà như cũ. Nhưng là vì lòng vẫn trói buộc với tứ hợp viện nhỏ kia nên Tiểu Hoa đều không có nhìn trúng những căn nhà khác.

Ba Giang hiểu rõ tâm tư của con gái, sau đó nói thẳng: “Hạo Hiên, chú đã coi trọng một tứ hợp viện nhỏ, không cần lại đi xem như vậy nữa, cứ chọn cái đó đi!”

Lâm Hạo Hiên gật đầu một cái, chờ lúc Tiểu Hoa dẫn mọi người đến tứ hợp viện nhỏ thì Lâm Hạo Hiên lấp bấp kính hãi. Giá tiền căn nhà này... chẳng lẽ chú Giang còn có thân phận khác, nếu không tại sao có thể?

Tiểu Hoa nhìn ra Lâm Hạo Hiên kinh ngạc, lo lắng hẳn suy nghĩ lung tung vội vàng kéo hẳn thấp giọng nói: “Mấy năm trước ba em và mấy người bạn cùng nhau chơi cổ phiếu...”

Lâm Hạo Hiên hiểu rõ gật đầu một cái, thầm nghĩ: ‘nhìn không ra chú Giang còn rất hiện đại, thoạt nhìn ra thành thật như vậy, thế nhưng cùng người đầu cơ cổ phiếu?’

Xem nhà xong rồi kế tiếp chính là giá, ba Giang bày tỏ thanh toán tiền hết một lần thì mình không có nhiều tiền như vậy, hỏi xem có thể trả theo giai đoạn hay không. Vừa vặn đến tháng 8 năm 1995 thì trung ương ban bố

Tạm thi hành biện pháp ngân hàng cho vay trực tiếp quản lý chuyện buôn bán nhà ở. Hiện tại cho vay còn tương đối dễ dàng. Chủ nhà suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không thành vấn đề. Vì tránh cho cho vay thời gian càng dài lợi tức càng cao, ba Giang quyết định vay lớn 5 năm.

Ba Giang đưa ra 1 phần bằng chứng mình trúng được cổ phiếu và sổ ngân hàng. Trước mắt mình không phải là không có khả năng giao hết toàn bộ tiền, chẳng qua là thanh toán hết một khoản sẽ không có tài chính quay vòng. Ngân hàng trải qua xác minh rất nhanh cho ba Giang vay, cũng không có muốn thu giấy chứng minh linh tinh.

“Hạo Hiên, cháu có biết ở Bắc Kinh làm hộ khẩu như thế nào không?” Ba Giang vay 1 khoản tiền lớn rồi đi cùng chủ nhà đi làm giấy chứng nhận. Lúc đi ra thì hỏi Lâm Hạo Hiên.

Mắt của Lâm Hạo Hiên sáng lên, cảm thấy rất cục có chuyện cho mình làm, vội hỏi: “Chú Giang, việc này cháu có thể làm, mọi người là muốn cả nhà đều dời đến đây hả?”

Ba Giang suy nghĩ một chút nói: “Phải chờ Tiểu Hoa thi tốt nghiệp trung học phổ thông xong thì dời đến. Bởi vì đến lúc đó Tiểu Hoa đi lên học đại học, chú và tiểu Hồ nhất định cũng đi theo tới.”

Lâm Hạo Hiên vội nói: “Tiểu Hoa mới lên lớp 10, còn có 2 năm nữa. Bây giờ dời hộ khẩu lại đây 2 năm sau thi tốt nghiệp trung học phổ thông cũng có thể tương đối thấp một chút, chú thấy thế nào?”

“Không phải là không cho phép di dân trước khi thi sao? Không phải nói ở Bắc Kinh cách 3 năm mới có thể thi ở Bắc Kinh à?” Tiểu Hoa hỏi.

Lâm Hạo Hiên cười cười nói: “Bây giờ dời hộ khẩu còn không có nghiêm như vậy, lại nói Tiểu Hoa em học tập giỏi, chỉ cần thành tích tốt đến lúc đó vì học lên cao, hơn nữa em đã có hộ khẩu ở Bắc Kinh thì trường học

bình thường đều mở một con mắt nhắm một con mắt. Vạn nhất không thể thi thì em lại trở về thi cũng được đấy!”

Vốn ba Giang cảm thấy Tiểu Hoa trước 1 năm thi tốt nghiệp trung học phổ thông mệt không nói cũng quá thấy dễ dàng, vì thế nói với Lâm Hạo Hiên: “Được! Nghe lời cháu, chú trở về làm việc chuyển hộ khẩu.”

Lâm Hạo Hiên gật đầu một cái đồng ý việc này. Còn nhiệt tình giúp Tiểu Hoa chọn trường học cho tiểu Hồ.

* * *

Lúc Tiểu Hoa lần nữa bước vào trường trung học phổ thông thuộc Bắc Đại có chút cảm khái, nhìn kỹ một chút thật ra trường học rất đẹp. Nhưng mà năm đó mình chẳng qua là vội vàng học tập chưa bao giờ quan sát trong trường học. Ngày nghỉ tiếp đón thầy giáo, nghĩ đến cô là tham gia lựa chọn trung học phổ thông nên Tiểu Hoa nói thẳng mình muốn lên lớp 11, hơn nữa tất cả bài thi của các môn đã thi xong.

“Ở Bắc Kinh tham gia thi tốt nghiệp trung học phổ thông hả?” Thầy giáo hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Nếu có thể thi thì thi tại Bắc Kinh, còn thi không được thì về đây thi.”

Thầy giáo hiểu gật đầu một cái nói: “Nếu như thành tích của con giỏi không chỉ có có thể thi cũng có cơ hội không cần tham gia thi tốt nghiệp phổ thông mà có thể lên thẳng đại học, học cao nữa cũng là có thể. Nhưng mà nếu thành tích của con không tốt thì con cũng chỉ có thể về đây tham gia cuộc thi.”

“Con bé nhà tôi thành tích vẫn rất tốt, từ nhỏ đến lớn đều là hạng nhất.” Ba Giang vội nói.

“Điều này cần tiến hành thí nghiệm, con theo thầy một chút.” Thầy giáo cười cười trấn an ba Giang sau đó nói.

Có lẽ là bởi vì Lâm Hạo Hiên trước đó tìm đến chào hỏi qua nên các thầy cô giáo đều rất khách khí với Tiểu Hoa nhưng mà cuộc thi vẫn nghiêm khắc như cũ. Tuyệt nhất chính là cô giáo tiếng Anh, không có yêu cầu giải bài thi chẳng qua là toàn bộ hành trình dùng tiếng Anh nói chuyện với Tiểu Hoa, nghe được trình độ tiếng Anh lưu loát của Tiểu Hoa thì mới gật đầu một cái bày tỏ thông qua. Cuộc thi nghiêm khắc làm cho Tiểu Hoa cảm thấy so với thi tốt nghiệp trung học cơ sở còn nghiêm khắc hơn. Đầu tiên thi tốt nghiệp trung học cơ sở 1 phòng 23 người có 2 thầy giám thị. Hiện tại một mình Tiểu Hoa và tất cả thầy cô giáo các khoa đều ở đây, Tiểu Hoa cảm thấy rất áp lực.

May mắn thi xong cũng nhanh chóng chấm điểm xong đều đồng ý cho Tiểu Hoa nhập học. Thầy hiệu trưởng phát thư thông báo nhập học lớp 11 cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ở trong lòng cười khổ, mình vốn học 1 năm nữa là xong trung học phổ thông rồi nhưng mà ba nói mình không nên vất vả để cho cô học hành đàng hoàng lên. Cô không đành lòng nhìn ba quan tâm nên Tiểu Hoa nghĩ dù sao 1 năm là học, 2 năm cũng là học, vậy thì học đi!

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gặp Người Quen

Editor: demcodon

Lúc sắp tựu trường thì một nhà 3 người của Tiểu Hoa về quê nhà thu dọn đồ đạc, di chuyển hộ tịch cũng như thủ tục chuyển trường cho mình và tiểu Hồ rồi lại đi vào Bắc Kinh.

Trong nhà dụng cụ gia đình đều có đầy đủ hết nhưng đồ dùng hằng ngày dường như không có gì, từ nhà cũ cũng chỉ mang đến một ít đồ dùng cần thiết, những thứ khác mang theo cũng không tiện. Tiểu Hồ có chút mất hứng, bởi vì thời gian rất vội vàng nên còn chưa kịp nói tạm biệt với bạn bè của nó. Tiểu Hoa cũng cố gắng an ủi nó rồi vội vàng cùng ba đi thu dọn nhà, mua đồ.

Học kỳ mới, Tiểu Hoa lại đi vào trường trung học phổ thông thuộc Bắc Đại. Lần này bởi vì nguyên nhân cô không có học lớp 6 nên lớn hơn 1 lớp so với bạn học trước kia. Đương nhiên, ở trong trường học cũng gặp được Trương Nguyệt Kỳ là tình địch kiếp trước của mình. Bất quá hiện tại Trương Nguyệt Kỳ nhỏ hơn mình 1 lớp, mình lại không ở nhà họ Lý hẳn là không có gì liên quan mới phải. Tiểu Hoa trong lúc lơ đãng quan sát Trương Nguyệt Kỳ, phát hiện cô ta cũng không có bữa bãi như kiếp trước có chút kinh ngạc. Bất quá điểm vấn đề nhỏ đó cô rất nhanh đã ném ra sau đầu.

“Tiếng Anh của cậu thật tốt đó!” Sau khi môn tiếng Anh kết thúc thì một bạn học tên là Vương Tử Nghiên nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa xấu hổ cười cười nói: “Đọc nhiều lần thôi, cậu cũng học rất tốt giống tớ vậy!”

Vương Tử Nghiên lắc đầu nói: “Tớ cũng biết mà! Tớ còn đặc biệt đến những nhà hàng nói chuyện với người ngoại quốc nữa! Nhưng mà vẫn so ra kém hơn cậu, cậu phát âm chuẩn giống như trong radio vậy.”

Tiểu Hoa không có nói gì nữa.

“Cậu như vậy là không được nha! Cùng nhau học tập thì sao lại không thể kết bạn với người khác chứ, cũng không tốt. Ba tớ nói bây giờ cũng không phổ biến sống hướng nội.” Vương Tử Nghiên cười nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Tớ sẽ chú ý, chẳng qua là... chẳng qua là vừa tới Bắc Kinh còn không quen thuộc, cho nên không biết nói cái gì!”

“Quê nhà của cậu ở đâu? Vì sao đến Bắc Kinh? Tớ ở phòng làm việc của thầy giáo nghe nói thành tích học tập của cậu rất tốt, không giống như là đặc biệt di dân vì thi tốt nghiệp trung học phổ thông...” Vương Tử Nghiên hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Quê nhà của tớ ở trong núi, ta vốn định thi vào đại học Bắc Kinh nhưng mà thân thể ba không tốt lắm, tớ không yên tâm để ông và em trai ở lại nhà cũ cho nên tính chờ lúc lên đại học thì cùng mang bọn họ đến. Vốn là lúc đi dạo Bắc Kinh mua nhà, hỏi một chút chuyện về sau em trai đến trường, ai biết nghe nói trường học chúng ta chỉ để ý thành tích cho nên muốn thử xem, sợ qua 2 năm nữa làm hộ khẩu vào thành phố khó khăn nên cả nhà đều dời lại đây.”

“À! Thì ra là như vậy! Vậy cũng không tệ, thành tích tốt đến chỗ nào thầy cô cũng thích.” Vương Tử Nghiên gật đầu một cái tỏ vẻ đã biết.

Tiểu Hoa cười cười không nói gì.

Vương Tử Nghiêן còn nói: “Đang rãnh rồi tớ mang cậu đi dạo Bắc Kinh một chút nha, có nhiều nơi đi chơi vui lắm, tớ còn biết cửa hàng quần áo kia mặc vừa đẹp còn vừa rẻ nữa.”

“Cám ơn cậu!” Tiểu Hoa nhẹ giọng nói.

“Không khách khí! Vốn là thầy giáo bảo tớ dẫn cậu hiểu rõ hoàn cảnh, không thể cái gì cũng kém. Lại nói cậu không giống như tớ tưởng tượng, tuyệt không giống người nhà quê, đừng nóng giận nha! Vừa mới bắt đầu chưa gặp cậu trước thì tớ có chút cảm giác người thành phố thật vượt trội, gặp cậu rồi đều này đã không có...” Vương Tử Nghiêן cười giải thích.

Tiểu Hoa nói: “Cậu khoa trương thật! Trước kia tớ ở trường học cũng cảm giác rất vượt trội, kết quả vừa đến Bắc Kinh đã bị đả kích đến... Có lẽ ở nơi đó chúng tớ đường ra tốt nhất chính là học tập, cho nên bạn học cùng lớp tùy ý có thể thấy được đều đang đọc sách, làm bài. Hiện tại nhìn nơi này mọi người đều rất thoải mái, cũng rất có áp lực.”

Vương Tử Nghiêן cười vỗ vỗ lên bả vai của Tiểu Hoa, 2 người vừa nói vừa đi ra khỏi cửa trường.

“Giang Lâm! Sao em lại đến đây?” Tiểu Hoa ở cửa nhìn thấy tiểu Hồ vội hỏi.

Tiểu Hồ ngốc ngốc nói: “Em tan học sớm tới đón chị.”

“Em trai cậu thật đáng yêu!” Vương Tử Nghiêן nhìn tiểu Hồ có chút hâm mộ nói.

Tiểu Hoa nói với tiểu Hồ: “Đây là Vương Tử Nghiêן bạn học của chị, đến chào hỏi đi!”

“Chào chị Tử Nghiêן!” Tiểu Hồ dứt khoát chào hỏi.

“Thật ngoan đấy! Chờ chủ nhật chị dẫn em và chị của em đi chơi nha!”
Vương Tử Nghiên cười híp mắt.

Tiểu Hồ gật đầu một cái nói: “Cám ơn chị Tử Nghiên!”

Sau khi tạm biệt với Vương Tử Nghiên xong thì Tiểu Hoa ở trên đường hỏi tình hình hôm nay của tiểu Hồ. Tiểu Hồ hiển nhiên còn có chút không thích ứng, Tiểu Hoa từ từ mở đường. Hai người đến siêu thị mua rất nhiều thức ăn và trái cây tiểu Hồ thích mới đi về nhà.

* * *

Về đến nhà 2 người đều vui vẻ tươi cười, tiểu Hồ cũng không lại mất mát. Nói cho ba Giang biết đều là lời hay.

“Tiểu Hoa, ba muốn bán chút rau dưa trái cây ở trong mặt tiền kia, dù sao mặt tiền là của chúng ta, nơi gần nhất bán thức ăn có chút xa.” Lúc cơm tối thì ba Giang đề nghị.

“Không tệ cũng không được, vấn đề là thân thể của ba chịu nổi hay không? Bán thức ăn rất mệt mỏi.” Tiểu Hoa cau mày hỏi.

Ba Giang tự tin nói: “Không thành vấn đề, hơn nữa ba làm là một cái xe ba bánh, lại không cần mình ra sức quá lớn, yên tâm đi!”

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Vậy được! Bất quá còn phải đi làm thủ tục giống như mọi người, để con đi hỏi rõ cho ba một chút.”

Buổi sáng, ba Giang kiên trì với tiểu Hồ, Tiểu Hoa cùng nhau chạy bộ, đánh quyền. Ba người mặc áo luyện võ giống nhau động tác lại nhất trí, ở trong công viên còn rất bắt mắt. Thời gian lâu dài còn có người muốn gia nhập bọn họ, vì để cho ba có thể kiên trì nên mỗi lần có người tới Tiểu Hoa đều phải cho ba đi làm mẫu dạy, dần dần đội ngũ đánh Thái cực càng lúc càng lớn, đã muốn trở thành 1 cảnh tượng luyện công buổi sáng. Tiểu Hồ

ngược lại càng trở nên thông dong, trước mặt nhiều người như vậy cũng có thể thông thả chuyên tâm luyện quyền.

Ba Giang cuối cùng ở một buổi sáng luyện công dưới sự giúp đỡ của bạn bè đã làm được giấy phép kinh doanh, duy trì được chuyện buôn bán rau dưa hoa quả. Mỗi ngày nhìn gương mặt ba càng ngày càng vui vẻ thì Tiểu Hoa cũng cảm thấy rất vui vẻ.

* * *

Một buổi sáng trong tuần, Vương Tử Nghiên đi theo anh họ nhà mình thật vất vả trở về ở trong công viên tập thể dục buổi sáng. Đột nhiên nhìn thấy phía trước một đám người đang luyện Thái cực, đứng đầu hình như là bạn học của mình.

“Anh, anh?” Vương Tử Nghiên vừa tính nói cho anh một chút mình gặp được người quen nhưng mà lại phát hiện anh họ nhà mình cũng nhìn đám người đánh Thái cực kia.

“Tử Nghiên, anh nhìn thấy người quen, đi chào hỏi một chút đây!” Cao Giang Cảnh có chút kỳ quái, Giang Hiểu Hoa và ba, em trai cô ấy sao lại đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh?

Cao Giang Cảnh nói xong thì trực tiếp chạy về phía Tiểu Hoa, đi đến trước mặt chờ Tiểu Hoa luyện xong thì Cao Giang Cảnh mới hỏi: “Hiểu Hoa, mọi người sao lại ở đây?”

“Giang Hiểu Hoa thật sự là cậu à!” Vương Tử Nghiên dường như nói cùng lúc với Cao Giang Cảnh.

“Anh Cao, Vương Tử Nghiên, 2 người?” Tiểu Hoa nhìn 2 người họ dường như biết nhau vì thế hỏi.

“Tử Nghiên là em họ của anh, thế nào? Hai người cũng biết?” Cao Giang Cảnh lại hỏi.

Tiểu Hoa cười nói: “Thế giới thật đúng là nhỏ mà! Anh Cao, em và ba còn em trai có đến Bắc Kinh đi học, em họ của anh cũng là bạn học của em đấy!”

“Anh Cảnh, sao 2 người cũng biết nhau thế?” Vương Tử Nghiên hỏi.

“Quê nhà của Hiếu Hoa là nơi lần trước bộ đội bọn anh đi huấn luyện dã ngoại. Hiếu Hoa chính là cô gái nhỏ cứu anh Hạo Hiên của em.” Cao Giang Cảnh giải thích nói.

Vương Tử Nghiên nhìn Tiểu Hoa nói: “Thế giới quả nhiên rất nhỏ!”

Ba Giang lúc này đã đi theo người lấy thức ăn, tiểu Hồ còn đang luyện công, Tiểu Hoa ở một bên theo Vương Tử Nghiên và Cao Giang Cảnh nói chuyện phiếm. Khi anh hỏi Tiểu Hoa mới biết hôm nay cô tính đi mua quần áo cho người nhà thì Vương Tử Nghiên bày tỏ nhiệt tình nói mình biết rất nhiều cửa hàng tốt nên hẹn thời gian để một hồi dẫn bọn họ đi.

Cao Giang Cảnh bây giờ mới biết được hộ khẩu cả nhà Hiếu Hoa và thủ tục tỵ trường của Hiếu Hoa đều là Lâm Hạo Hiên hỗ trợ giúp. Lần đầu tiên anh có bất mãn với anh em của mình như vậy, 2 người rõ ràng đã nói Hiếu Hoa là em gái của 2 người. Thế mà Lâm Hạo Hiên biểu hiện giống như chỉ có chính hắn mới là anh trai của Hiếu Hoa vậy.

Một năm không gặp Tiểu Hoa lại cao hơn một chút, ngây thơ trên mặt lại giảm một chút, cả người nhìn cũng có chút đường cong rồi. Cao Giang Cảnh cảm thấy cô gái nhỏ trong trí nhớ mặc dù nhỏ nhắn đáng yêu như trước nhưng vẫn trưởng thành một chút.

Tiểu Hoa và tiểu Hồ về nhà ăn sáng, tắm rửa xong thì Tiểu Hoa lại lấy thước đo quơ chân múa tay ở trên người và trên chân ba Giang một phen.

Khi xong thì mang tiểu Hồ đến nơi đã hẹn trước, sau đó Cao Giang Cảnh và Vương Tử Nghiê n mới đến.

Bốn người dọc theo đường đi tâm sự một chút, Tiểu Hoa nhìn thấy quần áo thích hợp với tiểu Hồ thì để nó đi thử một chút, rồi lại mua cho nó mấy món đồ chơi nhỏ phổ biến bây giờ.

“Anh Cao, máy bay anh cho em trong lúc chuyển nhà thì không cẩn thận đụng rớt một cái cánh rồi, em cũng không biết gắn lại thế nào...” Vương Tử Nghiê n và tiểu Hồ ở phía trước thử quần áo, Tiểu Hoa có chút ngượng ngùng nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh cười cười nói: “Một lát đưa em về, anh cầm nó về nhà sửa lại giúp em, anh còn có xe tăng, súng lục nữa, em muốn cái nào?”

“Hử... anh Cao à, em là con gái, nhìn thấy một cái hiếm lạ thì tốt rồi, quá nhiều...” Tiểu Hoa nói từ chối, loại hàng mỹ nghệ này vừa thấy thì biết mất không ít tâm tư, một cái là đủ rồi.

“Em không chơi với búp bê, không mặc váy, ngoại trừ tóc em tương đối dài ra anh còn tưởng rằng em thích món đồ chơi của bé trai chứ!” Cao Giang Cảnh cũng có chút ngượng ngùng, dù sao lúc trước trong tay mình đã có thể lấy ra tặng một món quà khác.

Tiểu Hoa cười giải thích nói: “Em không thích búp bê? Chẳng qua là mặc váy có chút không tiện, không phải không thích, anh cũng biết tình huống của nhà em nơi đó váy không có tiện bằng quần.”

“Lúc anh ở nhà em không có nhìn thấy búp bê còn tưởng rằng em không thích chứ!” Cao Giang Cảnh gãi đầu nói.

“Vương Tử Nghiê n, quần áo này nhìn không tốt lắm, cậu muốn mặc.” Lúc này Vương Tử Nghiê n thay đổi một bộ quần áo rất thành thực đi ra, Tiểu Hoa vội lắc đầu nói.

Cao Giang Cảnh cũng gật đầu một cái phụ họa theo cách nói của Tiểu Hoa, nhưng thật sự anh căn bản cũng nhìn không ra tốt xấu.

Vương Tử Nghiêן nhìn mình trong gương một hồi cũng hiểu được nhìn không tốt lắm cho nên lại đi vào thay lại quần áo của mình đi ra.

Trong mấy người đã mua xong quần áo cho tiểu Hồ và ba Giang, còn 2 cô gái cứ chọn 3 lấy 4, nhìn một hồi cũng không có gì thích hợp, Tiểu Hoa cũng chỉ mua quần áo bình thường.

“Anh Cao, Vương Tử Nghiêן, gần trưa rồi đến nhà của em ăn cơm đi?” Tiểu Hoa nhìn ngoài trời nói.

Cao Giang Cảnh vội nói: “Đến Bắc Kinh rồi tốt xấu gì cũng cho anh mời em ăn bữa cơm, không được ư?”

“Em không có nói cho ba, lại nói sau đi thì còn hầm một nồi canh xương to lửa nhỏ đó, lúc này phỏng đoán vừa chín rồi.” Tiểu Hoa cười nói.

“Vậy anh lại đi nếm thử tay nghề của Hiếu Hoa. Nói thật em làm cơm hương vị thật sự ăn rất ngon, ăn cơm em nấu vài lần anh và thằng Hiêן đều có chút nghiện đấy!” Cao Giang Cảnh cũng không có cưỡng cầu.

Đoàn người lại đi về nhà Tiểu Hoa. Vương Tử Nghiêן nhìn Tiểu Hoa lanh lợi xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn thì lắc đầu nói: “Mẹ hiêן dâu thảo, thật tuyệt vời!”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Học Đại Học

Editor: demcodon

Từ khi Cao Giang Cảnh biết nhà Tiểu Hoa đã chuyển đến Bắc Kinh thì thừa dịp có mấy ngày nghỉ phép mỗi ngày đều lại đây, không phải giúp tiểu Hồ luyện quyền thì chính là giúp ba Giang mua bán thức ăn.

“Anh Cao, anh không phải là không có bao nhiêu ngày nghỉ phép à? Sao lại không trở về nhà ở bên gia đình vậy?” Tiểu Hoa vừa luyện tự vừa nói.

Cao Giang Cảnh cười hắc hắc giải thích nói: “Trong nhà cũng không có người nào, ba mẹ anh cũng đều ở liên đội, ông nội của anh cả ngày cùng mấy ông già đánh cờ nói chuyện phiếm, anh ở nhà cũng chỉ là một mình.”

“À! Thật đáng thương, về nhà mà trong nhà còn không có người là rất đáng giá để đồng tình.” Tiểu Hoa cười trêu chọc nói.

Cao Giang Cảnh cũng không thêm để ý nói: “Cũng không còn bao lâu nữa, sang năm bọn anh phải trở về Hồng Kông có việc, đây là 1 năm tiếp theo duy nhất không được nghỉ phép!”

“Anh muốn đi Hồng Kông hả?” Tiểu Hoa tò mò hỏi.

Cao Giang Cảnh lắc đầu nói: “Bộ đội bọn anh không có an bài nhiệm vụ này, chẳng qua dù sao đây là chuyện lớn, bộ đội cần chuẩn bị phòng thủ.”

“Không có việc gì! Anh Cao đi Hồng Kông nhất định sẽ thuận lợi trở về.” Tiểu Hoa an ủi anh.

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái, anh cũng biết toàn bộ thế giới tất cả mọi người nhìn Hồng Kông khẳng định sẽ thuận lợi trở về nhưng là duy nhất để ngừa vạn nhất, bộ đội vẫn là làm chút chuẩn bị tốt.

Tiểu Hoa vẫn cho rằng Cao Giang Cảnh là một người tính tình tương đối xấu hổ nhưng mà trải qua ở chung trong khoảng thời gian này Tiểu Hoa phát hiện anh rất hay nói, chỉ là anh lấy thân phận một người anh trông nom Tiểu Hoa và tiểu Hồ, làm cho Tiểu Hoa cảm thấy rất mới mẻ. Hai người ở chung Cao Giang Cảnh trò chuyện về cuộc sống bộ đội của anh, Tiểu Hoa cũng hợp thời nói chút chuyện lý thú trong trường học.

“Cho em!” Hôm nay, Cao Giang Cảnh ôm đến một con búp bê cao gần 1 mét đưa cho Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hoa sửng sốt không có nhận, cô còn không biết đây là cái tình huống gì nữa!

“Em không phải nói em cũng thích búp bê hả? Anh thấy em không có nên đưa cho em một con!” Cao Giang Cảnh giải thích.

Tiểu Hoa cũng là lần đầu tiên nhận được quà tặng như vậy, nhận lấy có chút ngượng ngùng nói: “Cám ơn anh!”

“Không cần cảm ơn! Ngày mai anh phải đi rồi sẽ không lại đến tạm biệt, em cố gắng chăm sóc cho ba và em trai thật tốt nha, còn có chính em nữa, có chuyện gì gánh không được thì nói cho Tử Nghiênn biết, nó sẽ giúp em nghĩ biện pháp! Em yên tâm, ở trong lòng anh thì em và Tử Nghiênn đều giống nhau, có cái gì cần giúp cũng được!” Cao Giang Cảnh dặn dò xong rồi đi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái đồng ý. Buổi tối, Tiểu Hoa ôm búp bê cực lớn nằm ở trên giường cảm thấy trong lòng ấm áp.

* * *

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, từ miệng Vương Tử Nghiêן Tiểu Hoa nghe được không ít tin tức của Cao Giang Cảnh, nghe biết được có anh trai quan tâm mình như vậy Tiểu Hoa luôn là cười thầm, cảm giác có người nhớ thật tốt.

Tiểu Hoa ngoại trừ vừa mới bắt đầu đến Bắc Kinh bởi vì có chút không quá thích ứng nên thành tích chỉ có thể xem như trung bình. Sau khi từ từ quen đi, hơn nữa nhiều năm Tiểu Hoa cố gắng học tập như vậy thành tích rất nhanh đã lên cao. Lúc học kỳ 2 của lớp 11 đại biểu trường học tham gia một cuộc thi đấu tiếng Anh cả nước được nhận thưởng giải nhất. Cũng cũng bởi vì nguyên nhân học y mà Tiểu Hoa đối văn học cổ truyền Trung Quốc sinh ra hứng thú vô cùng, cô thử viết văn ở trên báo chí. Đầu tiên gửi một ít bản thảo còn nhận được một chút tiền nhuận bút, nhưng mà nhìn chút tiền ấy Tiểu Hoa lại cảm thấy càng thêm cao hứng hơn là kiếm nhiều tiền từ cổ phiếu nhiều năm như vậy.

Ngày mùng 1 tháng 7 năm 1997 Hồng Kông thuận lợi trở về làm cho toàn Trung Quốc chìm vào phấn chấn, chìm vào tự hào. Ngay cả lúc ba Giang và hàng xóm láng giềng nói chuyện phiếm cũng đều là bàn về việc này. Đời trước Tiểu Hoa đã trải qua một lần nhưng mà lần này có ba và em trai ở bên cạnh cũng là lần đầu tiên cảm thấy từ đáy lòng tự hào, Trung Quốc đã muốn từng bước từng bước một bắt đầu cường thịnh.

Một năm này Tiểu Hoa gặp một chuyện là ba Giang lại mua một căn nhà 3 phòng chính 2 phòng khách ở khu chung cư cao tầng mới xây trong trung tâm. Căn nhà trải qua trang trí đơn giản trang hoàng rồi cho người ngoài thuê, tiền cho thuê phòng, còn có tiền ba Giang bán thức ăn, vừa vặn đủ cho vào còn tứ hợp viện nhỏ, Tiểu Hoa đối với chuyện này rất hài lòng.

“Hiểu Hoa, cậu nói anh Cảnh nhà tớ nhiều năm như vậy sao một chút nóng nảy cũng không có? Mẹ tớ vừa sốt ruột giới thiệu đối tượng cho anh thì làm cho anh sợ tới mức cũng không dám chạy đến nhà tớ.” Vương Tử Nghiêן vừa vào phòng học buông cặp sách thì nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bật cười, nói: “Cũng vừa đến tuổi đó rồi, quen bạn gái rồi 2 - 3 năm bàn đến kết hôn, cũng không tính tảo hôn* nhỉ?”

(*Tảo hôn là 2 người nam nữ kết hôn trước tuổi kết hôn theo quy định của pháp luật tức là lấy vợ trước 20 tuổi, lấy chồng trước 18 tuổi.)

“Kết hôn là chuyện rất phiền phức! Cậu xem ba mẹ tớ cả ngày cãi nhau âm ỹ, làm cho đầu tớ đều to ra. Kết quả vừa quay đầu lại thì hai người họ lại êm đẹp lại. Thật sự rất kỳ quái!” Vương Tử Nghiên càu nhàu.

Tiểu Hoa cười nói: “Chú dì đó là cảm tình tốt, thích cãi nhau mà thôi.”

Vương Tử Nghiên dùng cánh tay đánh đánh Tiểu Hoa nhú mày hỏi: “Chuyện đó... Vương Vĩ năm 3 kia nói thích cậu, thế nào? Có muốn thử nghiệm một chút cảm giác yêu sớm hay không?”

“Cậu ở đây là xúi giục tớ hả? Tớ còn vị thành niên đấy!” Tiểu Hoa nhún vai nói.

Vương Tử Nghiên mở ra hai tay nằm ở trên bàn nhàm chán nói: “Cậu nói cậu đi học sớm như vậy làm gì? Học đã sớm thì thôi, làm gì chỉ học chế độ 5 năm tiểu học, cậu xem cậu rõ ràng nhỏ hơn tớ 2 tuổi, ở chung một chỗ với cậu làm cho tớ thật tự ti mà.”

“Chị hai à, chuyện này có thể do tớ ư?” Tiểu Hoa trừng mắt cô ấy nói.

“Chúng ta đang nói chuyện của anh Cảnh sao lại kéo tới đây vậy. Quên đi không nói nữa, sắp vào tiết...” Vương Tử Nghiên đột nhiên nghĩ đến mình giống như trò chuyện lạc đề một chút.

Thi tốt nghiệp phổ thông kết thúc, Tiểu Hoa không chút do dự lựa chọn trường Bắc Đại khoa tiếng Trung. Đánh giá hết số điểm khẳng định có thể lấy được thư thông báo trúng tuyển thì Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ đến chuyện ước hẹn của từng người là vào ở đại học tốt nhất. Sau đó hỏi ba Giang có

tin tức của Hạ Đồng hay không thì ba Giang lắc đầu nói lúc trước mình chẳng qua là nghe nói anh Hạ xuống biển sau đó sẽ đi Bắc Kinh, người hai nhà cũng mất đi liên lạc.

“Chị, chị học đại học phải ở trọ lại trường hả?” Buổi tối Tiểu Hồ dựa vào khung cửa hỏi Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Đại học phải giống như mọi người ở trọ lại trường, ba bây giờ chỉ cần nghỉ đông và nghỉ hè chằm cừu thì bình thường chỉ cần nghiêm khắc dựa theo sách dạy nấu ăn chị liệt kê ra nấu cơm là không có vấn đề gì lớn.”

“Vậy là buổi sáng không phải là không có ai cùng em đi luyện công buổi sáng hả?” Tiểu Hồ có chút mất hứng. Từ khi biết chị bắt đầu đi học đại học thì nó vẫn đều mất hứng.

“Chị đi từ sáng sớm mới đến trường được, buổi tối thứ 6 sẽ trở lại, hơn một nửa thời gian đều ở nhà, còn có nghỉ đông và nghỉ hè, không phải sao?” Tiểu Hoa an ủi nó.

Tiểu Hồ gật đầu nói: “Nhưng mà ba làm cơm không ngon bằng chị...”

“Chị về nhà sẽ làm món ngon cho em ăn, được chứ?” Tiểu Hoa xoa xoa đầu của nó cười nói.

Tiểu Hồ lúc này mới gật đầu một cái.

* * *

8 - 9 năm nay thời gian thi tốt nghiệp trung học phổ thông vẫn là tháng 7. Tháng 7 năm nay ở đây thời tiết rất nóng nực khó chịu, bởi vì thí sinh cho nên trường học mở vô số lần lớp họp động viên trước cuộc thi, một lần rồi một lần nói những chuyện gì phải làm trong cuộc thi. Bởi vì bận rộn học tập nên Tiểu Hoa trong khoảng thời gian này hoàn toàn không có tiếp xúc

với báo chí và tivi, cũng quên đi năm nay nhiều lần bắt đầu xảy ra một chuyện lớn, đó chính là thiên tai lũ lụt lớn nhất trong 8 - 9 năm qua. Chờ Tiểu Hoa sau khi thi tốt nghiệp phổ thông kết thúc xem tivi mới nhớ tới đến, lần đầu tiên cảm nhận bi kịch tại họa của thiên nhiên gây cho nhân gian, tâm tình của Tiểu Hoa vẫn là rất nặng nề.

Đầu tháng 8, Tiểu Hoa đến lấy thư thông báo trúng tuyển của mình, cùng lúc Vương Tử Nghiên cũng đến lấy của cô, cô dựa theo ý kiến người nhà là chọn trường quân đội. Trên đường về nhà Vương Tử Nghiên vẫn luôn sáng sủa cũng rất yên lặng, lúc sắp tách ra thì cô đột nhiên nói với Tiểu Hoa: “Hiểu Hoa, anh Cảnh muốn đi cứu tế rồi! Tớ thật lo lắng đó!”

Tiểu Hoa sửng sốt, trong trí nhớ lúc này có rất nhiều chiến sĩ chống lũ cứu tế vĩnh viễn ở lại nơi tiền tuyến chống lũ. Tiểu Hoa cũng có chút lo lắng vội hỏi: “Khi nào thì đi? Muốn đi đâu?”

Vương Tử Nghiên mất mát lắc đầu nói: “Không biết, chẳng qua là nghe cậu nói bộ đội bọn họ đã nhận được thông báo, chính là 2 ngày nữa đi!”

Tiểu Hoa nhất thời cũng rất lo lắng, vừa lấy được thư thông báo cảm thấy hưng phấn thì đã bị lo lắng thay thế. Bắt đầu từ hôm nay, Tiểu Hoa ngay ở trường cũng thường xuyên chú ý chuyện chống lũ cứu tế, trong trí nhớ lúc này Lâm Hạo Hiên đã chết cho nên bạn của hắn là Cao Giang Cảnh mình hoàn toàn không biết, cũng tự trách mình vội vàng học bài không để ý đến điều xấu quan hệ đến người chung quanh, cũng không biết anh sẽ có việc gì hay không? Ngay cả Lâm Hạo Hiên, Tiểu Hoa bây giờ cũng không thể nói hắn sẽ bình an, dù sao đã thay đổi không phải sao?

Cảm xúc của Tiểu Hoa bất an mãi cho đến khai giảng còn không có gì giảm bớt, ngay cả ba Giang và tiểu Hồ cũng rất lo lắng cho hai người anh trai lớn nhà bọn họ thường xuyên đánh nhau kia.

* * *

Lúc báo danh trước khai giảng thì ba Giang ôm tâm tình kích động nhất định phải cùng đi với Tiểu Hoa đến trường học báo danh. Tiểu Hoa cười nhìn ba nói với hàng xóm: “Ngày mai không buôn bán... Con bé nhà tôi ngày mai đi báo danh vào đại học...”, “Đại học gì? Đại học Bắc Kinh...”, “Ha ha, kết quả đều là đứa nhỏ tự mình cố gắng...”

Lại một lần nữa làm học sinh bước vào cửa trường Bắc Đại, nhìn trên mặt ba Giang mang tự hào, còn có tiểu Hồ cứng rắn muốn theo tới làm cho trong lòng Tiểu Hoa cảm thấy rất vui vẻ, nghĩ rằng: ‘lần này cô nhất định có thể làm một người hạnh phúc, cô cũng sẽ cố gắng làm cho người nhà của mình cũng trôi qua hạnh phúc...’ Ba Giang dường như cảm nhận được chú ý của Tiểu Hoa nên nhếch miệng lên cười với Tiểu Hoa một cái.

“Bạn học, cậu là đến báo danh hả?” Một học trưởng* đón tiếp nhìn thấy Tiểu Hoa công một cặp sách to, tiểu Hồ cũng giúp cầm chặn đệm vội hỏi. Lúc này chặn đệm bình thường đều là tự mang theo.

(*Học trưởng là anh học lớp trên. Học muội là em gái học lớp dưới.)

Ba Giang gật đầu một cái nói: “Đúng vậy! Chúng tôi là tới báo danh. Chào bạn học, cậu có biết khoa Ngôn Ngữ và Văn Học Trung Quốc báo danh ở chỗ nào không?”

Người nọ tiến lên cầm lấy chặn đệm trong tay tiểu Hồ qua nói: “Tớ chính là người phụ trách đón tiếp học sinh mới, tớ mang mọi người đi qua đó.”

“Sao lại không biết xấu hổ chứ, chúng tôi tự mình cầm được rồi.” Ba Giang vội vàng nói xong ý đồ tiến lên lấy chặn đệm lại.

“Chú à không có chuyện gì, lại không nặng! Lại nói về sau chính là học chung một trường, hoan nghênh mọi người đến Đại học Bắc Kinh, học muội, hoan nghênh em.” Người nọ rất nhẹ nhàng cầm chặn đệm vừa đi vừa nói chuyện.

“Cám ơn anh! Học trưởng, xin hỏi anh là?” Tiểu Hoa cười hỏi.

“Anh gọi là Lưu Dương, học khoa máy tính, năm nay là đại học năm 3.” Lưu Dương sang sảng nói, xem ra mình vận khí không tệ, vừa ra tới thì nhận được một học muội nhỏ xinh đẹp.

Thật sự là Tiểu Hoa biết đường nhưng vì không phải rất dễ tìm nên vẫn là để cho Lưu Dương dẫn mình đến nơi báo danh. Sau khi cảm ơn nhóm người Lưu Dương đã đón tiếp giúp đỡ nhiệt tình, dưới sự giúp đỡ của ba và tiểu Hồ báo danh nhận chiếu, khăn trải giường và vỏ chăn bao gối rồi mang những vật này đến ký túc xá.

Ký túc xá Bắc Đại bình thường đều là 4 người một phòng, có 2 cái giường cao tầng. Kế đó mỗi người đều có riêng bàn học, trên tường bàn học có gắn một cái giá đựng một ít sách vở, tiếp nữa còn có 1 hoặc 2 học tủ lớn để đồ dùng. Ký túc xá không thể nói là xa hoa nhưng có thể ở, không tính rất tệ. Đồ dùng cũng không phải là rất mới nhưng cũng không quá cũ, coi như sạch sẽ. Có ban công, có máy sưởi nhỏ nhưng không được sử dụng nhiều, không có quạt điện. Nói ngắn lại hoàn cảnh không phải tốt lắm nhưng cũng không có trở ngại. Ba Giang xem xong sau đó gật đầu một cái cảm thấy còn có thể. Hơn nữa con gái của mình cũng không phải nuông chiều từ bé cho nên không có gì lo lắng.

Tiểu Hoa dựa theo chia giường ngủ là giường ở trên, may mắn đi đứng coi như linh hoạt. Tiểu Hoa nhờ tiểu Hồ đi mua 2 tờ báo lót ở trên ván giường lại trải chiếu lên, đệm giường, khăn trải giường, vỏ chăn gối thay thống nhất 1 kiểu. Khăn trải giường, vỏ chăn, bao gối, những thứ này trường học phát 2 bộ. Tiểu Hoa để cho tiểu Hồ mang 1 bộ về giặt sạch sẽ, cô trước chấp nhận dùng một bộ còn lại.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lý Minh Ngọc Đã Biết

Editor: demcodon

Thu dọn giường xong rồi để đồ vật xuống, Tiểu Hoa dẫn bọn họ đi tham quan một chút căn tin Bắc Đại. Ba Giang nhìn thức ăn cũng không tẻ lắm, còn có thức ăn của các nước, chỉ cần có tiền là được. Ăn chút gì đó xong thì ba Giang để cho cô và bạn cùng phòng bồi dưỡng tình cảm còn mình mang theo tiểu Hồ đi về, Tiểu Hoa suy nghĩ một chút cũng không xa nên đồng ý.

Khi Tiểu Hoa trở lại ký túc xá lần nữa thì đã có 2 người tới, một người tên là Lưu Dao, là cô gái Đông Bắc. Một người tên là Thượng Ngữ, là người Thượng Hải. Lưu Dao là một mình đến, còn Thượng Ngữ được toàn bộ ba mẹ ông nội bà nội xuất động. Một phòng nhà người ta nói mà Tiểu Hoa nghe không hiểu được cứ cười vui, Tiểu Hoa chỉ đứng ở một bên ngây ngô cười.

“Gì đó? Cậu cũng nghe không hiểu đúng không?” Lưu Dao đã thu xếp xong chạy đến trước mặt Tiểu Hoa chọc chọc nhìn cô thấp giọng hỏi.

Tiểu Hoa vội vàng gật đầu một cái nói: “Nghe không hiểu... chúng ta lại là người vớt đi, tiếng nước ngoài có thể biết một chút nhưng tiếng Trung Quốc lại không hiểu gì...”

Hai người nhìn nhau cười. Lưu Dao lấy 1 túi hạt thông từ trong bao của mình ra, Tiểu Hoa cũng rửa sạch quả táo ba Giang vừa mới mua cho mình đặt ở trên bàn. Lưu Dao nhìn Thượng Ngữ cũng có chút ngượng ngùng, cười tủm tỉm nói: “Thượng Ngữ đúng không? Cái đó... xin chú dì ông bà

ném thử đặc sản quê nhà của bọn cháu.... À! Còn có trái cây của Giang Hiếu Hoa, lúc này bình nước của bọn cháu đều là mới, còn chưa kịp múc nước...”

“Không cần không cần... nhà tớ sẽ đi ăn cơm, các cậu ăn chưa?” Thượng Ngữ vội vàng khoát tay nói.

Tiểu Hoa tiếp tục cười, Lưu Dao nói: “Ăn rồi..., tớ đã ăn cách đây không lâu. Giang Hiếu Hoa, còn cậu?”

“Tớ và ba còn có em trai cũng ăn rồi mới trở về.” Tiểu Hoa nói.

Ba mẹ Thượng Ngữ cũng vội vàng mời hai cô đi ra ngoài ăn nhưng hai người đã ăn rồi nên từ chối, tiếp theo ông nội bà nội Thượng Ngữ còn nói mong hai cô giúp đỡ Thượng Ngữ nhiều một chút, thế nào rồi thế nào... Tiểu Hoa và Lưu Dao đều cười đồng ý, rốt cục nhìn thời gian quả thật không còn sớm mấy người mới đi.

“Ăn quả táo không? Đã rửa sạch...” Tiểu Hoa đưa cho Lưu Dao một quả táo, mình cũng cầm một quả.

Lưu Dao nhận lấy, vừa ăn vừa nói: “Cậu cũng ăn hạt thông đi...”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất nhanh thì quen thuộc. Khi Lưu Dao biết được Tiểu Hoa chỉ có 16 tuổi thì kinh ngạc kêu lên: “Không trách được tớ nhìn cậu nhỏ như vậy, còn tưởng rằng cậu biết bảo dưỡng, thì ra thật là tuổi còn nhỏ! Yên tâm, về sau tớ che chở cho cậu.”

“...” Tiểu Hoa không nói gì, chẳng lẽ mình lớn tuổi hơn sẽ dễ dàng bị bắt nạt hả? Tức giận bất bình lấy một hạt thông, cắn tách ra... Hở? Còn ăn rất ngon, hơn nữa cũng có thể làm khai vị nhắm rượu, lại cắn một hạt...

Không lâu lắm một bạn học khác cũng đến, cũng là ba mẹ dẫn đến là người Tô Châu gọi Hồng Tư, là nữ sinh rất nhỏ nhắn đánh yêu, giọng nói

nghe qua thừa dạ rất êm tai.

Ba mẹ Hồng Tư giúp cô sắp xếp giường xong chào hỏi với Tiểu Hoa và Lưu Dao thì rời đi. Hồng Tư giải thích nói người nhà là tới Bắc Kinh đưa mình đến trường rồi thuận tiện du lịch, hiện tại phải về khách sạn thu xếp một chút đến sân bay.

Hồng Tư cũng mang theo không ít đặc sản quê nhà, gia nhập vào trong đội ngũ của Tiểu Hoa và Lưu Dao nói chuyện phiếm. Buổi tối lúc Thượng Ngữ trở về thì mấy người lại cùng cô tâm sự một lát đã muốn quen thuộc. Sau đó dựa theo tuổi chọn Lưu Dao làm trưởng phòng, bởi vì Tiểu Hoa hiện tại coi như là người Bắc Kinh nên đồng ý dẫn mọi người đi dạo Bắc Kinh, tìm thức ăn ngon và nơi đi chơi.

Bởi vì trong lớp Tiểu Hoa học trung học phổ thông có mấy người bạn tốt đều thi đậu lên Bắc Đại. Quan hệ với mọi người mặc dù không thể nói rõ là bạn thân nhưng là có trải qua một loại tình cảm cùng phấn đấu một trận chiến hào, không có việc gì thì hẹn Tiểu Hoa đi ra ngoài họp mặt. Tiểu Hoa cũng nhân cơ hội kéo mấy người ở ký túc xá này đi chung, trong lúc nhất thời cuộc sống đại học trôi qua cũng rất thuận lợi.

* * *

Ngày 11 khi Tiểu Hoa về đến nhà thì Cao Giang Cảnh đã trở lại, ngồi ở trong nhà Tiểu Hoa nói chuyện phiếm với ba Giang. Vốn là đã từ trong điện thoại của Vương Tử Nghiên biết được tin tức anh bình an nhưng nhìn thấy người Tiểu Hoa vẫn là chạy tới mừng rỡ.

Mấy người đang trò chuyện chuyện cũ Cao Giang Cảnh chống lũ cứu tế xuôi tai đến một chút cảm động, Lâm Hạo Hiên cũng mang theo trái cây tới cửa.

“Woa! Hai đại anh hùng đều đã trở lại, thật sự là quá tốt, em đi làm mấy món ngon mời các anh!” Tiểu Hoa cười nói.

Tiểu Hồ vốn là đang nghe chuyện xưa nhìn thấy Lâm Hạo Hiên cũng chỉ là cười chào hỏi lại thúc giục Cao Giang Cảnh tiếp tục kể... Tiểu Hoa cười lắc đầu đi thẳng đến phòng bếp.

“Từ lúc anh học đại học đến nay thì đây vẫn là lần đầu tiên ngày 11 có thể ở nhà đó!” Lúc ăn cơm Lâm Hạo Hiên cười nói.

“Không phải vì nhờ vào các anh vất vả hả? Thế nào? Lần này cảm xúc rất lớn đúng không? Nghĩ lại bởi vì mình mà có người nhiều còn sống như vậy, có phải rất kích động hay không?” Tiểu Hoa cười hỏi.

Miệng của Lâm Hạo Hiên giật giật, nuốt xuống thức ăn trong miệng mới nói: “Ăn tượng sâu nhất là bọn anh ngồi thuyền đi cứu người của một nhà, cả nhà bọn họ đều ở trên nóc nhà, căn nhà dường như bị chìm đắm trong nước. Trên thuyền đã có 2 người bọn anh, trên đường đã giải cứu được 2 người nên chỉ có thể ngồi thêm 3 người, nhà bọn họ đàn ông nhường cho phụ nữ, phụ nữ nhường cho ông già, ông già nhường cho đứa nhỏ... rất là cảm động. Cuối cùng lúc đi, tất cả mọi người đều để lại áo cứu sinh và thức ăn cho người ở lại. Lúc ấy loại cảm giác này không biết nói thế nào, dù sao chính là cực kỳ khó chịu, may mắn sau đó lại có chiến hữu trên một chiếc thuyền khác đến giải cứu người còn lại...”

“Người dân cũng sẽ cảm ơn bọn cháu!” Ba Giang cảm khái nói.

“Ba, về sau con cũng muốn tham gia quân ngũ!” Tiểu Hồ đột nhiên nói.

Tiểu Hoa nhìn nó cười nói: “Vậy phải cố gắng lên! Về sau thi đậu trường quân đội, cũng đi làm quân nhân.”

...

Cao Giang Cảnh ăn cơm nước xong thì đi, một lát sau Lâm Hạo Hiên cũng muốn đi. Tiểu Hoa tiễn hẳn đến đầu đường, lúc vừa muốn về nhà thì hẳn nói: “Hiểu Hoa, ông Lý bị bệnh, em đi thăm ông được không?”

“Anh Hạo Hiên, em thật sự không muốn có bất kỳ dính dáng gì đến người nhà bọn họ nữa, anh có thể hiểu rõ không?” Tiểu Hoa nghĩ lại trong trí nhớ ông Lý trong khoảng thời gian này thân thể không tốt lắm, bây giờ không phải khí hậu rất không tốt ư? Nhưng mà cuối cùng thân thể lại không có gì trở ngại, vì thế cô mới nói.

Lâm Hạo Hiên gãi đầu, có chút buồn rầu nói: “Anh cũng biết rõ, kỳ thật là anh... anh cũng không muốn để ý, chẳng qua là... ông Lý... dù sao... dù sao cũng lớn tuổi...”

“Ai... có thời gian em trở về thăm, nhưng mà em không muốn nhìn thấy những người khác.” Tiểu Hoa thỏa hiệp nói, cũng đúng, chuyện này không thể dựa vào trí nhớ, nếu ông ấy thật sự vạn nhất...

“Được! Anh sắp xếp cho em.” Lâm Hạo Hiên sáng khoái nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái sau đó về nhà.

* * *

Lúc này ngày 11 chỉ có thể nghỉ phép 3 ngày. Ngày cuối cùng Lâm Hạo Hiên đến đón Tiểu Hoa đi bệnh viện thăm Lý Đại Lộ, thấy Tiểu Hoa có thể đến thăm mình thì Lý Đại Lộ rất vui vẻ, cũng biết cô không muốn gặp những người khác vì thế đều đuổi tất cả người chăm sóc mình đi.

Lúc gặp mặt thì Tiểu Hoa còn có chút cố chấp, dường như là Lý Đại Lộ hỏi còn Tiểu Hoa trả lời. Mặc dù có chút xa lạ nhưng mà dưới Lâm Hạo Hiên pha trò thì không khí cũng không tệ lắm.

Trong lúc Lý Đại Lộ theo chân bọn họ nói chuyện vui vẻ thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra.

“Ông nội, cháu đến thăm ông nè, hôm nay ông có khỏe hơn chút nào không?” Lý Minh Ngọc đẩy cửa ra thì hét lên.

Lý Đại Lộ nhìn thấy cháu trai đến trước mặt thì liếc mắt nhìn Tiểu Hoa một cái, nhìn cô cũng không có phản ứng gì đặc biệt vì thế vui tươi hơn hỏi: “Khỏe hơn nhiều! Cháu xem cháu kìa, cũng không thấy được còn có người khác ở đây hả? Còn không chào hỏi. Đây là chị Hiếu Hoa của cháu, lớn hơn cháu 1 tuổi, cũng đã là học sinh Bắc Đại, cháu nên có gắng học tập theo chị ấy.”

Tiểu Hoa không có ác cảm gì với Lý Minh Ngọc nhưng mà cũng không có cảm giác gì. Trước kia lúc vừa mới đến nhà bọn họ thì bị hiểu lầm là con gái riêng của Lý Hướng Dương, Lý Minh Ngọc cũng không ít lần chỉnh mình. Cuối cùng mặc dù biết hiểu lầm nhưng hai người cũng không có nhiều lần xuất hiện cùng nhau, vẫn luôn là thân nhiên. Một người không muốn để ý, một người có chút ngượng ngùng, cho nên nhìn thấy hấn cảm xúc của Tiểu Hoa cũng không có gì dao động.

“Chào anh Hạo Hiên, chào chị Hiếu Hoa...” Lý Minh Ngọc lễ phép chào hỏi bọn họ nhưng hiển nhiên hấn và Lâm Hạo Hiên quan hệ rất tốt, trong chốc lát dây dưa nói chuyện với y.

Tiểu Hoa qua loa trong chốc lát thì rời đi. Lý Đại Lộ mặc dù có chút không tha nhưng cũng không dám quá mức cưỡng cầu, Tiểu Hoa cũng coi như thuận lợi rời đi.

“Cháu hỏi ông nội nè! Chị Hiếu Hoa kia rốt cuộc là lai lịch gì? Ông để ý cẩn thận với chị ấy như vậy.” Lý Minh Ngọc sau khi bọn họ đi rồi mới hỏi.

Lý Đại Lộ nhìn Lý Minh Ngọc trong chốc lát cảm thấy chị em gặp mặt không quen biết không phải là biện pháp, quyết định tức thời thẳng thắn một chút, thở dài một hơi nói với hấn: “Chị ấy là chị cùng cha khác mẹ với cháu.”

“Cái gì? Cháu có chị?” Lý Minh Ngọc kinh ngạc nói.

Lý Đại Lộ gật đầu một cái nói: “Cháu cũng biết cha cháu là cưới 2 lần, chị ấy là con vợ trước của cha cháu sinh. Lúc ly hôn thì đã mang thai, chẳng qua là cha cháu không biết mà thôi. Đoạn thời gian trước mới hiểu được, chị ấy lớn hơn cháu 1 tuổi, về sau thấy chị ấy thì lễ phép một chút.”

Lý Minh Ngọc ngây ngốc đứng một lát mới nói: “Cha cháu cũng thật là ngốc, ngay cả mình còn có con gái cũng không biết.”

Lý Đại Lộ tràn đầy đồng cảm gật đầu.

“Ông nội, lúc này đầu óc của cháu có chút loạn! Thật kỳ lạ.” Lý Minh Ngọc buồn rầu nói.

Lý Đại Lộ nhìn cháu trai nói: “Mẹ chị ấy cũng tái hôn, chị ấy có ba dưỡng và em trai, bọn họ đối với chị ấy đều rất tốt. Cháu chỉ cần biết rằng chị ấy là chị của cháu là được rồi, chị ấy chưa chắc nhận chúng ta. Cháu cũng đừng nói chuyện của chị ấy cho bà nội và mẹ cháu biết.”

“Không muốn nhận? Ai... sao lại phức tạp như vậy...ông nội, cháu đã biết, cháu sẽ không nói.” Mặc dù tâm tình rất phiền nhưng mà Lý Minh Ngọc vẫn biết việc này không cho mẹ biết thì tốt. Bất quá chuyện này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chuyện cha tái hôn mình cũng biết, sao lại còn có một người chị? Nhiều năm như vậy còn không có liên lạc? Thật sự là phức tạp!

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bạn Cũ Tới Chơi

Editor: demcodon

Ngày 3 tháng 10 khi Tiểu Hoa đi thăm ông Lý xong thì thời gian không còn sớm phải trở về trường học, vừa mới vào ký túc xá thì nghe được một tin tức tốt.

“Thật sự gọi là Hạ Đồng?” Tiểu Hoa trở về nghe nói có một nam một nữ đến tìm mình rất là ngạc nhiên vui mừng.

Lưu Dao gật đầu một cái nói: “Người nam kia dáng vẻ rất nhã nhặn còn cầm ảnh chụp trước đây của cậu, nói là tìm ở khắp đại học Thanh Hoa gần 1 tháng. Nếu không phải bọn họ cả ngày cầm ảnh chụp, khắp nơi hỏi có học sinh mới tên Giang Tiểu Hoa hay không, cùng âm tên của cậu. Bởi vì nghe qua rất giống, dáng vẻ cũng có chút giống nên có người nói cậu ở chỗ này. Vậy Tiểu Hoa, không phải là thật tìm cậu chứ?”

Tiểu Hoa cười nói: “Tớ trước kia gọi là Tiểu Hoa, dân quê nên không có đặt tên gì hay, không gọi là Chiêu Đệ gì đó tớ cũng đã rất thỏa mãn rồi.”

“Lại một chữ đất!” Thượng Ngữ ở một bên nói.

“Ba mẹ không phải là văn hóa thấp ư? Sau đó không phải đã sửa lại hay sao? Đúng rồi, là dãy số này phải không?” Tiểu Hoa không ngại nói.

Lưu Dao gật đầu một cái, chứng minh Hạ đồng lưu lại đúng là dãy số kia.

Tiểu Hoa cầm giấy hưng phấn mà đến buồng điện thoại trong trường học, nhét thẻ IC* vào bấm nút.

(*Thẻ IC (IC Card): IC card còn được gọi là “card thông minh”, điểm nổi bật của nó so với các loại khác là trong IC được lắp một lõi vi mạch có khả năng xử lý, ghi nhớ và đấu nối tương ứng. Vì nó có chức năng ghi nhớ số liệu và tính toán, khả năng ghi nhớ cũng khá lớn, có thể lên đến mấy ngàn hoặc mấy triệu đơn vị. Vì vậy nó không những được sử dụng như một thẻ tín dụng mà được coi là một cuốn sổ tay ghi chép những điều quan trọng: ví dụ tình hình sức khoẻ, bệnh án bệnh sử [không giống như thẻ bệnh sử], trình độ học vấn, học qua trường nào, chuyên khoa nào, bảng điểm thi [giống thẻ học sinh].)

“Alô, xin chào, tớ tìm Hạ Đồng.” Sau khi thông điện thoại thì Tiểu Hoa nói.

Chỉ chốc lát sau Hạ Đồng đến nhận điện thoại: “Tớ là Giang Tiểu Hoa...” Tiểu Hoa nói còn chưa hết câu thì chợt nghe bên kia một cơn gào khóc thảm thiết: “Hoa Hoa, thật sự là cậu hả? Cậu đang ở đâu vậy?”

“Tớ ở trường Bắc Đại khoa tiếng Trung, nữ sinh ký túc xá tòa nhà số 17 phòng 1302, hôm nay không phải cậu đã tới hả?” Tiểu Hoa bất đắc dĩ nói.

“Vậy sao cậu đổi tên rồi? Tớ cho là hôm nay lại bị đùa giỡn cái gì nữa đó? Cậu đợi chút tớ lại tới... chuyện đó... tớ không dám đăng ký Bắc Đại, tớ đăng ký là trường Đại học ngôn ngữ Bắc Kinh học tiếng Anh. Trường đó rất gần với trường cậu, cậu... cậu có muốn gặp tớ không? Lý Hạo Nam ngược lại thi đậu vào trường Thanh Hoa.” Giọng nói bên kia nghe qua có chút oan ức.

Tiểu Hoa cười một tiếng, tình cảm đó vẫn còn nhớ rõ vì thế an ủi nói: “Sự khác biệt không lớn, đến đây đi!”

“VẬY à! Ồ! Tớ đến đây, tớ nói với bạn học ký túc xá đêm nay không trở lại ở chung chỗ đó với cậu nha, sáng mai bọn tớ không có tiết...” Hạ Đồng ở bên kia kích động nói chuyện không ngừng.

Tiểu Hoa vội cắt đứt lời cô nói: “Được! Được, cậu chạy nhanh lại đây đi! Chú ý an toàn, thuê xe lại đây tớ chờ cậu.”

“Đã biết...” Vừa nói xong thì Hạ Đồng cúp điện thoại.

Hạ Đồng nhất định vừa cúp điện thoại thì gọi báo cho Lý Hạo Nam biết. Có lẽ là nam sinh chân dài nên Lý Hạo Nam đến tương đối sớm, biến hóa của hắn rất lớn hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ mập mạp trước đây, đeo mắt kính thoát nhìn rất nhã nhặn. Bất quá bạn bè lâu như vậy không gặp nên hai người nói chuyện rất vui vẻ, vừa nói chuyện vừa chờ Hạ Đồng.

“Hoa Hoa, tớ đến rồi! Tớ rất nhớ cậu!” Hạ Đồng vừa nhìn thấy nữ sinh nói chuyện phiếm với Lý Hạo Nam là Tiểu Hoa thì nhảy bổ lại ôm cô.

Tiểu Hoa cũng quay lại ôm lấy cô cười nói: “Tớ cũng nhớ cậu!” Thuận tay giúp cô lau nước mắt.

Hai người đang cảm khái thì Lý Hạo Nam cũng ôm hai người kích động nói: “Chúng ta rốt cục lại ở chung một chỗ!”

“Ừ!” Tiểu Hoa và Hạ Đồng trầm miêng một lời nói.

Nhưng mà cảm động không được bao lâu thì Hạ Đồng đẩy Lý Hạo Nam ra tức giận quát: “Cậu rốt cuộc muốn chiếm tiện nghi bao lâu nữa!”

“Ha ha...” Lại nhìn thấy một màn ghét bỏ như vậy Tiểu Hoa nhin không được bật cười thành tiếng.

Tiểu Hoa nhìn thời gian không còn sớm, bởi vì đã nói qua với bạn ở ký túc xá muốn chiêu đãi bạn bè nên sẽ không đi chung với các cô, mang theo

bọn họ đến căn tin trường học mời bọn họ ăn cơm.

Đọc theo đường đi Hạ Đồng vẫn kéo Tiểu Hoa lú lú hỏi cuộc sống của Tiểu Hoa mấy năm nay như thế nào. Khi biết được ba Giang không có việc gì, tiểu Hồ cũng ở Bắc Kinh thì kích động bày tỏ nghi học muốn đi thăm bọn họ, chủ nhật mình cũng có nơi đi...

Lý Hạo Nam nhìn trầm ổn hơn, Hạ Đồng vẫn là bộ dáng không tim không phổi như cũ. Bất quá cẩn thận quan sát thì khi Lý Hạo Nam nhìn về phía Hạ Đồng có thêm một phần nuông chiều. Tiểu Hoa lén lút trừng mắt nhìn hằm, Lý Hạo Nam có chút bất đắc dĩ cúi đầu xuống, lỗ tai có chút đỏ lên.

* * *

Cuộc sống có Hạ Đồng không thể nghi ngờ là náo nhiệt, cô dường như mỗi ngày đều gọi điện thoại đến ký túc xá cho Tiểu Hoa, làm cho Tiểu Hoa vì phương diện này đặc biệt mua thẻ điện thoại để có thể gọi điện thoại ở ký túc xá.

Trong ký túc xá 3 chị em tốt đang tám chuyện về Lý Hạo Nam bị Tiểu Hoa nhẹ nhàng chuyển qua: “Hằm là thanh mai trúc mã của Hạ Đồng. Hai người từ nhỏ chính là một đôi, từ khi sinh ra đến bây giờ vẫn ở chung một chỗ.”

“Woa! Thật lãng mạn nha! Sao tớ lại không có gặp được ngựa tre tốt như vậy chứ?” Hồng Tư rất là cảm khái. Những người khác cũng phụ họa nói.

Ngày Hạ Đồng không có tiết thì dường như đều ngâm mình ở bên cạnh Tiểu Hoa, dùng lời của cô nói là: “Giải hết nỗi khổ tương tư.”

Tiểu Hoa không có việc gì thì cũng đi đến trường học của bọn họ chơi. Lúc chủ nhật còn dẫn hai người bọn họ về nhà, vừa đến nhà thì Hạ Đồng

âm ỉ nói yêu nhà và giường của Tiểu Hoa, còn có tài nấu nướng của Tiểu Hoa... Ba Giang ở một bên trò chuyện những chuyện mấy năm nay với Lý Hạo Nam, một bên nhìn Hạ Đồng chơi đùa với tiểu Hồ, cảm thấy rất lâu trong nhà không có náo nhiệt như vậy.

“Hoa Hoa, hai anh lính kia là chuyện gì xảy ra vậy?” Đương nhiên Hạ Đồng cũng có may mắn thấy được hai người Lâm Hạo Hiên và Cao Giang Cảnh từ cửa xông vào.

Tiểu Hoa nhún nhún vai nói: “Sau khi các cậu đi 1 năm không phải có bộ đội đi huấn luyện dã ngoại ở nơi đó của chúng ta hay sao? Tố giúp bọn họ một ít việc nhỏ sau đó thì biết nhau, lại sau đó nữa đến Bắc Kinh Cao Giang Cảnh kia còn là anh họ của bạn học tố, cho nên mới có liên lạc. Có thể có cái gì nữa chứ?”

Hạ Đồng vừa nghe thì kích động phe phẩy cánh tay của Tiểu Hoa nói: “Hoa Hoa, cái này gọi là "viên phần"* nha! Thật là "viên phần" mà!”

(*Viên phần: cứt, phân tròn. Nghĩa bóng là gặp người đeo bám.)

Tiểu Hoa rút ra cánh tay của mình, liếc mắt nhìn cô một cái hỏi: “Cậu và Hạo Nam cũng không phải là "viên phần" hả?”

“Bọn tố...” Hạ Đồng có chút nhăn nhó.

“Thế nào?” Tiểu Hoa hỏi.

Hạ Đồng có chút ngượng ngùng nói: “Bọn tố từ khi học trung học phổ thông cũng không còn học chung một chỗ, ai biết cậu ấy nổi điên cái gì năm lớp 11 khi tố nhận được thư tình khoe với cậu ấy thì cậu ấy... cậu ấy...”

Tiểu Hoa buồn cười hỏi: “Cậu ấy đã làm gì?”

“Cậu ấy xé thư của tớ, còn giờ trò lưu manh với tớ nữa!” Hạ Đồng tức giận nói.

Tiểu Hoa nhin cười hỏi: “Giờ trò lưu manh với cậu thế nào? Tớ xem bây giờ các cậu không phải rất tốt ư?”

Hạ Đồng xấu hổ ngồi ở trên giường không để ý tới Tiểu Hoa, thật lâu mới nói: “Cậu ấy cũng nhận thư tình của bạn học nữ, còn nói tớ không có ai muốn! Tớ nhận được thư tình... thì cậu ấy... Dù sao đi nữa cậu ấy cũng không phải là người tốt gì, nếu không phải ba mẹ tớ nhờ cậu ấy lên đại học chăm sóc tớ thì tớ mới không muốn để ý tới cậu ấy đâu!”

Tiểu Hoa vừa nhìn thấy đây không phải là chàng có tình thiệp có ý, ngay cả ba mẹ cũng đồng ý hả? Chỗ nào lại có được chuyện tốt như vậy, cô gái nhỏ này rất không biết đủ rồi. Nhưng mà làm bạn của mình Tiểu Hoa vẫn là nhin không được an ủi cô: “Cậu không thấy thời gian dài như vậy cậu ấy vẫn đứng ở bên cạnh cậu sao, tùy lúc nào gọi cũng đến? Sau này nếu cậu ấy dám nhận thư tình của nữ sinh nữa thì cậu hãy dùng võ phòng thân dành cho con gái năm đó ông Lưu dạy cho cậu đối phó với cậu ấy, phỏng đoán thân thể nhỏ của cậu ấy sẽ không chịu đựng được 2 chiêu.”

“Ai da da! Đang nói chuyện đàng hoàng với cậu mà, sao lại trêu ghẹo lên trên đầu tớ... nhìn lại đi! Bây giờ tớ không muốn nói đến chuyện này.” Hạ Đồng đỏ mặt cười ha ha.

Tiểu Hoa lắc đầu cười nói: “Cậu cứ thẹn thùng đi! Quên đi, dù sao Hạo Nam cũng không vội, tớ gấp cái gì chứ?”

“Cậu còn chưa nói, cậu và hai anh lính kia là gì? Nhìn hai người thoạt nhìn rất cương nghị, bộ dáng cũng không tệ, chính là... chính là... tuổi lớn một chút! Cậu còn quá nhỏ, Hoa Hoa, tớ nói cho cậu biết là mẹ tớ ngược lại nói trước khi 18 tuổi không được yêu đương. Bây giờ tớ mới 17, tớ thật nghiêm túc thực hiện theo phương châm của lãnh đạo tới cùng. Cậu cũng

phải học tập thep tở, dù sao cậu cũng còn nhỏ đấy!” Hạ Đồng lôi kéo Tiểu Hoa lải nhải một hồi.

Tiểu Hoa bật cười, thì ra là mẹ Hạ dặn dò rồi! Không trách được Hạ Đồng có thể đương đầu lâu như vậy không có bị Lý Hạo Nam bắt. Bất quá nhìn lại thời gian này cũng không lâu lắm, nhiều lắm cũng 1 năm...

* * *

“Bạn học Lý Hạo Nam hãy thành thật khai báo, nghe nói cậu còn nhận thư tình của nữ sinh, chuyện gì xảy ra thế?” Lúc Tiểu Hoa một lần nói chuyện phiếm với Lý Hạo Nam thì đột nhiên nhớ tới nguyên nhân làm cho Hạ Đồng không được tự nhiên, vì thế lên tiếng hỏi.

Lý Hạo Nam có chút cầu xin tha thứ nói: “Tiểu Hoa à! Cậu cũng tin chuyện này hả? Người ta nhét một bức thư vào trong sách của tớ, tớ cũng không biết. Đồng Đồng tự mình lật sách nhìn thấy rồi cô ấy mở ra xem, tớ đến cuối cùng cũng không biết là ai? Cũng không có hỏi cô ấy đã bị cô ấy nhớ lâu như vậy! Cậu không biết chứ ngay cả ba mẹ tớ, ba mẹ cô ấy đều đã biết, bọn họ còn trêu chọc tớ nữa. Nếu không phải ba tớ nhìn ra tâm tư của tớ thì lúc ấy không chừng tớ bị buộc gây ra chuyện gì nữa chứ?”

Tiểu Hoa cảm thấy đỉnh đầu một đám quạ đen bay qua, không ngờ mình quan tâm rõ ràng như thế căn bản chính là chó đen một hồi. Chuyện hai người kia về sau mình sẽ không xen vào nữa, nhìn ra được cô bé Hạ Đồng ngốc kia là tuyệt đối không chịu thiệt thòi, không nói là Lý Hạo Nam động lòng trước chính là tập hợp chỗ dựa phía sau cô còn bao gồm ba mẹ Lý Hạo Nam nữa!

Bất quá có thể nhìn thấy bên cạnh có thanh mai trúc mã yêu nhau như vậy, cùng nhau trưởng thành làm cho Tiểu Hoa cảm thấy rất vui vẻ, hy vọng bọn họ cả đời này đều hạnh phúc như vậy!

Tiểu Hoa và Lý Hạo Nam tách ra về ký túc xá gọi điện thoại, một mình còn mang theo nụ cười đi về phòng. Sáng mai không có tiết nên về thăm ba và tiểu Hồ vậy!

Đang đi được một nửa thì đột nhiên bị người ngăn lại làm Tiểu Hoa sửng sốt. Cô biết người trước mắt, người tới chính là Lý Minh Ngọc.

“Có việc gì thế?” Tiểu Hoa hỏi.

Lý Minh Ngọc có chút ngượng ngùng, lớn tiếng nói: “Chuyện đó, chị cẩn thận bạn trai của chị một chút, anh ấy và một nữ sinh khác rất thân mật!”

“Bạn trai?” Tiểu Hoa kinh ngạc nói, mình khi nào thì có bạn trai mà mình lại không biết.

“Đúng! Chính là người vừa rồi nói chuyện với chị, mua nước uống cho chị. Ngày hôm qua tôi còn thấy anh ấy còn lôi kéo với một nữ sinh khác. Chị xem hãn tuyệt đối không giống như đàn ông, cũng không đưa chị về nhà, loại người đàn ông đào hoa như vậy sớm nên chia tay.” Lý Minh Ngọc nhìn Tiểu Hoa không tin lại cường điệu nói.

“Phụt...” Tiểu Hoa không nhịn được cười, sao mình lại có thể thành một đôi với Lý Hạo Nam chứ? Sau đó nhìn Lý Minh Ngọc nói: “Chuyện đó, cậu hiểu lầm rồi! Cậu ấy là bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên của tôi, cậu ấy đã có người trong lòng, cậu ấy thích là một người bạn khác của tôi.”

Lý Minh Ngọc nhú mày một hồi rồi xoay người rời đi, lưu lại một câu: “Vậy thì không có việc gì.”

Tiểu Hoa nhìn bóng dáng của hãn lắc đầu, cũng không biết ông Lý giới thiệu về mình với hãn như thế nào, đứa nhỏ này có vẻ đối với mình không có ác cảm gì. Quên đi, không nghĩ ra, Tiểu Hoa cũng không suy nghĩ thêm nặng nề, những chuyện này sẽ để cho nó giống như mây bay tan đi!

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cao Giang Cảnh Đi Xem Mắt

Editor: demcodon

Sau đó Cao Giang Cảnh cũng quanh co lòng vòng hỏi quan hệ của Tiểu Hoa và Lý Hạo Nam. Tiểu Hoa trợn mắt lên một chỉ nói một câu hằn là bạn trai của bạn tốt mình, mọi người đều lớn lên chung một chỗ. Kỳ thật Cao Giang Cảnh có cảm giác nói không nên lời, trong ấn tượng của anh thì Tiểu Hoa còn rất nhỏ, nhưng mà bây giờ bạn bè bên cạnh cô sao lại mỗi một người đều nói tới tình yêu. Ngay cả Vương Tử Nghiên cũng lén lút nói cho mình biết cô quen bạn trai, để cho mình lúc rảnh rỗi giúp cô kiểm tra.

Hiện tại những đứa nhỏ này đều xảy ra chuyện gì vậy? Nhỏ như vậy đã bắt đầu tìm đối tượng, nhớ ngày đó lúc mình học đại học thì hoàn toàn không có loại suy nghĩ này, chẳng lẽ mình thật sự giống như Tử Nghiên nói, già rồi? Kém những thứ này 80 lần rồi? Cao Giang Cảnh vuốt cằm của mình suy nghĩ.

Sau khi có loại ý nghĩ này Cao Giang Cảnh cũng không cố ý lảng tránh đi nhỏ sắp xếp buổi xem mắt. Nhưng mà không biết chuyện gì xảy ra, luôn cảm thấy mình đối diện với cô gái không có chút nào sức lực. Luôn thiếu cái gì đó? Mặc một cái mỏng manh, anh cảm thấy trời rất lạnh người ta mặc như thế muốn phong độ không có nhiệt độ; ăn mặc dày, anh lại chê mặt mũi của người ta; dáng vẻ xinh đẹp, anh chê cách ăn nói của người ta... Dù sao chỉ là giới thiệu cho anh một người cũng không để ý, trên thực tế anh cũng không phải cố ý là thật không có coi trọng, cũng không thể không nên oán ức mình không phải sao?

“Tiểu Cảnh à! Người lần này dì nhỏ tìm cho cháu là một bác sĩ trẻ tuổi làm ở bệnh viện trung đội Võ cảnh Bắc Kinh, người này dáng vẻ xinh đẹp không nói còn là bác sĩ giỏi, nghe nói là tốt nghiệp trường y của Bắc Kinh, trình độ học vấn tốt, tuổi cũng xứng với cháu, chỉ nhỏ hơn cháu 1 tuổi, cháu đi xem một chút được không?”

Kể từ khi Cao Giang Cảnh bắt đầu đồng ý với mẹ của Vương Tử Nghiên nguyện ý để bà lo lắng đi xem mắt. Dì nhỏ của Cao Giang Cảnh là Lâm Tâm Vũ nữ sĩ cũng đã liên kết với tất cả bạn bè quen biết bên cạnh mình biến đổi phương pháp tìm đối tượng cho cháu ngoại trai. Trên cơ bản bởi vì ba mẹ thường xuyên công tác nên thời gian Cao Giang Cảnh đi theo dì nhỏ của anh còn dài hơn mẹ của anh, cho nên sẽ không có người phản đối hành vi này của dì nhỏ anh.

Cao Giang Cảnh có chút bất đắc dĩ, nhìn sức lực điên cuồng của dì nhỏ mình căn bản là không nên đồng ý nhưng vẫn không đành lòng làm cho bà thất vọng. Vì thế nói: “Một lần cuối cùng nha! Xem ra cháu không thích hợp đi con đường xem mắt này, hơn nữa cháu cũng còn nhỏ không cần cứ gấp gáp như vậy.”

“Được được được... Dì cũng đã nhìn ra cháu không vội, nhưng mà bây giờ tìm hiểu một người rồi 2 năm sau kết hôn cũng không sớm.” Lâm Tâm Vũ nghiêm túc nói.

Cao Giang Cảnh trợn mắt một cái tùy bà vậy! Dù sao trong nhà chỉ có một mình dì nhỏ là tượng đối rảnh rỗi, những người khác đều không có thời gian quan tâm việc này, ứng phó qua 2 ngày nữa về đội thì được rồi, phỏng đoán chỉ lần này thôi về sau ít trở về một chút...

* * *

Cao Giang Cảnh ngồi ở trong quán cà phê uống cà phê có chút đắng rồi chau mày, sao lại cảm thấy uống không có giải khát giống như ông nội pha

trà nhỉ? Vì sao bây giờ mọi người thích vậy nhỉ?

Căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí nên hai ngụm đã uống xong, sau đó gọi bình trà xanh mới giã chân mày ra. Đây mới là cho người uống, cà phê đồ chơi kia đều là những thứ người trẻ tuổi bây giờ làm đi ra, rất không thích hợp với mình.

Lúc Mã Hân đi vào thì đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang dựa về phía cửa sổ, vừa uống trà vừa lật tạp chí. Hắn lẳng lặng ngồi ở đó khuôn mặt vui vẻ, không phải tài giỏi lúc này hoàn toàn bị nghiêm túc lấp đầy, nhìn vào chính là người đáng tin tưởng. Mã Hân nghiêng mái tóc nhỏ, cúi đầu lại quan sát quần áo của mình một chút, mang theo nụ cười tự tin đi về phía trước.

“Xin chào, anh là Cao Giang Cảnh hả? Tôi là Mã Hân, thật xin lỗi tôi đã đến trễ.” Mã Hân tự nhiên hào phóng chào hỏi.

Cao Giang Cảnh vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy bộ dáng không tệ, còn mang đồ trang sức trang nhã, không có giống như bộ dạng trang điểm xinh đẹp như những cô gái lúc trước gặp qua. Tóc uốn thật to xõa trên bờ vai, vừa nhìn thấy cô gái này chỉ làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, sau đó nói: “Không sao, là tôi đến sớm. Cô có muốn uống chút gì không?”

“Cho tôi một ly Cappuccino.” Mã Hân cười với Cao Giang Cảnh một cái sau đó nói với nhân viên phục vụ.

“Tôi nghe nói anh là quân nhân, còn tưởng rằng hôm nay anh sẽ mặc quân trang chứ?” Mã Hân nhìn kỹ Cao Giang Cảnh, mặc dù không phải là đàn ông rất tuấn tú nhưng vẫn là rất đáng xem, nhớ tới lời chủ nhiệm Lưu nói hoàn cảnh trong nhà cũng không tệ trong lòng có chút hài lòng, vì thế chủ động nói.

Cao Giang Cảnh trả lời: “Bình thường ở bên ngoài chúng tôi đều không muốn mặc quân trang, không phải là không cho phép.”

“Bệnh viện chúng tôi cũng phát quân trang cho chúng tôi, chẳng qua là cơ hội được mặc vô cùng ít, bình thường chính là blouse trắng!” Mã Hân không có để ý Cao Giang Cảnh trả lời có chút cố chấp, ngược lại cảm thấy hẳn có chút đáng yêu không thêm để ý.

Cao Giang Cảnh không hiểu được tiếp theo phải nói cái gì nhất thời im lặng cầm lấy cái ly uống một ngụm trà.

Trong lúc nhất thời không khí có chút nặng nề, vừa vặn lúc này Cappuccino của Mã Hân được đưa lên. Mã Hân bưng lên uống một ngụm, sau đó mới tìm một đề tài nói: “Nghe nói các anh rất bận, qua 2 ngày nữa sẽ phải về đơn vị?”

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái cũng thấy không được tốt khi để cho cô gái tốt chủ động, vì thế nói: “Ngày kia đi! Năm nay coi như ngày nghỉ dư dả, sau khi cứu tế đội chúng tôi cũng không có chuyện gì, bình thường chủ nhật đều có thể trở về một ngày.”

“Vậy rất tốt, lúc tôi vừa mới bắt đầu đi làm trên cơ bản là không có ngày nghỉ phép, thỉnh thoảng còn phải trực ca đêm, làm cho mẹ tôi thường xuyên cảm khái tại sao tôi lại muốn đi học y chứ?” Mã Hân cười nói.

Cao Giang Cảnh tò mò hỏi: “Vậy tại sao cô lại muốn làm bác sĩ vậy?”

Mã Hân trả lời nói: “Trước kia thân thể của bà nội không tốt phải chạy đến bệnh viện nhiều lần, tôi cảm thấy bác sĩ quá kiên nhẫn, đến chỗ nào cũng được tôn kính. Vì thế đã nghĩ muốn phô trương một phen, lúc thi đại học đáng ra không được học y, bất quá người trong nhà không có mạnh mẽ vì thế đồng ý.”

“Nhìn ra được cô rất có chủ kiến.” Cao Giang Cảnh đột nhiên nhớ tới em gái nhỏ Giang Hiểu Hoa kia của mình, lúc trước cô học Trung y không vì ba cô hay sao? Nghĩ đến Giang Hiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh cười thầm, cô bé này ngày hôm qua mình gắp chân gà của cô, cô còn mất hứng đấy!

Mã Hân nhìn thấy Cao Giang Cảnh cười có chút hưng phấn, xem ra lần này có hy vọng đây! Vì thế càng thêm ân cần nói: “Cuộc sống của người bộ đội khẳng định đặc biệt tự hạn chế phải không? Lúc tôi còn nhỏ xem phim thì còn muốn làm lính nữa!”

Không biết vì sao nghĩ đến Hiếu Hoa thì Cao Giang Cảnh đột nhiên đổi mặt trước cô gái này không có cảm giác thích, cũng không thể nói rõ là vì sao. Nhưng mà đang ngồi ở trong này thì cảm thấy có chút phiền chán gãi gãi tóc, đột nhiên ngây ngẩn cả người...

Người thật sự là không muốn nghĩ đến nhưng Cao Giang Cảnh bây giờ lại nhìn thấy Giang Hiếu Hoa. Chẳng qua là bị một người con trai nắm kéo, Cao Giang Cảnh có chút khó chịu cảm thấy sao lại có người không thức thời như vậy, không thấy Hiếu Hoa từ chối hả? Vì thế chợt đứng lên một cái, nói với Mã Hân: “Thật xin lỗi! Tôi có chút việc, đi trước.” Nói xong không để ý tới Mã Hân từ chối mà thẳng đến quầy tính tiền rồi đi ra ngoài.

“Này! Cậu làm gì đó?” Cao Giang Cảnh bước nhanh đến trước mặt Tiểu Hoa, hất tay của người con trai kia đang lôi kéo cô ra quát.

Tiểu Hoa vốn là thâm bực vận khí hôm nay không được tốt sao lại gặp gỡ học trưởng thế nào cũng nói không thông này, không phải là nhường chỗ ngồi cho hắn hay sao? Về phần mỗi ngày quần lấy mình, đều nói mình là vị thành niên rồi sao còn lại như vậy chứ! Nghe được Cao Giang Cảnh gầm lên thì Tiểu Hoa nhất thời trấn tĩnh lại, vội vàng tiến lên giữ chặt tay áo của Cao Giang Cảnh nói: “Học trưởng, tôi đã có bạn trai. Chính là người này!”

“Em không phải nói em vị thành niên không yêu đương hay sao?” Học trưởng hét lên.

Tiểu Hoa trợn mắt một cái nói: “Học trưởng anh cũng nói hiện tại đều học đại học, trong nhà bất kể những chuyện này, lại nói cũng là bởi vì học

đại học nên ba tôi sợ tôi học cái xấu mới chọn cho tôi bạn trai này, chúng tôi ngược lại là trải qua ba mẹ đồng ý mới quen nhau.”

“Hiểu Hoa, không cần dài dòng với hần, chúng ta đi!” Cao Giang Cảnh hung ác trừng mắt nhìn học trưởng kia một cái, dưới ánh mắt đó học trưởng kia lui ra phía sau hai bước. Cao Giang Cảnh mới nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gật đầu một cái xoay người đi theo Cao Giang Cảnh rời đi, lúc đi quay đầu còn nói: “Học trưởng, anh sẽ gặp được người có duyên với anh, chúng ta thật sự không hợp!”

Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa còn đang rầy rà thì cầm lấy tay cô sai bước rời đi. Chân của anh tương đối dài nên bước chân bước cũng lớn hơn, Tiểu Hoa phải chạy chậm mới có thể đuổi theo.

Chạy chậm một lát Tiểu Hoa cảm thấy hơi mệt, vì thế đứng ngay tại chỗ không đi. Cao Giang Cảnh cũng cảm nhận được mắt liếc nhìn cô.

“Chuyện đó, anh Cao à, em chạy theo anh cũng rất mệt, xin anh mời em nước trái cây hay cái gì giải khát có được không?” Tiểu Hoa toét miệng cười hỏi.

Cao Giang Cảnh nhìn nhìn gần đó một chút cũng không có nơi nào bán thức uống gì, lại lôi kéo Tiểu Hoa đi trở về đến quán cà phê trước đó.

Mã Hân vẫn ngồi ở trong cửa sổ nhìn Cao Giang Cảnh, khi cô nhìn thấy Cao Giang Cảnh kéo cô gái xinh đẹp kia rời đi thì có chút nhụt chí, nghĩ rằng anh đã có bạn gái mà còn muốn xem mắt cái gì chứ! Nhưng phát hiện bọn họ không đi bao lâu lại quay trở về, còn là đi về phía mình. Cô lập tức soi gương lần nữa kiểm tra mặt mũi của mình một chút, cảm thấy không chê vào đâu được mới chờ bọn họ vào cửa.

“Anh Cao, em có thể ăn một ly kem hay không?” Tiểu Hoa nhìn thấy quán cà phê đột nhiên có chút thèm ăn. Bây giờ các loại thức uống lạnh

không phải rất nhiều, muốn ăn ly kem phải đến quán cà phê.

Cao Giang Cảnh nhìn thời tiết một chút nói: “Có chút lạnh, chờ trời nóng anh mời em ăn.”

“Anh Cao, cách trời nóng còn rất lâu! Bây giờ em muốn ăn.” Tiểu Hoa nghe được từ chối ngược lại càng muốn ăn.

Cao Giang Cảnh suy nghĩ một chút mới nói: “Vậy không cần ăn quá lạnh, một lát uống thêm ly trà nóng ấm áp dạ dày.”

“Được! Em còn muốn ăn một cái bánh ngọt nhỏ.” Tiểu Hoa cười nói, trong lòng biết anh sẽ không phản đối.

Quả nhiên Cao Giang Cảnh gật đầu một cái đi vào quán cà phê, Cao Giang Cảnh cũng không có đi vào phía trong mà đi đến một bàn gần cửa ra vào ngồi xuống với Tiểu Hoa, cầm lấy thực đơn để mình gọi món cho Tiểu Hoa.

Cách làm này của Cao Giang Cảnh làm cho Mã Hân bất mãn mãnh mẽ. Cô đi lên phía trước cười hỏi: “Cao Giang Cảnh, vị này là?”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Rối Rắm

Editor: demcodon

Cao Giang Cảnh lúc này thật sự không nghĩ tới Mã Hân nhưng đối với quấy rầy của cô có chút không thoải mái. Nhưng dù sao anh đi trước là không đúng cho nên kiềm chế tính tình nói: “Em gái của tôi Giang Hiểu Hoa.”

Mã Hân tiếp tục nhìn Tiểu Hoa, cảm thấy thật sự rất trẻ tuổi còn có chút mập mập như trẻ con. Vì thế lưỡng lự trước Cao Giang Cảnh hẳn là không có lừa gạt mình, tự giác có chút ngượng ngùng mình đã lỗ mãng nên xin lỗi nói: “Xin chào! Em gái Hiểu Hoa, chị là bạn của anh em Mã Hân.”

Tiểu Hoa khi thấy Mã Hân tiến lên trong nháy mắt đột nhiên nghĩ đến Vương Tử Nghiên nói mẹ cô đang tìm đối tượng giới thiệu cho anh Cao, sẽ không phải là vị này trước mặt mình chứ? Vừa rồi anh Cao dường như cũng là đi ra ngoài từ nơi này, mình không có quấy rầy bọn họ chứ? Có chút bất an nói: “Chuyện đó... chuyện đó vừa rồi có phải là em quấy rầy hai người rồi hay không?”

“Không thể nào! Em không phải muốn ăn ly kem và bánh ngọt hay sao? Gọi món đi! Bác sĩ Mã, cô cũng ngồi đi, còn muốn uống chút gì nữa không?” Cao Giang Cảnh không thèm để ý nói.

Tiểu Hoa đột nhiên có loại cảm giác tội ác, mình dường như thật sự quấy rầy người ta xem mắt còn muốn ăn uống, làm sao có thể trở thành người chậm chạp như thế nhỉ! Nhưng đã đi đến đây lại ngượng ngùng muốn

đi, Tiểu Hoa có chút nịnh nọt cười cười nói với bọn họ: “Em muốn một ly kem ba màu và một cái bánh ngọt trái cây.”

“Còn có một bình trà long nhãn trái cây.” Cao Giang Cảnh nhìn một chút bổ sung, sau đó đưa thực đơn cho Mã Hân. Mã Hân lúc này cũng ngượng ngùng lại ngồi xuống nữa, người ta rõ ràng có chuyện với em gái vì thế nói: “Bệnh viện còn có việc, tôi đi trước, về sau thường xuyên liên lạc!”

“À! Được, tạm biệt!” Cao Giang Cảnh không thèm để ý nói.

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên ngọt ngào nói: “Tạm biệt chị.”

Mã Hân mới vừa đi thì Tiểu Hoa xụ mặt xuống than thở chỉ trích Cao Giang Cảnh: “Anh Cao, sao anh lại không nói anh đang xem mắt chứ? Lần này thảm rồi, cô gái ấy có ấn tượng không tốt với anh rồi!”

“Không có việc gì, dù sao cũng không hợp.” Cao Giang Cảnh không sao cả nói.

“Sao lại không hợp? Em cảm thấy chị ấy rất xinh đẹp, hơn nữa không phải anh gọi chị ấy là bác sĩ hay sao? Nghề nghiệp cũng không tệ, hơn nữa em nhìn thấy chị ấy cũng có thiện cảm với anh. Không phải em nói anh nha, anh Cao à, anh cũng quá kén chọn rồi!” Tiểu Hoa có chút nhiều chuyện, Cao Giang Cảnh rất cuộc muốn tìm kiểu người gì, nghe Vương Tử Nghiên nói mẹ cô bất kể các kiểu gì cũng tìm khắp rồi nhưng người ta sừng sốt không có nhìn trúng!

Cao Giang Cảnh không có trả lời, nói thật chính anh cũng không biết mình nên tìm kiểu người nào, dù sao chính là không thích, không có cách nào khác. Vừa vặn món gì đó Tiểu Hoa gọi đã mang lên mới tránh cho Cao Giang Cảnh lúng túng.

Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa vui vẻ ăn món ăn cũng hiểu được món ăn này ăn rất ngon, mình cũng gọi thêm một miếng bánh ngọt. Cao Giang

Cảnh đang ăn đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, vì thế hỏi: “Hiểu Hoa, trong trường học có rất nhiều người theo đuổi em hả?”

Tiểu Hoa lắc đầu thành thật nói: “Chỉ có học trường kia ngày hôm nay thôi, em không phải còn nhỏ à!”

“Đúng vậy, em mới bao lớn chứ! Đừng nghĩ chuyện yêu đương, về sau đến tuổi anh.... giới thiệu người tốt... cho em.” Không biết vì sao khi Cao Giang Cảnh nói muốn giới thiệu cho Tiểu Hoa thì đột nhiên cảm thấy bánh ngọt trong miệng có chút chua sót ăn thật không ngon, cầm lấy ly trà rồi tự rót cho mình một chén nước trà trái cây, dùng nó quét hết thức ăn trong miệng xuống.

“Tốt! Em chờ anh tìm người tốt cho em.” Tiểu Hoa gật đầu một cái, cảm thấy người Cao Giang Cảnh coi trọng hẳn là không tệ đâu!

Nhìn thấy Tiểu Hoa gật đầu Cao Giang Cảnh càng thêm mất hứng, chờ Tiểu Hoa ăn xong tiễn bước Tiểu Hoa thì tâm tình của Cao Giang Cảnh vẫn không tốt. Đợi đến buổi tối đi nhỏ anh biết hôm nay anh làm chuyện có chút tức giận đến hỏi thì Cao Giang Cảnh còn nằm ở trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Tâm Vũ nhìn thấy dáng vẻ của cháu ngoại trai không biết nó đang suy nghĩ cái gì, nhìn bộ dáng này của nó giống như ba già nhà mình có chút buồn bực. Giọng không có tức giận nói: “Nghe nói cháu để cho cô gái người ta leo cây?”

“Cái gì leo cây chứ? Cháu có việc nên đi trước thôi.” Cao Giang Cảnh có chút không kiên nhẫn.

Lâm Tâm Vũ căn bản là không để ý tới nó tiếp tục hỏi: “Cháu khi nào thì còn có em gái vậy? Nghe nói cháu còn chủ động mua thức ăn cho cô gái đó? Tử Nghiênn muốn cái gì còn phải hỏi cháu có đồng ý không đấy!”

“Dì nhỏ à, cháu và bác sĩ Mã không hợp! Dì đó, cũng không cần quan tâm nữa. Cô gái kia hôm nay là bạn học trung học phổ thông của Tử Nghiê, cháu nhìn thấy có người dây dưa với cô ấy nên đi đến giúp một chút chuyện mà thôi.” Cao Giang Cảnh biết không nói rõ ràng thì dì nhỏ nhà mình sẽ không bỏ qua cho mình.

“Bạn học của Tử Nghiê? Ừm... mặc dù nhỏ một chút nhưng mà có thể yêu đương, lại nói dì còn là lần đầu tiên nghe nói cháu chủ động giúp đỡ chăm sóc cô gái đó, còn mời cô gái ăn món gì.” Lâm Tâm Vũ cảm thấy cháu ngoại trai giải thích không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Cao Giang Cảnh thở dài một hơi nói: “Cô gái nhỏ người ta mới 16, dì nói có thể nói chuyện gì? Lại nói cháu thật sự xem cô ấy như... như em gái.”

Sau khi đuổi dì nhỏ đi Cao Giang Cảnh cảm thấy mình không phải rất là bình thường, thế nhưng cứ mãi nghĩ đến chuyện Tiểu Hoa, trong lòng thầm nghĩ: ‘mình còn chưa có già phải không? Sao lại cứ sinh ra loại tình cảm bậc ba chú thế này? Hiê Hoa tuy nói còn nhỏ nhưng mà bây giờ học đại học cũng có thể yêu đương, mình rốt cuộc đang khó chịu cái gì chứ?’

* * *

“Tử Nghiê, tớ giống như làm chuyện xấu rồi! Làm sao bây giờ?” Buổi tối lúc Tiểu Hoa và Vương Tử Nghiê gọi điện thoại thì nói với cô.

“Chuyện gì xấu? Là cậu? Có thể làm chuyện xấu gì?” Vương Tử Nghiê bên kia điện thoại hiển nhiên không tin.

“Chuyện đó... chuyện đó.... tớ trong lúc vô ý quấy rầy anh Cao xem mắt.” Tiểu Hoa ấp a ắp úng nói.

“Xem mắt? Chuyện đó à! Anh tớ trở về cũng không được bao lâu, không có việc gì! Đừng để ý!” Vương Tử Nghiê biết là anh họ nhà mình

dường như đi xem mắt không có một lần thành công.

“...” Tiểu Hoa im lặng.

“Cậu nói một chút gây ra cái gì?” Vương Tử Nghiên đối với chuyện này có vẻ tò mò.

Tiểu Hoa nhìn trời nói: “Có một học trưởng dây dưa với tớ, vừa vặn anh Cao thấy giúp tớ giải vây, nhưng mà anh hẳn là đang xem mắt, vì thế đã bị tớ phá hủy.”

“Thì ra là chuyện này? Không có gì, cậu không cần để ý.” Vương Tử Nghiên cảm thấy chuyện rất đơn giản, cũng phù hợp thái độ của anh Cảnh từ trước đến nay đối với Tiểu Hoa.

Cao Giang Cảnh nói không có việc gì, Vương Tử Nghiên cũng nói không có việc gì. Tiểu Hoa cảm thấy đó khẳng định là không có việc gì, vì thế cúp điện thoại buông tâm sự nằm ở trong ổ chăn, tâm tình thoải mái mà tiến vào mộng đẹp.

Vương Tử Nghiên bên này điện thoại nhìn cười với điện thoại một cái, nghĩ rằng: ‘những kẻ tầm thường thô tục làm sao xứng đôi với anh họ nhà mình chứ. Nếu như mình biết anh Cảnh xem mắt ở chỗ nào không chừng cũng đi ngăn cản nữa đấy! Thật sự nếu Hiếu Hoa lại lớn hơn một chút, ngược lại rất tốt để chọn một chị dâu lắm, xinh đẹp, học tập lại giỏi, mẫu chốt là làm được một tay thức ăn ngon nữa!

* * *

Mã Hân kể từ khi gặp Cao Giang Cảnh thì cảm thấy hẳn là một đối tượng lý tưởng, đáng tiếc dường như người ta không có quan tâm mình. Bất quá không có vấn đề gì, đàn ông theo đuổi phụ nữ khó khăn như phải vượt núi, còn phụ nữ theo đuổi đàn ông dễ dàng như xé toạc tờ giấy, mình sẽ cố gắng. Mặc dù Cao Giang Cảnh phải về bộ đội nhưng Mã Hân sẽ tìm người

hỏi địa chỉ của anh, bắt đầu viết thư cho anh. Cô tin tưởng cách viết văn của mình vẫn là không tệ, cuộc sống trong trại lính đều buồn tẻ cho nên dự định có thể mang đến cho Cao Giang Cảnh một chút vui vẻ.

Sau khi Cao Giang Cảnh về bộ đội thì cố gắng vứt bỏ suy nghĩ vẫn vơ trong đầu, mang tất cả tâm tư đều đặt ở trong huấn luyện, thành tích nổi bật.

“Tôi nói các cậu có ai biết Đại đội phó của chúng ta gần đây xảy ra chuyện gì không?” Chỉ đạo viên Từ Thịnh Duệ hỏi Đại đội trưởng và mấy tổ trưởng.

Đại đội trưởng Lưu Triết cười hớ hớ nhìn mọi người nói: “Quản hãn xảy ra chuyện gì, dù sao lần này liên đội thi đấu thể thao, chúng ta thắng chắc rồi.”

“Sau khi thắng, tất cả mọi người nằm úp xuống...” Hùng Tu Kiệt tổ 3 đảo mắt nói.

“Nói bậy! Cậu xem các cậu làm cái gì, đội phó của các cậu đều đi theo, sao hãn lại không có nằm úp xuống?” Lưu Triết nổi giận nói.

Tạ Bằng tổ 2 cười ha ha nói: “Chúng ta bây giờ thảo luận là đội phó rất cuộc làm sao? Có phải có tâm sự gì quan trọng hay không? Có chuyện gì khó làm nói ra cho mọi người giúp đỡ giải quyết không phải tốt sao, liều mạng như vậy làm thân xác mệt muốn chết thì làm sao bây giờ?”

Trương Kiến tổ 1 phụ họa một loạt dài nói: “Đúng vậy đúng vậy, hiện tại mặc kệ như thế nào tôi cũng cảm thấy đội phó không bình thường. Chúng ta phải quan tâm chiến hữu của mình chứ!”

Lưu Triết gãi gãi cái trán nói với Từ Thịnh Duệ: “Tài ăn nói của cậu tốt, cậu đi hỏi một chút đi?”

Từ Thịnh Duệ cười khở: “Tài ăn nói của tôi mặc dù tốt mà đụng phải cái đầu gỗ kia có thể làm được gì?”

“Ai! Các cậu nói, đội phó không phải là có quan hệ không tậ với Lâm Hạo Hiên đội 6 kia hay sao, muốn hỏi xem hẵn hay không?” Hùng Tu Kiệt vỗ đùi mình một cái, đột nhiên đề nghị nói.

Lưu Triết chỉ vào Hùng Tu Kiệt nói: “Tổ 3 của tôi ơi, cậu đã đưa ra vấn đề này như vậy thì tự cậu giải quyết đi, các cậu cũng biết tôi lập tức sẽ phải đi rồi, về sau đội này còn không phải là có đội phó của các cậu quản à, cho nên... vấn đề tự mình giải quyết!” Nói xong Lưu Triết bước đi, đột nhiên nghĩ rằng: ‘tên Giang Cảnh này sẽ không phải là luyến tiếc mình đi chứ?’ Rùng mình một cái cảm thấy ý tưởng này dường như không quá thực tế, nhân duyên người của mình người dường như không có tốt như vậy.

Cao Giang Cảnh cảm thấy mình có chút kỳ quái, lúc không huấn luyện thì thường xuyên suy nghĩ đến Giang Hiếu Hoa, nghĩ đến cô có lại bị nam sinh trường học dây dưa hay không? Quan hệ giữa bạn học có tốt không? Nghĩ đến bộ dáng thỏa mãn lúc cô ăn ly kem, nghĩ đến dáng vẻ hạnh phúc lúc cô nhìn ba và em trai ăn cơm mình nấu, nghĩ đến cô...

Cao Giang Cảnh cảm thấy mình hẵn là sinh bệnh, sao cả đầu đều là Giang Hiếu Hoa, biết Giang Hiếu Hoa cũng nhiều năm như vậy nhưng trước kia đều không có bộ dáng này, chỉ là lần này không thể giải thích được nghĩ đến cô, Tử Nghiê cũng là em gái của mình mà? Tại sao mình cũng không có nghĩ đến Tử Nghiê?

Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Hiếu Hoa thì cô nghiêm túc cứu Lâm Hạo Hiên, đối mặt với người sắp chết nhưng cô ứng phó hoàn toàn không giống một đứa nhỏ 13 tuổi. Sau đó dưới sự hướng dẫn của Lâm Hạo Hiên anh đến nhà Giang Hiếu Hoa, loáng thoáng từ trong miệng Lâm Hạo Hiên biết được ba Hiếu Hoa chính là ba dượng của cô, nhìn cô dùng bả vai non nớt dường như gánh lên toàn bộ gia đình Cao Giang Cảnh cảm thấy có chút đau lòng

đứa nhỏ này. Vì thế quyết định xem cô giống như em gái của mình, chăm sóc thật tốt... Lại sau đó ở Bắc Kinh lại gặp được Giang Hiểu Hoa, cô nghiêm túc dạy vài người già đánh Thái cực quyền không có chút nào không kiên nhẫn, vẫn luôn là cười nói thướt tha, nhìn cô và người nhà ấm áp ở chung Cao Giang Cảnh cảm thấy rất là khó được, cô là một đứa nhỏ tốt đơn giản. So sánh với em họ mặc dù lớn tuổi hơn, tính tình Tử Nghiê n khá lớn, nhưng mà bắt đầu ở chung anh vẫn cảm thấy Hiểu Hoa đang nhường nhịn Tử Nghiê n, so sánh với cô thì Tử Nghiê n vẫn là quá mức non nớt.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Gặp Lại Tô Thiên Triết

Editor: demcodon

Cao Giang Cảnh ở chỗ này rồi rẫm cảm giác của mình đối với Tiểu Hoa, còn Tiểu Hoa hoàn toàn không biết. Lúc này Tiểu Hoa có chút khủng hoảng, bởi vì vị hôn phu kiếp trước của cô lại bắt đầu theo đuổi cô. Trước kia cô hẳn là 2 năm sau mới thi đậu vào trường Bắc Đại, lúc cô học đại học năm 2 thì hẳn mới trong một lần về trường làm việc thì coi trọng cô, đời này ước chừng là trước 4 năm.

Lại một lần nữa nhìn thấy Tô Thiên Triết làm cho Tiểu Hoa dường như có cảm giác đã qua mấy đời, nghĩ đến lời ngon tiếng ngọt của hắn cũng nghĩ đến dịu dàng săn sóc của hắn, lại nghĩ đến hắn hơi áy náy nói cho cô biết đứa nhỏ của Trương Nguyệt Kỳ là của hắn. Tất cả mọi người đứng ở phía hắn giống nhau cô đang cố tình gây sự. Tô Thiên Triết là người Tiểu Hoa từ khi sống lại tới nay không mong muốn nhìn thấy nhất, là người mình từng coi là cứu rỗi, cũng là người mình từ trước muốn dựa vào cả đời lại thương cô sâu nhất...

Mỗi một lần Tiểu Hoa nhìn thấy Tô Thiên Triết đều không có sắc mặt tốt. Kỳ thật là cô không biết mình nên đối mặt với hắn như thế nào, bây giờ cô chỉ muốn hắn trở thành người xa lạ cả đời không qua lại với nhau.

“Hiểu Hoa, học trường Tô là người xuất sắc như vậy cậu vì sao không thích thế?” Thượng Ngữ có chút tò mò hỏi.

Khóe miệng Tiểu Hoa có chút run rẩy, dùng cách nói của mình trước sau như một trả lời: “Các chị hai à, em gái tớ còn vị thành niên đó? Các cậu sao lại một đám đều quan tâm đến chung thân đại sự của tớ vậy?”

Hồng Tư lại khinh bỉ nhìn Tiểu Hoa liếc mắt một cái nói: “Tớ nói hiện tại trung học cơ sở hay trung học phổ thông đều nói chuyện yêu đương rồi đấy, cậu không cần cả ngày lấy cớ cậu là vị thành niên như vậy, lại nói chỉ là yêu đương ai nói nhất định phải kết hôn chứ?”

“Nhưng mà tớ không muốn nói. Nói yêu đương rất phí tinh lực, tớ đã đồng ý với ba sẽ cố gắng học tập.” Tiểu Hoa trợn mắt một cái nói ra ba Giang.

Lưu Dao cười nói: “Hiểu Hoa chúng ta chưa đến tuổi hả? Quả thật có chút nhỏ, hay là muốn ngoan ngoãn nghe lời ba nói đấy!”

Tiểu Hoa không để ý tới các cô hỏi: “Tớ muốn đi thư viện, các cậu có ai đi không?”

Lưu Dao và Hồng Tư lắc đầu, Thượng Ngữ tỏ vẻ cô cũng muốn đi nên nói Tiểu Hoa chờ mình một lát.

* * *

Tiểu Hoa vẫn cố gắng trải qua cuộc sống đại học khiêm tốn của mình, ngoài học tập thì về nhà ở bên ba, nhìn xem em trai. Tiểu Hoa đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng không muốn làm cái gì thay đổi. Vì thế mặc kệ là Tô Thiên Triết cũng tốt, Lý Hường Dương cũng thế, Tiểu Hoa cũng không muốn làm cho bọn họ ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của mình.

Nhưng mà người trước mắt này giống như nghe không rõ ràng ý từ chối lắm, Tiểu Hoa không lưu tình chút nào nói: “Học trường Tô, tôi có thể hỏi anh một vấn đề được hay không?”

“Em nói đi.” Tô Thiên Triết sững sốt nói.

“Anh có thể nói cho tôi biết tôi có điểm nào làm cho anh thích, anh cứ nói ra để tôi sửa, có được hay không?” Tiểu Hoa không tiếng tức giận hỏi.

Tô Thiên Triết nhìn Tiểu Hoa có chút ngẩn người, hẳn không rõ mình coi như là bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của các cô gái, vì sao cô gái nhỏ trước mắt này lại không thích nhỉ? Chẳng lẽ thật sự bởi vì cô nói cô quá nhỏ, còn không có xác lập ánh mắt thâm mỹ của mình?

“Hiểu Hoa, anh là thật thích em, cho anh một cơ hội đi có được không?” Tô Thiên Triết không thuận theo không khỏi đi đường vòng.

Tiểu Hoa không nói hai lời đi đến một bên quầy bán tạp hóa cầm lấy điện thoại bấm số, sau khi thông thì trực tiếp nói cho Lâm Hạo Hiên biết mình bị vô lại dây dưa, xin hẳn giúp mình giải quyết. Tiểu Hoa nhớ rõ Tô Thiên Triết là con của cô Lâm Hạo Hiên, hình như tương đối rất nghe lời Lâm Hạo Hiên nói.

“Học trưởng Tô, anh trai của tôi tìm anh.” Sau khi nói xong Tiểu Hoa đưa điện thoại cho Tô Thiên Triết sau đó rời đi.

Lâm Hạo Hiên ở trong đầu kia điện thoại đang nghĩ tới tên khốn kiếp nào dám dây dưa với em gái nuôi của mình. Tô Thiên Triết vừa nhận được điện thoại thì lời mắng chửi vang lên: “Cậu có tật xấu phải không? Em gái tôi còn vị thành niên, cậu cả ngày dây dưa với nó không phải bệnh gì chứ?”

“Không phải, anh trai, em là học trưởng của Hiểu Hoa, em là thật lòng thích Hiểu Hoa, chuyện đó...” Tô Thiên Triết vội vàng giải thích nói.

“Tôi không quan tâm là thật lòng hay là giả ý, dù sao em gái tôi không thích cậu nên cậu cách xa nó một chút, có phải là đàn ông hay không cứ bắt nạt cô gái nhỏ nhà người ta thế?” Lâm Hạo Hiên cắt đứt lời nói của Tô Thiên Triết trách móc.

Lúc này Tô Thiên Triết đột nhiên nghe ra tiếng từ điện thoại đầu bên kia rất quen thuộc, vì thế hỏi: “Xin hỏi anh họ gì?”

“Ông đây tên là Lâm Hạo Hiên, thằng nhóc cậu nhớ kỹ cho tôi, lại đây đưa em gái tôi nữa cậu cứ chờ tôi đó!” Lâm Hạo Hiên tiếp tục uy hiếp nói.

“Anh Hiên, em là tiểu Triết...” Tô Thiên Triết nhìn bóng dáng Tiểu Hoa đi rất xa bất đắc dĩ nói.

“Tiểu Triết? Thật sự là em hả? Em quần lấy Hiếu Hoa làm gì?” Lâm Hạo Hiên sững sốt hỏi.

Tô Thiên Triết thở dài một hơi nói: “Em xem trọng cô ấy, muốn cô ấy làm bạn gái của em...”

“Anh nói thằng nhóc em một ngày ở trường học làm gì thế? Tùy ý bắt nạt cô gái nhỏ người ta, anh coi như biết Hiếu Hoa vì sao gọi điện thoại cho anh rồi. Lần trước anh còn nói cho con bé biết vạn nhất ở trường học bị bắt nạt thì nói lên tên của anh hoặc đi tìm em, vậy mà người khác không bắt nạt mà là em bắt nạt?” Lâm Hạo Hiên cảm thấy mình nói mạnh miệng có chút tức giận.

“Anh Hiên...”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thời Gian Trôi Qua Cực Nhanh

Editor: demcodon

Mã Hân kiên trì 3 ngày viết một bức thư gửi đến chỗ bộ đội của Cao Giang Cảnh. Mặc dù cách viết văn không tệ nhưng mà Cao Giang Cảnh đã muốn quên dáng vẻ của cô, vì thế khách khí trả lời tỏ vẻ hai người không hợp, nói mình trước mắt cũng không có tính yêu đương.

Mã Hân sau khi nhận được thư thì có chút ảo não, cảm thấy Cao Giang Cảnh có chút không hiểu phong tình, đành mang buồn rầu của mình nói cho bà mối giới thiệu, lại từ bà mối rơi vào trong tai của dì nhỏ Cao Giang Cảnh.

Khó có được cô gái không tệ không để ý tới gương mặt than và thích cháu ngoại trai nhà mình Lâm Tâm Vũ đương nhiên không buông tay. Trải qua ở chung với Mã Hân bà cảm thấy cô gái này thật sự là một cô gái không tệ, vì thế lập tức bày tỏ mình sẽ đứng về phe Mã Hân.

Vương Tử Nghiên trong khoảng thời gian này sau khi trải qua anh họ mình nói bóng nói gió hiểu rõ về chuyện của Hiếu Hoa trong lòng có bao nhiêu để ý, nói thật ra cô có ấn tượng với Hiếu Hoa thật sự rất tốt, hiểu thảo, hiểu chuyện lại không yếu ớt, ngoại trừ tuổi hơi chênh lệch một chút thì cô nhìn không ra Tiểu Hoa và anh họ nhà mình có cái gì không thích hợp. Lại nói dường như thật sự chiếm tiện nghi anh họ nhà mình.

Sau khi Vương Tử Nghiên suy nghĩ thông suốt bây giờ còn phải chờ anh họ nhà mình thông suốt, thuận tiện tăng cường liên lạc với Hiếu Hoa. Sau

khi lấy bảo đảm Hiếu Hoa bây giờ còn không có tâm tư yêu đương thì chờ xem cuộc vui. Thấy mẹ có chút nhiệt tình muốn mời Mã Hân cùng nhau đi dạo phố, ở trong lòng Vương Tử Nghiê n thì Mã Hân chính là người thứ ba phá hỏng anh họ nhà mình và Hiếu Hoa, cho nên đối với cô ta không có gì hoà nhã.

“Con đứa nhỏ này, sao lại như vậy? Về sau nếu thành người một nhà con sẽ làm cho tiểu Cảnh không đến nhà nữa?” Sau khi Mã Hân đi rồi thì Lâm Tâm Vũ mắ ng lớn con gái của mình.

Vương Tử Nghiê n trợn mắt một cái nói: “Mẹ ơi! Con nói mẹ là mẹ ruột của con, mẹ là dì ruột của anh Cảnh mà! Mẹ lại không nhìn ra được anh Cảnh không thích cô ta hả?”

“Tình cảm là căn cộ sát.” Lâm Tâm Vũ kiên trì nói.

Vương Tử Nghiê n không khách khí chậ m chọc nói: “Anh Cảnh hiện tại đã có người trong lòng, mẹ lại tham gia đi phá...”

“Người trong lòng? Người nào? Đang làm gì?” Lâm Tâm Vũ vội vàng hỏi.

Vương Tử Nghiê n căn môi nói: “Anh Cảnh trước mắt hình như là đang yêu thầm, mẹ, mẹ cũng đừng nói ra ngoài đó?”

Mắt của Lâm Tâm Vũ sáng lên, cháu ngoại trai nhà mình có người yêu thầm? Vì thế hưng phấn khác thường nói: “Con gái ngoan, con nói cho mẹ biết, mẹ bảo đảm sẽ không nói cho người khác biết, thật đó!”

“Nhưng vấn đề là anh Cảnh giống như còn không biết mình thích người ta, chỉ là một mặt quan tâm. Nếu không phải anh Cảnh đối xử với cô ấy tốt hơn con nhiều, con có chút ghen tỵ nếu không còn không thể biết được đấy!” Vương Tử Nghiê n cười nói.

Lâm Tâm Vũ lôi kéo tay con gái, vội vàng hỏi: “Con gái! Con đó! Cũng đừng mua cái nút được không? Mẹ thật sự muốn biết.”

Vương Tử NghiêN suy nghĩ một chút nói: “Con trước hết sẽ không nói cho mẹ biết đó là ai, sáng mai dẫn mẹ đi xem trước một chút, buổi sáng cô ấy thường tập thể dục buổi sáng...”

Lâm Tâm Vũ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, vui sướng hài lòng trở về phòng thu xếp chọn quần áo buổi sáng muốn mặc tập thể dục, cần phải cho vợ tương lai của cháu ngoại trai một ấn tượng tốt.

“Mẹ, mẹ còn chưa có nấu cơm đấy?” Vương Tử NghiêN nhìn thấy sắp đến giờ ăn cơm mà mẹ dường như không có ý nấu gì cho mình ăn vì thế hỏi.

Lâm Tâm Vũ khoát tay nói: “Chuyện gì? Con gọi thức ăn bán bên ngoài đi!” Nói xong thì ngậm nga đóng cửa phòng.

Vương Tử NghiêN nhún nhún vai, bất đắc dĩ mang giày đi qua nhà Tiểu Hoa ăn ké. Bây giờ xem ra Tiểu Hoa và anh họ nhà mình mà thành thì mình sẽ không lo không có cơm ăn nữa. Về phần bà mẹ thì mua thức ăn bên ngoài cho bà ăn vậy!

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau, chưa đến 4 giờ thì Vương Tử NghiêN đã bị mẹ hưng phấn kêu thức dậy. Hai người nhìn thời gian, dưới chuyện mẹ không ngừng thúc giục thì vẫn phải chờ đến lúc 5 giờ 15 phút thì Vương Tử NghiêN mới thay quần áo tập thể dục, đánh răng rửa mặt một chút mới chuẩn bị ra cửa.

Hai người một đường chạy đến chỗ công viên Tiểu Hoa thường xuyên luyện tập. Lúc hai người đến thì bọn người Tiểu Hoa còn chưa có đến, hai người đợi một lát đến lúc gần đến 6 giờ thì Tiểu Hoa và ba cùng em trai

mới chậm rãi chạy đến trong công viên tụ họp bạn bè cùng nhau luyện tập buổi sáng, mọi người cùng nhau đánh Thái cực.

“Chính là cô gái đứng đầu đánh Thái cực kia.” Vương Tử Nghiên cũng học một chút, theo phía sau quơ tay múa chân lặng lẽ nói với mẹ.

Lúc này, Tiểu Hoa vừa vặn quay đầu thấy Vương Tử Nghiên trong nháy mắt cười với cô. Lâm Tâm Vũ có chút ngây người, nghĩ rằng ánh mắt cháu ngoại trai nhà mình quả thật là không tệ mà!

Luyện tập đại khái khoảng 40 phút vừa đúng lúc kết thúc, Tiểu Hoa đi tới cười hỏi: “Không phải không thích dậy sớm hả? Sao hôm nay còn tới vậy?”

Vương Tử Nghiên nhìn mắt mẹ mình cười nói: “Tớ làm sao có thể bỏ được giường ấm áp thoải mái của tớ chứ, còn không phải mẹ tớ cảm thấy mình gần đây có chút mập sợ ba tớ ghét bỏ, cho nên buộc tớ dậy tập thể dục buổi sáng cùng bà. Tớ nghĩ dù sao cậu mỗi ngày đều vận động, vận động xong mới trở về trường học. Vì thế nghĩ dẫn mẹ cao quý của tớ đến giao cho cậu giúp tớ chăm sóc một chút.”

“Được! Chào dì, dì khỏe chứ?” Tiểu Hoa vừa nghe Vương Tử Nghiên nói mẹ cô ở đây thì vội quay đầu tới chào hỏi.

“Xin chào, dì vẫn khỏe, cháu là gì của Tử Nghiên chúng ta vậy?” Lâm Tâm Vũ hỏi.

Tiểu Hoa cười nói: “Chúng cháu là bạn học trung học phổ thông, kiêm bạn tốt. Thừa dì, cháu tên là Giang Hiểu Hoa, người đàn ông trung niên mặc quần áo giống cháu là ba của cháu, một người khác là em trai của cháu Giang Lâm.”

“Giang Hiểu Hoa?” Lâm Tâm Vũ giật mình nói, đây là đứa nhỏ cháu ngoại trai nhà mình thường treo ở trên môi ư? Xem cách nói chuyện rất

thành thực.

Tiểu Hoa nghe được nghi vấn vội hỏi: “Dì biết cháu hả?”

“Hở! Tiểu Cảnh nhà chúng ta có nói qua cháu, chuyện đó... chuyện đó... tiểu Cảnh chính là anh họ của Tử Nghiê n.” Lâm Tâm Vũ vội vàng trả lời.

Tiểu Hoa vừa nghe Cao Giang Cảnh bị người gọi như vậy cười trộm nói: “Ha ha! Cháu biết anh Cao còn sớm hơn Tử Nghiê n nữa đấy! Anh Cao đối xử với cháu rất tốt, giống như anh trai ruột vậy.”

“Hiểu Hoa, chúng ta có thể không ở lại chỗ này nói đến việc nhà được không? Ngày hôm qua cậu không phải nói sáng nay có nấu cháo hả?” Vương Tử Nghiê n cảm thấy ở nơi tập thể dự buổi sáng này nói chuyện phiếm có chút kỳ quái vì thế nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái dặn tiểu Hồ một tiếng, dặn nó một lát tự mình về nhà rồi mang theo Vương Tử Nghiê n và mẹ cô về nhà mình.

“Ngày hôm qua con chính là ăn cơm ở nhà Hiểu Hoa à?” Lâm Tâm Vũ vốn muốn giúp một tay kết quả nhìn thấy Tiểu Hoa nhanh nhẹn nhanh chóng và kỹ thuật dùng dao của cô cảm thấy có chút ngưỡng ngùng.

Vương Tử Nghiê n gật đầu nói: “Đúng vậy! Mẹ không thấy anh Cảnh lúc nghỉ dưỡng như cũng không ăn cơm ở trong nhà hả?”

Khóe miệng của Lâm Tâm Vũ giật giật, nhìn con gái nhà mình có chút chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói: “Con còn không học một chút? Về sau sao có thể lập gia đình được?”

“Mẹ cũng không biết nấu cơm, ba con không phải cũng cưới mẹ à, mẹ cứ yên tâm đi con cũng sẽ gả ra ngoài được.” Vương Tử Nghiê n không thèm để ý nói, cùng lắm thì về sau ở gần nhà anh Cảnh một chút.

Một bữa cơm của Tiểu Hoa đã mua chuộc được Lâm Tâm Vũ, vì thế mặc dù cảm thấy Tiểu Hoa có chút nhỏ nhưng mà kiên định. Cho rằng cháu ngoại trai nhà mình đợi 2 năm tuyệt đối không thua thiệt, đối với Mã Hân cũng từ từ phai nhạt xuống.

* * *

Thời gian vội vàng 2 năm rất nhanh đã trôi qua, Tiểu Hoa 18 tuổi duyên dáng yêu kiều, hơn 2 năm học văn học tu dưỡng làm cho cô càng trở nên trầm ổn, không chỉ là gương mặt xinh đẹp cộng thêm khí chất thanh lịch, ngược lại càng thêm làm cho người chú ý. Lúc nói chuyện phiếm với Hạ Đồng thì thường xuyên được Hạ Đồng hâm mộ nói cô có khí chất mỹ nữ.

Lý Minh Ngọc lúc này cũng đã lớn lên, 2 năm này từ khi biết mình có người chị thì Lý Minh Ngọc thường xuyên hỏi thăm về Hiếu Hoa, nhìn cô tập thể dục buổi sáng ở công viên, nhìn cô chăm sóc tiểu Hồ, nhìn sự ưu tú của cô... trong lòng Lý Minh Ngọc có chút ghen tỵ. Vì sao chị mình không thể sống ở bên cạnh mình chứ? Cũng là em trai sao lại khác biệt lớn như thế chứ? Nghĩ đến đây Lý Minh Ngọc đối với cha có chút bất mãn, cảm thấy cha không có làm tròn nghĩa vụ chăm sóc nuôi dưỡng con gái của mình. Từ nhỏ hẳn vẫn sùng bái cha, lại bị hẳn phát hiện kỳ thật ông là người không có trách nhiệm làm Lý Minh Ngọc rất khổ sở. Bởi vì việc này là ông nội nói cho hẳn biết, hẳn cảm thấy mình và ông nội có cùng tiếng nói chung, thường xuyên ở lại trong nhà ông nội mà rất ít về nhà mình.

Lưu Nhã phát hiện con mình khác thường thì nói bóng nói gió thật lâu cũng không có được tin tức gì có ích, ngược lại Lý Hương Dương cũng chỉ biết nói đùa nhỏ đến thời kỳ phản nghịch, cũng không dám quá mức cưỡng cầu nó về nhà.

* * *

“Chị, chị nhìn xem tên kia sao lại ở một bên nhìn, hẳn mỗi ngày đều đến, không mệt sao?” Lúc Tiểu Hồ vận động một lát thì lại thấy Lý Minh Ngọc ở một bên nhìn, thấp giọng nghi ngờ nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa liếc mắt vừa nhìn thấy thì thở dài một hơi, đi lên phía trước nói: “Tập thể dục buổi sáng chỉ là muốn luyện tập sức khỏe, cậu cả ngày nhìn thấy thì cũng nhớ đúng không, còn lãng phí thời gian làm gì, cùng luyện đi?”

Lý Minh Ngọc sau khi nghe xong Tiểu Hoa nói thì mắt sáng lên vui vẻ đi theo bọn họ luyện tập. Thái độ của Lý Minh Ngọc muốn học làm cho Tiểu Hoa có chút không biết xử lý. Cô biết mình là tuyệt đối không muốn lại có dính líu gì đến người nhà họ Lý, nhưng nhìn thấy thiếu niên này hồn nhiên còn có chút non nớt Tiểu Hoa có chút không đành lòng nói lời tàn nhẫn.

Tiểu Hoa cảm thấy nếu thái độ của Lý Minh Ngọc đối với mình kém hơn một chút thì mình giải quyết trọn vẹn. Hiện tại bộ dạng này làm cho mình có chút vô thố, nhưng là chỉ trong chớp mắt nhìn thấy tiểu Hồ sáng ngời tươi cười thì Tiểu Hoa quyết định mình không thể mềm lòng. Cho nên dù Lý Minh Ngọc mỗi ngày đi theo một nhà ba người của Tiểu Hoa, ngoại trừ cùng nhau tập thể dục buổi sáng thì Tiểu Hoa đối với hẳn cũng chỉ là thân nhiên không có bày tỏ gì đặc biệt. Vì vậy giống như hẳn chỉ là người bình thường cùng nhau luyện tập buổi sáng mà thôi.

* * *

Trong 2 năm ở trong nhà em gái mình và dì nhỏ trêu chọc thì Cao Giang Cảnh đã sớm hiểu được tâm tư của mình. Sau khi hiểu được anh lại một lần nữa dứt khoát từ chối Mã Hân, tỏ vẻ mình và cô tuyệt đối không khả năng.

Có đôi khi Cao Giang Cảnh cũng hiểu được mình nghe lừa gạt, nhưng coi trọng cô gái nhỏ người ta chính là loại tình yêu loại này, đã đến thì

không thể nào kháng cự, người ở nhà khuyên can an ủi nhưng Cao Giang Cảnh quyết định thử một lần.

Cao Giang Cảnh chưa bao giờ theo đuổi người nào nên có chút không biết nên làm thế nào, chỉ là làm hết khả năng lúc nghỉ phép thì lui tới trước mặt Tiểu Hoa giúp cô làm một ít chuyện nhà, giúp ba Giang nhập rau dưa hoa quả vào, nhảy lên nhảy xuống giúp cô làm chút việc dọn dẹp. Vương Tử Nghiên nhìn chỉ cảm thấy anh đến nhà Tiểu Hoa làm nghĩa vụ lao động thì khéo miệng co rút. Sau đó đã trở thành bạn bè với Hạ Đồng hai người vừa méo mó vừa thông suốt.

Hạ Đồng rất cục sau khi năm tròn 18 tuổi thì không có lý do gì từ chối Lý Hạo Nam, lại bị người lợi hại khó chơi không có cách nào thoát, "cố mà làm" hai người tìm hiểu. Nhưng mà nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô Tiểu Hoa không có một chút nhìn ra được bộ dáng khó xử. Bởi vì thường xuyên đến nhà Tiểu Hoa nên Vương Tử Nghiên cũng gánh vác gánh nặng giúp anh họ coi chừng chị dâu họ, hai người lại đều là tính tình hoạt bát nên không quá hai câu đã trở thành bạn tốt. Bởi vậy đã biết anh họ nhà Vương Tử Nghiên thích Tiểu Hoa, dưới sự thuyết phục của cô thì Hiếu Hoa đã đồng ý cho anh một cơ hội theo đuổi Hoa Hoa yêu mến nhà mình.

(đêm: tiêu đề chương sau là Tỏ Tình, m.n đoán thử chương sau anh sẽ tỏ tình như thế nào nha.)

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tỏ Tình

Editor: demcodon

Cao Giang Cảnh về nhà nghỉ cắt đồ đạc rồi đi đến nhà Tiểu Hoa. Khi anh đến nhà tiểu Hoa thì Tiểu Hoa đang luyện chữ, nhìn thấy Tiểu Hoa trong lòng anh ảm áp lại không thể nói rõ thỏa mãn. Tiểu Hoa viết một nét cuối cùng sau đó nhấc bút lông lên để sang một bên, hài lòng nhìn thành quả hôm nay nâng lên một nụ cười nhỏ, ngẩng đầu đuổi cái thắt lưng lười.

“Anh Cảnh, anh đã đến rồi hả?” Hiện tại đứa nhỏ nào trong nhà cũng theo Vương Tử Nghiên gọi anh là anh Cảnh, Tiểu Hoa cũng không ngoại lệ.

Cao Giang Cảnh nhìn thấy Tiểu Hoa cười thì ngây người một hồi, sau đó nhẹ nhàng nói: “Hôm nay không có việc gì nên tới đây xem một chút.”

“Anh Cảnh, em vẫn muốn hỏi anh sao 2 năm này dì Lâm không sắp xếp xem mắt cho anh nữa?” Tiểu Hoa đi đóng cửa sổ lại, vừa đi ra rửa tay vừa nói.

Trên mặt Cao Giang Cảnh vừa nhếch lên nụ cười thì xụ xuống, có chút khàn khàn hỏi: “Em rất hy vọng anh kết hôn sinh con hả?”

Tiểu Hoa lắc đầu, vẩy vẩy nước trên tay rồi lè lưỡi, có chút ngượng ngùng nói: “Đương nhiên em không hy vọng, anh Cảnh tốt như vậy em cũng không biết có ai có thể xứng với anh. Bây giờ anh lại giúp nhà em nhiều việc như vậy, thỉnh thoảng em cũng muốn anh Cảnh yêu đương nhưng như vậy sẽ không có thời gian lại đây. Em rất ích kỷ phải không? Bất

quá cũng không thể vì chuyện riêng của bản thân mình làm trễ nải anh, đúng không?”

Cao Giang Cảnh bình tĩnh nhìn Tiểu Hoa nhưng mà Tiểu Hoa cũng không có nhìn anh, thật lâu sau mới thở dài một hơi nói: “Không có việc gì! Em không có làm trễ nải anh, không cần lo lắng.”

“Nhưng mà anh Cảnh cũng phải suy tính...” Tiểu Hoa còn chưa có nói xong thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Cao Giang Cảnh không để ý đến Tiểu Hoa mà đi ra mở cửa, nghĩ nhất định là người không quen vì người quen đến bình thường dường như cũng không gõ cửa. Cao Giang Cảnh vừa mở cửa ra thì đập vào mắt đầu tiên là một bó hoa hồng đỏ thật to.

“Hiểu Hoa, bây giờ anh theo đuổi em, em sẽ không lấy có năm nay chưa đủ tuổi để ngăn cản anh chứ?” Phía sau hoa hồng truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Cao Giang Cảnh đẩy hoa hồng ra một phen rồi lớn tiếng hỏi: “Cậu là ai?”

Người tới thấy không phải Tiểu Hoa vội vàng hỏi: “Giang Hiểu Hoa có ở nhà không? Làm phiền anh gọi cô ấy ra một chút!”

Tiểu Hoa lúc này nghe được động tĩnh cũng đi tới, nhìn thấy Tô Thiên Triết cầm hoa hồng thì trợn mắt trợn nói: “Học trưởng Tô, sao anh lại đến đây?”

Vừa thấy đến Tiểu Hoa thì Tô Thiên Triết không để ý tới Cao Giang Cảnh, trực tiếp cười đưa hoa hồng cho Tiểu Hoa nói: “Hiểu Hoa, anh muốn theo đuổi em, xin em cho anh một cơ hội đi!”

Tiểu Hoa thở dài một hơi, lạnh nhạt nói: “Học trưởng, chúng ta không hợp.”

“Sao lại không hợp? Trước đó em nói tuổi còn nhỏ không muốn yêu đương, bây giờ em đã trưởng thành, sao lại có thể còn không hợp?” Tô Thiên Triết vội vàng hỏi, 2 năm như vậy hẳn cũng đã quen mấy người bạn gái nhưng vẫn không có cách nào quên Giang Hiểu Hoa. Hẳn tự thấy là mình diện mạo, gia thế, tính tình cũng không tệ, Giang Hiểu Hoa còn muốn cái gì nữa?

Tiểu Hoa im lặng, trong trí nhớ là Lý Đại Lộ nói cho mình biết ông có một cháu ngoại của chiến hữu rất tốt coi trọng mình, muốn để cho hai người thử tìm hiểu một chút. Lúc ấy Tô Thiên Triết cũng không có đuổi theo mình như thế, cô vẫn không biết rõ Tô Thiên Triết rốt cuộc coi trọng mình hay không mà có thể quen với cô nhiều năm như vậy. Nhưng mà kiếp này cô thật sự không muốn lại có bất cứ dính dáng gì đến hẳn nữa, nhìn Cao Giang Cảnh bên cạnh khéo léo linh động kéo cánh tay của Cao Giang Cảnh, chớp mắt đưa tình với anh nói: “Anh Cảnh, giao cho anh đó!”

“Hiểu Hoa! Anh ta là gì của em?” Tô Thiên Triết lúc này mới chú ý tới Cao Giang Cảnh một bên, vừa rồi chẳng qua nhìn thấy không phải là Giang Hiểu Hoa cho nên căn bản không chú ý. Bây giờ cảm thấy không đúng thì Giang Hiểu Hoa lại thế nào kéo cánh tay của anh ta.

“Anh là bạn trai của tôi!” Tiểu Hoa trực tiếp trả lời hẳn.

Tô Thiên Triết nhìn kỹ Cao Giang Cảnh, không có dáng vẻ đẹp trai như mình, mặc cũng chỉ là quần áo vận động bình thường nhưng thoát nhìn có chút đàn ông, Giang Hiểu Hoa sao lại coi trọng người đàn ông như vậy?

Vốn là lúc Tiểu Hoa kéo cánh tay của mình thì Cao Giang Cảnh cứng đờ cả người, nhưng lại nghe thấy Tiểu Hoa nói mình là bạn trai của cô thì Cao Giang Cảnh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Mặc dù cũng biết đây

đều là giả nhưng mà không thể đè nén được hưng phấn từ đáy lòng truyền đến. Mới vừa có chút hoàn hồn kết quả lại nhìn thấy Tô Thiên Triết hơi khinh bỉ nhìn mình, vì thế trừng mắt nhìn giống như nghiêm khắc nhìn lính mới lớn lối của anh hỏi: “Cậu này, cậu còn có chuyện gì không?”

Ánh mắt nghiêm khắc của Cao Giang Cảnh làm cho Tô Thiên Triết có chút giật mình, nhưng mà chính hắn cũng là từ nhỏ được chuyện bên ngoài dạy bảo lớn lên. Mặc dù có chút hoảng sợ cũng không có bao nhiêu sợ hãi nói thẳng: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu*. Hiếu Hoa đáng giá gặp người tốt hơn.”

(*Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu: ý nói người con gái xinh đẹp, thướt tha, dịu dàng, nét na, đức hạnh, thì người con trai bậc quân tử luôn mong muốn tìm kiếm để sánh đôi, lấy làm vợ.)

“Hừ! Ý của cậu nói là cậu chính là người rất tốt kia chứ gì?” Cao Giang Cảnh chất vấn.

Tô Thiên Triết hít sâu một hơi chậm rãi nói: “Như anh nhìn thấy, tôi tự nhận là cũng không tệ lắm. Tuổi trẻ, đẹp trai, tự nhận là cũng có chút tài hoa, gia thế cũng không tệ, tôi cảm thấy tôi có tự tin cho rằng tôi là lựa chọn tốt nhất!”

Cao Giang Cảnh nheo mắt lại, từ lúc người đàn ông này đến nghe Giang Hiếu Hoa gọi hắn là học trưởng Tô thì mình đã biết là ai? Nhiều năm qua như vậy vẫn có người mặt dày theo đuổi, Vương Tử Nghiên cũng nói cho qua cho mình biết đặc biệt là người này, không phải là em họ của Lâm Hạo Hiên sao? Nói đến thân phận thì ngay cả Lâm Hạo Hiên cũng kém hơn mình, huống chi người trước mắt này. Nhưng mà trong lúc mình một lòng xây dựng sự nghiệp của người đàn ông thì có người khác xông đến. Lúc trước người đàn ông này ngoại trừ tuổi thích hợp hơn mình thì cũng không có gì tài giỏi.

Tiểu Hoa nhìn hai người cùng trừng mắt nhìn đối phương thì không nói lời nào lôi kéo Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh quay đầu lại mấp má miệng nói: “Chuyện yêu đương này không thể nhìn gia thế, số tuổi, tài văn chương và diện mạo... Muốn xem chính là lựa chọn của đối phương. Hiểu Hoa nếu đã chọn tôi không có chọn cậu như vậy thì trên người tôi nhất định có chỗ làm cho cô ấy động lòng yêu thích. Cho dù cậu là người đàn ông ưu tú tốt nhất trên đời này thì Hiểu Hoa không thích cậu cũng có biện pháp gì? Cô ấy đã là bạn gái của tôi.”

Tô Thiên Triết nheo mắt, hỏi lại Tiểu Hoa: “Hiểu Hoa, em thật sự thích hẳn hả?”

Tiểu Hoa vội vàng gật đầu một cái nói: “Rất thích!”

Tô Thiên Triết nghe xong sau đó có chút chán chường xoay người nói: “Chỉ cần hai người chưa có kết hôn thì tôi vẫn còn có hy vọng.”

“Anh ——” Tiểu Hoa thật sự không biết nên nói cái gì im lặng đóng cửa lại bất lực nói: “Cảm ơn anh Cảnh! Làm phiền anh rồi!”

“Không cần cảm ơn! Hiểu Hoa, nhìn dáng vẻ của hẳn dường như không có ý buông tha, tiếp theo em định làm gì?” Cao Giang Cảnh nhìn bộ dáng này của Tiểu Hoa có chút đau lòng.

Tiểu Hoa thở dài nói: “Không buông? Có thể không buông? Nếu không thì tìm anh Hạo Hiên? Hẳn dù sao cũng là em họ của anh Hạo Hiên!”

“Đây cũng không phải là kế hoạch gì lâu dài, thằng Hiên chỉ có thể can thiệp nhất thời cũng không thể can thiệp được một đời.” Cao Giang Cảnh nói.

Tiểu Hoa nhìn anh hỏi: “Vậy anh Cảnh có biện pháp nào không? Em thật sự là không thể nào ở chung một chỗ với hắn!”

Cao Giang Cảnh bị Tiểu Hoa nhìn chăm chăm mặt có chút nóng lên, lắp bắp nói: “Nếu không... nếu không... nếu không em tìm bạn trai đi!”

Tiểu Hoa bĩu môi có chút mất hứng nói: “Không phải là không đối tượng ư? Đến chỗ nào tìm bạn trai đây? Nếu không anh Cảnh giới thiệu cho em một người đi?”

Cao Giang Cảnh chán nản bất đắc dĩ hỏi: “Em có điều kiện gì không?”

“Ừm! Muốn hiểu thảo, còn muốn rất tốt với em, những thứ khác cũng không có điều kiện gì. Yêu cầu của em cũng không cao lắm phải không?” Tiểu Hoa suy nghĩ một hồi trả lời.

Cao Giang Cảnh nghĩ thầm: ‘chẳng lẽ anh bất hiểu hả? Chẳng lẽ anh đối xử với em không tốt sao? Tại sao em lại không có nghĩ tới anh chứ? Quên đi! Ít nhất cô không có yêu cầu khác.’

“Hoa Hoa à! Tớ cảm thấy cậu không cần anh Cảnh giúp cậu tìm đâu.” Lúc này Hạ Đồng đẩy cửa đi vào, vừa tới cửa thì chợt nghe thấy Tiểu Hoa nói mình muốn tìm bạn trai, vì thế nghe xong 2 câu thì đẩy cửa vào. Hạ Đồng nhìn Tiểu Hoa còn nói: “Còn để cho anh Cảnh tìm cho cậu cái gì chứ? Anh Cảnh đối xử với cậu cũng tốt lại hiểu thảo, một đối tượng thật tốt đứng ở trước mặt cậu như vậy còn muốn đi tìm ai nữa?”

Vành tai của Tiểu Hoa hơi đỏ lên có chút ngượng ngùng nói: “Anh Cảnh mới chướng mắt tớ đấy! Cậu đừng nói là...”

“Anh Cảnh, anh có coi trọng Hoa Hoa của chúng em hay không nói một câu đi? Nếu chướng mắt ngày mai em để cho Hạo Nam giới thiệu cho Tiểu Hoa, khối trên của bọn họ trên cơ bản tất cả đều là đàn ông!” Hạ Đồng cảm thấy cảm giác yêu đương cũng không tệ lắm, vì thế hy vọng mỗi người bên

cạnh mình đều có thể có loại hạnh phúc này. Lại nói sau khi cô quan sát Cao Giang Cảnh cũng quả thật không tệ, hẳn là sẽ không bắt nạt Tiểu Hoa.

“Hạ Đồng!” Tiểu Hoa tức giận quát: “Cậu rốt cuộc ở đây nói bậy bạ gì đó?”

“Để ý!” Cao Giang Cảnh đột nhiên nói.

Tiểu Hoa đột nhiên sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng đỏ bừng không biết nên nói cái gì. Hạ Đồng nói: “Chuyện đó, tớ đi ra đầu đường mua chút đồ ăn vặt đây!” Nói xong cũng bỏ đi.

“Anh Cảnh... anh...” Tiểu Hoa chần chừ hỏi, sẽ không phải là ý như mình nghĩ chứ?

Cao Giang Cảnh cắn răng một cái, hiện tại quả thật là lúc nên nói rõ ràng, về sau còn không chừng có thằng nhóc con kia coi trọng Tiểu Hoa nữa! Vì thế cân nhắc một chút từ ngữ nói: “Chuyện đó... Hiểu Hoa... anh... anh... chuyện đó... chúng ta quen nhau đi!”

Tiểu Hoa yên lặng một lát hỏi: “Anh thích em?”

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái.

Tiểu Hoa đột nhiên có chút không biết làm sao, cô vẫn xem Cao Giang Cảnh như anh trai. Bây giờ đột nhiên bị tỏ tình không biết làm sao.

“Hiểu Hoa, em có thể suy nghĩ cho anh một cơ hội được không, thật sự không được cũng không có vấn đề gì!” Cao Giang Cảnh có chút chua sót nói.

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn anh nói: “Cao Giang Cảnh, em vẫn xem anh như anh trai, nhưng mà em đồng ý từ giờ trở đi xem anh trở thành một đối tượng suy nghĩ thật kỹ, có được không?”

Vốn lúc nghe được từ anh trai thì Cao Giang Cảnh dường như đã muốn tuyệt vọng, nhưng mà lại nghe thấy Tiểu Hoa nói đồng ý suy nghĩ thì lòng lại dâng lên.

* * *

Buổi tối Tiểu Hoa kể chuyện này cho ba biết, ba Giang nói với cô: “Thật sự chúng ta đều nhìn ra được Tiểu Cao thích con. Chẳng qua là nó chưa nói nên ba cũng coi như không biết. Đối tượng nào là chuyện tình cảm của hai người. Nếu con đã đồng ý rồi thì hãy suy nghĩ kỹ một chút. Mặc kệ sự lựa chọn của con như thế nào thì ba đều ủng hộ con!”

Tiểu Hoa nằm ở trên giường lăn qua lộn lại nghĩ mình và Cao Giang Cảnh quen biết, chung đụng, từng ly từng tí trong cuộc sống, nghĩ đến mình và Cao Giang Cảnh đặt chung một chỗ mặc dù mình còn chưa có cảm giác khác nhưng mà không cảm giác chán ghét là được!

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tình Yêu Của Mẹ

Kể từ sau khi Cao Giang Cảnh tỏ tình với Tiểu Hoa thì Tiểu Hoa bắt đầu dùng ánh mắt đàn ông nhìn anh. Anh không phải rất tuấn tú, thậm chí thoạt nhìn còn có một chút đần độn, cũng không phải biết rất nhiều lời. Nhưng mà anh luôn làm được nhiều hơn nói, đối với mình và người nhà cũng rất tốt. Quan trọng nhất là anh cũng không miễn cưỡng mình.

Càng hiểu rõ về Cao Giang Cảnh thì Tiểu Hoa càng cảm thấy anh là người có thể dựa vào khó có được, chẳng qua mình cứ như vậy chấp nhận anh đối với anh có công bằng hay không? Tiểu Hoa có phiền não bình thường đều nhờ ba Giang cố vấn.

"Mẹ con lúc đó mang thai con cũng không có yêu ba, bà cũng cảm thấy rất áy náy với ba cho nên sau khi cưới cố gắng yêu ba mới có cuộc sống hạnh phúc sau này. Thật sự ba cũng không có để ý mẹ con nói chỉ là lợi dụng ba, chẳng qua là có thể bảo vệ bà thì ba cũng cảm thấy rất hạnh phúc." Ba Giang cũng không có trả lời vấn đề của Tiểu Hoa mà ngược lại nói.

Tiểu Hoa sống lại quá trễ nên không có thể cứu sống mẹ vẫn thật đáng tiếc, vì thế buồn bực nói: "Ba, nếu con có thể trở về sớm một chút có phải mẹ sẽ không rời khỏi chúng ta hay không?"

Ba Giang lắc đầu nói: "Thật sự ba vẫn cảm thấy con trở về là bởi vì mẹ của con. Mẹ con nhìn thấy ba và tiểu Hồ sống quá khổ cho nên mới làm cho con trở về, ba vẫn nghĩ như vậy. Cho nên con không cần tự trách mình, con đã làm rất tốt..."

Tiểu Hoa tựa đầu vào trên bả vai của ba Giang có chút lo lắng hỏi: "Ba, ba nói Cao Giang Cảnh sẽ vẫn yêu thích con giống như ba yêu thích mẹ hay không?"

"Tình cảm là cần phải kinh doanh, con bỏ ra, nó cũng bỏ ra thì các con mới có thể có hạnh phúc!" Ba Giang ôm nửa người Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hoa suy tư thật lâu cô không nghĩ sẽ buông tha cho người đàn ông Cao Giang Cảnh này. Cho dù hiện tại tự mình biết mình cũng không thương anh, nhưng mà cô tin chắc chỉ cần Cao Giang Cảnh vẫn không thay đổi tình cảm dành cho mình thì mình khẳng định sẽ động lòng.

* * *

Tiểu Hoa nhìn Cao Giang Cảnh đánh quyền với tiểu Hồ không có một tia không kiên nhẫn thì quyết định.

Lúc chạng vạng Cao Giang Cảnh phải đi về thì Tiểu Hoa cùng đi ra công viên với anh, ngồi ở ghế dài công viên Tiểu Hoa suy tư thật lâu mới hỏi: "Anh Cảnh, anh sẽ vẫn luôn đối xử tốt với em như vậy được không?"

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái.

Tiểu Hoa một hồi lâu cũng không nói gì, lúc Cao Giang Cảnh dường như không chịu nổi loại yên lặng này thì cô mới chậm rãi nói: "Tình yêu là cái gì? Em vẫn nghĩ đến tình yêu sẽ không rơi xuống người em."

"Hiểu Hoa em ——" Cao Giang Cảnh có chút đau lòng nghe giọng nói đầy cô đơn của cô.

Tiểu Hoa ngăn cản anh tiếp tục nói: "Mẹ em sinh ra ở một nhà nông rất bình thường, nhưng mà chính là trong nhà bình thường như thế dáng vẻ của mẹ lại rất đẹp. Cho nên từ nhỏ được lớn lên ở trong tiếng nịnh hót và cùng hâm mộ nên mẹ rất là kiêu ngạo, mẹ đi học cũng không tệ. Trước năm đó

mẹ tốt nghiệp trung học phổ thông, mẹ vốn cảm thấy đàn ông nông thôn không thể thỏa mãn với khát vọng sống và tình yêu tốt đẹp của mình. Mẹ vẫn cảm thấy mình không giống người bình thường vì thế luôn khinh thường những anh nông dân thô lỗ thường xuyên quẩn quýt bên cạnh mẹ, trong đó lại bao gồm cả ba."

Nói tới đây, Tiểu Hoa dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Trong lúc đó, chỗ nông thôn của mẹ có một nhóm người thành phố xuống nông thôn. Trong đó có một người tên là Lý Hường Dương người Bắc Kinh, dáng vẻ của ông rất tuấn tú, sáng như ánh mặt trời, hơn nữa lại hiểu biết rất nhiều, thỉnh thoảng cùng mẹ nói chuyện ngoài núi, nói chuyện trong thành phố... cứ như vậy mẹ từ từ chìm đắm vào. Mẹ cảm thấy Lý Hường Dương là người đàn ông thích hợp nhất của mình. Đương nhiên mẹ giản dị, trí tuệ, xinh đẹp... cũng hấp dẫn Lý Hường Dương. Lý Hường Dương ở nông thôn không đợi mấy năm thì từ trong miệng người nhà biết được muốn thi lại tốt nghiệp trung học phổ thông. Vì thế ông nóng lòng rời đi liều mạng đi đọc cuối cùng lại thi về Bắc Kinh, tình yêu cuồng nhiệt lúc đầu gặp nhau của nam nữ không cam lòng cứ như vậy chia tay. Trong lúc người nhà phản đối thì Lý Hường Dương vẫn cùng mẹ kết hôn rồi mang theo mẹ cùng nhau trở lại Bắc Kinh."

"Nhưng mà không được vài năm thì một lần ba vào thành phố mua đồ thì phát hiện cô gái mình từng thích qua có cuộc sống rất vất vả. Vì thế ba lại giúp mẹ, khi đó bụng của mẹ đã phình to, bên trong đã có em. Từ trong vài lời của mẹ thì ba biết được sau khi bà gả cho Lý Hường Dương cũng không hạnh phúc, cho dù đã kết hôn nhưng mà không có ai thừa nhận hôn nhân của bọn họ. Mẹ từ nông thôn vào thành phố và người trong thành phố có vẻ không hợp nhau, càng là như thế mẹ lại càng tự ti. Nhưng mà lúc ấy chỉ có duy nhất là Lý Hường Dương có thể an ủi mẹ nhưng lại ở trong trường học trải qua cuộc sống học sinh của ông. Lúc vừa mới bắt đầu thì Lý Hường Dương còn an ủi mẹ, nhưng mà dần dần cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ và kiến thức học vô tận hoàn toàn làm cho ông say mê, ông

rốt cuộc không rảnh bận tâm mẹ. Mẹ mỗi lần bày tỏ đều làm cho ông rất phiền chán, dần dần ông lại viện lý do việc học mà chuyển đến ký túc xá trong trường học ở. Hành động này của ông chọc cho bà nội em vốn không thích mẹ lại đối với mẹ càng thêm chán ghét. Không có bạn bè, không có người nhà, người yêu cũng không có ở bên cạnh nên mẹ từ từ héo rũ. Lúc này Lý Hường Dương lại đi thân thiết với một cô bạn học cùng trường, thậm chí bà nội cũng biết nhưng bọn họ đều gạt mẹ. Lúc mẹ phát hiện thì Lý Hường Dương và cô bạn học kia đã nảy sinh ra cảm tình, mẹ em là người kiêu ngạo khi biết chồng mình thay lòng đổi dạ, biết ba mẹ chồng mình không thích thì mẹ dứt khoát đưa ra ly hôn. Nhưng mà lúc ly hôn mẹ cũng không biết trong bụng của mẹ đã có em, mẹ từ chối nhà họ Lý giúp đỡ một người về quê hương. Lúc này hôn nhân thất bại còn mang thai nên mẹ căn bản không dám về nhà, chỉ có thể tránh ở trên huyện nghĩ chờ đến khi em sinh ra thì lại tính đường về sau. Lúc này ba xuất hiện, ba lấy lý do không muốn cho em có xuất thân không tốt nên cầu hôn mẹ."

Cao Giang Cảnh thật không ngờ Tiểu Hoa có thân thể như vậy, rất là đau lòng nhìn cô gái yếu ớt trước mắt này yếu, vươn tay ôm lấy cô vào trong lòng mình. Dùng cách của mình an ủi cô.

"Tình cảm của mẹ dành cho ba là sau khi kết hôn, trong cuộc sống chung từ từ bồi dưỡng ra. Ba giúp mẹ lấy được tha thứ của ông bà ngoại, giúp nuôi dưỡng chăm sóc hai ông bà trước lúc lâm chung, đối xử với mẹ vô cùng săn sóc, mẹ mới chậm rãi yêu ba. Cũng vì ba có thể có đứa nhỏ thật sự của mình mà bất chấp thân thể suy yếu sinh ra em trai. Ba cũng vì mẹ càng thêm yêu thương cưng chiều em. Trước khi em 9 tuổi, em trải qua cuộc sống không thể kém hơn người trong thành phố bao nhiêu, đó là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc sống của em. Nhưng chỉ có kia một năm ba sinh bệnh, mẹ vì chăm sóc cho ba lúc vào núi hái thuốc thì không cẩn thận lăn xuống từ trên sườn núi..." Tiểu Hoa nói tới đây có chút nghẹn ngào.

Cao Giang Cảnh lấy khăn giấy từ trong túi quần ra giúp cô lau nước mắt.

"Trước khi mẹ lâm chung từng nói với em, gả cho ba là hạnh phúc nhất mà cả đời này mẹ đã lựa chọn. Mẹ còn nói làm người phải tự biết mình, không cần luôn tham vọng quá cao. Mẹ còn nói, con gái phải gả cho người chồng có thân phận tương đương với mình mới có tiếng nói chung... Mẹ nói, bà yêu ba!" Tiểu Hoa nói xong trực tiếp nhìn chăm chăm Cao Giang Cảnh hỏi: "Anh Cảnh, anh vẫn sẽ đối xử tốt với em như vậy hả? Cho dù bây giờ em không có yêu anh, anh cũng đồng ý cho em thời gian ư? Cho dù thời gian này bao lâu anh cũng đồng ý chờ em sao?"

Cao Giang Cảnh vui vẻ, không dám tin tưởng muốn xác nhận lại: "Anh đồng ý thì em có phải cũng đồng ý ở chung một chỗ với anh hay không?"

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: "Ở chung với em một chỗ rất phiền phức, em có rất nhiều chuyện, thân thể, chuyện nhà cũng rất phức tạp. Em sẽ không nhận cha ruột em, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em có phải hay không? Em không muốn lại dính líu gì đến nhà bọn họ nữa, anh cũng đồng ý theo em, sẽ không cảm thấy em không lương thiện chứ?"

Cao Giang Cảnh nhìn ra Tiểu Hoa bất an nên đặt hai tay khoát lên hai bờ vai của Tiểu Hoa, nghiêm túc nói với cô: "Hiểu Hoa, anh muốn ở chung một chỗ với em, sẽ tôn trọng lựa chọn của em. Lại nói chuyện nhà cha ruột của em vốn nên để cho tự em giải quyết. Yêu cũng được, hận cũng được, đây đều là sự lựa chọn của em, anh cũng sẽ ủng hộ em. Huống chi em chẳng qua là không muốn quan tâm bọn họ mà thôi. Chuyện này cũng không quá đáng, có phải không?"

"Anh Cảnh, anh cẩn thận suy nghĩ lại cho kỹ, ở chung với em một chỗ sẽ rất phiền toái, không chỉ có muốn chăm sóc ba và em trai còn có nhiều chuyện phiền lòng như vậy, em... không muốn anh hối hận." Tiểu Hoa một lần nữa xác nhận.

Cao Giang Cảnh không có trả lời vấn đề của Tiểu Hoa mà vươn tay nắm tay cô nói: "Anh đưa em về nhà, bạn gái của anh!"

Nghe xong lời của anh Tiểu Hoa biết anh cũng không ngại, vì thế mặc anh nắm tay mình đưa về nhà.

Cao Giang Cảnh ở bộ đội bề bộn nhiều việc nhưng mà lúc có thời gian rảnh rỗi thì anh sẽ tìm Tiểu Hoa. Hai người không có hương vị kích tình nhưng bắt đầu ở chung rất là ấm áp, bình thản. Có đôi khi chẳng qua là nắm tay đi dạo một vòng ở trong công viên thì Cao Giang Cảnh đã rất vui vẻ. Anh rất thích cảm giác đan xen 10 ngón tay với Tiểu Hoa.

Đối với Tiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh cũng sẽ không chỉ một mặt yêu thương cưng chiều, một chút hành vi của Tiểu Hoa nói ví dụ như mùa đông lớn muốn ăn kem ly, mùa hè ăn mặc quá mức mát mẻ thì Cao Giang Cảnh đều sẽ biểu đạt bất mãn của mình, lời lẽ nghiêm khắc từ chối. Nhưng mà Tiểu Hoa đủ loại yêu cầu tình thú, nói ví dụ như chuyện chụp hình lưu niệm... vv. Mặc dù không phải rất thích nhưng anh cũng sẽ phối hợp, chụp xong còn chọn một tấm thích nhất nhét vào trong ví tiền của mình.

* * *

"Hoa Hoa, cậu và anh Cảnh làm cho tớ nghĩ giống như vợ chồng già sống chung thật nhiều năm đấy!" Hạ Đồng nhìn hai người ở chung cảm khái nói.

Tiểu Hoa cười nói: "Vậy cậu và Hạo Nam không phải càng giống à? Các cậu đã ở chung nhiều năm như vậy mà!"

"Thật buồn nôn mà, hai cô gái đang yêu đương kia, không cần ở bên cạnh kích thích người cô đơn là tớ đây! Buồn nôn muốn chết!" Vương Tử Nghiên đá đá Hạ Đồng bất mãn nói. Không phải là không muốn đá Tiểu Hoa, bởi vì lần trước cô ngắt Tiểu Hoa một cái sau đó anh họ nhà mình lại liếc mình vài cái nữa đấy!

"Chẳng lẽ cậu lại không tò mò Tiểu Hoa và anh Cảnh thân thiết như thế nào hả?" Hạ Đồng đá lại cô hỏi.

Vương Tử Nghiên gật đầu một cái nói: "Tớ đương nhiên muốn biết, nhưng mà bọn họ không nói chúng ta làm sao biết được? Chẳng lẽ nghiêm hình tra tấn?" Nói xong Vương Tử Nghiên làm bộ hung ác xoa cổ tay của mình.

Tiểu Hoa vội nói: "Chính là như các cậu nhìn thấy vậy đó! Không có gì khác."

Hạ Đồng ngạc nhiên nói: "Không phải chứ? Không có hôn hay ôm một cái hả?"

"Loại chuyện như vậy làm sao phải nói cho các cậu chứ? Các cậu cũng quá nhiều chuyện rồi!" Tiểu Hoa than thở nói. Thật sự Cao Giang Cảnh có công mình, ôm qua mình, ngược lại là không có hôn qua mình. Tiểu Hoa vuốt cằm âm thầm suy đoán: ‘chẳng lẽ mình không có sức quyến rũ ư?’

"Đồng Đồng, không cần hỏi nữa, cậu không thấy đang trở về chỗ cũ hả?" Vương Tử Nghiên trêu ghẹo nói, nhân cơ hội ngăn cản không hỏi tiếp nữa. Dù sao một người là anh họ nhà mình, một người là chị dâu họ tương lai, chuyện đó cũng không thể đắc tội được đâu!

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Gặp Người Nhà

Editor: demcodon

Tiểu Hoa rõ ràng cảm giác Cao Giang Cảnh hôm nay rất là không yên lòng, vẫn chờ anh nói nhưng mà đợi một hồi lâu cũng không thấy anh nói cái gì. Vì thế Tiểu Hoa có chút tò mò hỏi: “Anh Cảnh, hôm nay anh làm sao vậy? Có việc gì thế?”

Cao Giang Cảnh hiện tại mặc dù thành công làm bạn trai của Tiểu Hoa nhưng mà trong lòng không nắm chắc, không biết Tiểu Hoa có nguyện ý quyết tâm ở chung một chỗ với mình cả đời hay không, có yêu mình hay không, cho nên có chút khó xử. Hôm nay lúc trước khi ra khỏi cửa thì ông nội và ba mẹ chưa bao giờ hỏi chuyện riêng của mình nhưng lại nói thật vất vả cả nhà đều có thời gian nên muốn gặp Tiểu Hoa. Phải biết rằng bọn họ muốn gặp Tiểu Hoa đây chính là bày tỏ tán thành, Tiểu Hoa muốn đổi ý cũng không có đường sống! Ông nội ghét nhất chính là người dùng tình cảm lừa gạt.

Nhưng mà nhất định còn phải nói ra, vì thế Cao Giang Cảnh suy tư thật lâu có chút không yên hỏi: “Hoa à, chuyện đó.... chuyện đó.... ngày mai người nhà của anh muốn gặp... gặp em.”

“Được!” Tiểu Hoa còn tưởng rằng chuyện gì làm cho anh khó xử như vậy nữa chứ, vì thế há mồm đồng ý.

Cao Giang Cảnh ập a ập úng nói: “Chuyện đó em thấy thế nào, em.... em, em phải biết rằng một khi gặp người nhà của anh thì em có muốn đổi ý

cũng không có đường sống.”

Tiểu Hoa "phụt" cười một tiếng, thì ra là anh không tự tin à! Ông nội nhà họ Cao cố quái bao nhiêu mình đã nghe Vương Tử NghiêN nói qua, nghe nói lúc còn trẻ tuổi thích bà nội Cao. Ngay lúc đó tuổi không cho phép, cũng không có nhiều thời gian thảo luận chuyện tình cảm, vì vậy ông nội Cao thiết kế để cho ba mẹ gặp bà nội Cao. Sau thái độ kiên quyết nói cho bà nội Cao biết truyền thống nhà bọn họ là quyết định muốn trải qua cả đời thì mang về gặp người nhà. Sau đó bà nội Cao cảm động nghiêm túc của ông cho nên gả cho ông. Đương nhiên đây là cách nói của chính phủ, Vương Tử NghiêN nói bà nội Cao bí mật nói ông nội Cao mang chuyện làm âm ỉ rất lâu, chính bà không có lựa chọn cho nên mới... Mặc kệ như thế nào, suy nghĩ vì thể diện của mình nên con trai con gái của ông nội Cao sau khi lớn lên thì định ra quy định này.

Mặc kệ về sau như thế nào, Tiểu Hoa và Cao Giang Cảnh tìm hiểu là thật lòng. Tiểu Hoa tin tưởng chỉ cần Cao Giang Cảnh không thay lòng, cả đời đối xử tốt với mình thì mình tuyệt đối không đổi ý. Vì thế nhìn dáng vẻ thấp thỏm của Cao Giang Cảnh nhón chân lên, sau khi ‘bẹp’ lên trên mặt của anh một cái rồi xoay người về nhà, lưu lại một câu: “Đã biết!”

Cao Giang Cảnh từ từ giơ tay lên, che vào nơi Tiểu Hoa hôn qua ngày ngốc cười...

* * *

“Anh Cao, anh đừng cười như vậy có được không? Làm cho người ta sợ hãi đó!” Tiểu Hồ luyện thi ở trường xong trở về thì nhìn thấy Cao Giang Cảnh đứng ở trong sân nhà mình cười ngây ngô, vì thế không tự chủ được run lên vội vàng nói.

Cao Giang Cảnh lúc này mới hồi phục lại tinh thần, tiểu Hồ nhìn thấy lỗi tai anh đỏ bừng trợn mắt một cái, thầm nghĩ: "phỏng đoán là chị trâu chọc

anh ta nữa rồi." Vì thế tiến lên vỗ vỗ bờ vai của anh an ủi rồi buông cặp sách xuống đi tìm ba nói chút đề tài của đàn ông.

Sau khi Tiểu Hồ đi thì Cao Giang Cảnh còn do dự một lát mới đi vào phòng Tiểu Hoa. Tiểu Hoa lúc này đang gấp quần áo, thuận tiện chọn ngày mai muốn mặc cái gì? Nhìn thấy anh tiến vào thì cầm quần áo quơ tay múa chân thuận tiện hỏi ý kiến của anh. Cao Giang Cảnh nhìn miệng của Tiểu Hoa cứ khép mở căn bản không có chú ý cô nói mà nhếch miệng lại hỏi: "Không hối hận hả? Chuyện đó anh cho em cơ hội, một khi quyết định về sau cũng không thể hối hận được có biết không?"

Vành tai của cô đỏ lên liếc mắt nhìn anh gật đầu một cái.

Nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Hoa thẹn thùng làm cho Cao Giang Cảnh cảm thấy máu dâng trào, rốt cuộc nhịn không được tiến lên ôm lấy Tiểu Hoa, cúi đầu ngậm vào đôi môi đỏ mọng mình đã sớm nhớ mong đã lâu.

Tiểu Hoa không nghĩ tới Cao Giang Cảnh lại có hành động như vậy, trừng mắt to kinh ngạc một chút thì mềm mại nhắm hai mắt lại giơ tay lên ôm anh.

Cảm thấy Tiểu Hoa ngầm đồng ý nên Cao Giang Cảnh bắt đầu chậm rãi gặm môi cắn môi liếm môi. Anh không có kinh nghiệm nên làm cho môi của Tiểu Hoa có chút đau, không chịu khống chế hé miệng muốn cắn nhẹ anh. Kết quả Cao Giang Cảnh dường như tìm được cách vào cửa nên đầu lưỡi một chút thì xong vào trong miệng của Tiểu Hoa...

Thật lâu sau hai người mới kết thúc nụ hôn nóng bỏng này, giữa hai người đều có chút ngượng ngùng. Tiểu Hoa lại cảm khái đàn ông trời sinh có thiên phú về phương diện này hơn phụ nữ, mình mệt mỏi phải thờ hờn hển mà người ta giống như người không có việc gì.

Cao Giang Cảnh cũng không biết mình làm sao nữa, ôm Tiểu Hoa vùi đầu ở trước ngực mình, thật lâu mới khôi phục lại tâm tình kích động nhẹ

giọng nói: “Anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

“Dạ!” Tiểu Hoa trả lời một tiếng dựa vào trên người anh, cảm nhận anh che chở.

Hôm nay tính tình của Cao Giang Cảnh phá lệ tốt nên tiểu Hồ cũng nhìn không nổi nụ cười dọa người của anh, ngoại trừ ăn cơm thì tránh ở trong phòng mình, còn nhân cơ hội nhỏ giọng nói với Tiểu Hoa: “Chị, trêu chọc một chút cũng không có gì sai nhưng đừng làm quá đáng! Anh Cao như vậy rất đáng sợ!”

Lúc kéo Cao Giang Cảnh đi thì anh vẫn bần thần ngơ ngẩn, sau khi Tiểu Hoa thúc giục thì đứng dậy kéo Tiểu Hoa vào phòng của cô cúi đầu ấn một cái lên môi mới đi.

Tiểu Hoa nhìn bóng dáng anh nhanh chóng rời đi thì lắc đầu, tình cảm chính vì chuyện này mới tốt đẹp như vậy ư!

* * *

Mặc dù bên ngoài vẫn nói không có gì lớn, không phải chỉ là gặp người nhà của bạn trai hay sao? Nhưng mà trong lòng vẫn là không đè nén được khẩn trương, chỉ có Cao Giang Cảnh nắm tay Tiểu Hoa cảm nhận được ấm ướt mới biết.

Tiểu Hoa hỏi ý kiến của Cao Giang Cảnh rồi mua quà tặng cho người nhà anh. Hai người đi vào nhà bọn họ, 15 phút trước khi bước vào cửa lớn thì Tiểu Hoa vẫn còn khẩn trương không thôi. Lúc còn một bước nữa vào cửa lớn thì căn cứ vào tâm lý "đã không có đường lui" tâm tình lại bình phục lại lạ kỳ.

Ông nội Cao Giang Cảnh, bà nội còn có mẹ đều rất nhiệt tình với Tiểu Hoa. Ba anh Cao Chấn Bằng mặc dù trên mặt tỏ vẻ không vui nhưng mà Tiểu Hoa vẫn có thể nhìn ra được ông đối với mình có vẻ hài lòng.

Mọi người nói chuyện một lát, bà nội Cao là Ma Thục Vân và mẹ Cao là Lâm Đình Phương lại vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm cho mọi người, không muốn ngồi với một ông nội tính tình con nít nghe ông trêu ghẹo mình và một ba Cao không có đề tài gì nói chuyện Tiểu Hoa đành phải chủ động đi vào phòng bếp giúp một tay.

“Đứa nhỏ này, nào có đạo lý để cho khách đến giúp một tay chứ, mau trở về ngồi xuống!” Bà nội Cao giả bộ tức giận nói.

Tiểu Hoa cười nói: “Bà nội, cháu lại thích ở trong phòng bếp giúp một tay, bà nếu như không để cho cháu giúp thì về sau cháu sẽ không tới nữa!”

“Ha ha! Mẹ, đứa nhỏ này Tâm Vũ rất quen, Tâm Vũ cũng nói là đừng nhìn đứa nhỏ này nhỏ tuổi nhưng mà có một tay nấu nướng rất giỏi đó!” Lâm Đình Phương ngược lại nghe em gái nói một chút về Tiểu Hoa. Mặc dù mình từng có chút khúc mắc tuổi của con bé có chút nhỏ sợ con trai mình quá mệt mỏi, nhưng mà em gái lại bảo đảm với mình Tiểu Hoa là cô gái siêng năng chịu khó rất tốt.

Bà nội Cao vui vẻ nói: “Hiện tại người trẻ tuổi biết nấu nướng cũng không nhiều! Thật tốt! Bất quá hôm nay không cần cháu nấu, đến ném thử xem tay nghề của bà nội một chút đi, cháu với dì cháu đến giúp một chút chuyện vặt coi như đã giúp rồi.”

Tiểu Hoa gật đầu một cái, dưới sự chỉ huy của bà nội Cao cùng dì Lâm làm một chút chuyện vặt như rửa rau, bào tỏi. Trong lúc ba người vừa nói vừa cười, não nhiệt cực kỳ. Bản thân của dì Lâm chính là làm quân y đi theo lính, Tiểu Hoa cũng có nghiên cứu với sách thuốc cho nên hai người rất nhanh có thể cùng nhau nói chung một đề tài. Tiểu Hoa ở giữa cũng nói với bà nội một chút đạo dưỡng sinh.

“Giang Cảnh! Con đã quyết định? Chính là cô gái này?” Cao Chấn Bằng nghiêm túc hỏi con trai.

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái bày tỏ quyết tâm của mình.

“Đứa nhỏ này chúng ta đã nghe qua dì nhỏ con nói về biết bao nhiêu. Kể từ khi các cháu bắt đầu tìm hiểu nhau thì ba con bé đã nói cho dì nhỏ cháu biết thân thế của con bé. Nó là đứa bé ngoan, nếu như cháu quyết định ở chung một chỗ với con bé vậy thì tốt nhất dẫn người nhà đến, đừng học cha ruột con bé. Ông cũng không phải là ông nội kiểu giống như Lý Đại Lộ đó, nhà chúng ta nếu như xuất hiện tên khốn có mới nói cũ thì đừng trách ông nội quân pháp bất vị thân!” Ông nội Cao kể từ lúc nghe nói thân thế của Tiểu Hoa thì có chút đồng tình với cô, lại nghe nói cô tình nguyện đi theo ba dựng bị bệnh cũng không đồng ý trở lại với cha ruột trước mặt trải qua cuộc sống giàu sang thì càng rất hài lòng với nhân phẩm của cô.

Cao Giang Cảnh bật cười, trong lòng thật vui vẻ nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Cháu đã biết, hoàn thành nhiệm vụ. Bất quá, ông nội, tốt xấu gì ông là ông nội ruột của cháu, sao lại vừa nói đến không phải là đứng về phe cháu chứ?”

“Ông không phải là nhìn thấy cháu cưới vợ không dễ dàng, sợ cháu dâu chạy hay sao?” Ông nội Cao cũng trêu ghẹo cháu trai.

Cơm nước xong mọi người lại ngồi một lát, ba Cao đột nhiên nói với Tiểu Hoa: “Cháu có biết như thế nào làm một người vợ lính hay không?”

Mặt Tiểu Hoa đỏ lên nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu một cái.

“Sau khi tốt nghiệp có tính toán gì không?” Ba Cao lại hỏi.

Tiểu Hoa nói: “Kể từ khi ở chung một chỗ với Giang Cảnh thì con đã nghĩ đến con đường về sau. Giang Cảnh là một người lính cho nên nhất định chúng con không thể thường xuyên ở chung một chỗ, cho dù về sau theo lính ở chung một chỗ con muốn chọn nghề cũng rất hẹp. Vì vậy con nghĩ cố gắng chọn nghề rời nhà ít một chút, ở nhà có thể làm công việc.

Hiện tại con đã là người viết bản thảo riêng cho một tạp chí, con cảm thấy công việc này không tệ, bản thân mình cũng cảm thấy rất hứng thú.”

Ba Cao vui mừng nhìn Tiểu Hoa, không nghĩ tới đứa nhỏ này đã sớm quyết định con đường về sau của mình, vừa lòng gật đầu một cái không nói gì nữa!

Bởi vì buổi tối Cao Giang Cảnh phải về đơn vị cho nên mọi người nói chuyện một hồi thì Cao Giang Cảnh đưa Tiểu Hoa về nhà. Trên đường đi Cao Giang Cảnh nắm chặt tay Tiểu Hoa, lúc chia tay thì mới nói câu: “Cám ơn!”

“Giữa chúng ta không cần phải nói cám ơn, em nói rồi chỉ cần anh đối xử tốt với em cả đời, chuyện này là đủ rồi!” Tiểu Hoa cười nói.

Cao Giang Cảnh ôm lấy Tiểu Hoa hung hăng hôn một phen mới rời đi.

* * *

Nhà họ Vương bên này biết Tiểu Hoa hôm nay đến nhà họ Cao, xem thời gian vừa đúng lúc thì Lâm Tâm Vũ mới gọi điện thoại cho chị gái nhà mình hỏi kết quả: “Chị, như thế nào? Như thế nào? Hiếu Hoa không tệ đúng không?”

Lâm Đình Phương hài lòng nói: “Ánh mắt của em không tệ, là một đứa nhỏ có thể sống chung tốt!”

Lâm Tâm Vũ đặc ý nói: “Đúng vậy! Chị cũng không biết Tử Nghiên nhà em hiện tại vừa nghỉ cũng không trở về nhà, toàn chạy tới nhà Hiếu Hoa ăn cơm ké, căn bản nhìn chường mắt đồ em làm. Con bé lại hiếu thảo với ba, yêu thương bảo vệ em trai, em đầu tiên nhìn thấy thì cảm thấy là Giang Cảnh của chúng ta sao lại chọn người vợ có một không hai như vậy, cho nên chờ 2 năm cũng không thua thiệt!”

“Không thua thiệt, không thua thiệt! Việc này chị sẽ ghi nhớ cho em một công lao.” Lâm Đình Phương cười nói.

Nhìn vợ cúp điện thoại thì Cao Chấn Bằng nhíu mày hỏi: “Lần này yên tâm chưa?”

Lâm Đình Phương gật đầu một cái nói: “Em hài lòng với tình cảm của hai đứa, con trai của em là một người không tệ.”

“Chuyện nhà họ Lý chúng ta cũng đừng tham gia, lúc mẩu chốt đứng ở bên cạnh Hiếu Hoa là được. Em có tính toán gì không, tính tình của Tâm Vũ anh còn rất sợ nó nhảy đến nhà họ Lý mắng to cho bọn họ thông suốt nữa đó?” Cao Chấn Bằng dặn dò nói.

“Đã biết! Em sẽ nói cho nó biết.” Lâm Đình Phương cười đồng ý, hôn nhân của con trai nhà mình đã nắm chắc đương nhiên tâm tình rất tốt.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thâm Thấu Vào Cuộc Sống Lẫn Nhau

Editor: demcodon

"Tôi dựa vào người phụ trách nói cho các cậu biết Đại đội trưởng đã yêu, tôi nhìn thấy anh ấy làm báo cáo yêu rồi!" Trương Kiến đã thăng lên chức đội phó đột nhiên thần thần bí bí nói với mấy chiến hữu.

Từ Thịnh Duệ khinh bỉ nhìn hằm một cái mới nói: "Tin tức của cậu đã sớm lạc hậu rồi, Đại đội trưởng đã có đối tượng nửa năm nay, cậu không thấy mỗi lần ngày nghỉ ảnh cũng bỏ về hay sao?"

Tạ Bằng tổ 2, Hùng Tu Kiệt tổ 3, còn có Lưu Đông mới nhận chức tổ trưởng tổ 1 cũng phụ họa gật đầu một cái bày tỏ mình đã sớm biết.

Trương Kiến nói với Từ Thịnh Duệ: "Chỉ đạo viên, tôi nói các cậu có phải quá vô tâm hay không? Vì sao ai cũng biết mà tôi lại không biết?"

Lưu Đông nhếch miệng cười nói: "Đội phó, chuyện này mọi người đều có thể nhìn ra, cũng giống như chỉ đạo viên nói. Nếu không có đối tượng thì sao đến ngày nghỉ lại chạy về chứ? Đại đội trưởng của chúng ta trước kia cũng không có tích cực về nhà như vậy nhỉ?"

"Bất quá, sao lúc này mới đi nộp báo cáo yêu?" Tạ Bằng đột nhiên hỏi.

Hùng Tu Kiệt nhìn hằm hỏi: "Có phải muốn kết hôn hay không? Báo cáo yêu nộp 12 ngày rồi ngay sau đó mới là nộp báo cáo kết hôn. Dựa vào con

người Đại đội trưởng của chúng ta có thể nộp báo cáo yêu thì chuyện đúng là như vậy rồi."

Mắt Trương Kiến sáng lên nói: "Có đạo lý, phỏng đoán chúng ta sắp có chị dâu rồi."

"Thật muốn nhìn thấy quá! Có thể chịu nổi Đại đội trưởng mặt lạnh còn ở chung một chỗ với ảnh thì cô gái này tuyệt đối không phải người thường!" Từ Thịnh Duệ xúi giục mọi người, ý đồ gợi lên lòng hiếu kỳ cho mọi người.

"Đến Bắc Kinh thời gian dài như vậy Đại đội trưởng là người Bắc Kinh mà còn chưa có mời qua tôi ăn cơm bữa cơm đấy?" Hùng Tu Kiệt phụ họa nói.

Cao Giang Cảnh lúc này vừa mới bước vào có chút tò mò hỏi: "Vừa mới nghe được các cậu nhắc đến tôi, nói cái gì đó?"

Lưu Đông lắc lư đến trước mặt Cao Giang Cảnh có chút nịnh nọt nói: "Chuyện đó, Đại đội trưởng à! Chúng tôi còn mấy người ở bên ngoài còn chưa có dạo qua Bắc Kinh nữa? Nghe nói Bắc Kinh có tiệm bán vịt quay lâu đời ăn rất ngon? Anh có thể mời mọi người ăn một bữa không?"

Cao Giang Cảnh nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình thì đồng ý.

* * *

Đến chủ nhật, Cao Giang Cảnh mang theo mấy chiến hữu thay đồ thường đi đến Toàn Tụ Đức chuẩn bị mời bọn họ ăn vịt nướng. Từ Thịnh Duệ lơ đãng nói: "Đại đội trưởng, mang chị dâu tới đây cho mọi người gặp đi?"

Cao Giang Cảnh suy nghĩ lại cũng đúng, mình và Tiểu Hoa hiện tại đã xác lập quan hệ cũng nên để cho cô biết cuộc sống và bạn bè của mình thế

nào. Vì thế không có phản bác, đến buổi điện thoại một bên gọi điện thoại cho Tiểu Hoa. Lúc tết vừa rồi bởi vì để dễ dàng liên lạc nên dì nhỏ tặng cho Tiểu Hoa một cái điện thoại, hiện tại muốn liên lạc cũng rất tiện.

Sau khi hỏi ý kiến Tiểu Hoa, lại đoán chừng một lát nữa bọn họ mới tới đông đủ nên Cao Giang Cảnh cúp điện thoại.

Tiểu Hoa vốn là ở ký túc xá đọc sách, nhận được điện thoại của Cao Giang Cảnh biết anh muốn giới thiệu cho mình biết chiến hữu, nhìn xem thời gian cũng không phải còn rất nhiều vội vàng nhảy ra vừa trang điểm vừa chọn đồ trang sức trang nhã, xoa mái tóc thẳng tắp mềm mại ra chải rồi cột lại. Mở va li ra chọn lựa lựa rồi phỏng đoán nhiệt độ bên ngoài một chút, vừa mới để tay đặt ở trên một cái váy đột nhiên nhớ tới Cao Giang Cảnh mặt đen thì tay di chuyển lấy một cái quần jean màu đen bó sát người; lại lấy áo lông, áo khoát có mũ và khăn quàng cổ vội vàng thay, trên chân mang một đôi giày thể thao. Sau khi soi gương trước sau thì hài lòng gật đầu, nghĩ rằng lần này mặc đủ ấm áp phỏng đoán Cao Giang Cảnh cũng không nói được mình cái gì.

Toàn Tụ Đức sắp đến lúc ăn cơm nên người rất nhiều, Tiểu Hoa trước tiên cảm thấy tìm một phòng sau đó ở trong từ từ chờ.

Lúc Cao Giang Cảnh đến thì đã hỏi qua biết Tiểu Hoa đã chọn một phòng tốt rồi. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ thì mấy người đi đến phòng. Tiểu Hoa vốn là vừa uống trà vừa lật tạp chí thì nghe thấy tiếng có người mở cửa vội vàng ngẩng đầu.

Đám người Từ Thịnh Duệ vốn là cho rằng người có thể hấp dẫn Cao Giang Cảnh không chừng là cô gái xinh đẹp gì đó, không nghĩ tới quả thật là cô gái thanh tú như thế.

Cao Giang Cảnh giới thiệu cho Tiểu Hoa biết hết mọi người rồi đến ngồi bên cạnh Tiểu Hoa, mấy người bắt đầu gọi thức ăn. Biểu hiện của Tiểu Hoa

đối với mọi người rất nhiệt tình, nhưng mà lúc ăn cơm giữa cô và Cao Giang Cảnh rất là ăn ý, thỉnh thoảng tay vừa nhắc một cái cũng biết đối phương muốn cái gì. Đám người Từ Thịnh Duệ nhìn không nhìn được nháy mắt ra hiệu.

Ăn cơm tối xong mọi người lại đi hát ca một lát, uống thêm một chút rượu. Sau khi Cao Giang Cảnh sắp xếp cho mấy người chiến hữu về nhà mình thì mới đưa Tiểu Hoa về nhà.

"Một ngày của các anh rất náo nhiệt nhỉ?" Lúc Tiểu Hoa lười đi bộ về nhà nên Cao Giang Cảnh chủ động ngồi xõm xuống công cô.

Cao Giang Cảnh cảm nhận hơi thở nóng của cô truyền đến trên cổ mình, công cô gái mình yêu mẩn 'ừ' một tiếng.

Tiểu Hoa nhìn thấy anh không nói lời nào nên đặt đầu ở trên vai anh, hai người cảm nhận loại ấm áp không tiếng động này. Lúc sắp đến cửa nhà Tiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh kéo Tiểu Hoa đến một chỗ tối tăm, hai người âm yếm một lát mới giúp cô gõ cửa đưa cô về nhà.

Đưa Tiểu Hoa về xong thì Cao Giang Cảnh nhàn nhã đi ở trên đường, vừa mới tách ra với Tiểu Hoa thì hần còn có chút không nỡ, cảm giác vẫn còn chưa hết nên liếm liếm môi, quyết định sáng sớm ngày mai lừa bọn họ một chút đi qua tìm Tiểu Hoa.

* * *

Tiểu Hoa sau khi gặp chiếu hữu của Cao Giang Cảnh xong thì giới thiệu mấy người bạn cùng phòng đại học quen tốt của mình cho Cao Giang Cảnh biết. Hiện tại bạn bè bên cạnh dường như đều biết Tiểu Hoa là hoa đã có chủ. Lúc trước mấy người còn tâm tư muốn giới thiệu bạn trai cho Tiểu Hoa cũng ngủ lại.

Ba Giang nhìn thấy Tiểu Hoa bây giờ đã cùng Cao Giang Cảnh về gặp người nhà thì dặn Tiểu Hoa có thời gian đi thăm ông bà nội của Cao Giang Cảnh. Nếu không về sau gả cho Cao Giang Cảnh sẽ có ngăn cách với người nhà ba mẹ chồng. Tiểu Hoa nghiêm túc nghe ba Giang kể lại năm đó ông làm thế nào giúp mẹ được ông bà ngoại tha thứ.

Ba Giang sau khi kể xong nói những lời thấm thía: "Con nếu như lựa chọn Giang Cảnh, như vậy con phải tiếp nhận người nhà của nó, cũng làm cho bọn họ tiếp nhận con, chỉ khi có được mọi người chúc phúc thì hôn nhân mới có thể hạnh phúc, sống chung không chỉ là chuyện của hai người, đây còn là chuyện của người hai nhà. Ba và tiểu Hồ sẽ không có điều kiện ủng hộ quyết định của con, sẽ yêu thương cưng chiều con. Nhưng mà một khi trở thành phụ nữ, trở thành vợ thì con còn có trách nhiệm của con, con có trách nhiệm bảo vệ gia đình của con đầy đủ, cũng có trách nhiệm xử lý tốt quan hệ giữa người nhà. Không phải nói làm cho nhà người ta nhất định thích con, bọn họ nếu thích con cũng sẽ không vượt qua con của mình. Cho nên đừng cho Giang Cảnh bởi vì con cảm thấy khó khăn, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của các con."

Tiểu Hoa nghiêm túc gật đầu. Mặc dù hiện tại mình nói lập gia đình còn quá sớm nhưng mà Cao Giang Cảnh dù sao cũng lớn hơn mình 8 tuổi. Cho dù anh nguyện ý chờ nhưng người nhà của anh cũng chưa chắc nguyện ý, ba đây là nói trước cho mình phòng hờ đây mà! Nghĩ tới đây Tiểu Hoa có một chút hối hận, sớm biết như vậy thì kéo dài thêm mấy năm nữa như vậy mình còn có thể ở bên cạnh ba nhiều hơn. Dù sao về sau có gia đình thì nơi đó không thể tùy ý giống như làm con gái được. Nhưng mà mình lại muốn tìm một người thật lòng yêu thương mình, nếu bỏ lỡ Cao Giang Cảnh thì người kế tiếp có thể sẽ yêu thương, bao dung mình như vậy hay không? Có được cũng có mất, về sau thương lượng với anh nhiều một chút vậy! Thân thể của ba còn ở đó, người nhà họ Cao cũng đều có vẻ thông tình đạt lý, hẳn là sẽ tha thứ cho mình nhỉ? Chỉ mong là vậy!

Mặc dù đã có chuẩn bị có thể sẽ sớm gả nhưng mà Tiểu Hoa lại không có tiết lộ cho Cao Giang Cảnh biết một chút ý của mình, cố gắng hưởng thụ một năm cuối cùng con đường sinh viên của mình, cố gắng tăng thời gian rảnh rỗi ở bên người nhà, cũng nghe lời ba Giang đi thăm hai người già nhà họ Cao.

Ông nội Cao và bà nội Cao đều là người rộng rãi sáng sủa, đối với Tiểu Hoa cũng không có gì quá nghiêm khắc. Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Tiểu Hoa đến thăm mình thì nghĩ đến số lần gặp cháu trai cũng không nhiều nên đối với Tiểu Hoa khó tránh khỏi có chút áy náy, dù sao nó cũng không hơn Tiểu Hoa bao nhiêu tuổi! Cho nên trong lúc ở chung với Tiểu Hoa cũng mang theo tâm lý bồi thường yêu thương cưng chiều, hai bên đều rất thân mật cho nên ở chung rất tốt. Tiểu Hoa rất thích chuyện xưa của ông nội Cao và bà nội Cao kể, người già đều thích nhớ lại chuyện trước đây. Nhưng mà Tiểu Hoa dù sao cũng là học văn, thỉnh thoảng từ chuyện xưa của bọn họ khám phá ra những vấn đề có thể tham khảo. Tiểu Hoa hiểu chuyện khéo léo làm cho hai người già nhà họ Cao càng thêm vui sướng, ngay cả Vương Tử Nghiên cũng cười nói: "Ông ngoại bà ngoại thật thiên vị!"

* * *

"Tôi nói nè Trương Kiến, hiện tại tôi càng nghĩ càng cảm thấy có chút không thích hợp. Tôi cuối cùng cảm thấy tôi trước hình như đã gặp qua bạn gái của Đại đội trưởng thì phải?" Kể từ khi gặp qua Tiểu Hoa thì Từ Thịnh Duệ vẫn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng mà lại nhớ không nổi gặp ở nơi nào.

Trương Kiến cười đá hấn một cái, không có thiện ý nói: "Không phải là gặp trong mơ chứ? Tôi nói ông anh này, anh thật sự tụt hậu rồi. Năm đó anh Bảo* cũng nói với em gái Lâm như vậy, bất quá cậu cũng không phải là cục cưng bảo bối gì Ngọc Hàm sinh ra, chị dâu chúng ta cũng không phải mảnh mai như em gái Lâm, đừng suy nghĩ nữa!"

(*Tác giả đang dùng nhân vật trong Hồng lâu mộng để ví von là Giả Bảo Ngọc, Lâm Đại Ngọc và Tường Ngọc Hàm.)

"Đi chết đi! Cậu cho rằng ai cũng giống như cậu hả?" Từ Thịnh Duệ đá lại hăn một cái, loại chuyện vui đùa này có thể mở loạn ư?

Cuộc sống trại lính khô khan nhàm chán vì thế Cao Giang Cảnh có chuyện bạn gái xinh đẹp, biết hay không biết cũng nhiều chuyện hai câu. Lâm Hạo Hiên vừa kết thúc nhiệm vụ ở bên ngoài trở về cũng nghe được tin tức này vội chạy tới trêu ghẹo Cao Giang Cảnh.

"Được nhỉ? Cậu thật không phải là anh em, quen bạn gái toàn bộ người trong đoàn phỏng đoán đều đã biết hết rồi mà cũng không nói cho tôi biết? Thật là vô tâm!" Lâm Hạo Hiên vừa nhìn thấy Cao Giang Cảnh thì tiến lên ghì chặt cổ anh lại chất vấn.

Cao Giang Cảnh đẩy hăn ra rồi vượt quần áo nghiêm trang nói: "Chúng tôi tính mời riêng một mình cậu!"

"Vậy à? Được đối xử cao như vậy hả? Cô ấy là ai? Tôi có quen không?" Trên mặt Lâm Hạo Hiên đều hiện ra vui vẻ.

Cao Giang Cảnh nghĩ đến Tiểu Hoa vẻ mặt cũng từ từ giãn ra nói: "Là Hiểu Hoa, cô ấy nói bởi vì cậu nên chúng tôi mới quen, cho nên cậu cũng coi như là bà mối của chúng tôi..."

"Ai?" Lâm Hạo Hiên biến sắc hỏi.

"Hiểu Hoa, Giang Hiểu Hoa." Cao Giang Cảnh trả lời.

Lâm Hạo Hiên túm quần áo của Cao Giang Cảnh kéo anh qua một bên, có chút khiển trách chất vấn: "Hiểu Hoa? Hiểu Hoa vẫn là đứa nhỏ đó anh có biết không? Làm sao có thể là cô ấy?"

Cao Giang Cảnh hơi nhú mày, cũng không chịu yếu thế nói: "Hiếu Hoa đã trưởng thành hơn một năm, cô ấy cũng gần 20 tuổi rồi! Đã đến số tuổi kết hôn theo luật pháp, sao lại không có khả năng? Cô ấy có phải là đứa nhỏ hay không chắc cậu rõ ràng hơn tôi, rốt cuộc là cậu đứng ở lập trường gì đến chất vấn tôi chứ?"

Lâm Hạo Hiên sửng sốt, chần chờ nói: "Đương nhiên là đứng ở trên lập trường anh trai."

"Vậy cậu nên chúc phúc cho chúng tôi, ngay cả chú Giang và tiểu Hồ cũng không phản đối, người nhà của tôi cũng đồng ý, cậu lại muốn nói cái gì?" Cao Giang Cảnh đã sớm bởi vì chuyện Tô Thiên Triết có chút bất mãn với Lâm Hạo Hiên, vì thế thừa dịp hôm nay bộc phát ra.

Lâm Hạo Hiên một hồi lâu cũng không nói gì, chờ lúc Cao Giang Cảnh chuẩn bị rời đi thì hăn mới nói: "Tôi chính là cảm thấy cậu và Hiếu Hoa không hợp! Đừng quên lần đầu tiên chúng ta gặp thì cô ấy mới 13 tuổi! Mà chúng ta đều đã trưởng thành, Hiếu Hoa hăn là có rất nhiều lựa chọn tốt hơn, không phải sao?"

Cao Giang Cảnh nổi giận, anh hiện tại căn bản không muốn nghe người nào nói anh không hợp với Tiểu Hoa. Vì thế châm chọc nói: "Tôi không thích hợp, vậy em họ không giữ quy tắc của cậu thì hợp?"

Lâm Hạo Hiên vốn là cũng muốn nói Tô Thiên Triết cũng không hợp, nhưng mà hăn lại nói không ra lý do vì thế yên lặng.

Cao Giang Cảnh cắn răng nói: "Lâm Hạo Hiên, tôi và Giang Hiếu Hoa thích lẫn nhau, chúng tôi đã quyết định muốn đính hôn, xin cậu không cần dùng 'cậu cho là', 'cậu cho rằng' đến đánh giá chúng tôi được không? Trước đó tôi còn cảm thấy chúng ta là bạn bè, cậu hăn là hiểu rõ nhân phẩm của tôi. Cậu cũng có thể hiểu rõ Hiếu Hoa, chúng tôi đều là người nghiêm túc, xin cậu không cần phá hư tình cảm chúng tôi có được không?"

Nói xong không đợi Lâm Hạo Hiên trả lời thì Cao Giang Cảnh đã sải bước rời đi, để lại Lâm Hạo Hiên ở tại chỗ tức giận.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Con Người Thật Sự Rất Yếu Ốt

Editor: demcodon

Từ Thịnh Duệ nhìn thấy Đại đội trưởng nhà mình và đội trưởng đội 3 Lâm Hạo Hiên ở một chỗ nói chuyện. Đầu đột nhiên tia sáng chợt lóe, Giang Hiểu Hoa này không phải là cô gái năm đó cứu Lâm Hạo Hiên ư? Nhớ rõ lúc ấy bởi vì thôn dân đồn đãi rất không tốt mới có người ra chủ ý phổ biến kiến thức cấp cứu thông dụng.

Nghĩ đến đây Từ Thịnh Duệ không khỏi lắc đầu, thật sự là duyên phận mà! Sau khi trở về mang những điều mình biết nói cho mọi người nghe rước lấy một trận sói tru. Đại đội trưởng của mình có thể cướp được ân nhân cứu mạng của đội trưởng đội 3 không phải là chuyện rất đáng giá kích động hay sao?

Tất cả chuyện này Cao Giang Cảnh trước mắt cũng không biết, mặc dù cảm thấy mình thừa dịp Tiểu Hoa còn nhỏ đã xác định là cô. Vốn là lòng có áy náy nhưng hiện tại bị Lâm Hạo Hiên vạch trần làm cho Cao Giang Cảnh càng khó chịu.

“Hiểu Hoa, em có thích anh không?” Cao Giang Cảnh hiện tại chỉ muốn lấy được thừa nhận của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhận được điện thoại không đầu không đuôi lại nghe được một câu như vậy, có chút kỳ quái thì hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Trả lời anh, em có thích anh không?” Cao Giang Cảnh lại hỏi.

Tiểu Hoa trợn mắt một cái thật không biết sợ gân nào của anh lại không bình thường, nhưng vẫn trả lời theo câu hỏi của anh: “Thích, em thích anh.”

Nghe được Tiểu Hoa trả lời trong lòng Cao Giang Cảnh bình tĩnh lại không ít, hướng về phía điện thoại dịu dàng nói: “Anh sẽ đối xử với em thật tốt thật tốt.”

“Em biết anh sẽ rất tốt với em, chẳng qua là Giang Cảnh, anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì hả?” Tiểu Hoa quan tâm hỏi, không biết anh như thế nào nhưng mà nghe ra giọng điệu của anh sau này chứng minh đã an tâm.

“Không có chuyện gì! Chỉ là đột nhiên muốn hỏi một chút.” Cao Giang Cảnh không muốn Tiểu Hoa phiền lòng vì thế cười ha ha.

Tiểu Hoa nghe ra ý của anh sau đó cũng không có hỏi nhiều, bắt đầu tán gẫu với anh gần đây mình làm gì, cũng quan tâm cuộc sống của anh...

Cao Giang Cảnh sau khi nói chuyện điện thoại với Tiểu Hoa xong thì tâm tình tốt hơn rất nhiều, cũng tự tin rất nhiều. Mặc kệ như thế nào Tiểu Hoa đã là bạn gái của mình, mình chỉ cần vẫn yêu cô, cho cô hạnh phúc là đủ rồi.

* * *

So sánh với Cao Giang Cảnh lúc này thoải mái thì tâm tình của Lâm Hạo Hiên lại nặng nề mấy phần. Kể từ khi biết chuyện năm đó hẳn cũng có chút đau lòng với Giang Hiểu Hoa, đau lòng cô gái nhỏ như vậy cố gắng gánh vác trách nhiệm của gia đình. Sau đó Tiểu Hoa lại cứu mình, hẳn ở trong lòng âm thầm thề nhất định sẽ bảo vệ thật tốt em gái này không để cho cô bị người bắt nạt. Cho nên lúc Tô Thiên Triết theo đuổi cô, bởi vì biết cuộc sống riêng tư của y cũng không phải rất tốt cho nên hẳn vẫn ngăn cản. Hẳn chưa từng nghĩ tới Giang Hiểu Hoa sẽ quen bạn trai, ở trong ấn tượng của hẳn Giang Hiểu Hoa vẫn là cô gái nhỏ ở trong sân nhà mình phơi mền.

Nhưng mà bây giờ cô lại quen bạn trai, mà người bạn trai này còn là bạn tốt của mình. Lâm Hạo Hiên cảm thấy trong lòng không có tư vị gì, vì sao bọn họ lại ở chung một chỗ chứ?

Bởi vì nhiệm vụ hoàn thành nên có thể nghỉ ngơi vài ngày, Lâm Hạo Hiên xin phép rồi thu xếp một chút thì đi ra ngoài. Lâm Hạo Hiên đứng ở gần nhà Tiểu Hoa vẫn không có tiến lên, nhìn Tiểu Hoa đang giúp ba Giang bán thức ăn rồi nói chuyện với người chung quanh. Lâm Hạo Hiên nhìn dáng vẻ của Tiểu Hoa lúc này mới phát hiện cô gái nhỏ trong trí nhớ thật sự đã trưởng thành, đứng một lát Lâm Hạo Hiên trước sau vẫn không biết nên nói cái gì với Tiểu Hoa, nói yêu đương không tốt? Hiện tại có mấy cô gái 20 tuổi không nói đến. Nói Cao Giang Cảnh không tốt, ngay cả mình cũng nói không nên lời... Suy nghĩ thật lâu cũng không biết nên nói cái gì, vì thế Lâm Hạo Hiên cũng không có tiến lên quấy rầy bọn người Tiểu Hoa mà đi một mình.

Về đến nhà, Lâm Hạo Hiên nằm ở trên giường nhớ lại từng ly từng tý quen biết Tiểu Hoa trong lòng có chút ảo não, đồng thời có chút hâm mộ Cao Giang Cảnh, hâm mộ anh có thể có được cô gái này. Nếu... không có nếu như, mình chưa từng có nghĩ tới loại chuyện này, đã quá trễ...

Em trai họ về nhà nhìn thấy Lâm Hạo Hiên trong miệng oán giận nếu không phải là hăn ngăn cản thì mình đã sớm theo đuổi Giang Hiếu Hoa, làm cho trong lòng Lâm Hạo Hiên càng thêm phiền muộn, hung hăng trừng mắt nhìn y một cái hỏi: “Không phục?”

Tô Thiên Triết nhìn anh họ của mình nắm chặt quyền đảnh không có nói chuyện gì về Tiểu Hoa nữa, chỉ là nói: “Anh, em muốn ra nước ngoài!”

“Không phải nói muốn một thời gian nữa mới đi hả?” Lâm Hạo Hiên có chút kỳ quái hỏi, mình cũng chỉ chùng một năm không có trở về sao mọi chuyện lại phát sinh biến hóa như thế?

Tô Thiên Triết rầu rĩ nói: “Đi sớm hay đi trễ cũng đều là đi, không phải sao? Dù sao đi ra ngoài bận một chút trong lòng có thể dễ chịu hơn, dù sao cũng là lần đầu tiên em theo đuổi một cô gái lại bị từ chối, có chút không thoải mái.”

Lâm Hạo Hiên ngẫm lại cũng đúng, dù sao cũng không phải là không trở lại, lại nói nó thất tình mình quả thật có phần trách nhiệm, quên đi, cứ theo nó vậy! Ở nhà nằm vài ngày sau đó suy nghĩ cẩn thận, một ngày về đội thì Lâm Hạo Hiên gọi Cao Giang Cảnh ra nói với anh: “Về sau nếu cậu dám làm điều gì có lỗi với Hiếu Hoa thì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

Cao Giang Cảnh nhìn hẩn nghiêm túc nói: “Không có khả năng xảy ra loại chuyện này.”

Lâm Hạo Hiên nói: “Con bé rất khổ, đối xử với con bé tốt một chút!”

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái.

* * *

Về những chuyện này của Lâm Hạo Hiên thì Cao Giang Cảnh căn bản không có tính nói cho Tiểu Hoa biết. Sau cùng Cao Giang Cảnh và Tiểu Hoa mời Lâm Hạo Hiên ăn cơm thì Lâm Hạo Hiên cũng đi. Tiểu Hoa cũng không có cảm thấy có cái gì khác thường.

Sau khi tốt nghiệp đại học thì Tiểu Hoa ở nhà viết văn gửi bản thảo cho tòa soạn tạp chí. Mỗi ngày nấu cơm cho ba Giang và tiểu Hồ ăn, người một nhà ở chung một chỗ rất là ấm áp. Ba Giang hỏi rất nhiều lần Tiểu Hoa đều nói mình không tính học lên cao, sách đã muốn đọc đủ, cuộc sống như vậy cũng rất tốt.

Năm 2002 này tiểu thuyết trên Internet cũng phát triển rất nhanh, Tiểu Hoa cũng bắt đầu thử tự mình sáng tác. Dù sao học nhiều năm văn học như vậy bản lĩnh văn học của Tiểu Hoa rất là dày, hơn nữa thời gian dư giả cũng

có thể cam đoan cập nhật đổi mới, rất nhanh danh tiếng ở trên mạng rất tốt, cộng thêm tiền lương ở tòa soạn tạp chí Tiểu Hoa thu vào tuyệt không kém hơn với thành phần tri thức bao nhiêu, từ đó Tiểu Hoa rất thỏa mãn.

So sánh với Tiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh một năm này bận rất nhiều. Doanh trưởng bọn họ một năm này phục hồi như cũ, cho nên anh là người được đề cử bị phân phối không ít nhiệm vụ; giữa anh và Tiểu Hoa gặp mặt cũng ít rất nhiều, điều này làm cho Hạ Đồng la cà phát ra không ít bực tức. Nhưng cô cũng biết quân nhân là thân bất do kỷ, chẳng qua là cảm thấy Tiểu Hoa có bao nhiêu không đáng giá, cảm thấy cô ấy đáng giá với người tốt hơn.

“Đồng Đồng, cái gì là tốt hơn? Từ lúc tớ bắt đầu quen anh, anh chính là một quân nhân, thân phận của anh chưa bao giờ thay đổi. Tớ đã sớm biết sẽ như thế, nếu như tớ lựa chọn anh cũng chính là lựa chọn loại cuộc sống này, cậu cũng không cần lo lắng cho tớ.” Tiểu Hoa nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì cười an ủi cô.

Hạ Đồng hơi không cam lòng nhưng mà tôn trọng lựa chọn của Tiểu Hoa, vì thế nói: “Hoa Hoa, đạo lý lớn ai mà không biết chứ? Chẳng qua là có chút cảm khái thôi! Muốn cầu nhau, cậu đừng làm thật.”

Tiểu Hoa “ừ” một tiếng, sau đó bật cười nói: “Thật ra thì như vậy rất tốt, tớ càng có nhiều thời gian ở bên ba còn có tiểu Hồ. Người nhà họ Cao cũng sẽ bởi vì công việc bận rộn của Giang Cảnh đối với tớ có chút áy náy, căn bản không có xảy ra mâu thuẫn gia đình gì, không phải là rất tốt hay sao?”

“Cậu cũng không nhớ anh hả? Không muốn mỗi ngày đều sống chung một chỗ với anh hả? Cậu tốt như vậy, đến nhà ai thì họ cũng đều sẽ thích cậu, sẽ không có xảy ra gia đình mâu thuẫn gì!” Hạ Đồng nhìn thấy dáng vẻ này của cô không có tiếng tức giận nói, tình cảm thì chỉ một người lo lắng cũng vô ích.

Tiểu Hoa nhìn về phía máy tính vừa gõ vừa nói: “Nhớ chứ! Lúc nhớ tới thì gõ nhiều chữ, nhiều khi gõ được 2 chương, sau đó nhìn tiền nhuận bút tăng lên thì cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn! Lại nói, ảnh mặc dù bận rộn một chút nhưng mà qua thời gian này sẽ tốt hơn nhiều, không có việc gì đâu!”

Hạ Đồng đứng ở trước mặt cô nhìn cô gõ chữ nói: “Cũng đúng! Ít nhất chúng ta viết văn cũng thoải mái hơn! Lúc bận một chút xác thật không muốn để cho người khác quản, cũng rất phiền!”

“Ha ha, Hạo Nam đối với cậu đủ thoải mái rồi, cậu còn muốn như thế nào nữa? Thật sự là đang ở trong phúc mà không biết!” Tiểu Hoa cười nói.

Hạ Đồng bĩu môi, nói: “Tốt, đúng là tốt, bọn họ học phần mềm cả ngày hận không thể 24 giờ dính vào máy tính, nhìn tớ còn không có nhiều bằng máy tính bảo bối của hã, còn nói cho oai là vì cố gắng phấn đấu cho tương lai!”

“Thật sự tớ cảm thấy chúng ta đều gặp được đàn ông tốt, ít nhất mặc dù công việc bận rộn nhưng mà không có phiền não khác, ít nhất tớ chỉ biết Hạo Nam tuyệt đối với cậu toàn tâm toàn ý. Mùa hè tớ viết văn thì tính viết chuyện xưa của các cậu.” Tiểu Hoa an ủi cô nói.

“Chúng tớ?” Hạ Đồng lấp bắp kinh ngạc, ngượng ngùng nói: “Chúng tớ có cái gì tốt mà viết, giống như những người bình thường, rất nhàm chán!”

Tiểu Hoa cười mà không nói, một đôi này âm ỹ nhiều năm như vậy, tình cảm còn tốt như vậy. Dường như là từ khi sinh ra đã ở chung một chỗ, đề tài tốt như vậy, thanh mai trúc mã yêu nhau cỡ nào, không viết chính là kẻ ngốc.

* * *

Tiểu Hoa vẫn ở nhà, ngoại trừ mỗi ngày sớm muộn gì cũng đi ra ngoài rèn luyện thân thể, đi thăm hai người già nhà họ Cao, cuộc sống cũng không có quá nhiều xã giao. Cho nên cũng vẫn không có chú ý thời gian, lúc Cao Giang Cảnh gọi điện thoại tới nói Tiểu Hoa chú ý trừ độc cho cả nhà, thông gió, tránh đi đến nơi nhiều người... Tiểu Hoa mới nghĩ đến 1 năm trong 3 năm này toàn cầu có nguy cơ bệnh dịch.

Tiểu Hoa đối với dự phòng bệnh dịch ở trong trí nhớ lúc ấy mình còn đang ở trường học. Trường học một lần lại một lần làm quy mô trừ độc rất lớn, cho người phát ra khẩu trang rất dày cho mọi người tránh lây cảm lạnh vv... Tiểu Hoa tổng kết một chút chính là chú ý vệ sinh cá nhân và vệ sinh gia đình, chú ý rèn luyện thân thể, mỗi ngày đo nhiệt độ cơ thể vv... rồi mang tổng kết của mình đăng ở trên mạng. Sau đó Tiểu Hoa lại gọi điện thoại cho những người mình quen biết quan tâm hỏi thăm một hồi. Sau đó tiến hành một lần vệ sinh quét tước và trừ độc quy mô lớn cho cả nhà, cũng muốn yêu cầu tiểu Hồ mỗi ngày về nhà đều phải rửa tay rửa mặt, cấm ba Giang ra cửa. Bởi vì thân thể ba Giang không tốt, công việc buôn bán mỗi ngày cũng đã sớm muộn một người giúp đỡ, hơn nữa làm cho ông mỗi ngày cũng phải chú ý vệ sinh, thậm chí nấu thuốc tăng cường sức đề kháng cho ba uống.

Có lẽ là Tiểu Hoa đưa ra các biện pháp thích đáng, có lẽ là người nhà Tiểu Hoa vẫn đều kiên trì rèn luyện cho nên nhà Tiểu Hoa không có bất luận người nào lại không khoẻ nhiễm; hơn nữa Tiểu Hoa nhớ rõ mặc dù truyền bá rất rộng nhưng mà nhà nước không chế không tặc, trên cơ bản đều cứu được. Chỉ có cực nhỏ cực nhỏ một ít người tử vong, cho nên Tiểu Hoa đối việc này cũng không có lo lắng bao nhiêu, chỉ là an tâm chờ nó đi qua. Tiểu Hoa cũng từng nghĩ tới mình dù sao cũng coi như có thể biết trước chuyện tương lai, mặc dù chuyện lần này không có cách nào khống chế, như vậy tương lai thì sao? Muốn làm cho mọi người có thể chuẩn bị trước, có phải sẽ tốt hơn rất nhiều hay không?

Tiểu Hoa một mình suy nghĩ thật lâu, chuyện này cô không có cách nào nói cho ba, dù sao lúc đó có rất nhiều người tử vong. Vì thế Tiểu Hoa lật xem rất nhiều sách, ở trong tiểu thuyết của cô cũng nhắc tới nhắc lui thật nhiều lần tai nạn sắp tới phía trước. Các loại phản ứng tự nhiên không bình thường, lúc đối mặt với tai nạn nên có thái độ và phương thức đối phó. Ngoại trừ hiện tại chuyện bệnh dịch ở ngoài thì Tiểu Hoa còn viết rất nhiều thiên tai bệnh dịch trước mặt, thái độ của mọi người cũng bởi vì chuyện bây giờ có vẻ tin tưởng, vừa đóng góp rất nhanh thì đăng ra.

Tiểu Hoa việc làm chiếm được mọi người tích cực hưởng ứng và khen ngợi, nhưng mà Tiểu Hoa cũng không có bởi vậy mà bắt đầu vui vẻ. Chuyện về sau sắp xảy ra làm cho Tiểu Hoa cảm thấy mình bất lực như vậy, Tiểu Hoa không có cách nào coi thường sinh mạng nhiều người như vậy cứ như thế biến mất. Cô hiện tại nếu nói là tất cả đều là vì tương lai có thể an tâm, nhưng mà Tiểu Hoa cũng biết năng lực của mình có hạn. Cho dù mình nói sự kiện kia ra thì lại có bao nhiêu người tin tưởng chứ? Chỉ sợ càng nhiều người sẽ cho rằng cô điên.

Cho dù không có cách nào thay đổi ít nhất về sau mình có thể giúp bọn họ nhỉ? Tiểu Hoa nghĩ như thế cũng là đang an ủi chính cô.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiến Hành Trong Ngọt Ngào

Editor: demcodon

Lúc bước vào bệnh dịch thì Cao Giang Cảnh ở bộ đội rất lo lắng, lo lắng cho Tiểu Hoa, lo lắng cho ông bà nội, nhưng mà mình là quân nhân phải phục tùng mệnh lệnh. Nhìn những chiến hữu có người nhà đi theo này trong lòng anh lại âm thầm, nghĩ rằng nếu như Tiểu Hoa cũng có thể theo quân thì thật là tốt bao nhiêu. Nhưng mà lại nghĩ đến thân thể của ba Giang thì Cao Giang Cảnh thở dài một hồi. Tiểu Hoa tuyệt đối sẽ không mặc kệ buông ba của cô xuống, nhưng mà mình cả ngày sống ở bộ đội một năm cũng trở về không được mấy lần, vẫn lo lắng có người thừa dịp mình không ở bên cạnh mà nhảy vào phá hư. Tiểu Hoa nếu nguyện ý thì lựa chọn của cô rất nhiều. Cho dù lại tin tưởng Tiểu Hoa nhưng trong lòng Cao Giang Cảnh vẫn là có thêm bất an, quân nhân hàng năm bốn mùa không ở nhà, không thể mang quan hệ đó làm mình luôn bất an.

Lúc bởi vì không cho phép ra vào nên Cao Giang Cảnh ngoại trừ dùng sức ép buộc với binh lính của mình ở ngoài thì thời gian rảnh rỗi dường như ngày ngày đều muốn gọi điện thoại hỏi tình hình trong nhà, hỏi tình hình nhà Tiểu Hoa. Mùa hè vừa qua bệnh dịch được khống chế thì Cao Giang Cảnh đến ngày nghỉ là vội vàng xin phép về nhà.

Cao Giang Cảnh đủ loại bất an, lúc nhìn thấy Tiểu Hoa trong nháy mắt đột nhiên bình tĩnh lại. Tiểu Hoa nhìn thấy anh lại là một dáng vẻ ngây ngốc thì cười tiến lên chủ động ôm lấy anh.

"Anh đã trở lại!" Tiểu Hoa vui ở trong lòng Cao Giang Cảnh cười nói.

Cao Giang Cảnh "ừ" một tiếng, gắt gao ôm cô có chút đau lòng nói: "Thật xin lỗi, thời gian vừa qua không có ở bên em."

"Ha ha!" Tiểu Hoa cười khẽ, hồi lâu mới nói: "Không có gì, anh cũng không phải cố ý."

Cao Giang Cảnh ôm người của mình trong lòng đột nhiên nói một câu ngay cả mình cũng thật không ngờ: "Chúng ta kết hôn đi!"

Tiểu Hoa sửng sốt, dường như thật không ngờ mình ở trong tình huống như thế được cầu hôn, trong lòng có chút khinh bỉ Cao Giang Cảnh không có tế bào lãng mạn, nhưng mà vẫn là không kiềm nén được vui vẻ.

Tiểu Hoa chậm chạp không có trả lời, ngay lúc Cao Giang Cảnh nghĩ đến cô muốn từ chối thì mới nghe cô lười biếng nói: "Không có hoa tươi..."

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt này, lại bĩu môi cười nói: "Cũng không có nhẫn... phỏng đoán là cầu hôn đơn giản nhất trên thế giới nhỉ?"

Cao Giang Cảnh vừa nghe xong thì lôi kéo Tiểu Hoa chạy đi, đi đến một cửa hàng bán hoa, để cho ông chủ cửa hàng bán hoa gói lại một bó hoa hồng lớn. Sau đó lại kéo Tiểu Hoa đến tiệm trang sức, nắm tay cô đến quầy bán nhẫn rồi hỏi Tiểu Hoa thích kiểu dáng gì.

Tiểu Hoa bị anh làm cho choáng váng chóng mặt, bây giờ mới hiểu được mặt đỏ lên, nhìn dáng vẻ anh nghiêm túc cúi đầu nói: "Anh chọn đi!"

Nếu không phải hiện tại đang ở bên ngoài thì Cao Giang Cảnh nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Tiểu Hoa đã sớm nhào tới hôn môi. Nhưng mà hiện tại ở nơi không thích hợp nên anh ho nhẹ một cái, sau đó nói với nhân viên bán hàng: "Tiệm này của các cô có kiểu nhẫn cưới gì mới không?"

Nhân viên bán hàng hỏi: "Anh có yêu cầu gì giá cả không?"

"Hờ... Muốn viên kim cương lớn một chút, đẹp mắt một chút..." Cao Giang Cảnh nhìn kỹ một chút, tất cả nhẫn ở trong mắt hắn kiểu dáng đều không khác nhau mấy, vì thế nhờ nhân viên bán hàng cho mình chút ý kiến.

Tiểu Hoa vừa nghe thì vội ngăn cản nói: "Không cần viên kim cương quá lớn, bình thường một chút là được."

"Kết hôn đương nhiên phải chọn nhẫn cưới tốt một chút, em đừng quan tâm, anh có tiền." Cao Giang Cảnh cho là Tiểu Hoa sợ mình không có tiền nên vội vàng nói cho cô biết.

Tiểu Hoa liếc mắt nhìn anh nói: "Em biết anh có tiền, nhưng mà về sau chỗ cần tiêu tiền rất nhiều. Không cần thiết mua loại đắt tiền như vậy, thật đó!" Sau đó mặc kệ ý kiến của anh mà nhìn vào nhẫn trong quầy chọn lựa một hồi, chỉ vào một chiếc nhẫn thoạt nhìn rất bình thường nói: "Lấy chiếc này ra cho tôi xem một chút."

Ngay cả Cao Giang Cảnh cũng cảm thấy quá mức đơn giản, vội vàng ngăn cản: "Chiếc này không được, quá đơn giản! Anh muốn mua cho em kiểu đẹp một chút."

Nhân viên bán hàng nhìn một hồi hai người ý kiến cũng không thống nhất. Sau đó cô chỉ vào một chiếc cũng là kiểu nhẫn bình thường, nhưng chính giữa có gắn một viên kim cương hỏi: "Chiếc này thì thế nào? Kiểu đơn giản, hào phóng, chính giữa cũng có gắn kim cương. Hơn nữa bên trong nhẫn còn có thể khắc tên lẫn nhau, năm nay rất thịnh hành loại này."

Tiểu Hoa vừa thấy có chút giống như chiếc nhẫn trong phim Hàn. Bất quá mình thích kiểu đơn giản cũng cảm thấy có thể mua. Nhưng khi Cao Giang Cảnh nhìn thấy cũng rất thích hỏi khắc chữ phải bao lâu, còn để cho nhân viên bán hàng mang vào tay cho Tiểu Hoa thử.

"Anh không cần thử hả?" Sau khi Tiểu Hoa thử xong thì Cao Giang Cảnh cho đi khắc tên, nhân viên bán hàng vội hỏi.

Cao Giang Cảnh sửng sốt, trên tay anh không thể mang nhẫn cho nên vốn không có lo lắng, nhìn dáng vẻ của nhân viên bán hàng nghi hoặc thì Tiểu Hoa cười giải thích nói: "Quân nhân bọn họ không cho phép mang trang sức."

Trước khi hỏi qua có thể mua một chiếc hay không Tiểu Hoa lại muốn mình trước tiên xem chiếc nhẫn của nam rồi mang vào cho Cao Giang Cảnh một chút, nói thật tay của Cao Giang Cảnh rất không thích hợp mang nhẫn. Tay anh không có bao nhiêu thịt nhưng mà các đốt ngón tay rất lớn, chiếc nhẫn thỉnh thoảng bị mắt kẹt mang không vào, thử rất nhiều lần nhưng đều không được Tiểu Hoa mới buông tha. Cuối cùng vẫn chỉ mua cho mình, bất quá Tiểu Hoa cũng không biết Cao Giang Cảnh để cho nhân viên bán hàng giúp anh khắc cái gì ở bên trong chiếc nhẫn, không đợi Tiểu Hoa xem thì trực tiếp mang nhẫn vào trên tay của cô không cho cô tháo xuống.

"Em là của anh rồi!" Sau khi mang nhẫn vào thì Cao Giang Cảnh đột nhiên nói.

Tiểu Hoa nhìn chiếc nhẫn trên tay không có quan tâm anh.

"Vừa rồi anh có hỏi qua, thời xưa cô gái là dựa vào cướp, sau khi cướp được về sau phải mang theo gông xiềng tỏ vẻ đó là của mình. Sau đó mới không ngừng thay đổi, đến bây giờ mang vào ngón áp út bàn tay trái, em cũng mang rồi thì bày tỏ em là của anh." Cao Giang Cảnh nghiêm túc giải thích.

Tiểu Hoa không thể không cười khỗ, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh và cô gái đó vừa rồi đang thảo luận chuyện này hả? Em còn tưởng rằng hai người nói chuyện gì chứ?"

"Còn cần cái gì nữa? Hoa tươi, nhẫn đều có..." Cao Giang Cảnh lôi kéo tay Tiểu Hoa lại hỏi.

Tiểu Hoa hết chỗ nói rồi, chuyện này còn cần phải hỏi sao? Không tiếng tức giận nói: "Các anh muốn kết hôn có phải làm báo cáo hay không?"

"Nộp rồi..." Cao Giang Cảnh thấp giọng nói.

Tiểu Hoa kinh ngạc, chuyện này làm từ khi nào mà mình lại không biết? Thì ra là có âm mưu à? Mình còn nghĩ rằng anh nhất thời kích động đột nhiên nghĩ đến chứ.

Cao Giang Cảnh nhìn thấy Tiểu Hoa không có lên tiếng vội vàng giải thích: "Lúc em tốt nghiệp thì đã nộp..."

"Cũng một năm rồi?" Tiểu Hoa ngạc nhiên hỏi, sau đó bất đắc dĩ nói: "Còn có cái gì đều nói hết đi?"

Cao Giang Cảnh nghe vậy cũng không có giấu giếm nói thẳng: "Có <giấy xác nhận đủ điều kiện kết hôn> cần em điền, vốn là đơn vị điền nhưng em làm nghề tác giả tự do cho nên tự mình điền, còn có ảnh chụp và kiểm tra sức khoẻ."

Tiểu Hoa cố ý hung hăng hỏi: "Cái gì cũng làm không tiếng động, có phải đã sớm chuẩn bị xong rồi hay không?"

"Con người của anh đặc biệt có mắt nhìn xa, từ khi bắt đầu thích em thì đã tính cưới em." Nhìn ra Tiểu Hoa là cố ý hỏi nên Cao Giang Cảnh cũng không thèm để ý thành thật thừa nhận.

Đối với lời nói đúng lý hợp tình của anh Tiểu Hoa ngược lại không có nghi ngờ gì, nhón chân lên hôn một cái ở trên mặt của anh nói: "Vất vả cho anh rồi!"

Cao Giang Cảnh kéo Tiểu Hoa ra rất nghiêm túc nói: "Ở bên ngoài đừng làm như vậy! Ảnh hưởng không tốt!" Nói xong không đợi Tiểu Hoa phản ứng lại thấp giọng nói: "Đi về tùy em muốn làm thế nào..."

Tiểu Hoa quay đầu nhìn anh, nhìn thấy lỗ tai của anh hơi đỏ lên cười trộm một cái. Thật ra thì Cao Giang Cảnh cũng không phải người hoàn mỹ nhất, anh không biết lãng mạn, cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt mà nói chuyện rất ngốc, nhưng mà Tiểu Hoa có thể cảm nhận được anh thật sự thích mình, đối với mình thật tâm thật ý. Tiểu Hoa cảm thấy Cao Giang Cảnh thật sự rất thích hợp với mình, hơn nữa anh đối xử với mình đã rất tốt. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghĩ rằng: ‘lần này mình hẳn là sẽ có được hạnh phúc nhỉ?’

Tiểu Hoa không nói gì làm cho Cao Giang Cảnh cho là cô mất hứng vì thái độ vừa rồi của mình, nên anh lôi kéo Tiểu Hoa bước nhanh đi đến một cái hẻm nhỏ. Tiểu Hoa dựa lưng vào tường, Cao Giang Cảnh đứng ở trước mặt của cô, hai tay khoát lên trên vai của hỏi: "Em mất hứng hả? Chuyện đó, anh không ý muốn dạy dỗ em, chỉ là có chút ngưng ngưng, bên ngoài nhiều người như vậy. Thật ra... thật ra thì... anh rất vui vẻ."

"Ha ha..." Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh Tiểu Hoa rốt cuộc không ngừng được cười, anh thật sự rất đáng yêu.

Biết Tiểu Hoa không có tức giận Cao Giang Cảnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nhìn cô bởi vì vui vẻ mà hai má ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời, còn có miệng khẽ nhếch và đôi môi đỏ mềm mại, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể cô thì Cao Giang Cảnh cúi đầu chặn miệng Tiểu Hoa lại, nuốt vào tiếng cười của cô, lưỡi cực nóng tùy ý càn quét ở trong khoan rãnh miệng của Tiểu Hoa, nụ hôn này so với lúc trước còn cuồng nhiệt hơn. Tiểu Hoa dưới sự cuồng nhiệt của Cao Giang Cảnh cũng tiến vào trạng thái, cô vươn cánh tay ôm lấy thắt lưng của anh rồi hôn lại. Kết quả đôi lấy Cao Giang Cảnh càng hôn sâu vào.

Sau khi kết thúc nụ hôn này thì Tiểu Hoa hơi xụi lơ mang sức nặng của mình đều giao cho trên người anh, liếm liếm môi có chút sưng đỏ nhỏ giọng oán giận nói: "Anh cũng không biết nhẹ một chút sao?"

Cao Giang Cảnh cúi đầu nâng lên gương mặt của cô cẩn thận nhìn nhìn, cũng có chút đau lòng nói: "Thật xin lỗi! Anh không khống chế được!"

"Quên đi! Đúng rồi, chuyện kết hôn kia em mặc kệ, dù sao anh là người muốn kết hôn, cho nên anh trở về tự nói cho mọi người biết." Tiểu Hoa bĩu môi nói.

"Dĩ nhiên, đây vốn là chuyện của anh." Cao Giang Cảnh lập tức trả lời.

Tiểu Hoa sau khi nhận được hứa hẹn thì lẳng lặng dựa vào trong lòng của anh, cảm nhận được ấm áp lúc này.

Đột nhiên Cao Giang Cảnh đẩy cô ra, sau đó không được tự nhiên nói: "Đi thôi!"

Lại làm sao vậy? Tiểu Hoa nhìn sang chung quanh không thấy có người nào. Cao Giang Cảnh nhìn thấy Tiểu Hoa hết nhìn đông tới nhìn tây mới nói: "Sau khi kết hôn tùy em muốn ôm như thế nào, bây giờ khả năng kiểm chế của anh cũng không phải là rất tốt."

Tiểu Hoa hiểu rõ, sau đó ánh mắt không tự chủ được dừng ở trên quần của anh. Cao Giang Cảnh có chút tức giận lôi kéo Tiểu Hoa đi nhanh về phía trước, Tiểu Hoa chạy chậm mới có thể theo bước chân của anh, một hồi lâu anh mới nói: "Trước khi kết hôn ánh mắt đừng tùy tiện nhìn như thế, sau khi kết hôn thì tùy ý em."

Tiểu Hoa im lặng, người này sao lại đột nhiên...

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nhận Giấy Chứng Nhận

Editor: demcodon

Khi đưa Tiểu Hoa về nhà ba Giang nhìn thấy trong tay Tiểu Hoa là bó hoa hồng và chiếc nhẫn thì trong lòng đã hiểu rõ nhưng mà cũng không có tỏ vẻ gì. Chẳng qua là giống như ngày thường kêu Cao Giang Cảnh ở lại ăn cơm chung rồi cùng anh tán gẫu về cuộc sống trong quân đội của anh. Cao Giang Cảnh vẫn nói không nhiều lắm nhưng khi nói chuyện với ba Giang không có một tia không kiên nhẫn, ba Giang hỏi gì anh cũng nghiêm túc trả lời. Tiểu Hoa ngồi yên ở một bên nói chuyện phiếm với tiểu Hồ, nghe tiểu Hồ kể về cuộc sống trung học phổ thông của nó. Tiểu Hồ năm nay đã 17 tuổi, vóc dáng còn cao hơn Tiểu Hoa gần một cái đầu. Mặc dù được Tiểu Hoa dạy kèm nhiều như vậy nhưng mà thành tích của nó cũng không phải tốt nhất, chẳng qua là cũng được loại khá. Nhưng dù sao cũng là trường học trọng điểm, muốn thi đậu vào đại học cũng không có vấn đề quá lớn, Tiểu Hoa cũng không có quá nhiều lo lắng.

“Chú Giang, cháu muốn kết hôn với Hiếu Hoa!” Tiểu Hoa mặc dù vẫn đang nói chuyện với tiểu Hồ nhưng lỗ tai vẫn không tự chủ được nghe động tĩnh bên Cao Giang Cảnh và ba Giang, rốt cục nghe anh nói ra Tiểu Hoa cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Ba Giang sửng sốt, nhưng mà ông bình thường không nhúng tay vào chuyện của Tiểu Hoa, chỉ là nghiêm túc hỏi: “Cháu có thể bảo đảm cả đời đối xử tốt với Tiểu Hoa chứ? Cả đời đối với con bé không xa lìa không rời bỏ?”

“Cháu có thể!” Cao Giang Cảnh rất khẳng định trả lời.

“Thân thể của Tiểu Hoa có chút phức tạp, nhưng mà cháu có thể bảo đảm vĩnh viễn không can thiệp vào bất kỳ cách làm nào của Tiểu Hoa?” Ba Giang lại hỏi.

Cao Giang Cảnh tiếp tục gật đầu nói: “Cháu có thể bảo đảm.”

“Chuyện của những người trẻ tuổi các cháu chú cũng quản không được, nhưng mà chú hy vọng cháu có thể nhớ kỹ lời hứa hẹn của cháu hôm nay, cùng con gái chú sống đến bạch đầu giai lão, vĩnh viễn chỉ có một người.” Lúc ba Giang nói những lời này hốc mắt đều có chút đỏ lên. Mặc dù trong lòng có chuẩn bị nhưng mà mang con gái của mình một tay nuôi lớn giao vào trong tay người khác vẫn là chịu không được.

Cao Giang Cảnh nhìn bộ dáng này của ba Giang thì trịnh trọng gật đầu một cái.

“Cả đời không được bắt nạt chị của em, không được ngăn cản chị của em về nhà, không được làm chuyện gì có lỗi với chị của em. Về sau tất cả mọi chuyện đều phải nghe chị em, không thể làm cho chị ấy tức giận, cũng không thể làm cho chị ấy đau lòng. Nếu không, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Tiểu Hồ cũng nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh còn chưa nói gì thêm thì Tiểu Hoa túm lỗ tai của tiểu Hồ nói: “Bộ dáng của chị em giống như người dễ bắt nạt hả?”

“Chị, chị... nhẹ một chút... em đang làm chỗ dựa cho chị, chị cũng không cần quấy rối như thế chứ!” Tiểu Hồ lôi kéo tay Tiểu Hoa úy khuất nói.

Tiểu Hoa vỗ vỗ vào hai má của nó cười nói: “Tiểu Hồ nhà chúng ta đã trưởng thành rồi, không tệ, có thể làm chỗ dựa cho chị! Ha ha! Yên tâm đi! Tin tưởng anh Cao của em, anh sẽ không bắt nạt chị.”

“Không sợ có chuyện, chỉ sợ chuyện bất thành linh sao?” Tiểu Hồ nhỏ giọng phản bác.

“Hử?” Tiểu Hoa nhìn nó.

Tiểu Hồ vội vàng nói: “Không có gì?” Xoay mặt lại nói với Cao Giang Cảnh: “Chuyện đó anh Cao, không, anh rể, anh xác định muốn kết hôn? Anh phải nhớ kỹ nếu đã quyết định thì không thể lùi bước!”

Tiểu Hoa đi lên đá một cái làm tiểu Hồ nhảy ra, nói tiếng đau rồi bỏ chạy về phòng.

“Cần ba làm cái gì không?” Tiểu Hoa sau khi tiễn Cao Giang Cảnh xong trở về thì ba Giang mở cửa rồi hỏi cô.

Tiểu Hoa đưa tay kéo cánh tay của ông làm nũng nói: “Cái gì cũng không cần làm, ba tự chăm sóc tốt cho mình là được. Về sau chờ giúp chúng con giữ đứa nhỏ, chăm sóc cháu thì tốt rồi.”

“Được, ba sẽ chờ đến ngày đó!” Ba Giang vuốt đầu con gái cười nói.

* * *

Động tác của Cao Giang Cảnh rất nhanh, vừa trở về thì nói cho người nhà biết chuyện mình tính kết hôn. Người nhà họ Cao vừa nghe thì vội vàng bắt đầu hành động.

Ngày hôm sau ông nội Cao, bà nội Cao và dì nhỏ của Cao Giang Cảnh là dì Lâm, 3 người lại đến cùng ba Giang bàn bạc đám cưới.

Tiểu Hoa nhìn bọn họ khí thế ngất trời thảo luận, ngược lại cảm thấy không có chuyện gì của mình nên ở một bên nhỏ giọng nói chuyện với Cao Giang Cảnh.

Thời gian của Cao Giang Cảnh không nhiều lắm, cho nên chỉ Tiểu Hoa điền xong giấy tờ thì kéo cô cùng nhau đi kiểm tra sức khoẻ trước khi về quân đội.

Nhà của ông nội Cao rất lớn, lại nói ba Cao thật sự cũng chia phòng ở. Trên danh nghĩa Tiểu Hoa cũng có phòng ở cho nên Tiểu Hoa ngăn cản bọn họ mua nhà, chỉ nói muốn ở chung một chỗ với người lớn, những thứ khác cũng không có yêu cầu gì.

Người nhà họ Cao nhìn thấy Tiểu Hoa tùy ý như vậy cảm thấy không thể bực đái cô, hơn nữa Tiểu Hoa cũng không có người lớn là phụ nữ, cho nên hiện tại Tiểu Hoa cũng theo Cao Giang Cảnh gọi dì Lâm là dì nhỏ nên bà cảm thấy trách nhiệm của mình lớn lao nặng nề. Bà trang hoàng phòng ở, mua quần áo đồ trang sức gì đó cho Tiểu Hoa vv... Cả người ý chí chiến đấu sục sôi, trên cơ bản cái gì cũng một mình ôm lấy mọi việc. Vì lây nhiệt tình của dì nhỏ nên Tiểu Hoa cũng từ từ có cảm giác làm cô dâu. Hôn lễ cuối cùng sau khi bàn bạc kết quả là tổng cộng tổ chức hai nơi, một nơi mời người nhà và bạn bè, một nơi ở trong quân đội.

Cao Giang Cảnh về quân đội thì giao giấy tờ chính xác của Tiểu Hoa, hơn nữa bắt đầu xin thời gian nghỉ kết hôn. Một loạt hành động cũng không có gì giấu giếm, cho nên mọi người bên cạnh đã biết hết.

“Tôi nói Giang Cảnh này! Cậu đầu tiên là thăng chức, bây giờ lại muốn lập gia đình, sự nghiệp và tình yêu đều thu hoạch được. Dù thế nào cũng phải tiếp đãi thật tốt những người bạn thân này là chúng tôi chứ!” Từ Thịnh Duệ ôm lấy bả vai Cao Giang Cảnh nói.

“Tiếp đãi như thế nào cậu nói đi?” Cao Giang Cảnh liếc mắt nhìn hắn, tâm tình rất tốt hỏi.

Cao Giang Cảnh sáng khoái như vậy Từ Thịnh Duệ hơi cảm thấy không quen, nhìn dáng vẻ đặc ý của hắn âm thầm quyết định trên hôn lễ nhất định

muốn chuốc say anh, làm cho anh không vào động phòng được.

* * *

“Tặng quà cưới cho Hiếu Hoa còn lại cũng đừng quan tâm.” Lý Đại Lộ nghe được Tiểu Hoa muốn kết hôn thì dặn dò Lý Hường Dương như thế.

Lý Hường Dương chua sót gật đầu một cái nói: “Đã biết.” Sau đó lại hỏi: “Có thông báo cho Minh Ngọc không?”

Lý Đại Lộ thở dài một hơi nói: “Thôi, Minh Ngọc ngay từ đầu đã rất thích Hiếu Hoa. Sau khi lại biết tất cả mọi chuyện bản thân đã cảm thấy rất xin lỗi Hiếu Hoa, mới vừa có chút bình tĩnh cũng đừng quấy rầy nó. Lại nói lúc này trường quân đội cũng không tiện xin nghỉ, cũng không biết ngày cưới.”

Lý Hường Dương hiển nhiên cũng nghĩ đến, con trai biết tất cả tình hình thực tế đều khinh bỉ mình và vợ, điều này làm cho bản thân từ trước đến nay thương vợ con cũng chịu không nổi. Căn bản không nghe được bất cứ chuyện gì về Hiếu Hoa thì mình đã làm một người chồng thất trách. Lúc này không thể lại đau lòng vì con bé... Mặc dù biết mình thật sự tìm có nhưng đối với ánh mắt xa lạ xa cách của Tiểu Hoa thì Lý Hường Dương không dám đối mặt. Cuối cùng cả đời mình ở trong lòng con bé chỉ là người xa lạ mà thôi.

* * *

Cao Giang Cảnh viết báo cáo kết hôn cũng đã rất lâu, cho nên tốc độ trên tổ chức phê chuẩn cực nhanh. Vừa nhận được phê chuẩn thì anh xin nghỉ phép gọi Tiểu Hoa ra kéo cô đến phòng đăng ký Hộ tịch.

Từ Ủy ban nhân nhân đi ra Cao Giang Cảnh kéo Tiểu Hoa cảm khái một câu: “Rốt cục có giấy chứng nhận rồi!”

“Có giấy chứng nhận thì có gì đặc biệt hơn người, hiện tại đối chứng nhận cũng rất dễ dàng!” Tiểu Hoa nhìn bộ dáng của anh phản bác nói.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Cao Giang Cảnh lớn tiếng nói xong thì lấy cả hai bản giấy chứng nhận kết hôn từ trong túi xách của Tiểu Hoa cất vào trong túi to của mình.

Tiểu Hoa nhìn hành vi cướp giật của anh nhún nhún vai, giữ chặt cánh tay của anh hỏi: “Chồng ơi, hôm nay anh mời em đi ăn cái gì nha?”

Một tiếng ‘chồng’ gọi Cao Giang Cảnh làm cho anh có chút lảng lảng, khóe miệng không khống chế được nhếch lên hỏi: “Em muốn ăn cái gì?” suy nghĩ một chút thì bổ thêm câu “Vợ...”

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn sau đó chỉ vào một nhà hàng cơm Tây nói: “Cái kia!”

Mặc dù bản thân mình không có hứng thú với cơm Tây nhưng mà lúc này Cao Giang Cảnh lại đồng ý một tiếng rồi lôi kéo Tiểu Hoa vào nhà hàng cơm Tây.

* * *

Đám cưới càng ngày càng gần nên Cao Giang Cảnh rút thời gian đi chụp hình cưới với Tiểu Hoa. Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa mặc đầm cưới màu trắng chậm rãi đi về phía mình bất giác tâm tình có chút thả lỏng, cũng không ngại bộ vest trói buộc ở trên người nhìn Tiểu Hoa chăm chăm không chớp mắt.

“Xinh đẹp không?” Tiểu Hoa đi đến trước mắt Cao Giang Cảnh vươn hai cánh tay ra cười hỏi.

“Đẹp lắm!” Cao Giang Cảnh gật đầu một cái, nhưng mà khi Tiểu Hoa xoay người trong nháy mắt nhìn thấy phần lưng Tiểu Hoa phơi da ra vẫn là

đen mặt nói: “Đổi đi!”

Tiểu Hoa vô tội mở to hai mắt nói: “Em rất thích mà! Vì sao phải đổi? Anh cũng không phải nói xinh đẹp ư?”

“Quá lộ, không được!” Cao Giang Cảnh cởi áo khoác ra khoác lên trên vai của cô rồi nói thẳng.

Tiểu Hoa mặc kệ ngồi ở trên ghế hỏi: “Anh xem một chút áo cưới bây giờ đi, chỗ đó không hề lộ. Không phải lộ đùi thì chính là lộ ngực, cái này của em đủ bảo thủ rồi không phải sao?”

“Dù sao quá lộ chính là không được, mặc kệ là lộ chỗ nào vẫn phải bảo thủ, chọn cái khác tốt hơn đi.” Cao Giang Cảnh an ủi cô.

Tiểu Hoa chớp mắt chỉ vào một bộ khác ở trên cúp ngực bó sát người phía dưới đuôi cá dài nói với Cao Giang Cảnh: “Em chỉ thích hai bộ này, anh chọn một cái đi!”

Cao Giang Cảnh vừa thấy sắc mặt càng khó coi, mặc dù bộ áo cưới kia cũng còn có thể chấp nhận nhưng mẫu chốt là vô cùng bó sát, chính là quá bó sát rồi, Cao Giang Cảnh vẫn là không đồng ý.

Cứ như vậy hai người tốn rất nhiều thời gian, Tiểu Hoa nhìn tính nhẫn nại của Cao Giang Cảnh dùng không tẻ lắm mới cố gắng đi đổi một bộ áo cưới cúp ngực. Mặc dù còn có chút bất mãn nhưng so với hai bộ trước thì Cao Giang Cảnh đối với bộ này vẫn có thể chấp nhận, chẳng qua là không dễ dàng gì cho chụp hết phía sau. Cao Giang Cảnh quanh co lòng vòng nhắc nhở Tiểu Hoa lúc cử hành hôn lễ đã là giữa tháng 10 thời tiết cũng sắp lạnh, tốt nhất lại mặc kèm thêm một cái áo khoác. Tiểu Hoa chỉ là cười mà không nói, nghĩ thầm: ‘ai nói lúc đám cưới em còn mặc bộ này thế?’

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hôn Lễ Hai Nơi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: demcodon

Hôn lễ ngày hôm đó mặc dù có Hạ Đồng khích lệ nhưng mà Tiểu Hoa vẫn là lo lắng đến Cao Giang Cảnh, hai người cuối cùng lại chọn một bộ áo cưới đuôi cá dài coi như kín. Hạ Đồng nhìn dáng vẻ của Tiểu Hoa hạnh phúc bĩu môi nói mình cũng muốn làm cô dâu. Tiểu Hoa chỉ vào Lý Hạo Nam ở bên ngoài đang bàn bạc với tiểu Hồ làm thế nào để làm khó chú rể ngăn không cho vào cửa, để cho Hạ Đồng mang những lời này nói cho hẳn biết.

Hạ Đồng liếc Tiểu Hoa một cái không để ý đến Tiểu Hoa trêu chọc. Bất quá lúc nhìn về phía Lý Hạo Nam cũng là vẻ mặt ngọt ngào, sau đó lặng lẽ ghé vào bên tai Tiểu Hoa nói: "Ít nhất lúc tổ kết hôn thì sẽ xem ngày lành, sẽ không để cho chú rể không có cách nào động phòng..."

Lỗi tai của Tiểu Hoa đổ lên, ngày kết hôn cũng không phải mình xem, chờ người lớn hai nhà chọn ngày tốt xong cô mới đột nhiên nghĩ đến phỏng đoán hai ngày kết hôn này thân thể mình lại không khoẻ, xoay người nhăn nhó sau khi nói cho Cao Giang Cảnh biết có khả năng này thì anh lại nói không sao. Tiểu Hoa cũng biết Cao Giang Cảnh bởi vì nếu không chọn ngày này thì phải buồn tối hai tuần nữa. Kết quả quả nhiên trước khi ngày đám cưới một ngày thì kinh nguyệt đến tìm.

Toàn bộ hôn lễ rất náo nhiệt nhưng mà bởi vì thân thể Tiểu Hoa hơi khó chịu nên gạt bỏ phần chút lực chú ý, cũng không lo lắng khẩn trương.

"Ông xã, người dẫn chương trình này thật dài dòng đó! Sao lại còn chưa chấm dứt?" Người dẫn chương trình ở trước mặt miệng lưỡi lưu loát chủ trì, Tiểu Hoa nhỏ giọng nói ở bên tai Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh vội hỏi: "Rất không thoải mái hả?"

Tiểu Hoa duy trì mỉm cười trên mặt thân nhiên gạt đầu một cái: "Có chút, bất quá còn có thể chịu đựng được!"

Cách Tiểu Hoa gần nhất chính là phụ dâu Hạ Đồng đều sắp muốn cười phun ra! May mà phụ rể một bên cũng không hiểu rõ lắm chuyện gì, nếu không Tiểu Hoa muốn tìm cái lỗ trên mặt đất chui vào.

"Xem em vì xinh đẹp mà chọn áo cưới mỏng như vậy, chịu khổ rồi phải không? Về sau phải chú ý nhiệt độ!" Cao Giang Cảnh nhân cơ hội dạy dỗ Tiểu Hoa, ngay từ đầu nhìn thấy áo cưới trên người Tiểu Hoa, lại nhìn thấy nhiều người như vậy nhìn cô thì trong lòng Cao Giang Cảnh còn có chút bất mãn, vợ của mình không có việc gì các người nhìn cái gì vậy?

"Cả đời chỉ có một lần như vậy, anh cũng không để cho em đẹp một chút sao, cũng không thể nào nói như thế chứ? Cần thận em hối hận!" Tiểu Hoa cảnh cáo anh nói.

"Em dám! Giấy kết hôn cũng đã nhận, những lời này thu lại đi!" Cao Giang Cảnh ở một bên nhỏ giọng trò chuyện với Tiểu Hoa ý đồ phân tán một chút lực chú ý của cô, chẳng qua là những lời từ miệng Tiểu Hoa làm cho anh có chút không thoải mái.

"Tuân mệnh, tuân mệnh, thu lại!" Tiểu Hoa nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của anh vội vàng nói.

Thật vất vả cử hành xong nghi thức Tiểu Hoa lại vội vàng thay quần áo đi ra bàn mời rượu. Chờ đến lúc rốt cục có thể nghỉ ngơi thì dường như nằm xụi lơ trên sofa trong phòng nghỉ. Người khác kết hôn nhìn rất hạnh phúc, sao mình kết hôn lại khó chịu như vậy chứ?

Tiểu Hoa đang cầm ly nước nóng Hạ Đồng vừa mang đến cho cô vừa thổi vừa uống, lại vừa hỏi Cao Giang Cảnh: "Làm bên quân đội có phải sẽ đơn giản một chút hay không vậy anh?"

"Hắn là như vậy!" Cao Giang Cảnh nhớ lại một chút hôn lễ mình đã từng tham gia gật đầu một cái.

Vậy là tốt rồi, gương mặt của Tiểu Hoa chậm rãi giãn ra.

Bởi vì không có mua nhà riêng mà ở chung nhà với ông nội bà nội, cho nên hai người lớn tuổi tri kỷ để lại nhà này cho hai đứa cháu rồi chuyển đến nhà con trai ở để cho bọn họ có một không gian yên tĩnh.

Cao Giang Cảnh rửa mặt xong nhìn vợ yêu trên giường thở dài một hơi thật mạnh, thật vất vả anh em của mình cũng không đến náo động phòng mà cô dâu lại... Nhưng không có biện pháp, cách chặn ôm Tiểu Hoa hỏi: "Còn đau không?"

"Không đau, ngày hôm qua có đau một chút, không có việc gì, em đã quen rồi!" Tiểu Hoa miễn cưỡng nói.

Cao Giang Cảnh nâng mặt của Tiểu Hoa lên hôn thật mạnh lên môi của cô, thật lâu mới mơ hồ không rõ nói: "Nhớ kỹ, em nợ anh một đêm động phòng, hai ngày sau cần phải bổ sung lại thật tốt cho anh đó!"

Tiểu Hoa cười cười, buổi sáng rất sớm đã thức dậy trang điểm, mệt mỏi một ngày không có trả lời của anh, ngáp một cái nhắm mắt lại nặng nề ngủ say sưa.

Cao Giang Cảnh nhìn gương mặt vợ yêu ngủ đáng yêu lại hôn xuống hai cái rồi cũng kéo một cái chăn qua ôm lấy Tiểu Hoa nhắm mắt lại, trước khi ngủ còn tự an ủi mình: ‘còn nhiều thời gian.’

* * *

Cứ như vậy chuyện động phòng Cao Giang Cảnh nhớ mong cho đến buổi tối Tiểu Hoa lại mặt mới có thể tiến hành.

Xác định Tiểu Hoa đã không có vấn đề gì ngày lại mặt hôm nay Cao Giang Cảnh vẫn tinh lực dư thừa, tính tình thật vất vả nhẫn nại đến khi Tiểu Hoa và ba Giang còn có tiểu Hồ tạm biệt, vừa ra khỏi cửa thì Tiểu Hoa còn chưa có phản ứng lại thì anh đã đón xe taxi trở về nhà.

Về nhà đến cửa nhà thì anh nôn nóng ôm lấy Tiểu Hoa đi vào phòng tân hôn của bọn họ. Tiểu Hoa bị ánh mắt của anh nhìn làm cho có chút sợ hãi dọa một chút, chân vừa chạm xuống đất thì đầu tiên là muốn tắm rửa, tắm xong sau đó lại là thúc giục anh đi tắm. Chờ anh sau khi chiến đấu tắm chưa đến 1 phút đi ra thì Tiểu Hoa còn đang cầm máy sấy chậm chạp sấy tóc.

Cao Giang Cảnh nhìn bộ dáng của cô quá chậm nên lấy máy sấy đi, một tay ôm lấy cô đặt lên trên giường dè lên.

Tiểu Hoa vội vàng vươn tay chống trong ngực của anh, ấp a ấp úng nói: "Chuyện đó... chuyện đó... ông xã, tóc còn chưa có sấy khô nữa? Em..."

Lời nói còn lại đã nói không nên lời, bởi vì bị anh chặn miệng lại...

Khi anh hôn xuống nóng bỏng thì Tiểu Hoa cuối cùng buông không chống cự, quân lính tan rã, không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, vươn tay ôm lấy anh...

Hôm nay Cao Giang Cảnh rốt cục hoàn thành chuyện mình đã nhớ mong lâu nay, Tiểu Hoa hoàn toàn thuộc về anh.

Ngày hôm sau Tiểu Hoa từ trong đau thắt lưng tỉnh lại thì cực kỳ khó chịu, bụng đau âm ỉ, trên người giống như bị vật nặng đè cảm thấy nặng trĩu, vừa mở mắt thì nhìn thấy trước ngực mình có một cánh tay màu đồng để ngang qua, hai chân cũng bị một cái đùi giam lại, dưới cổ giống như cũng có một cánh tay.

Tiểu Hoa nhìn tư thế thoải mái của người đàn ông này bên cạnh chỉ có thể cảm thán: ‘mình sao lại rơi vào tình huống như vậy, cũng may còn sống, thật không dễ dàng mà!’ Tinh tế nhìn gương mặt đang ngủ của Cao Giang Cảnh, Tiểu Hoa cẩn thận lấy cánh tay của anh ra, tiếp đến rút chân của mình ra. Lúc nhịn đau chuẩn bị cầm lấy quần áo để một bên thì sau lưng vươn ra hai cánh tay kéo cô lại trên giường!

"A ——" Tiểu Hoa kinh ngạc kêu lên, Tiểu Hoa nhìn đôi mắt đen láy của Cao Giang Cảnh bĩu môi không tiếng tức giận hỏi: "Có thể đứng dậy được chưa?"

"Bà xã!" Cao Giang Cảnh gọi rồi hôn lên miệng của cô, vùi đầu vào trong cổ của cô thì thầm: "Em là của anh!"

Tiểu Hoa ôm anh, vỗ vỗ lưng của anh nói: "Em là của anh, là của anh, bây giờ để cho em đứng lên được chứ?"

Hai người đều không biết mình không có mặc quần áo nên vừa cử động như vậy dấu hôn rậm rạp chằng chịt của Cao Giang Cảnh đập vào mặt.... Thật vất vả chờ khi Cao Giang Cảnh thỏa mãn bò khỏi giường thì Tiểu Hoa đã không còn một chút sức lực, tức hận nhìn tinh thần sáng láng của Cao Giang Cảnh rồi chỉ huy anh chuẩn bị nước tắm cho mình, chuẩn bị một chút thức ăn đã đến giờ cơm trưa.

Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa khó khăn cầm lấy đôi đũa chuẩn bị ăn cơm thì ở bên cạnh muốn giúp đỡ. Kết quả Tiểu Hoa không cần, Cao Giang

Cảnh sờ sờ mũi ngượng ngùng nói: "Chuyện đó... anh có chút thô lỗ rồi, em còn đau không?"

"Anh cứ nói đi?" Tiểu Hoa liếc mắt nhìn hẩn một cái, buông tha cho đôi đũa mà nâng chén cháo có chút mùi khét lên uống.

Tiểu Hoa uống xong hai chén cháo thì lại ngã đầu lên trên giường ngủ.

May mà Cao Giang Cảnh còn biết tiết chế, bởi vì sáng sớm hôm sau bọn họ còn phải chạy đến doanh trại quân đội của Cao Giang Cảnh mời mọi người ăn cơm.

* * *

Tiểu Hoa dậy thật sớm, nhìn dấu vết trên cổ qua một ngày còn chưa tan hết cầm lấy hộp phấn trên bàn hung hăng đánh lên, ý đồ che giấu một chút.

Tiểu Hoa mặc sườn xám màu đỏ thắm, mang theo quần áo đơn giản để tắm thay và đồ dùng rửa mặt. Sau khi chuẩn bị xong thì đi cùng Cao Giang Cảnh đến doanh trại quân đội của anh.

Trong lúc các chiến hữu hát quân ca không có gì lãng mạn thì Tiểu Hoa kéo Cao Giang Cảnh đi về phía căn tin dùng để làm nơi "lễ đường" kia. Lần hôn lễ này người dẫn chương trình hiển nhiên nói ngắn gọn hơn, nói hai câu thì tuyên bố tiệc cưới bắt đầu. Trong hôn lễ âm ỉ nhất chính là uống rượu, đây cũng không giống như buổi hôn lễ trước trước, có thể dùng ly rượu bắt đầu mời rượu, mọi người đều là uống thật sự.

Cao Giang Cảnh lấy ly rượu của Tiểu Hoa từ Từ Thịnh Duệ đưa cho nói: "Vợ tôi không uống được rượu, cậu đừng có dọa cô ấy."

"Được được được, chị dâu không thể uống anh uống thay cũng được, chúng tôi sẽ không để ý, các anh em, lên!" Từ Thịnh Duệ cũng không thèm để ý cười híp mắt nói.

Ngay sau đó một đám người tới ào ạt mời rượu làm cho Tiểu Hoa thầm nghĩ: ‘chẳng lẽ mình gả cho một người nghiện rượu?’ Bất quá Tiểu Hoa nhìn thấy mọi người đều khí thế ngẩng cao cũng không dám khuyên mà trốn ở một bên nhìn bọn họ cùng uống rượu.

"Hiếu Hoa, bị dọa hả?" Lâm Hạo Hiên đi đến trước mặt Tiểu Hoa nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Hoa cười gật đầu một cái nói: "Anh Hạo Hiên, chiến sĩ nơi này của các anh rất nhiệt tình!"

Lâm Hạo Hiên cười cao giọng nói: "Các anh em, chuốc say cậu ta, cho tên nhóc này đẹp mặt, chuốc say cậu ta để cho cậu ta không có sức lực động phòng."

"Đừng đừng đừng! Tốt xấu gì cũng chừa cho tôi chút khí lực chứ, tôi muốn đi vào động phòng chứ không thể bị mang vào được, như vậy rất mất mặt..." Cao Giang Cảnh vừa nghe thế vội vàng hô.

Mọi người cũng không nghe anh mà hét to đều cầm lấy ly rượu xông về phía anh... Bất quá dường như tử lượng của Cao Giang Cảnh cũng không tệ, cho nên lúc kết thúc tuy lão đảo nhưng vẫn còn có thể tự mình đi.

Đến dưới lầu ký túc xá thì có mấy chiến hữu quen thuộc lại kêu lên: "Doanh trưởng Cao, anh có phải ôm cô dâu vào động phòng hay không? Có thể ôm hay không? Nếu không thể thì anh em sẽ làm thay anh."

Cao Giang Cảnh đẩy hẳn ra một cái rồi ôm ngang lấy Tiểu Hoa nói: "Sức lực ôm vợ vẫn phải có, mấy người các cậu đừng nói nữa thì ngày mai sẽ thêm cơm cho các cậu!"

"Chuyện ngày mai thì ngày mai nói sau, bây giờ nên nói thì phải nói, nên nháo thì phải nháo... Các cậu nói có đúng không?" Từ Thịnh Duệ ở một bên cười nói.

Mọi người ồn ào cùng nhau đi theo Cao Giang Cảnh lên trên, bậc thang 3 tầng lầu Cao Giang Cảnh đi cũng không ổn, dọa cho Tiểu Hoa sợ tới mức vội ôm lấy cổ của anh, sợ rớt xuống chộc cho mọi người cười nhạo một trận.

Nháo động phòng rất kịch liệt, dù là Tiểu Hoa cũng bị buộc hôn Cao Giang Cảnh lại vài cái, càng đừng nói đến bọn họ ùn ùn đòi ăn cái gì kẹo cười, chuyện đi cầu độc mộc...

Thật vất vả Chính ủy nhìn thấy thời gian không còn sớm mới giúp đuổi bọn họ đi.

Chờ bọn họ đi rồi Tiểu Hoa vội vàng đi tắm, Cao Giang Cảnh qua loa dọn dẹp phòng một chút.

Cao Giang Cảnh đi tắm xong đi ra nhìn thấy Tiểu Hoa cũng lau tóc xong thì kéo cô qua đặt trên đùi của mình, hôn hai gò má của cô nói: "Lúc này anh có thể động phòng rồi phải không?"

"Cũng không phải là chưa làm qua, còn nhớ mong gì chứ?" Tiểu Hoa đỏ mặt nhẹ giọng trách mắng.

Cao Giang Cảnh ôm lấy cô vừa đi vừa nói chuyện: "Động phòng là 1 trong 4 niềm vui của cuộc sống, sao lại không thể nhớ được?"

Tiểu Hoa dấm nhẹ anh cười nói: "Cả đầu đều là những thứ này, anh cũng không biếc mắc cỡ à!"

Vừa mới nói xong đã bị Cao Giang Cảnh ném lên trên giường, Cao Giang Cảnh tháo khăn tắm quấn trên người một cái rồi nhào tới, vừa cắn vừa nói: "Vợ của mình còn mắc cỡ làm gì?"

Tiểu Hoa kéo chân một bên qua thương lượng với anh: "Ông xã, em lần đầu tiên tới nơi này anh chừa cho em chút mặt mũi được không? Em cũng

không muốn sáng mai không rời giường được!"

"Không có việc gì! Không ai dám nói em đâu, yên tâm đi!" Cao Giang Cảnh hơi khàn khàn nhỏ giọng nói ở bên tai cô.

Khi quần áo trên người đều bị cởi hết thì Tiểu Hoa biết đã không thể ngăn cản nên thẹn thùng nói: "Tắt đèn đi!"

"Tuân lệnh!" Cao Giang Cảnh cầm lấy một cây bút bi trên tủ đầu giường ném về cái nút đèn huỳnh quang, trong nháy mắt phòng tối đen. Cao Giang Cảnh lại mang lực chú ý đến trên người Tiểu Hoa...

Tập tin gởi kèm:

sườn xám đỏ.jpg

sườn xám đỏ.jpg [60.74 KiB | Đã xem 1939 lần]

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cuộc Sống Bình Thản Trong Quân Đội

Editor: demcodon

Hôm sau chờ lúc Tiểu Hoa tỉnh lại thì Cao Giang Cảnh đã về đơn vị, Tiểu Hoa xoa thắt lưng đau nhức không thôi rồi mặc quần áo vào run rẩy bước vào phòng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ. Sau khi rửa mặt xong thay bộ quần áo khác Tiểu Hoa mới chậm rãi đi thăm phòng của liên đội dành cho cô và Cao Giang Cảnh ở. Phòng không lớn có một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, còn có cái ban công. Trong phòng trang trí cũng rất đơn giản, phòng ngủ ngoại trừ bày cái giường cho hai người ra chính là một cái giá sách, một cái tủ quần áo lớn và một cái máy tính bàn, nhìn kỹ một chút còn có đường dây mạng. Trên giường bày đều là đệm chăn bội đội, vừa mở tủ quần áo ra thì nhìn thấy bên trong cũng chỉ có quần trang ngự trang của Cao Giang Cảnh và hai bộ quần áo hàng ngày cùng với các loại đệm chăn chờ giặt. Trong giá sách để một chút sách của Cao Giang Cảnh, phần lớn là có liên quan đến chuyện quân sự.

Phòng khách lớn hơn phòng ngủ một chút, chắc là nguyên nhân phòng bếp và phòng vệ sinh chiếm ít diện tích nhất. Trong phòng khách có một bộ ghế bằng gỗ, phía trước có cái bàn trà, đối diện có tivi và tủ để tivi. Đến gần phòng bếp có bày một cái bàn vuông ăn cơm, bên cạnh bàn trong góc tường có để 10 cái ghế xếp rất cao, bên cạnh bàn cũng để một cái ghế, trên bàn có một cái cặp lồng cơm đậy kín. Tiểu Hoa đến gần nhìn thì phát hiện bên cạnh có tờ giấy, phía trên có viết 'đây là bữa sáng của Tiểu Hoa', cô nhìn nhìn đồng hồ trên tường thì đã hơn 9 giờ. Tiểu Hoa mở cặp lồng cơm ra thì

nhìn thấy bên trong là chén cháo, mặc dù có chút nguội nhưng Tiểu Hoa vẫn ăn nó.

Sau khi ăn xong Tiểu Hoa cầm cặp lồng cơm không lại đi đến phòng bếp, phòng bếp ngược lại dọn dẹp không tề, nồi chén muông đĩa đều có, hơn nữa nhìn thấy đều là mới, thảo và tấm thớt, tủ lạnh đầy đủ mọi thứ. Tiểu Hoa rửa cặp lồng cơm xong lau khô tay ngồi ở trong phòng khách nhìn chăm chăm tất cả trước mắt ngẩn người.

Phòng mặc dù không lớn nhưng mà thứ nên có đều có, ngay cả máy tính, phòng bếp cũng chuẩn bị đầy đủ. Hiển nhiên xem ra ý của Cao Giang Cảnh là muốn để mình ở nơi này, chẳng qua là mình ở nhưng không yên lòng về tiểu Hồ và ba, cũng không biết một khi theo quân có thể tùy lúc rời đi hay không. Nếu có thể tùy lúc rời đi thì còn không sao cả, khoảng cách cũng không phải rất xa, cũng chỉ là vấn đề ngồi yên mấy giờ thôi, cách 2 – 3 ngày về thăm là được. Nếu như không thể thì mình kiên quyết sẽ không đồng ý ở lại chỗ này.

Sau khi suy nghĩ thông suốt Tiểu Hoa lại đi vào phòng ngủ xếp chăn đệm lại, nhìn ra bên ngoài thì thấy trên ban công lại có một máy giặt và cái thảo, thuận tiện muốn giặt chăn đệm nên lấy nó quăng vào máy giặt, đến lấy bột giặt và nước vào rồi bấm nút để cho nó bắt đầu tự giặt.

Ban công chỉ có một vòng lưới sắt ngăn chung quanh không cao, bên ngoài dãy nhà lầu còn có một loạt hàng cây to. Tiểu Hoa nhìn thấy một ít cành lá của cây to đã muốn đưa vào ban công không khỏi giật giật khoe miệng, cô dựa vào cửa nhỏ của phòng ngủ ngoài ban công suy nghĩ. Đây cũng quá thuận tiện cho kẻ trộm rồi, không đúng, nơi này cả ngày đều có người tuần tra, hơn nữa thảo trường huấn luyện cách chỗ này không xa. Tiểu Hoa không khỏi xấu hổ vì suy nghĩ của mình, sao mình lại có thể không tin những chiến sĩ đáng yêu đó chứ?

Giặc chặn đệm xong lấy nó ra phơi trên thanh sắt, Tiểu Hoa lấy bộ quần áo hôm qua mình mặc bỏ vào túi chuẩn bị lúc trở về thì thả tới tiệm giặt quần áo Vui Vẻ là có thể vĩnh viễn giữ được. Về phần quần áo của Cao Giang Cảnh không phải là một bộ quân trang sao, còn dày như vậy, cũng không biết bình thường anh xử lý như thế nào.

Không có chuyện gì làm Tiểu Hoa trở về phòng mở máy tính, vô tâm gõ chữ tùy ý xem.

...

"A ——" Tiểu Hoa đang mở nhạc nghe nên không có nghe thấy tiếng mở cửa, bị người ôm từ sau lưng lên làm cho kinh ngạc.

Tiểu Hoa vừa ngẩng đầu nhìn thấy Cao Giang Cảnh rồi liếc anh một cái, không tiếng tức giận hỏi: "Nhớ rõ mua tủ lạnh, sao lại không nhớ rõ mua thức ăn, mua gạo, mì, dầu, muối thế? Tất cả đều là bia, cẩn thận có bụng bia đấy!" Thật ra là lúc giữa trưa Tiểu Hoa chuẩn bị nấu cơm, đến phòng bếp mở tủ lạnh ra thì nhìn thấy bên trong chính tề một tủ đầy bia, trong tủ chứa đồ cũng trống rỗng.

"Cái đó là mọi người gửi...lạ nói em vừa tới anh cũng không tính cho em nấu cơm, chúng ta đi căn tin ăn." Cao Giang Cảnh vội vàng giải thích.

Nói như vậy cũng nghe được đi, Tiểu Hoa đẩy đẩy anh nói: "Vậy còn không buông em xuống, bây giờ là giữa trưa đấy?"

Cao Giang Cảnh ôm hôn cô một cái mới thả cô xuống dưới, giúp cô chỉnh lại quần áo mới dẫn cô đi đến căn tin quân đội. Dọc theo đường đi Cao Giang Cảnh đi ở phía trước hưng phấn nói cho Tiểu Hoa biết chỗ đó là thư viện, chỗ đó là câu lạc bộ, chỗ đó có quầy bán đồ vặt...

Tiểu Hoa nhìn dáng vẻ hưng trí bừng bừng của anh cảm thấy ngượng ngùng không dám quấy rầy anh, nhưng dù sao ánh mắt người chung quanh

nhìn mình rất kỳ quái. Cho nên Tiểu Hoa vẫn là vờ tay kéo anh: "Ông xã, sao mọi người lại đều nhìn chúng ta vậy?" Tiểu Hoa giả bộ vô tình phát hiện tò mò hỏi.

Cao Giang Cảnh lúc này mới chú ý tới chung quanh không ít người cố ý chậm bước chân nhìn bọn họ. Ánh mắt của Cao Giang Cảnh nhíu lại quét một vòng mới tốt một chút, dù vậy cũng có không ít người ra vẻ quen biết gọi cô là chị dâu rồi chị dâu. Tiểu Hoa căn bản không biết ai chỉ phải nâng khuôn mặt tươi cười gật đầu chào hỏi.

"Đừng để ý đến bọn họ, dù sao em cũng không biết!" Cao Giang Cảnh thấp giọng nói.

Tiểu Hoa cứng người tỏ vẻ bất động, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: "Như vậy rất không lễ phép đấy?"

Cao Giang Cảnh không có nói gì nữa, có điều rõ ràng là bước chân nhanh hơn. Tiểu Hoa cũng chỉ đành đuổi theo anh. Trong quân doanh không được nắm tay cho nên Tiểu Hoa giống như cô vợ nhỏ đi theo phía sau Cao Giang Cảnh. Tiểu Hoa lơ đãng hung hăng liếc hai mắt nghĩ thầm: 'đi nhanh như vậy làm gì? Giống như là đang chạy bước nhỏ vậy, cũng không biết thương hương tiếc ngọc một chút nữa.'

Đến căn tin, Cao Giang Cảnh trực tiếp dẫn Tiểu Hoa từ cầu thang đi lên lầu hai.

Lúc này có người quan hệ tốt với Cao Giang Cảnh đã lấy cơm giúp bọn họ xong. Tiểu Hoa đi theo Cao Giang Cảnh ngồi xuống, vốn đã biết đám người Từ Thịnh Duệ muốn chào hỏi nhưng lại nghe Cao Giang Cảnh giới thiệu là người không biết.

"Chị dâu, thấy chỗ này của chúng tôi thế nào?" Chào hỏi xong Từ Thịnh Duệ cười hỏi.

Tiểu Hoa cũng cười nói: "Không tệ! Chỉ là thiếu người thân một chút..."

"Chị dâu, chuyện này chị cũng không biết chứ trong đây có mấy đứa nhỏ đến trường ở trong thành phố, các chị dâu đều đi chăm sóc bọn nó, còn có vợ của Chính ủy Triệu sinh con, có mấy người đi bệnh viện thăm, còn có đi làm ở bên ngoài cuối tuần mới tới được..." Sau khi Cao Giang Cảnh lên chức Doanh trưởng thì Trương Kiến được đề bạt lên chức Đại đội trưởng vội vàng giải thích cho Tiểu Hoa biết.

Tiểu Hoa có chút nghi ngờ hỏi: "Chỗ này của các cậu đi ra ngoài dễ dàng hay không?"

"Dễ dàng! Sao lại không dễ chứ, mỗi ngày đều có xe đi vào trong thành phố làm việc, cùng đi theo là được! Lúc trở về gọi điện thoại để cho bọn họ thuận tiện chở về là được, rất dễ dàng!" Từ Thịnh Duệ nói tiếp theo.

"Người ta còn làm việc mà! Như vậy không quấy rầy hả?" Tiểu Hoa lại hỏi.

Cao Giang Cảnh gắp cho Tiểu Hoa một miếng bông cải xanh cô thích rồi nói: "Đều có cố định thời gian, chỉ cần không vượt quá khoản thời gian kia sẽ không sao!"

Tiểu Hoa hiểu rõ gật đầu một cái cười cười với anh, cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

* * *

Buổi chiều Cao Giang Cảnh không có việc gì, vì thế sau khi nói cho mọi người biết một tiếng thì dẫn Tiểu Hoa đi tham quan quân trại. Tiểu Hoa nhìn các chiến sĩ trong thao trường khí thế ngất trời đang huấn luyện cũng cảm thấy rất kích tình. Cao Giang Cảnh còn dẫn Tiểu Hoa ngồi trên xe tăng, Tiểu Hoa chưa bao giờ say xe, không say máy bay, cũng không say tàu mà lần đầu tiên biết choáng váng là mùi vị gì, cô choáng váng vì xe tăng.

Từ trên xe tăng xuống, Tiểu Hoa phải nhờ Cao Giang Cảnh đỡ mới có thể miễn cưỡng đứng vững, mặt trắng bệch nói: "Không đi lòng vòng nữa, trở về nghỉ một lát."

Cao Giang Cảnh lúc này mới trong tiếng cười của mọi người đỡ Tiểu Hoa về phòng. Nghỉ ngơi xong Tiểu Hoa nhìn thời gian còn sớm, sau khi hỏi qua Cao Giang Cảnh thì kêu anh lái xe chở mình đi mua vài thứ về. Trong nhà trống rỗng, tuy nói phòng bếp coi như tương đối đầy đủ nhưng mà ngay cả đôi đũa cũng không có chứ đừng nói đến những thứ khác.

Cao Giang Cảnh cũng biết mình chuẩn bị không đủ, không nói hai lời đã kêu tài xế chở bọn họ đi mua.

"Sao anh lại không lái xe?" Lúc Cao Giang Cảnh gọi điện thoại thì Tiểu Hoa tò mò hỏi.

Cao Giang Cảnh nhìn cô nói: "Đồng chí Giang Hiếu Hoa, ý thức an toàn của em chưa đủ, quan tâm chồng mình chưa đủ, cần phải tăng cường! Buổi trưa không phải anh uống rượu hay sao?"

Tiểu Hoa "phụt" cười nói: "Đây là em sai, em thừa nhận! Xin bày tỏ xin lỗi với đồng chí Cao Giang Cảnh và bảo đảm về sau sẽ tăng cường về hai phương diện này."

Tiểu Hoa nói xong hai người đối mặt cùng cười, lúc này mới đi vào cửa.

Đến siêu thị, Tiểu Hoa chỉ huy Cao Giang Cảnh đẩy hai chiếc xe còn cô đi trước lấy đồ dùng hằng ngày để vào, mua muống, dưa, chén, và mấy hộp gia vị vv... Lại đi mua chăn đệm khăn trải giường mới, còn có khung hình, khăn trải bàn vv... và gạo, mì, dầu, muối, gia vị vv...

Cuối cùng hai chiếc xe đẩy cũng không còn chỗ, Tiểu Hoa lại đi đẩy một cái nữa. Cũng may xe đẩy có thể đẩy ra cửa tài xế mới có thể giúp bọn họ mang đồ vào trong xe.

"Chị dâu đây là tính ở lâu hả?" Tài xế cười hỏi. Tài xế họ Trương, mọi người đều gọi hắn là tiểu Trương. Tiểu Hoa cũng theo Cao Giang Cảnh cùng gọi hắn là tiểu Trương.

Tiểu Hoa nói: "Có cơ hội thì thường xuyên đến đây, chẳng qua là mua sẵn để trong nhà, như vậy tùy lúc tới đây cũng tiện hơn."

"Đúng vậy! Bất quá lần sau chị tới không cần mua mấy thứ như rau dưa, thịt. Phòng bếp mỗi ngày đều có mua đồ tươi mới về, chị muốn mua gì thì liệt kê ra trước một ngày đưa cho bọn họ, bọn họ sẽ giúp chị mua về." Tiểu Trương đề nghị với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vừa nghe vội vàng nói: "Cám ơn nha! Vừa hay, rất nhiều chuyện tôi cũng không biết!" demcodon-

"Không có gì! Chị dâu cùng mấy chị dâu chung ký túc xá trao đổi một chút là tốt thôi! Trên cơ bản không có chuyện gì! Quân đội của bọn em cũng không phải vùng núi xa xôi gì, cho nên còn rất dễ dàng." Tiểu Trương trả lời.

Tiểu Hoa gật đầu một cái bày tỏ đồng ý.

* * *

Về đến phòng, Cao Giang Cảnh đặt Tiểu Hoa ở trên sofa chủ động thu dọn. Tiểu Hoa hơi mệt nhìn anh thu dọn đồ đạc, quét nhà, lôi kéo, lau bụi vv... Có phải nên khen ngợi cổ vũ anh hay không, kết quả anh làm việc càng hăng say. Thậm chí còn đem đồng chần buổi sáng Tiểu Hoa mang giặt giặt lại một chút.

Tiểu Hoa sững sốt, có chút khó tin hỏi: "Ông xã, về sau em cũng phải gấp chăn vuông góc như vậy hả?"

Cao Giang Cảnh vừa nhìn cũng có chút ngốc, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói: "Không sao, cái đó về sau để anh gấp chần cho."

"Nhưng mà em thức dậy trễ hơn anh." Tiểu Hoa hỏi.

"Không sao, để anh về gấp là được!" Cao Giang Cảnh cam kết.

Tiểu Hoa liếc mắt xem thường nói: "Vạn nhất có người vào phòng không phải là chê cười chết em sao? Mặc dù em gấp không được vuông góc như các anh nhưng mà em còn có thể gấp chỉnh tề, không gấp chần còn nghĩ ra dáng vẻ gì nữa?" Tiểu Hoa nhìn đồng hồ phía sau tivi nói: "Anh dọn dẹp trước, em đi nấu cơm."

"Anh đi căn tin lấy là được, đừng nấu vất vả." Cao Giang Cảnh ngăn cản nói.

Tiểu Hoa khoát khoát tay nói: "Không có việc gì, nấu chút cháo làm hai món ăn là được, anh đi mua bánh bao đi! Em sợ anh uống cháo không đủ no."

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái đi ra ngoài.

Tiểu Hoa rất nhanh thu dọn xong phòng bếp, đây là bữa cơm gia đình đầu tiên cô lấy gạo nấu.

Bởi vì hiểu rõ lượng cơm ăn của Cao Giang Cảnh cho nên Cao Giang Cảnh rất nể tình quét sạch tất cả thức ăn, cũng chủ động gánh vác chuyện rửa chén. Hai người ở trên sofa ôm nhau cùng xem tivi, trò chuyện trong ngày, tắm rửa xong Cao Giang Cảnh ôm Tiểu Hoa nghỉ ngơi sớm.

Bởi vì ra vào coi như thuận tiện nên Tiểu Hoa bắt đầu cuộc sống chạy đến 3 chỗ là quân đội, nhà ba, nhà chồng. Trên cơ bản ở quân đội đến thứ 6 rồi chạy về Bắc Kinh, thăm xong ông bà nội lại đi thăm ba mẹ chồng. Cao Giang Cảnh có thời gian cũng sẽ ở bên cô, không có thời gian thì Tiểu Hoa

ở một mình. Đối với chuyện này không phải rất mệt nhọc vì bên ba khắp nơi, ngược lại Tiểu Hoa cảm thấy mình còn có thể thích ứng rất tốt.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Vợ Lính Giúp Đỡ Lẫn Nhau

Editor: demcodon

Sau đám cưới cuộc sống hạnh phúc bình thản như vậy Tiểu Hoa rất vừa lòng, mặc dù chạy tới chạy lui có chút bận rộn.

"Cốc cốc cốc..." Tiểu Hoa đang ngồi ở trước mặt máy tính gõ chữ muốn chia bản thảo nộp cho tòa soạn tạp chí thì lúc này truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

"Ai vậy?" Tiểu Hoa bởi vì tính chất của công việc nên ngồi ở trong phòng, ngoại trừ buổi sáng đi ra ngoài chạy hai vòng rèn luyện sức khỏe còn lại chỉ là ở phòng nấu cơm, gõ chữ, luyện yoga một chút v.v... Mà Cao Giang Cảnh trên cơ bản đều dùng chìa khóa mở cửa nên Tiểu Hoa rất ít tiếp xúc với người khác, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được có người gõ cửa.

Vừa mở cửa ra thì nhìn thấy một phụ nữ trung niên đang đứng trước cửa với vẻ mặt rất là lo lắng, hơn nữa hơi co quắp.

"Chào dì, xin hỏi dì tìm ai?" Tiểu Hoa tò mò hỏi.

Phụ nữ này vội vàng lôi kéo tay Tiểu Hoa nói: "Chuyện đó, cháu là vợ của Doanh trưởng Cao phải không?"

Tiểu Hoa gật đầu một cái.

Phụ nữ căn cứ môi mới nhanh chóng nói: "Tôi cũng là vợ quân nhân, chuyện đó... đứa bé nhà Chính ủy Triệu vừa sinh không lâu bị bệnh muốn

đưa đi bệnh viện khám nhưng không đủ tiền. Lúc gọi điện thoại thông báo thì Chính ủy Triệu không có ở đây, là Doanh trưởng Cao nhận điện thoại, cậu ấy nói..."

Tiểu Hoa vừa nghe thế này không đợi bà nói xong cũng biết có ý gì, vội vàng lên tiếng nói: "Đã biết, cháu đi lấy thẻ rút tiền." Cô bỏ chạy vào phòng mở ví ra lấy thẻ rút tiền đi ra lại cầm thêm tờ giấy ghi mật mã lấy nó giao cho phụ nữ kia, sau đó lại hỏi: "Cháu còn có thể giúp gì không?"

"Cùng đi đến bệnh viện. Có làm trễ nải công việc của cháu không?" Phụ nữ hỏi.

Tiểu Hoa lắc đầu, quay người lại vội vàng cầm túi, áo khoác và chìa khóa đi theo phụ nữ đó cùng nhau chạy xuống lầu.

-Dưới lầu có một cô gái hơi mập mạp ôm đứa nhỏ ở trên xe lo lắng chờ. Tiểu Hoa lên xe lấy tay sờ sờ trán của đứa bé rất nóng, lại thấy môi có chút tím tái thăm nghĩ không tốt, phỏng đoán là tim có vấn đề, hơn nữa đứa bé còn phát sốt. Vợ vàng kêu tài xế chạy nhanh một chút.

Phụ nữ ngồi ở hàng trước tò mò hỏi: "Cháu biết y thuật?"

Tiểu Hoa nói: "Học Trung y 2 năm." Sau đó nói với mẹ của đứa bé: "Chị à, tim đứa bé không tốt lắm có phải không?"

"Ừ! Bác sĩ nói là bệnh tim bẩm sinh, chỉ cần chú ý không để cảm lạnh là được, nhưng mà..." Cô gái kia lại sốt ruột đến độ chảy nước mắt.

"Ôm đứa bé nữa nhỏ ngồi dậy, đầu hơi ngửa ra sau để cho nó hô hấp giữ thông suốt. Tiểu Trương, cậu mở nhiệt độ thoải mái một chút! Trực tiếp đi đến bệnh viện An Trinh Bắc Kinh, nơi đó chuyên trị bệnh này." Tiểu Hoa sau khi dặn dò xong bắt đầu lấy điện thoại gọi hỏi thăm bác sĩ bệnh viện An Trinh. Sau khi hỏi thì kể tình huống của đứa bé cho bác sĩ biết.

Đối phương sau khi nhận được điện thoại rất là phụ trách hỏi thăm tất cả tình trạng sau đó dặn người nhà không cần gấp, bọn họ sẽ nhanh chóng sắp xếp nhập viện cho đứa bé.

"Chị à, chị cũng đừng nóng vội, trước đó chị nói đứa bé cũng không cần giải phẫu, nói vậy không có vấn đề gì quá lớn, chị nóng vội thành bộ dáng này làm sao còn có thể chăm sóc đứa bé được chứ?" Sau khi sắp xếp xong tất cả Tiểu Hoa nhìn dáng vẻ mẹ đứa bé lo lắng thì an ủi.

Phụ nữ ngồi hàng trước cũng vội vàng nói: "Đúng vậy đúng vậy, tiểu Từ à! Nghe lời tiểu Giang nói đi, đúng vậy! Chồng dì cũng nói cho dì biết, tiểu Giang là sinh viên tài giỏi nhất Bắc Đại, hiểu biết rất nhiều thứ!"

"Cám ơn, cám ơn... Nếu như không có mọi người giúp đỡ thì cháu có cũng không biết nên làm gì bây giờ?" Cô gái gọi là tiểu Từ này trải qua an ủi cảm xúc cũng tốt hơn một chút, vội vàng nói cám ơn mọi người.

Tiểu Hoa vội vàng nói: "Không có gì, đều là hàng xóm với nhau, không cần phải khách sáo như thế chứ?"

Cứ như vậy khoảng chừng một tiếng mới đến, vừa đến bệnh viện đã có bác sĩ hiểu rõ tình hình ra đón đứa bé, chụp đường khí lên mặt cho đứa bé rồi đẩy đi vào. Nhìn đứa bé vào phòng kiểm tra tâm tình của Tiểu Hoa mới từ từ bình tĩnh lại.

Một y tá đi tới nói với các cô: "Các cô người nào đi làm thủ tục nhập viện một chút?"

Người phụ nữ trung niên để cho Tiểu Hoa gọi mình là dì Lưu lấy thẻ rút tiền trước đó Tiểu Hoa đưa cho từ trong túi ra. Tiểu Hoa nhìn một chút nhận thẻ, hỏi mẹ đứa bé là chị Từ một ít thông tin cơ bản rồi một mình đi theo y tá đóng tiền viện phí.

Chờ lúc Tiểu Hoa trở về thì kiểm tra còn chưa có kết thúc, đợi một lát bác sĩ đi ra nói với các cô: "Cũng may đưa vào cũng tương đối kịp lúc. Bây giờ chúng tôi chủ yếu trị cảm lạnh phát sốt cho đứa bé trước. Bất quá, chờ cảm lạnh của đứa bé hết vẫn là nhanh chóng làm giải phẫu thôi, đứa bé dưới 1 tuổi giải phẫu thành công tương đối cao, tỷ số chữa khỏi cũng cao. Mọi người suy nghĩ một chút, giải phẫu này càng sớm càng tốt."

"Không thành vấn đề, bác sĩ xem làm thế nào tốt nhất cho đứa bé thì cứ làm, chúng tôi không có ý kiến!" Tiểu Hoa sau khi nghe xong nhìn thấy hai người không nói gì thì trực tiếp trả lời.

Chị Từ sững sốt một chút hỏi: "Giải phẫu cần bao nhiêu tiền?"

"Chi phí giải phẫu đại khái cần chuẩn bị khoản 3 - 4 vạn!" Bác sĩ trả lời.

Chị Từ do dự một chút, thấp giọng nói: "Chúng tôi cần suy nghĩ một chút..."

"Suy nghĩ cái gì? Chữa bệnh cho đứa bé quan trọng hơn, còn thiếu bao nhiêu dì về nhà lấy một ít cho cháu mượn, mọi người còn muốn gom góp một chút đấy, đứa bé quan trọng hơn." Dì Lưu nhíu mày một cái nói.

Tiểu Hoa cũng vội vàng nói: "Đúng vậy đó! Chị Từ, dì Lưu nói rất đúng, đứa bé quan trọng hơn, chuyện tiền chị không cần phải lo lắng."

"Cám ơn mọi người, tiền này tính là cháu mượn, cháu sẽ nói anh Khâu viết giấy nợ cho mọi người!" Chị Từ lau lau nước mắt nói cảm kích.

"Viết giấy nợ gì chứ? Không có việc gì, bệnh đứa bé tốt hơn rồi nói sau!" Tiểu Hoa không thèm để ý cô, sau khi nói xong nhìn dì Lưu nháy nháy mắt với bà còn nói: "Dì cũng nói cháu là sinh viên tài giỏi nhất, cho nên chuyện tốt này để cho cháu làm đi, cũng đừng tranh giành với cháu đó?"

Dì Lưu cười một cái nói: "Nói vậy vợ chồng son các cháu vừa kết hôn ở trên cũng dư dả, dì cũng không giành làm gì, để cho cháu làm một chuyện tốt này."

Tiểu Hoa nghe xong hỏi bác sĩ, cần thiết nhất là đi đóng thêm chi phí phẫu thuật cho đứa bé, phí năm viện để sau lại đi đóng một lần nữa. Dì Lưu nhìn tạm thời không có chuyện gì nên chủ động yêu cầu cùng tàu xế tiểu Trương đi về giúp lấy những đồ đạc cần thiết để năm viện.

Nhìn chị Từ vẫn chưa có khôi phục thân thể nên Tiểu Hoa chạy trước chạy sau giúp đỡ dàn xếp cho đứa bé, nhìn đứa bé đưa vào phòng bệnh chích thuốc hạ sốt mới coi là yên lòng. Sắp đến giờ cơm Tiểu Hoa lại đi giúp mua đồ ăn, hiện tại không những chăm sóc cho đứa bé mà còn phải chăm sóc tốt cho mẹ đứa bé.

Chờ lúc bọn người Cao Giang Cảnh và Chính ủy Triệu đến đã là buổi tối, đứa bé cũng hết sốt.

Chính ủy Triệu nghe kể tất cả chuyện con và vợ đã được dàn xếp xong thì hốc mắt cũng hơi đỏ lên lôi kéo tay Cao Giang Cảnh nói: "Cám ơn, thật sự là cám ơn mọi người!"

"Chuyện này thì có gì? Thuận tay giúp đỡ mà thôi, không có việc gì!" Cao Giang Cảnh vỗ vỗ vào bả vai của hấn nói.

Tiểu Hoa cũng cười nói: "Đúng vậy, chuyện này không có gì, bất quá đêm nay người ta chỉ cho có một người ở lại, em đưa chị dâu về nhà anh ở lại một mình được không?"

Chính ủy Triệu gật đầu một cái đồng ý, hấn cũng rất lo lắng cho thân thể của vợ. Vốn là chị Từ không muốn đi nhưng mà cuối cùng Chính ủy Triệu vẫn là làm công tác cho vợ thông suốt.

Cao Giang Cảnh sáng mai còn có việc nên Tiểu Hoa để cho anh đi về. Sau khi gọi điện thoại cho ba Giang kể một chút chuyện thì mang theo chị Từ về nhà.

* * *

Buổi tối sau khi trở về lại an ủi lo lắng cho chị Từ một hồi Tiểu Hoa mới tiến vào giấc mộng. Ba giờ sáng, thật sớm dậy nấu canh cá trích dành cho phụ nữ cho con bú để chị Từ uống rồi mới đóng gói phần bữa sáng cho cô mang vào bệnh viện.

Tình trạng của đứa bé cũng không tệ lắm cho nên Chính ủy Triệu mặc dù nhìn mệt chết nhưng vẻ mặt có chút thoải mái, uống cháo rồi cười nói với Tiểu Hoa: "Đã sớm nghe nói Giang Cảnh tìm được cô vợ khéo tay, nấu cơm là tuyệt nhất, hôm nay có thể nếm được rồi!"

Tiểu Hoa xem đứa bé xong hơi ngỡ ngàng nói: "Cái gì chứ? Làm gì có tốt như anh nói vậy? Anh khen ở đây làm em cảm thấy ngỡ ngàng."

Chị Từ trải qua buổi chiều và buổi tối ngày hôm qua ở chung với Tiểu Hoa đã có chút hiểu biết về Tiểu Hoa, đứa bé không có việc gì cũng có tâm tình trêu Tiểu Hoa: "Lúc trước chị nhìn thấy em ở trong phòng không ra khỏi cửa nên bọn chị cũng không dám quấy rầy em, sợ em trẻ tuổi không muốn ở chung, ai biết vừa tiếp xúc mới phát hiện em tốt như vậy, trách không được lúc trước mặt Giang Cảnh luôn nghiêm nghị nhưng bây giờ khuôn mặt lại tươi cười nhiều như thế!"

Mặt Tiểu Hoa đỏ lên nói: "Hai vị sao lại cứ lấy em ra nói chuyện như thế?"

Chính ủy Triệu uống cháo xong lại ăn bánh bao, sau khi mang cặp lồng cơm rửa sạch trở về nhìn Tiểu Hoa nói: "Giang Cảnh thật có phúc khi cưới được cô vợ như em. Trách không được mọi người vừa hỏi đến em thì vẻ mặt của hắn mềm mại hơn trước kia."

"Lúc anh vừa mới kết hôn, nói đến chị Từ cũng không phải cả ngày vui tươi hớn hở à?" Tiểu Hoa nghịch ngợm hỏi lại.

Chị Từ nhéo nhéo mặt của Tiểu Hoa cười nói: "Em đó! Cũng thật nghịch ngợm! Lúc đó bọn chị làm sao có thể biết em ở chung không tốt chứ?"

"Còn không phải Giang Cảnh nộp báo cáo kết hôn đã hơn một năm nhưng còn không có thấy động tĩnh, cho nên mọi người mới hiểu lầm?" Chính ủy Triệu ngẫm lại trả lời.

"Nói một chút chuyện gì xảy ra đi?" Chị Từ chọc chọc hỏi.

Tiểu Hoa ngượng ngùng nói: "Chuyện này em thật không biết, anh chị vẫn là hỏi ảnh đi?"

Lại trò chuyện một lát điện thoại của Chính ủy Triệu vang lên thông báo hẳn trở về họp. Dường như bọn họ gần đây có buổi diễn tập, Cao Giang Cảnh một ngày cũng bận rộn không ngừng được nên Tiểu Hoa gánh vác chuyện chăm sóc đứa bé và chị Từ. Mặc dù còn có dì Lưu chạy tới giúp một tay nhưng mà mỗi ngày nấu cơm cho các cô, giúp đỡ chạy đi lại một chút, một ngày cũng rất bận.

Cứ như vậy chờ đứa bé kiểm tra các hạng mục của triệu chứng bệnh đều đạt được thời cơ giải phẫu tốt nhất mới bị đưa vào phòng giải phẫu. Khi giải phẫu kéo dài gần 5 tiếng, Tiểu Hoa chờ rất nóng ruột, đồng thời còn phải ở bên cạnh an ủi dì Lưu, bà còn lo lắng sốt ruột hơn cả chị Từ, nhìn lúc chị Từ ký tên tay run rẩy không thể cầm bút, tinh thần của Tiểu Hoa cũng buộc rất chặt chẽ.

May mà giải phẫu rất thành công, 3 cô gái mới xụi lơ ở trên ghế bên ngoài phòng mổ. Chờ lúc đứa bé khỏi hẳn xuất viện thì Tiểu Hoa mới coi là rảnh rỗi lại. Bất quá thông qua lần tiếp xúc này, sau khi trở về Tiểu Hoa lại biết không ít vợ lính, mọi người cũng không có việc gì lủi lủi làm người sai vặt, làm cho cuộc sống quân đội của Tiểu Hoa dâng lên chút ấm áp.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gặp Lại Lý Minh Ngọc

Editor: demcodon

Sau khi đưa chị Từ về nhà Tiểu Hoa chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một chút, gần đây tinh thần khẩn trương làm cho cô cũng không nghỉ ngơi tốt.

Vừa mở cửa ra thì trong cửa vườn ra một bàn tay kéo cô đi vào, một cái chân to đá đóng cửa lại rồi Tiểu Hoa đã bị người gắt gao ôm vào trong ngực, ngay sau đó một nụ hôn nóng bỏng quen thuộc tập kích lên môi của Tiểu Hoa.

Thật lâu sau nụ hôn này mới kết thúc, Tiểu Hoa vùi mặt ở trong ngực Cao Giang Cảnh. Cao Giang Cảnh nhìn vợ yêu kết hôn lâu như vậy còn ngượng ngùng nhin không được ôm lấy cô một hồi, mới vừa đi hai bước đột nhiên dừng lại hỏi: "Sao em lại gây như thế?"

"Anh nói lung tung, cái này gọi là thon thả!" Tiểu Hoa bĩu môi giải thích.

Cao Giang Cảnh có chút đau lòng nói: "Cái gì thon thả, em vốn là không mập nhưng đừng học những người khác giảm cân gì đó. Ai... vất vả cho em rồi!"

Tiểu Hoa gần đây bị người khác khen rất nhiều lần nhưng mà vẫn còn không có quen, đặc biệt là hiện tại trong tư thế này, khuôn mặt vẫn là nhin không được đỏ bừng lên.

Cao Giang Cảnh ôm Tiểu Hoa đi mau hai bước thả cô lên trên giường, có chút sốt ruột cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô lần nữa, hai tay nhanh chóng cởi quần áo của cô, vuốt da thịt mềm mại của cô.

"Mặc dù gầy không ít nhưng mà nên gầy vẫn là không gầy. Bất quá bà xã à, em đem thịt của em bồi bổ trở lại, nhìn em gầy như vậy anh đau lòng lắm!" Sờ xong Cao Giang Cảnh nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa đưa tay lấy tay của anh đang ở trước ngực mình ra, bắt lực liếc mắt xem thường, mặt càng đỏ hơn nói: "Tay chân của anh nếu như an phận một chút em sẽ cảm động hơn."

Cao Giang Cảnh cười hắc hắc đề lên, môi, tay lại bắt đầu không thành thật, lầm bầm nói: "Bà xã, anh nhớ em lắm, không gặp thời gian dài như vậy em không nhớ anh hả?"

Tiểu Hoa dùng sức đẩy anh ra nhưng mà cách xa quá lớn, hơn nữa hiện tại cũng không có bao nhiêu sức lực, hoàn toàn bất động vờ làm nũng nói: "Ông xã, người ta mệt mỏi lắm!"

"Không có việc gì, em ngủ đi! Anh còn không mệt." Nói xong tay bộc phát bắt đầu làm càn.

"Cao Giang Cảnh! Anh.... anh.... chính là tên.... vô lại..." Tiểu Hoa không nhịn được bắt đầu rên rỉ, nhìn dáng vẻ đặc ý của anh Tiểu Hoa ngẩng đầu quay về phía bờ vai của anh cắn một cái.

* * *

Chờ lúc Tiểu Hoa tỉnh lại thì trời đã tối đen, Tiểu Hoa tức giận đập lên giường một cái nhìn ông chồng trước mắt tinh thần sáng khoái bừng cơn cho mình, vươn tay kéo anh qua nhéo một cái ở thịt mềm dưới nách anh.

Cao Giang Cảnh hít vào một hơi nhưng mà cơm trong tay vẫn không có rơi ra ngoài nửa phần, hơi xin khoan dung đưa cơm đến trước mặt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhìn bộ dáng của anh trừng mắt liếc nhìn một cái, lại nhìn nhìn chằm trằm trên người mình không tình nguyện mới hé miệng. Cao Giang Cảnh ngồi yên ở bên giường dứt từng miếng từng miếng cơm cho cô ăn không có chút nào không kiên nhẫn.

Cơm nước xong, thừa dịp cơ hội anh rửa chén thì Tiểu Hoa nhanh chóng mặc quần áo rồi nói với anh mình muốn tản bộ. Cô biết nếu như không làm chút gì thì mình có thể thật sự sẽ nằm ở trên giường đến ngày mai.

Lúc hai người ra cửa thì gặp được Chính ủy Triệu đi về ăn cơm, mọi người nói chuyện một hồi Chính ủy Triệu còn nói không ít lời cảm ơn Tiểu Hoa mới tính buông tha bọn họ.

"Chỗ này cái gì cũng tốt, chỉ là người quá nhiệt tình, nhiều lúc ra cửa có không ít người tới chào hỏi em, cũng làm cho em ngượng ngùng!" Tiểu Hoa vừa đi vừa oán giận nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh hỏi: "Nhiều người chào hỏi?"

Tiểu Hoa gật đầu một cái thành thật nói: "Đúng vậy? Thế nào?"

"Không có việc gì, bọn nhóc thói này lượng hoạt động quá ít, cần phải luyện tập nhiều hơn nữa." Cao Giang Cảnh trả lời.

Tiểu Hoa lúc này mới coi là nhìn ra được vị này là ghen tỵ? Cũng bởi vì đối phương nói tiếng chào hỏi với mình kêu một tiếng "chị dâu" ư? Mặc dù số lượng đối phương nhiều hơn một chút: "Trước kia sao em lại không nhìn ra anh là bình dân chua thế nhỉ?"

"Ai ghen tỵ? Đừng nói bừa." Cao Giang Cảnh phản bác.

Tiểu Hoa đi đến trước mặt anh rồi bước ra hai bước nói với anh: "Vây em đây có thể mang giày cao gót, mặc váy ngắn được không?"

Cao Giang Cảnh đứng lại nhìn Tiểu Hoa rồi phun ra hai chữ: "Năm mơ!"

Tiểu Hoa thở dài một hơi mới nói: "Con vịt chết còn cãi nhau, rõ ràng chính là ghen tỵ còn không thừa nhận?"

"Đây là hai chuyện khác nhau có được hay không? Trong quân trại làm sao có thể mang giày cao gót, mặc váy ngắn chứ?" Cao Giang Cảnh vừa nói tới đây lại bỏ thêm câu: "Đương nhiên, ở bên ngoài cũng không được, không phải thường nói bây giờ tia tử ngoại làm tổn thương đến làn da hay sao, mặc nhiều một chút có thể bảo vệ làn da đó."

Tiểu Hoa nghe anh nói sạo không nhịn được cười ra tiếng.

Cao Giang Cảnh nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô cũng không nhịn được cười nhẹ giọng nói với cô: "Đúng là ghen tỵ đó, cho nên em phải chú ý!"

Tiểu Hoa lại thêm vui mừng cúi gập người.

"Chị!" Một tiếng chị làm cho Tiểu Hoa quay đầu lại nhìn thấy Lý Minh Ngọc đã lâu rồi không gặp, hảnh mặc quân phục có quân hàm của lính học viên đứng ở phía sau Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa liếc mắt nhìn Cao Giang Cảnh một cái, Cao Giang Cảnh khẽ lắc đầu, tự bản thân biết có lính học viên đến đây huấn luyện nhưng mà lại không biết bên trong có Lý Minh Ngọc.

Tiểu Hoa quay đầu lại cười nói với hảnh: "Đến đây huấn luyện hả?"

"Dạ! Năm nay trường học tổ chức đến các liên đội rèn luyện, em được phân đến chỗ này." Lý Minh Ngọc trả lời.

Tiểu Hoa mỗi lần đối mặt với vẻ mặt nhiệt tình của Lý Minh Ngọc cũng không biết nên nói cái gì, đặc biệt lúc hấn thân thiết kêu mình là chị. Tiểu Hoa thường cảm thấy rất châm chọc, chẳng qua là làm chút chuyện đơn giản như ân cần thăm hỏi rồi sau đó lơ đãng néo néo Cao Giang Cảnh.

Kế tiếp Cao Giang Cảnh hỏi rất nhiều vấn đề, hai người nói về cường độ huấn luyện, tiến độ huấn luyện vv... nói mãi mê đến nỗi quên cả trời đất. Vì vậy Tiểu Hoa bước lui sang một bên mỉm cười nhìn hai người bọn họ làm cảnh.

Nói chuyện một lát nhìn xem thời gian vừa tới Cao Giang Cảnh mới nói: "Thời gian các cậu tập hợp cũng sắp đến, nhanh chóng về đơn vị đi!"

Lý Minh Ngọc gật đầu chào một cái, sau đó nói tiếng ‘tạm biệt’ với Tiểu Hoa mới xoay người rời đi.

Tiểu Hoa nhìn bóng dáng của hấn cảm khái một hồi, dáng vẻ của hấn và người trong trí nhớ của mình đã hoàn toàn khác nhau.

"Không muốn gặp sẽ không chuyển biến tốt, dù sao bọn họ đến huấn luyện cũng không bao lâu, cũng chỉ 3 tháng." Cao Giang Cảnh an ủi cô.

Tiểu Hoa lắc đầu nói: "Không phải như thế, chỉ là không biết nên đối mặt như thế nào. Mặc dù biết cậu ấy không sai, nhưng mà vừa nhìn thấy cậu ấy đã nghĩ đến chuyện xấu không biết nên nói cái gì mà thôi."

"Vậy thì đừng nói, gặp mặt chào hỏi vài câu là được rồi, dù sao lại không thông thường gặp." Cao Giang Cảnh nói không sao cả.

Kế tiếp cũng giống như lời Cao Giang Cảnh nói, Tiểu Hoa và Lý Minh Ngọc trên cơ bản vốn không có cơ hội gặp mặt nên Tiểu Hoa cũng quên đi chuyện này.

* * *

Một ngày Tiểu Hoa chỉ vào đống ghế xếp trong góc tường kia hỏi: "Ông xã, sao anh lại chuẩn vị nhiều ghế như thế làm gì vậy?"

"Hả?" Cao Giang Cảnh xoay người nhìn thoáng qua nói: "Vốn là tính mời bạn bè đến nhà ngồi chơi, nhưng mà sợ đám sói kia đến một lần lại không đi cho nên vẫn không có thực hiện mà thôi."

Tiểu Hoa nghĩ đến kết hôn cũng được mấy tháng, Cao Giang Cảnh đúng là không có mời chiến hữu về nhà chơi, vì thế nói: "Chị Từ còn hỏi em nhà chúng ta sao lại im lặng như vậy? Nhà bọn họ trước kia có nhiều người đến ăn ké, còn tưởng rằng em không thích tiếp xúc đấy?"

Cao Giang Cảnh ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng nhìn Tiểu Hoa nói: "Em xem em ngày nào thuận tiện thì anh mời bọn họ đến nhà ăn bữa cơm đi."

"Vậy ngày mai đi! Anh phỏng đoán một chút số người và lượng cơm ăn cho em biết, vừa hay một lát em đi đưa thực đơn đến cho nhà bếp." Tiểu Hoa nhìn tờ danh sách dưới ngòi bút dứt khoát vò một cái ném vào trong thùng rác.

Cao Giang Cảnh suy nghĩ một chút nói: "Thời gian có gấp lắm không? Đám người này ăn rất nhiều!"

"Không có việc gì, trong nhà dì Lưu có nồi lớn đến mượn dùng một chút, lần tới anh nghĩ chúng ta cũng đi mua vài cái lớn. Em thấy anh mua chén gì cũng rất lớn, phỏng đoán cũng đủ rồi." Tiểu Hoa nghĩ đến dì Lưu, chị Từ truyền dạy cho mình biết như thế nào xứng đáng làm một người vợ lính tốt, như thế nào làm tốt quan hệ với chồng và chiến hữu vv... Ngồi bàn bạc một loạt chuyện nghĩ thầm mình mấy tháng này còn làm rất không xứng với chức vụ này. Ngược lại Cao Giang Cảnh mỗi ngày gọi điện thoại cho ba, trở về là giúp mình thu dọn phòng, rửa chén, giặt quần áo vv... cảm thấy có chút chột dạ.

Cao Giang Cảnh phỏng đoán một chút muốn mời mấy người và lượng cơm ăn của mọi người, nghĩ đến món ăn mình bình thường ăn thì định vài món ăn theo Tiểu Hoa, rửa tay xong lại xoa xoa đầu cho cô một cái nói: "9 người, phần ăn cũng không khác anh là mấy, nhiều người như vậy nấu đơn giản một chút, mấu chốt là số lượng thịt lớn là được."

Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ đến trước kia ở trong nhà mình, cô xem lượng cơm ăn của Cao Giang Cảnh cũng bình thường, nghĩ đến mình ngay từ đầu đã làm cho anh không đủ ăn, buổi tối thường xuyên phải lấy đồ ăn vặt của mình ăn cho đỡ đói, không có ý tốt hỏi: "Ông xã, anh trước kia tới nhà em có phải cũng không ăn no hay không?"

Cao Giang Cảnh đờ người ra một cái, quẹt mũi thừa nhận: "Lượng cơm ăn của nhà em đều nhỏ, em xem em hay dùng chén nhỏ như đầu năm tay ăn cơm, ngay cả tiểu Hồ cũng bắt quá ăn hai chén cơm ăn mà thôi, anh không phải sợ dọa đến mọi người hay sao? Hơn nữa, vận động lớn ăn cơm cũng lớn hơn. Ở nhà của em một nửa lại không làm gì, không có đói như vậy."

"Vậy sau này sao anh lại cũng không nói để đói bụng mấy ngày." Tiểu Hoa lườm anh một cái, trên giấy viết muốn mua lượng thịt và đồ ăn, lại suy nghĩ rồi viết thêm một túi gạo.

Cao Giang Cảnh nhìn bộ dáng Tiểu Hoa cúi đầu nghiêm túc viết thực đơn trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cho dù trong lòng có chuẩn bị Tiểu Hoa cũng chuẩn bị rất phong phú. Buổi tối ngày hôm sau nhìn thấy một bàn thức ăn trước mặt của mình trở thành hư không và không còn một hạt cơm trong nồi lớn, trong lòng Tiểu Hoa giật mình không thôi nhưng trên mặt vẫn là cười nói: "Không phải cố ý, thật sự không có năm chắc lượng cơm ăn của các cậu. Bất quá chuyện này cũng không thể trách tôi, là Giang Cảnh cung cấp tư liệu cho tôi." Rõ ràng có 10 người đàn ông lớn mà mình lại chuẩn bị 13 phần theo lượng cơm bình thường của Cao Giang Cảnh, nhưng lại quét dọn sạch sẽ như vậy.

"Chị dâu, không ít, là chị nấu thức ăn quá ngon, chị không thấy bụng bọn em cũng phình lên rồi sao?" Trương Kiến giải thích với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười một chút hỏi: "Ha ha, chuyện đó, trong tủ lạnh còn có sủi cảo, không đủ ăn cứ nói một tiếng tôi nấu sủi cảo cho các cậu ăn, rất nhanh!" Cô liếc nhìn Cao Giang Cảnh một cái, nhìn thấy anh không có ngăn cản cũng biết mọi người đang nói lời khách sáo nên lấy đồ ăn trước đó mình chuẩn bị khẩn cấp cho Cao Giang Cảnh ra nấu tiếp.

Tiểu Hoa nhìn 5 đĩa sủi cảo lớn lại bị tiêu diệt nhìn về phía Cao Giang Cảnh, dùng ánh mắt hỏi anh: 'không phải no rồi sao, còn ăn nữa? Cao Giang Cảnh nói: "Được rồi, không vội, bọn họ đều ăn no, em không thấy một đám đều ngồi ở đây không động đậy được sao?"

Tiểu Hoa nhìn mọi người ngây ngốc cười, trán hiện lên vạch đen một hồi. Bất quá trải qua lần này cũng coi như làm cho Tiểu Hoa thật sự hiểu rõ lượng cơm ăn của bọn họ.

Lúc trả nôi Tiểu Hoa nhìn dì Lưu buồn rầu nói: "Xem ra nôi của nhà dì vẫn là không đủ lớn."

"Cháu không có chuẩn bị thêm mấy chai bia hả?" Dì Lưu giật mình hỏi. Bà biết Tiểu Hoa rất cuộc mua bao nhiêu thứ vì còn cầm giúp mang về.

Tiểu Hoa gật đầu một cái.

"Nha đầu ngốc, chuẩn bị trong nhà thêm mấy kết bia, uống vào đầy bụng thì nôi của dì sẽ đủ dùng." Dì Lưu cười nói. -demcodon

Tiểu Hoa giật giật khóe miệng, thì ra là còn có thể nói như vậy à? Nghĩ đến lúc trước trong tủ lạnh đều là bình rượu, mặc dù không biết sau đó Cao Giang Cảnh lấy chúng mang đến chỗ nào Tiểu Hoa cũng hiểu rõ.

Buổi tối về hỏi Cao Giang Cảnh thì Cao Giang Cảnh chẳng qua là cười nói, bởi vì Tiểu Hoa không chuẩn bị cho nên mọi người đều ngượng ngùng. Dù sao đàn ông uống rượu rất âm ỉ, rất nhiều người không thích.

* * *

Có một là có hai, trải qua hai lần thỉnh thoảng lại đến đây ăn ké, bất quá trước tiên về nói một chút. Dù sao Tiểu Hoa dự trữ trong nhà cũng có hạn. Nghĩ đến lúc trước mình còn chê cười nhà chị Từ tỷ mua nhiều thứ như vậy, Tiểu Hoa thế mới biết người ta là cho mình mặt mũi.

Tiểu Hoa còn mua một cái nồi siêu lớn để hầm canh, để một lò than ở ban công nấu thỉnh thoảng nấu một nồi súp mời mọi người đến uống. Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa đối với những người này là thật lòng hoan nghênh trong lòng tràn ngập cảm kích.

Đương nhiên chỗ được cũng có, mua than đá, mua gạo và mì hoặc đồ nặng gì đó cũng sẽ không ngượng ngùng từ chối người khác giúp, chờ Cao Giang Cảnh trở về sẽ giúp mình xách lên.

Không có việc gì cô cũng sẽ đến nhà Chính ủy Triệu trêu ghẹo cực cực Triệu Khang Toàn đã sắp khỏi bệnh của nhà hẳn.

"Hiểu Hoa, Giang Cảnh cũng không nhỏ, các cháu khi nào thì sinh cực cực vậy?" Dì Triệu nhìn Tiểu Hoa ôm cực cực và cảnh chơi đùa với cực cực hỏi.

"Đúng vậy, sinh bé gái làm vợ của Toàn Toàn nhà anh chị." Chị Từ cũng cười nói.

Tiểu Hoa ngượng ngùng không có trả lời ôm cực cực, hôn yêu lên cái mũi nhỏ của nó hỏi: "Toàn Toàn à! Cháu xem mọi người đều bắt nạt dì nè, nhanh tới cười với dì đi, an ủi tâm hồn bị tổn thương của dì một chút."

Lúc Cao Giang Cảnh tới đón Tiểu Hoa thì nhìn thấy chính là cảnh Tiểu Hoa và cục cưng chơi đùa với nhau.

"Cái gì bắt nạt chứ? Anh thấy vợ chồng son hai người đều rất thích đứa bé, sớm làm một đứa đi." Chính ủy Triệu cùng Cao Giang Cảnh trở về nhìn thấy bộ dáng của Cao Giang Cảnh thì nói sang sảng.

Tiểu Hoa ngượng ngùng giao đứa bé cho dì Lưu rồi kéo Cao Giang Cảnh trở về.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bánh Bao Đến

Editor: demcodon

Về đến nhà Tiểu Hoa cũng bắt đầu lo lắng vấn đề này, đứa bé sinh ra sớm hay muộn cũng phải sinh, chỉ là một khi đã có thai thì tạm thời không thể tiếp xúc với máy tính. Bất quá cái hồ trên tay cũng sắp kết thúc rồi không có ảnh hưởng lớn bao nhiêu, bản thảo của tòa soạn có thể dùng bút viết để cho người khác đánh máy lại là được. Ba hửn là cũng sẽ muốn ôm cháu ngoại chứ nhỉ?

"Suy nghĩ gì mà nhập thần như thế?" Cao Giang Cảnh nhìn cúi đầu muốn biết chuyện của Tiểu Hoa, lấy bản thảo của cô ra rồi mặt đối mặt nói với cô: "Đừng để ý lời bọn họ nói, khi nào em muốn đứa bé thì chúng ta chờ đến đó, anh không vội!"

Tiểu Hoa nhún nhún vai không thèm để ý nói: "Em không sao cả. Khi nào muốn cũng được. Em lại không cố ý tránh thai, chỉ là không nghĩ nhiều về vấn đề này mà thôi."

"Thật sự?" Cao Giang Cảnh ôm lấy Tiểu Hoa, nhìn ánh mắt vui mừng của cô hỏi.

Tiểu Hoa rất là nghiêm túc gật đầu một cái.

"A! Anh làm gì thế? Còn chưa ăn cơm mà?" Sau khi xác nhận Cao Giang Cảnh giam Tiểu Hoa ở trên tường, hai tay lại vội vàng xé rách quần

áo của cô. Quần áo của Tiểu Hoa rất nhanh bị vứt trên mặt đất, Cao Giang Cảnh vừa hôn vừa nói: "Đang ăn, không lạnh..."

"Em... buông tay... nhanh một chút..." Cao Giang Cảnh vội vàng hôn và vuốt ve, dần dần khơi mào tình dục của Tiểu Hoa. Tiểu Hoa vươn tay ôm lấy anh: "Lên trên giường đi... ông xã..."

Cao Giang Cảnh nghe xong ôm Tiểu Hoa vừa hôn vừa đi, hai người cùng nhau ngã xuống giường, lăn thành một đống, chỉ chốc lát sau lại truyền ra tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tai hồng.

Nếu quyết định mang thai thì hai người bắt đầu thảo luận phải làm công tác chuẩn bị. Đầu tiên Cao Giang Cảnh đều phải cai rượu và thuốc lá giới, Tiểu Hoa cũng muốn chạy chóng hoàn thành công việc trên tay, chú ý thân thể...

Nhưng mà thỉnh thoảng kế hoạch lại biến hóa khó lường, hai người vừa mới nói xong còn chưa có bắt đầu chuẩn bị, lúc rời giường chuẩn bị ăn cơm Tiểu Hoa nhìn Cao Giang Cảnh hâm nóng lại thức ăn thì buồn nôn một hồi.

"Cái đó... nóng quá... có chút khó ăn, nếu không anh đi căn tin mua chút gì về?" Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa quan tâm hỏi.

Tiểu Hoa sau khi ói xong quay đầu nhìn thức ăn xem trên bàn, cầm lấy lịch bàn trên bàn trà có chút nghi ngờ, lại đụng đụng thức ăn trước đó đang ăn vẫn còn rất ghê tởm. Sau đó vẻ mặt kỳ quái nhìn Cao Giang Cảnh nói: "Ông xã, chúng ta thảo luận chuyện trẻ này một chút được không?"

"Chuyện trẻ gì?" Cao Giang Cảnh lơ đãng hỏi, có chút ngỡ ngàng bắt đầu thu dọn thức ăn. Trong lòng có chút khinh bỉ chính mình, ngay cả hâm nóng thức ăn cũng có thể làm cho bà xã ghê tởm, mình đây là trình độ gì đây chứ? Quả thật quá thất bại mà!

"Em nói là em nghĩ đã mang thai rồi." Tiểu Hoa rất bình thản nói.

Cao Giang Cảnh cầm chén để xuống một cái nhanh chóng vọt tới, nhìn Tiểu Hoa lấp bắp hỏi: "Đã đã đã đã mang thai? Chuyện này sao lại nhanh như vậy?"

Tiểu Hoa tát một cái lên trên đầu của anh, không tiếng tức giận nói: "Nói cái gì ngốc vậy? Em là nói em có khả năng đã mang thai trước hôm nay." Tiểu Hoa nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Cao Giang Cảnh còn nói: "Kinh nguyệt của em vẫn rất chuẩn không phải sao? Nhưng mà dựa theo bình thường là ngày hôm qua nên có, vốn là trễ 1 -2 ngày cũng không kỳ quái nhưng mà vừa rồi lúc nấu cơm ngửi thấy khói dầu còn có chút ghê tởm, em không có quá để ý. Vừa rồi chúng ta thương lượng chuyện mang thai lại có chút muốn ói, không phải rất giống dấu hiệu mang thai ư?"

"Xác định?" Cao Giang Cảnh hỏi.

Tiểu Hoa lắc đầu nói: "Không xác định, chẳng qua là suy đoán!"

Cao Giang Cảnh đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: "Em đừng động, anh đi hỏi một chút."

"Đừng đi..." Tiểu Hoa cắn bản không kịp ngăn cản, câu "vạn nhất không có lại mất mặt" còn chưa nói ra thì Cao Giang Cảnh đã chạy tới ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau đi theo Cao Giang Cảnh trở về còn có chị Từ. Chị Từ buồn cười nhìn Tiểu Hoa, sau khi hỏi qua nói cho Cao Giang Cảnh yên tâm: "Rất có thể, chị cảm thấy đúng vậy, bất quá ngày mai vẫn là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi!"

"Dạ! Sáng mai dẫn cô ấy đi bệnh viện. Cám ơn chị, chị dâu." Cao Giang Cảnh vội vàng trả lời.

Chị Từ che miệng cười nói: "Cám ơn gì chứ? Bất quá, thật đúng là vừa mới nói đến cái gì thì đến cái đó. Vừa rồi mới nói cho các em cố gắng sinh con thì kết quả đã có."

"Chị Từ, có xác định hay không chị cũng đừng cười trước, vạn nhất không có không phải em lại mất mặt sao?" Tiểu Hoa nhìn hai người bọn họ hỏi.

Cao Giang Cảnh vội vàng nói: "Không mất mặt, chuyện này có gì mất mặt chứ? Nếu là không có thì chúng ta lại cố gắng nữa là được! Chuyện này có cái gì đâu?"

Tiểu Hoa vươn tay nhéo một cái dưới nách của anh xấu hổ nói: "Anh ít nói đi một chút được không?"

"Ha ha! Vợ chồng son các em chơi đùa đi, chị đi trước!" Chị Từ nhìn dáng vẻ của bọn họ đứng dậy rời đi.

Chị Từ đi rồi Tiểu Hoa lại trừng mắt liếc nhìn Cao Giang Cảnh một cái, Cao Giang Cảnh cẩn thận thấy mình không phải nên đưa cánh tay qua để cho cô nhéo đủ.

Tiểu Hoa nhéo xong một cái nói: "Nhanh đi ăn cơm thôi!"

"Vậy em ăn cái gì anh đi căn tin mua cho em?" Cao Giang Cảnh vội vàng hỏi.

"Rửa cho em một trái táo, bây giờ em chỉ muốn ăn trái cây thôi." Tiểu Hoa không khách khí dặn dò.

Cao Giang Cảnh vội vàng gặt đầu đi rửa sạch một trái táo rồi sẵn sóc gọt vỏ đưa qua cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa nhìn trái táo bị gọt bỏ ít nhất một nửa thịt, lại nhìn Cao Giang Cảnh rồi nhận đến căn một cái.

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau Cao Giang Cảnh đi ra ngoài xin nghỉ phép rồi trở về ngồi ở bên giường nhìn Tiểu Hoa, cho đến khi cô tỉnh ngủ thì hai

người mới ngồi xe đi đến bệnh viện.

"Xác định cô thật sự là đã mang thai!" Sau khi kiểm tra xong bác sĩ khẳng định nói.

"Thai đã được bao lâu?" Tiểu Hoa hỏi.

"Khoảng 3 tuần rồi, xin hỏi cô là muốn sinh hay là bỏ?" Bác sĩ sau khi trả lời lại hỏi.

Tiểu Hoa rất khẳng định nói: "Sinh!"

Sau khi đi ra nhìn thấy Cao Giang Cảnh chờ lo lắng Tiểu Hoa phụng phịu đi về phía trước.

"Chuyện đó, bà xã, không có mang thai thì thôi, chúng ta trở về cố gắng một chút, em đừng tức giận mà?" Cao Giang Cảnh nhìn dáng vẻ này của Tiểu Hoa cho là bọn họ nghĩ sai rồi, vội vàng an ủi cô.

Tiểu Hoa dừng lại, hé miệng cười một cái nói: "Về sau không được bắt nạt bọn em đó, nhớ không?"

"Em... bọn em?" Cao Giang Cảnh mở to hai mắt, kích động chỉ chỉ vào bụng Tiểu Hoa lại chỉ chỉ mình hỏi: "Anh sắp làm ba? Thật sự sắp làm ba?"

Tiểu Hoa vừa gật đầu đã bị Cao Giang Cảnh ôm lấy, trong miệng anh còn hơi không xác định nói: "Anh sắp làm ba? Làm ba..."

Tiểu Hoa che mặt, đây chính là bệnh viện mà! Người này làm thật mất mặt, cô không muốn biết anh...

"Cẩn thận bụng của em!" Tiểu Hoa dùng tới đòn sát thủ.

Cao Giang Cảnh vừa nghe vội vàng cứng lại, từ từ thả cô xuống dưới. Tiểu Hoa vừa chạm hai chân xuống đất thì vội đi ra ngoài.

"Bà xã, em đi chậm một chút. Chậm một chút..." Cao Giang Cảnh vội vàng đuổi theo.

Đến cửa bệnh viện, Tiểu Hoa vội vàng chui vào trong xe không để ý tới Cao Giang Cảnh vẫn ngây ngô cười. Cô lần lượt gọi điện thoại cho từng người, đầu tiên là ba, tiếp đó là ông bà nội, tiếp đó là ba mẹ chồng rồi dì nhỏ, cuối cùng cũng nói cho Hạ Đồng và mấy người bạn tốt của cô biết một chút.

"Em muốn về nhà, bà nội nói muốn nấu đồ tốt nhất cho em ăn, em không đi quân đội đâu!" Tiểu Hoa cúp điện thoại rồi nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh ngẫm lại cũng đúng, về nhà có thể tiện hơn vì thế gật đầu đồng ý. Dọc theo đường đi Cao Giang Cảnh lái xe rất chậm, chạy đến một nửa lại cho ngừng lại.

Ánh mắt của Tiểu Hoa nghi ngờ nhìn Cao Giang Cảnh, Cao Giang Cảnh chà xát tay có chút ngượng ngùng hỏi: "Ngày hôm qua... chúng ta... không có tổn thương đến con chứ?"

Lỗ tai của Tiểu Hoa đỏ lên có lẽ gật đầu một cái, sau đó nói: "Chuyện đó... về sau phải cấm trước..."

"Biết, biết!" Cao Giang Cảnh vội vàng bảo đảm xong mới mở xe chạy đi đưa Tiểu Hoa về nhà.

* * *

Vừa đến nhà Tiểu Hoa nhận được chiêu đãi nhiệt tình của ông bà nội còn có dì nhỏ, căn bản không có ai quan tâm Cao Giang Cảnh. Mọi người vây quanh Tiểu Hoa hỏi đủ thứ, Tiểu Hoa đỏ mặt trả lời.

Dì nhỏ sau khi tò mò xong mới xoay người nhìn thấy Cao Giang Cảnh phía sau, kinh ngạc một chút vỗ ngực một cái hỏi: "Sao cháu còn chưa đi?"

Lời của bà chọc cho mọi người cười ha ha, Tiểu Hoa cười đập vào ghế sofa bên cạnh. Cao Giang Cảnh dờ khóc dờ cười tiến lên lại dặn dò Tiểu Hoa vài câu mới lưu luyến rời đi.

Vào trong nhà tất cả mọi người vây quanh cô, bởi vì Tiểu Hoa kiên trì viết xong bản thảo nên mọi người nghiêm khắc khống chế thời gian cô mỗi ngày lên mạng, hơn nữa tiểu Hồ còn đi cửa hàng hoa cỏ mua một đồng cây hút bức xạ để đầy xung quanh máy tính. Dì nhỏ thì mua đến quần áo phòng phóng xạ yêu cầu cô lúc nào cũng mặc.

Lúc ba Giang đi bệnh viện kiểm tra thì đặc biệt chạy đến khoa phụ sản hỏi một chút những điều cần chú ý. Sau khi trở về Tiểu Hoa bị buộc bổ sung vitamin B11*, bổ sung lòng trắng trứng, bổ sung các loại rau lá sẫm màu, bổ sung canxi vv... Bởi vì Tiểu Hoa có thai phản ứng không quá nặng cho nên bà nội Cao là một thiên sứ tận trọng biến đổi nấu cơm đa dạng cho cô với ý đồ muốn cho cô có thể ăn nhiều một chút. Mẹ chồng còn đặc biệt xin phép nghỉ vài ngày về chăm sóc cho cô, trong nhà các loại rau dưa hoa quả, gà cá tôm vv..., phàm là tốt cho mẹ đưa bé dì nhỏ đều mỗi ngày không ngừng đưa tới đây.

(*Đây là loại vitamin vô cùng cần thiết đối với những phụ nữ sắp làm mẹ, chúng không thể thiếu trong việc phân chia tế bào, nó có thể đề phòng cho thai nhi không bị khiếm khuyết về một số hệ thống thần kinh bẩm sinh nào đó và không bị thiếu hồng cầu, bạch cầu, truyền được mật mã di truyền, tránh cho thai nhi khỏi bị dị tật, có ảnh hưởng rất lớn tới sinh mệnh bé nhỏ của đứa trẻ.)

Lúc hơn một tháng đi khám thai thì Cao Giang Cảnh vừa vặn trở về, đội ngũ lại khổng lồ. Tiểu Hoa vừa đến cửa khoa phụ sản thì nhìn thấy rất nhiều người đến khám như mình, nhìn người ta bụng rất lớn được người khác đi

chung Tiểu Hoa gục đầu xuống có chút ngượng ngùng. Mặc dù vẫn không có hỏi mọi người thích bé trai hay bé gái thì bọn họ đều nói trai gái đều giống nhau. Tiểu Hoa biết người thế hệ trước vẫn là hy vọng có bé trai, chỉ có Cao Giang Cảnh mỗi ngày gọi điện thoại đều gọi là con gái ngoan thế này rồi thế kia.

Lúc kiểm tra toàn bộ hành trình dì nhỏ đều đi cùng, những người khác cũng chỉ có thể ở bên ngoài chờ.

"Tất cả bình thường, bất quá là cô mang thai đôi cho nên phải càng thêm chú ý." Bác sĩ sau khi cẩn thận kiểm tra xong thì cười nói.

Tiểu Hoa ngây ngốc nhìn dì nhỏ, dì nhỏ cũng ngây ngốc chớp chớp mắt nhìn kết quả kiểm tra rồi theo bản năng đỡ Tiểu Hoa ra cửa.

Hai người đi ra vẻ mặt đều rất ngây dại ra, Cao Giang Cảnh có chút khẩn trương lại không dám hỏi, cuối cùng vẫn là ba Giang đi hỏi.

Dì nhỏ đưa kết quả vừa mới kiểm tra cho mọi người xem thì Cao Giang Cảnh đoạt lấy, vừa thấy cũng ngây người nhìn Tiểu Hoa vươn hai ngón tay nói: "Hai đứa?"

Tiểu Hoa nói: "Bác sĩ nói như vậy!"

"Đây là chuyện tốt mà! Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hai người làm chúng ta sợ hết hồn." Ba Giang nghe xong vui vẻ nói.

Mọi người đều nhìn nhìn bụng của Tiểu Hoa còn chưa nổi lên quá mức rõ ràng đều vui vẻ cười.

* * *

Truyện trên tay sau khi kết thúc Tiểu Hoa nhẫn lại nói cho mọi người biết tin tức mình mang thai, sau đó dứt khoát đóng máy tính. Toàn bộ bản

thảo của tòa soạn đều viết tay, cuối cùng giao cho Hạ Đồng hoặc là Vương Tử Nghiên giúp mình gõ vào máy tính rồi gửi đi.

Mọi người sau khi cố vấn vô số bác sĩ thì nghiêm khắc quy định ăn uống, giấc ngủ, dưỡng thai, tản bộ, đánh đàn, vv... mỗi ngày của Tiểu Hoa. Tiểu Hoa mỗi lần muốn phản kháng thì vừa nghĩ đến hai cục cứng trong bụng cũng đành phải ngoan ngoãn chấp hành.

Cao Giang Cảnh có gắng hoàn thành xong công việc thì nhanh chóng trở về giúp cô xoa chân, kể chuyện xưa cho con nghe, nói chuyện, tản bộ với cô, vv... Tiểu Hoa cảm giác cuộc sống bây giờ của mình không khác gì Hoàng hậu, Thái Hậu một bậc; ngay cả lời nói lơ đãng cũng bị người khác nhớ kỹ thậm chí là làm theo. Tiểu Hoa cảm thấy áp lực rất lớn, sau khi kháng nghị vô số lần cũng không có hiệu quả sau đó Tiểu Hoa cũng sẽ không quan tâm, nên như thế nào thì như thế vậy! Nhiệm vụ chính của mình bây giờ là chăm sóc cho mình và bụng mình.

Lúc mang thai đến tuần thứ 39 thì Tiểu Hoa rớt cục cùng mọi người chờ đợi sinh, sinh một cặp bé trai song sinh, cả hai chỉ nặng 5 kg. Mặc dù nhỏ hơn những đứa bé thường một chút nhưng đều rất khỏe mạnh. Tiểu Hoa nhìn một hồi cũng chỉ nhìn thấy hai gương mặt nhiều nếp nhăn, mặt đỏ hồng như khi con, nhìn thế nào cũng không nhìn ra xinh đẹp như lời mọi người nói, càng nhìn không ra lông mi giống ai, đôi mắt giống ai, miệng giống ai.

"Ba, lúc con sinh ra có phải cũng giống bộ dạng này hay không?" Lúc ba Giang đến thăm Tiểu Hoa thì Tiểu Hoa nghi ngờ hỏi.

Ba Giang rất khẳng định nói: "Giống con như đúc, con khi đó thiếu dinh dưỡng nên cũng nho nhỏ, bọ nó bởi vì là thai đôi cho nên các cháu nhìn thấy rất giống."

Tiểu Hoa nhìn ánh mắt hoài niệm của ba cố ý ghét bỏ nói: "Con mới trước đây cũng xấu như vậy hả?"

"Nói bậy! Xấu chỗ nào, xinh đẹp như vậy, ba chưa từng thấy qua đứa bé nào xinh đẹp hơn bọn nó hết." Ba Giang phản bác nói.

Cao Giang Cảnh cũng tiến lên khẳng định gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý.

"Ông xã, đều là con trai đó! Không phải anh thích con gái ư?" Tiểu Hoa chờ mọi người đều đi rồi mới nhỏ giọng nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh vuốt mặt của cô vui vẻ nói: "Đều giống nhau, đều giống nhau, em không thấy chứ lúc anh vừa tới mẹ nói cho anh biết là hai đứa con trai thì ánh mắt của người chung quanh đều là hâm mộ, chặc chặc... không có biện pháp hình dung, thật đó, bà xã, cảm ơn em, anh đã tới trễ..."

"Ha ha! Cho nên phải trừng phạt anh, chỉ cần anh ở nhà thì phải tắm rửa thay tã cho con." Tiểu Hoa híp mắt ngáp một cái mơ hồ nói.

"Ừ!" Cao Giang Cảnh nhìn gương mặt buồn ngủ của Tiểu Hoa tiến lên hôn một cái, ở bên tai Tiểu Hoa đồng ý đề nghị.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mẹ Minh Ngọc

Editor: demcodon

Sau khi có hai đứa con Tiểu Hoa cảm thấy lòng của mình kiên định không ít, mỗi lần nhìn thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn kia trong lòng giống như có dòng nước ấm chạy qua. Trải qua mấy người lớn nhiều lần thảo luận thì đã quyết định tên của hai bé, con cả tên Cao Hạo Nhiên, con thứ hai tên Cao Hạo Thần. Ngoại trừ bé đói bụng thì sẽ được ôm ra bên ngoài chơi, những thời gian khác luôn có người bên cạnh chơi với bé. Ông bà nội cũng không có đi ra ngoài chơi cờ, khiêu vũ hay tìm người tán gẫu. Ba Giang dường như mỗi buổi sáng đều dựa vào cố đưa thức ăn tới, một khi ở lại cũng dường như là một ngày, mọi người đối với chuyện này cũng hiểu ngầm không nói ra.

Tiểu Hoa nhìn vẻ mặt của ba nhìn hai bé nhu hòa trong lòng cũng thật vui vẻ. Cao Giang Cảnh nghĩ phép trở về nhìn dáng vẻ đáng yêu của hai bé chụp lại rất nhiều ảnh, nói là muốn đặt ở phòng từ từ xem. Kể từ khi có con Cao Giang Cảnh cũng biết trong nhà dù sao cũng quá nhỏ, Tiểu Hoa cũng không thể tự chăm sóc hai đứa bé, cho nên cũng không có nói để cho Tiểu Hoa trở về.

“Bà xã, anh cảm thấy mỗi lần trở về hai con đều trở nên càng xinh đẹp.” Cao Giang Cảnh vui sướng hài lòng nhìn con nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa tựa vào trên người anh nói: “Con mỗi ngày đều thay đổi, mỗi một ngày đều không giống nhau, mỗi ngày em nhìn đều cảm thấy càng xinh đẹp huống chi là anh!”

“Em cũng trở nên xinh đẹp!” Cao Giang Cảnh vuốt khuôn mặt của Tiểu Hoa dịu dàng nói.

Tiểu Hoa nhìn cơ thể mình bởi vì sinh sản có chút mập mạp, thuận tiện sờ sờ cảm đã bị chia ra làm hai nói: “Quan niệm thẩm mỹ của anh thật đúng là không giống với người bình thường.”

Cao Giang Cảnh hôn lên hai gò má của cô mới nói: “Ánh mắt của em càng phát ra dịu dàng, có một loại ánh sáng rực rỡ của người làm mẹ, hơn nữa em cũng không mập bao nhiêu, chỉ là mướt mà thôi...”

Tiểu Hoa hưng phấn ngồi thẳng, ngây ngốc nhìn chăm chăm Cao Giang Cảnh nói: “Anh cứ tiếp tục... em thích nghe, nói thêm một chút nữa đi...”

Cao Giang Cảnh trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ vui vẻ của Tiểu Hoa vẫn là bỏ thêm câu: “Dù sao anh chỉ cảm thấy em càng ngày càng xinh đẹp.”

Tiểu Hoa vọt vào trong lòng Cao Giang Cảnh làm nũng nói: “Ông xã, lúc cầu hôn anh có đưa hoa cho em nhưng mà em chưa bao giờ nhận được thư tình gì hết, anh viết cho em một bức đi! Để cho em giữ làm kỷ niệm!”

Cao Giang Cảnh cứng người lại một cái, "thư tình"? Đồ chơi này chơi có vui không? Đúng lúc này thì đứa bé tỉnh khóc "oa oa" lên, Cao Giang Cảnh vội vàng đứng dậy đi chăm sóc hai bé cũng coi như né tránh vấn đề của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhìn lỗ tai của Cao Giang Cảnh hồng hồng, còn không dám nhìn mình nhất thời không nhận được cười. Việc này thật là làm khó cho anh.

Lúc hai bé ngoan thì thật đáng yêu, mỗi người đều thích đến trên chọc nó. Nhưng mà một khi khóc lên rất âm ỉ, một đứa bé nhỏ như thế mà giọng như một người lớn, hơn nữa theo từng ngày lớn lên. Thời gian giấc ngủ lại

dính vào tật xấu thay đổi đêm ngày điên đảo, làm cho Tiểu Hoa buồn lo không thôi. Ban ngày còn có người giúp mình, buổi tối mặc kệ tìm ai, cho dù là bảo mẫu thì Tiểu Hoa cũng ngượng ngùng không dám nhờ giúp đỡ.

Cô chỉ đành phải nghĩ biện pháp ban ngày cùng chơi với bọn nó nhiều một chút, buổi tối trước khi ngủ cũng sẽ có nhiều sữa cho hai đứa bé bú, nhưng mà dần dần sữa của Tiểu Hoa cũng không đủ để thỏa mãn nhu cầu của hai bé. Vì thế chỉ đành phải cho bọn nó phối hợp với uống sữa bột. Xảy ra chuyện như vậy Tiểu Hoa căn bản không cần giám cân cũng đã gầy xuống. Cao Giang Cảnh nhìn thấy mà đau lòng không thôi, trong lòng thỉnh thoảng suy nghĩ chờ bọn nó trưởng thành phải dạy dỗ bọn nó nghe lời Tiểu Hoa.

* * *

“Bạn già, Tiểu Hoa có phải làm giải phẫu hạn chế sinh đẻ hay không?” Lúc Cao Giang Cảnh xuống lầu thì đột nhiên nghe được bà nội nói với ông nội.

“Ừ! Phải, Giang Cảnh là quân nhân, hơn nữa kế hoạch hoá gia đình là quốc sách, Tiểu Hoa một lần sinh hai đứa đã đủ rồi.” Ông nội Cao nói với bà nội Cao.

Cao Giang Cảnh nghe xong cau mày, ở trong lòng anh không hy vọng Tiểu Hoa leo lên bàn mổ nữa. Vì thế sau khi về quân trại thì hỏi đồng đội có mấy đứa con, mọi người dường như đều nói vợ làm giải phẫu, nhưng mà có người lại nói là mình đi thắt ống dẫn tinh. Cao Giang Cảnh vừa nghe thì mắt sáng lên.

Buổi tối hai bé từ từ bắt đầu uống sữa bột, vì sợ ảnh hưởng đến Tiểu Hoa nghĩ ngơi cho nên hai bé đã bị chuyển qua phòng trẻ con chuẩn bị từ trước có bảo mẫu chăm sóc.

Cao Giang Cảnh trở về sau khi thăm con xong về phòng thì nhìn thấy đường cong rõ ràng của vợ dưới tấm chăn cảm thấy nóng người lên, vội vàng tắm rửa sạch sẽ đi lên sờ soạng.

Tiểu Hoa vốn không có ngủ say, mở mắt ra nhìn thấy Cao Giang Cảnh thì nhếch môi nói: “Anh đã trở lại!”

Cao Giang Cảnh không có trả lời mà trực tiếp hôn lên môi của cô, nụ hôn đi qua hai tay chạy ở trên người Tiểu Hoa, thở hỗn hển hỏi: “Có thể không?”

Đã sắp sinh được 3 tháng, Tiểu Hoa bị anh khiêu khích cũng hơi nóng người, nhắm mắt lại khẽ gật đầu.

Tiểu Hoa gật đầu trong chớp mắt thì Cao Giang Cảnh quen thuộc cởi quần áo lẫn nhau...

Kể từ khi mang thai hai người ở dưới mắt mọi người nên Cao Giang Cảnh cũng không chạm qua Tiểu Hoa mấy lần nên không thể chống lại trêu chọc, dường như ép buộc cả một đêm mới phần chấn tinh thần rời giường chăm con, nói chuyện phiếm với mọi người để cho Tiểu Hoa ngủ một mình đến gần giữa trưa mới tỉnh lại. Nhìn dáng vẻ của anh mọi người cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không để cho người đi đánh thức Tiểu Hoa.

“Ông xã, rót cho em ly nước rồi mở ngăn tủ lấy cho em hai viên thuốc ngừa thai.” Tiểu Hoa sau khi tỉnh lại xoa xoa thắt lưng đau nhức, đột nhiên nghĩ đến hình như không có làm biện pháp gì bảo vệ, vì vậy nhờ Cao Giang Cảnh lấy giúp.

Cao Giang Cảnh không hề nhúc nhích chỉ là sau khi giúp cô mặc quần áo thì rất lạnh nhạt nói: “Không cần, anh đã thắt ống dẫn tinh.”

Tiểu Hoa vội vàng hỏi: “Chuyện khi nào? Đau không? Sao anh lại không nói gì thế?”

Vẻ mặt của Cao Giang Cảnh không đổi nói: “Chỉ là tiểu phẫu, cũng không có ảnh hưởng đến chuyện gì. Sau khi nghe nói mang bao cũng không an toàn cho nên trong đội có người làm anh cũng đi theo làm...”

Tiểu Hoa nhào vào trong ngực anh ôm anh, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Không có việc gì, thật sự không đau, anh căn bản một chút cảm giác cũng không có, hơn nữa cũng không có ảnh hưởng gì, đừng khóc!” Cao Giang Cảnh sốt ruột tay chân luống cuống an ủi.

Tiểu Hoa vừa nghe nước mắt càng chảy nhiều hơn, mình còn đang suy nghĩ lúc trước mấy người dì nhỏ còn nói muốn dẫn mình đi bệnh viện nhưng gần đây sao lại không nói. Thì ra là...

* * *

Sau khi cưới Tiểu Hoa vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, mặc dù Cao Giang Cảnh không có ngày ngày ở bên mình, thời gian hai người ở chung một chỗ cũng không nhiều. Nhưng mà Tiểu Hoa cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì Cao Giang Cảnh yêu mình không có một chút tạp chất, anh đã thật cố gắng để mình yêu anh. Bây giờ còn có hai đứa con trai đáng yêu, cũng không có xung đột gì với người nhà chồng, cũng cố gắng đến có thể thông cảm cho mình. Thân thể của ba cũng chăm sóc tốt hơn, thành tích của tiểu Hồ cũng không cần lo lắng, Tiểu Hoa ngẫm lại đều không nhịn được cười ra tiếng.

Nhưng mà ngay lúc hạnh phúc thì có một người xuất hiện làm cho tâm tình của Tiểu Hoa tụt xuống một chút.

Sau khi hai con được 100 ngày thân thể của Tiểu Hoa cũng khôi phục không tệ. Vì thế thỉnh thoảng đẩy chiếc xe trẻ con đặc chế tản bộ ở bên ngoài. Hôm nay Tiểu Hoa đẩy xe trẻ con vừa đi vừa nói chuyện phiếm với bà nội nhưng mà lại bị một người cản đường. Tiểu Hoa vừa nhìn thấy thì ra là mẹ kế của mình, mẹ Lý Minh Ngọc. Nhưng sau này Tiểu Hoa hẳn là

chưa từng gặp qua cho nên nhìn ngây ngốc một chút rồi Tiểu Hoa hỏi: “Xin hỏi dì là?”

“Tôi là mẹ Minh Ngọc, tôi muốn nói chuyện với cô.” Lưu Nhã nói thẳng.

Tiểu Hoa nhú mày liếc nhìn hai con và bà nội một cái, sau đó dứt khoát từ chối: “Ngại quá, tôi nghĩ tôi với dì không có chuyện gì để nói, hơn nữa bây giờ tôi cũng không có thời gian.”

Bà nội Cao đã biết chuyện năm đó, vốn là có chút thiện cảm với người phụ nữ này nhưng biểu hiện hôm nay của cô làm cho bà nội Cao lại không vui. Vì thế sau khi Tiểu Hoa nói xong thì bà nội Cao nói tiếp: “Tìm người nói chuyện phải xem thời gian, sao cô lại không có mắt nhìn như thế?”

Lưu Nhã thật không ngờ Tiểu Hoa lại từ chối mình, chỉ là kiên trì nói: “Chỉ một lát thôi, chúng ta nhất định phải nói chuyện!”

“Cô này sao lại không hiểu chuyện như thế? Đã nói không tiện, sao cô lại như vậy?” Hai bé bởi vì bị người che phong cảnh, cũng không có người quan tâm vì thế bắt đầu âm ỉ lên. Bà nội Cao vừa thấy đau lòng muốn chết, khẩu khí thật không tốt chất vấn Lưu Nhã.

Tiểu Hoa cũng vội vàng ngồi xổm xuống cười nói với hai con, nhìn thấy có người để ý đến mình nên hai bé từ từ yên tĩnh lại.

Tiểu Hoa cũng không quan tâm Lưu Nhã mà trực tiếp đẩy xe vòng qua đi về phía trước.

Bà nội Cao cũng khinh thị liếc nhìn Lưu Nhã một cái làm cho Lưu Nhã tức chết đi được.

* * *

Sau đó Lưu Nhã lại thường xuyên yêu cầu nói chuyện với Tiểu Hoa. Tiểu Hoa cảm thấy không quan tâm không được, nhưng mà cô thật sự không muốn đối mặt với bà. Vì thế mở danh bạ điện thoại ra tìm số điện thoại của Lý Hường Dương rồi gọi điện thoại cho ông.

Lý Hường Dương là lần đầu tiên nhận được điện thoại của Tiểu Hoa có chút kích động. Đầu tiên là hỏi thăm cuộc sống bây giờ của Tiểu Hoa, lại hỏi thăm hai đứa bé có ngoan hay không. Tiểu Hoa cũng rất kiên nhẫn nói cho ông biết hiện trạng của hai con và các chuyện thú vị, thậm chí đồng ý cho Lý Hường Dương xem hình chụp của hai bé.

Hai người cứ như vậy nói chuyện phiếm trong chốc lát Tiểu Hoa mới hỏi ông gần đây trong nhà có chuyện gì không. Lý Hường Dương nói đều rất tốt, vì thế Tiểu Hoa chuyển khẩu khí nghi ngờ nói: “Chuyện đó, gần đây thường xuyên có một phụ nữ nói mình là mẹ Lý Minh Ngọc, bà đến quán quít lấy tôi, tôi lại chưa gặp qua bà, cũng không có chuyện gì nói với bà, ông cảm thấy thế nào?”

Lý Hường Dương ở đầu điện thoại bên kia dừng một chút mới nói: “Cha đã biết, con không muốn nói chuyện với bà thì không cần phải nói gì. Cha đã đồng ý với con thì tuyệt đối sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của con, chuyện này vĩnh viễn có hiệu lực.”

Lấy được bảo đảm của Lý Hường Dương thì Tiểu Hoa cũng yên lòng. Bình thường chuyện Lý Hường Dương đồng ý đều có thể làm được, nhiều năm như vậy cũng không có rất quấy rầy qua mình, chuyện nhà bọn họ vẫn là giao cho ông xử lý đi!

Xử lý xong chuyện này Tiểu Hoa nhìn hai con bắt đầu lo lắng có muốn đi quân đội ở một thời gian ngắn hay không? Dù sao Cao Giang Cảnh dường như 1 tháng mới có thể gặp con được 2 lần, hơn nữa đến chỗ đó cũng có các "chị dâu" nhiệt tình giúp đỡ mình.

“Ông nội, bà nội, cháu muốn mang con đến ở chỗ Giang Cảnh một thời gian, hiện tại đứa bé đã nhận thức, cháu không muốn để cho Giang Cảnh bỏ qua.” Tiểu Hoa sau khi nghĩ kỹ thì nói suy nghĩ này với hai ông bà nhà họ Cao.

Hai ông bà có chút không nỡ nhìn nhìn hai chắt trai, bà nội Cao hỏi: “Cháu có thể chăm sóc được hai đứa không?”

Tiểu Hoa cũng biết tâm tình của hai ông bà không nỡ xa chặt, vì thế cười nói: “Thử một lần vậy, nếu chăm sóc không nổi thì cháu sẽ trở lại. Lại nói cháu lại không tính ở lâu chỗ đó, một lần cũng chỉ ở 3 - 4 ngày thôi, chỉ là cảm thấy Giang Cảnh không thể nhìn thấy đứa bé trưởng thành rất tiếc nuối.”

Ông nội Cao cũng không có thấy qua con lúc trưởng thành nên có chút hiểu được mà đồng ý. Bà nội Cao dặn dò một đống chuyện mới cho đi. Nếu không phải trong nhà quá thật ở không đủ thì bà nội Cao cũng muốn đi theo.

Sau khi trải qua đồng ý thì Tiểu Hoa gọi điện thoại nói một chút cho ba biết, tiếp đó gọi cho người ở quân đội trở về thì đến đây đón mình một chút. Hành lý của con rất nhiều, chỉ là cái giường trẻ con thật to kia cũng chiếm diện tích rất nhiều, vẫn là ông nội Cao ngại đưa đến chuyển đi phiền phức nên trực tiếp ra ngoài mua một cái mới còn chưa có lắp ráp.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Cực Cường Nghịch Ngờm

Editor: demcodon

Vì thế Tiểu Hoa ôm hai con mang theo bao lớn bao nhỏ về quân đội, lại dưới hỗ trợ của tài xế mang đồ vật chuyển vào nhà. Lần đầu tiên một mình chăm sóc hai đứa bé Tiểu Hoa có chút luống cuống tay chân, chờ hai đứa bé đều ngủ say thì Tiểu Hoa cũng mệt mỏi nằm xuống ở bên cạnh bọn nó. Trong lúc đó dì Lưu có đến thăm một lần nhưng nhìn thấy ba người đều đang nghỉ ngơi vì thế không nói gì mà đi về, còn ngăn cản những người khác muốn tới xem cặp sinh đôi.

Cao Giang Cảnh tan tầm đến căn tin ăn cơm mới về nhà, trên đường về nhà thấy ánh mắt của mọi người nhìn anh thì khác lạ, còn có ý trách cứ. Cao Giang Cảnh nghi ngờ một chút nhưng không có để ý. Về đến nhà lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì kết quả cửa không có khóa.

Cao Giang Cảnh chần chờ một chút nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng khách dường như có chút lộn xộn, bao lớn bao nhỏ gì đó để đầy sofa và bàn trà. Cao Giang Cảnh vừa nhìn thấy có chút mừng như điên chạy vào mở cửa phòng ngủ ra, kết quả đáng vẻ 3 mẹ con đang ngủ đập vào mắt anh. Cao Giang Cảnh lặng lẽ đến phòng bếp rửa tay, sau đó trở về phòng cầm bộ quần áo sạch sẽ đi tắm mới ngồi ở bên giường nhìn bọn họ.

Con cả Nhiên Nhiên tỉnh lại trước, vừa tỉnh lại mở to mắt nhìn thấy không phải khung cảnh quen thuộc thì há miệng khóc lên. Nó vừa khóc thì con thứ hai Thần Thần cũng tỉnh lại, trong lúc nhất thời trong phòng nhỏ lại vang lên hai tiếng khóc nặng nề. Tiểu Hoa vừa nghe thấy tiếng con

khóc trong nháy mắt đến cứu tinh, mở to mắt trước hết kiểm tra xem hai con có tiểu hay không. Sau đó giơ tay lên xem giờ, cũng không phải đến lúc uống sữa cho nên bắt đầu một tay thuần thực bắt đầu vỗ nhẹ mỗi đứa, chỉ chốc lát sau hai đứa bé ngừng khóc.

Con ngừng khóc Tiểu Hoa mới chú ý thấy Cao Giang Cảnh đang ở bên cạnh, vì thế trừng mắt liếc nhìn anh một cái hỏi: "Anh cũng không biết một tay hả?"

Cao Giang Cảnh sờ sờ mũi có chút ngượng ngùng nói: "Còn chưa kịp động tay thì em đã đỡ xong rồi!"

Tiểu Hoa ôm lấy con cả nhét vào trong ngực Cao Giang Cảnh một cái, còn mình ôm con thứ hai rồi nói với anh: "Hai đứa xem ra đều phải đi tiểu, anh ôm Nhiên Nhiên đi vào phòng vệ sinh trước, em đi theo sau."

Lúc ở nhà Cao Giang Cảnh đã làm qua việc này nên không mới lạ ngoan ngoan ôm con vào phòng vệ sinh. Tiểu Hoa ôm con thứ hai đi lấy xô vệ sinh trong đồng hồ hành lý kia ra.

Sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý của hai con Tiểu Hoa lại dứt sữa cho hai con uống mới nói với Cao Giang Cảnh: "Ông xã, em đói bụng..."

Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa nói: "Em muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em?"

Tiểu Hoa phỏng đoán nhiệt độ bên ngoài một chút rồi nói với Cao Giang Cảnh: "Em đi với anh nha! Vừa vặn trời còn chưa có tối có thể đẩy hai con đi dạo. Bọn nó có thói quen chạng vạng ra cửa đi dạo."

Cao Giang Cảnh nghe xong dựa theo Tiểu Hoa chỉ huy, một tay ôm một đứa con, một tay cầm xe trẻ con trong phòng khách. Tiểu Hoa đi theo phía sau ôm lấy một đứa con khác rồi cầm chìa khóa ra cửa.

Dọc theo đường đi rất nhiều người đến xem cặp song sinh, Cao Giang Cảnh sợ Tiểu Hoa đói nên để cho bọn họ trước giúp trông hai cục cưng rồi tự mình mang Tiểu Hoa đi ăn cơm trước.

Tiểu Hoa nhanh chóng ăn cơm uống nước, còn Cao Giang Cảnh nhờ cậy bếp trưởng căn tin, nhờ ông ngày mai giúp nấu canh gà. Hai người vội vàng trở lại thao trường nhưng chỉ có xe trẻ con bị để một bên, hai cục cưng sớm bị ôm chơi ở một bên.

Vẻ mặt Tiểu Hoa đầy vạch đen nhìn hai con cười đặc biệt hăng hái, nghĩ rằng: ‘lúc này sao lại không nhận người rồi?’

"Chị dâu, hai đứa bé lớn lên giống nhau như đúc, thật là xinh đẹp! Làm sao chị sinh ra được vậy?" Có người Tiểu Hoa vui vẻ hỏi.

Cao Giang Cảnh trừng mắt liếc nhìn hăn một cái nói: "Còn có thể sinh ra thế nào? Cứ như vậy sinh ra thôi!"

Tiểu Hoa chỉ cười cười tiến lên nói: "Các cậu đừng có lắc mạnh như vậy, dường thành thói quen tôi lại không thể phục vụ!"

"Chị dâu, lắc lắc như vậy cục cưng không phải vui vẻ sao? Không lắc bọn nó sẽ khóc."

"Đúng vậy, cậu xem cục cưng thật vui vẻ."

...

Mọi người cậu một câu tôi một câu nói lên, Tiểu Hoa xoa xoa cái trán ý bảo Cao Giang Cảnh lên tiếng. Cao Giang Cảnh ho nhẹ một cái nói: "Thường ngày một mình chị dâu các cậu giữ đứa nhỏ, đừng tập những tật xấu này cho đứa nhỏ, cô ấy sẽ không làm được."

Mọi người vừa nghe thấy cũng thấy đúng vì thế hai người ôm đứa bé cũng ngừng động tác tay. Lúc này Lưu Đông ôm đứa bé đột nhiên nói: "Chị dâu, cháu nhỏ tiểu trên người em!"

Tiểu Hoa vừa nhìn thấy thì không biết tã của cục cưng ở nơi nào, vì vậy tiến lên nhận đứa bé hỏi: "Tã của đứa bé đâu? Một lát cởi quần áo ra, tôi giặt cho cậu."

"Giặt cái gì chứ? Nước tiểu của trẻ con rất sạch sẽ, cháu nhỏ vẽ bản đồ cho cậu là để mắt đến cậu rồi." Trương Kiến cho hấn một đá rồi cười nói.

Lưu Đông cũng vội vàng nói không cần.

Mọi người hàn huyên một lát thấy trời tối mới giúp Tiểu Hoa ôm hai bé về nhà. Sau khi về nhà vợ chồng son lấy nước tắm rửa cho hai đứa bé, lại hầu hạ cho hai con uống sữa no một lần nữa. Cao Giang Cảnh cũng đi lắp ráp giường trẻ con xong, Tiểu Hoa mới vỗ bẹn nó đi ngủ.

Sau khi cục cưng ngủ Tiểu Hoa lại ở bên cạnh một lát mới đi tắm rửa sấy khô tóc. Lúc chuẩn bị dọn dẹp tã và quần áo tắm rửa thì Cao Giang Cảnh đã tắm xong còn nấu nước nóng, cô mới chống vào cái giá đứng lên.

"Giữ con mệt như vậy những việc nhỏ này em cũng đừng quan tâm, để buổi tối anh về làm cho." Sau khi chuẩn bị xong Cao Giang Cảnh nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa ôm anh nói: "Ban ngày mấy người dì Lưu giúp em rồi, buổi tối một chút việc như thế anh còn muốn giành với em hả?"

Cao Giang Cảnh cũng ôm cô, cầm cọ lên đỉnh đầu của cô nói: "Người khác có thể giúp được em bao nhiêu? Dường như đều là dựa vào chính em, em không thấy từ sau khi sinh hai con em gầy bao nhiêu hả? Còn mỏng manh hơn trước khi kết hôn với anh nữa."

Tay Tiểu Hoa lặng lẽ từ quần áo của anh mò lên, cười ha ha nói: "Gầy chỗ nào? Theo em thấy cân nặng còn nặng không ít đâu!"

Cao Giang Cảnh cầm lấy tay đang làm mấy chuyện xấu ở trên người mình, ôm cô lên trầm thấp nói: "Thật không? Vậy anh phải xem thật kỹ một chút."

* * *

Ngày hôm sau Tiểu Hoa ngủ rất sâu, ngay cả buổi tối cũng là Cao Giang Cảnh pha hai lần sữa cho hai con bú. Buổi sáng còn giúp Tiểu Hoa mua đồ ăn sớm một chút, nhìn thấy tinh thần của Tiểu Hoa mệt mỏi thì xoa xoa đầu cô, rất là ân cần giúp cô mặc quần áo, hầu hạ 3 người bọn họ ăn uống xong mới đi.

Tiểu Hoa nhìn hai con tinh thần phấn chấn thì ôm bọn nó lên trên giường nổi hứng lên chơi trò hôn môi với hai con. Trong chốc lát dì Lưu và chị Từ cũng lại đây.

Con trai nhà chị Từ kể từ khi làm giải phẫu hiện tại khôi phục rất tốt, cũng không khác gì những đứa bé bình thường. Cậu nhóc cũng sắp 2 tuổi, cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng, nhìn thấy hai em trai nhỏ rất hiếm lạ lôi kéo Tiểu Hoa hỏi đủ thứ, học bộ dáng như Tiểu Hoa nói chuyện với hai em.

"Cũng là em giỏi, một lần lại sinh ra hai đứa, em không biết chuyện em sinh hai đứa con trai bị mọi người biết được có bao nhiêu hâm mộ đâu!" Chị Từ trêu ghẹo nói.

Tiểu Hoa lau lau một chút mồ hôi trên trán nói: "Hâm mộ cái gì chứ, em cũng chịu tội không ít, mang hai đứa còn mệt mỏi hơn một đứa nhiều."

"Đúng vậy! Có được tất có mất chứ sao? Bất quá dì nhìn thấy mọi người đều đồng ý chịu tội nhiều một chút, cháu xem hai đứa nhóc này thật đáng

yêu không phải sao?" Dì Lưu đùa với hai bé rồi nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gật đầu một cái.

* * *

Bởi vì có hai bé cần phải chăm sóc nên nhà Tiểu Hoa trên cơ bản không khai hỏa, không những quan hệ tốt còn làm một chút thức ăn ngon đưa đến, chính là Cao Giang Cảnh đi căn tin mang về.

Ban ngày có người giúp đỡ, buổi tối Cao Giang Cảnh chăm sóc nên Tiểu Hoa cũng không có cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà hơi đau lòng Cao Giang Cảnh ngủ buổi tối không yên. Mỗi tuần ở quân đội 3 ngày, nhiều thêm 1 ngày cũng không được. Mặc kệ Cao Giang Cảnh dù nói như thế nào mình không mệt mỏi cũng không được.

Từ từ con lớn lên một chút, hai bé có da thịt hơn tiểu Hồ năm đó, tuổi còn tuổi nhỏ đã có lực phá hoại kinh người. Lúc 11 tháng tuổi đã biết bò, nhất là không chú ý thì ngắt hết hoa trong tất cả chậu hoa của ông nội Cao, từ đó ông nội Cao không dám để một chậu hoa ở nhà.

Câu đầu tiên học được không phải ba mẹ mà là "chạy", Tiểu Hoa trốn tròn mắt nhìn. Sau khi hỏi qua ba thì khẳng định mình trước đây tuyệt đối không có loại tật xấu này. Sau đó đem tất cả nguyên nhân này quy nạp lên trên người Cao Giang Cảnh, hai bé này tuyệt đối là giống ba bọn nó. Cũng không để ý tới Cao Giang Cảnh yếu ớt giải thích, nói mình cũng không loại tật xấu này.

Đến quân đội, chuyện thích làm nhất chính là rút sao trên quân hàm của quân nhân ôm bọn nó. Có lần Thủ trưởng quân đội nhìn thấy hai bé trắng trẻo mập mạp rất đáng yêu nên ôm Nhiên Nhiên một chút. Lúc đi thì Tiểu Hoa lại phát hiện trong tay Nhiên Nhiên cầm một ngôi sao, Tiểu Hoa vội vàng đuổi theo người, vừa nhìn thấy bốn 2 gạch 4 sao mà bây giờ một bên bả vai biến thành 2 gạch 3 sao. Cô ôm vô cùng áy náy và xấu hổ thật lòng

cẩn thận mang sao đưa qua chọc cho Thủ trưởng cười ha ha. Ngày hôm sau còn đặc biệt để cho người khác tặng một hộp sao đến.

"Xem ra hai thằng nhóc của nhà tôi về sau cũng là đồng nghiệp làm quân nhân đây!" Cao Giang Cảnh còn vì thế rất đặc ý, suy nghĩ đến kiêu ngạo.

Nhưng khi đưa bé ném chiếc máy bay bằng vỏ đạn lần đầu tiên Cao Giang Cảnh tặng cho Tiểu Hoa xuống đất làm cho nó vỡ tan nát thì Cao Giang Cảnh cũng cười không nổi, nói muốn hung hăng dạy dỗ bọn nó một trận. Nhưng mà nhìn thấy hai đứa con trai kêu ba ba vui tươi hơn hờ thì tay vừa giơ lên trời được một nửa thì hạ xuống, lời nói nặng ngoài miệng cũng không nói, chỉ là nhặt hết vỏ đạn lên bần rợn một hồi dính lại một lần nữa.

Tiểu Hoa ở một bên liếc mắt xem thường, thầm nghĩ: kẻ ngốc.

Bất quá dính máy bay một lần nữa Tiểu Hoa vẫn là rất cẩn thận cất lại. Trải qua việc này Tiểu Hoa quyết định không thể lại chiều những tật xấu này cho bọn nó, dứt khoát quyết tâm sửa chữa một phen, không đánh không mắng, chỉ cần hai bé phạm chuyện xấu sẽ không để ý đến hai bé. Từ từ hai bé biết mẹ không thích nên điều thu liễm, nhưng mà chỉ ở trước mặt Tiểu Hoa mới như thế mà thôi.

* * *

"Bà xã, anh nói cho em biết chuyện này." Một hôm Cao Giang Cảnh trở về nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa hỏi: "Chuyện gì?"

"Lý Minh Ngọc tốt nghiệp được phân đến đây!" Cao Giang Cảnh nói.

Tiểu Hoa một tay đút cháo cho con xong sau đó mới nói: "Phân thì phân! Không có việc gì."

Cao Giang Cảnh tiến lên lấy cái chén trong tay cô tự mình dứt cho con rồi nói: "Không có việc gì là tốt rồi! Em ăn cơm trước đi!"

Tiểu Hoa cũng không khách khí, trước múc cơm rồi bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong chờ anh cũng ăn xong đi rửa chén mới hỏi: "Anh đồng ý tiểu Hồ thi xong thì đến đây, ngày mai nó đến rồi ở chỗ nào?"

"Sắp xếp đến ký túc xá, nó không phải cũng muốn đến trường quân đội ư? Coi như là trước tiên thích ứng với cuộc sống quân đội vậy." Cao Giang Cảnh không thèm để ý nói.

Tiểu Hoa vừa nghe có chỗ ở cũng không có để ý, nắm chặt lấy đầu ngón tay tính tiểu Hồ thích cái gì. Cao Giang Cảnh nhìn hăm mộ không thôi nhưng cũng không dám ngăn cản. Tiểu Hoa vẫn luôn tỉ mỉ chăm sóc em trai, việc này anh sớm đã biết.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tiểu Hồ Đến

Editor: demcodon

Tiểu Hồ sắp đến, kể từ sau khi kết hôn cũng không có thời gian ở bên cạnh tiểu Hồ. Mỗi lần về nhà đều là châm cứu cho ba, để lại sách dạy nấu ăn rồi trở về nhà họ Cao. Từ sau khi mang thai châm cứu cho ba vẫn là ba đến nhà họ Cao, càng miễn bàn đến sau khi sinh con gặp được tiểu Hồ càng ngày càng ít. Cho nên nói với Cao Giang Cảnh muốn tiểu Hồ đến quân đội chơi một chút, Tiểu Hoa rất là đồng ý.

Thừa dịp Cao Giang Cảnh ở đây Tiểu Hoa lấy giấy liệt kê ra rất nhiều món tiểu Hồ thích, sau đó lại giao cho đồng chí nhà bếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, bởi vì buổi sáng hôm nay có đội xe trở về nên đã nhờ xe này thuận tiện chở tiểu Hồ đến. Tiểu Hoa thu xếp sạch sẽ cho hai con rồi gửi cho người khác chăm sóc, còn mình tập trung canh giữ ở phòng bếp nấu món ngon cho em trai.

Lúc hơn 11 giờ thì có tiếng gõ cửa Tiểu Hoa vội vàng mở cửa, vừa nhìn thấy chính là em trai mấy tháng chưa có gặp qua đã xuất hiện ở trước mắt. Cô vội vàng kéo nó vào trong nhà nhìn hồi lâu.

“Chị, hai cháu cưng của em đâu?” Tiểu Hồ vào nhà buông hành lý thì hết nhìn đông tới nhìn tây sau đó hỏi.

Tiểu Hoa vươn tay gõ một cái trên đầu nó, không tiếng tức giận nói: “Vì nấu món ngon cho em ăn nên chị mang hai đứa nó sang cho người khác

chăm sóc rồi.”

“Em đã đến đây rồi, chị mau đưa bọn nó về đi! Em rất nhớ hai cháu cưng.” Tiểu Hồ từ nhỏ cũng bị Tiểu Hoa gõ lên đầu nên căn bản là không thèm để ý.

Tiểu Hoa đến phòng bếp mở nhỏ lửa lại sau đó cời tạp dề ra đi đón hai con về. Tiểu Hồ nhìn thấy cháu trai trong mắt cũng không có chị nữa, hai cháu trai rất đáng yêu, lấy quà ra chia cho hai đứa rồi hôn má trái rồi hôn má phải, lại ôm lên rung lắc trêu chọc dạy bọn nó kêu cậu.

Tiểu Hoa thở dài trở về phòng bếp tiếp tục cố gắng, nhìn nồi canh hầm gần 4 tiếng vì em trai và một bên thức ăn đã chuẩn bị xong đợi xào lên, nhìn thời gian vừa đúng lúc thì bắt đầu xào.

Lúc Cao Giang Cảnh trở về thì nhìn thấy em vợ của mình đang chơi với hai con trai mình, vợ của mình thì đang bưng thức ăn lên bàn. demcodon-
lqd Sau khi chào hỏi với tiểu Hồ thì đi rửa tay, cũng thuận tiện giúp con rửa tay rồi ôm hai con ngồi vào ghế chuyên dụng cho bọn nó.

Lúc ăn cơm, Cao Giang Cảnh nhìn thức ăn trước mặt vợ tỉ mỉ chuẩn bị, rồi nhìn lại dáng vẻ của vợ buồn bã nhìn em vợ nhà mình, còn em vợ vừa ăn vừa đút cháo cho hai con không có chú ý tới dáng vẻ của chị mình.

Cao Giang Cảnh ho một cái nói với tiểu Hồ: “Giang Lâm nè! Em xem bàn thức ăn này là chị em đặc biệt chuẩn bị cho em đó.”

“Anh rể, không cần anh nói em cũng biết, đây không phải đều là những món em thích sao?” Tiểu Hồ không rõ hỏi, vì sao lại nói đến đặc biệt nhỉ? Chị cũng không phải lần đầu nấu cơm cho mình ăn.

Tiểu Hoa cầm lấy đôi đũa gấp món tiểu Hồ thích ăn vào chén nói: “Thích là tốt rồi, ăn nhiều một chút!”

“Dạ! Không thành vấn đề, em sẽ giải quyết sạch sẽ, chị, chị cứ yên tâm đi!” Tiểu Hồ gật đầu một cái.

Ăn cơm xong thừa dịp Cao Giang Cảnh rửa chén thì tiểu Hồ lặc mình đi đến trước mặt Tiểu Hoa chớp chớp mắt trêu ghẹo: “Anh rể thật không tệ nhỉ? Còn giúp chị làm việc nhà!”

Tiểu Hoa khẽ cắn môi đưa tay túm lỗ tai của nó, ghé vào lỗ tai nó thấp giọng quát: “Em có biết chị từ ngày hôm qua đã bắt đầu chuẩn bị những món em thích ăn hay không? Sáng sớm chuyện gì cũng không làm bận rộn ở trong phòng bếp! Kết quả em ngay cả con mắt cũng không liếc nhìn chị một cái, chỉ biết chơi với hai cháu. Trong mắt em còn có người chị này hay không?”

Tiểu Hồ nghiêng đầu nhe răng trợn mắt nói: “Chị, chị, em sai rồi, em bảo đảm lần sau cũng không dám nữa... hít... đau... đau... cẩn thận hai cháu học hư theo chị đó.”

Tiểu Hoa vừa nghe cũng không tiếp tục, hai con đang ở trước mặt nghiêng đầu nhìn hai chị em cô. Tiểu Hoa vội vàng buông lỏng tay, thuận tiện xoa xoa giúp tiểu Hồ rồi ôm hai bợn nó đi ngủ trưa.

“Anh rể, sao chị lại càng ngày càng bạo lực như vậy?” Tiểu Hồ xoa lỗ tai đi vào phòng bếp nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh cũng không quay đầu lại nói: “Không có! Chị em rất dịu dàng. Phỏng đoán bạo lực cũng là đặc biệt nhằm vào một mình em, em hẳn là cảm thấy vinh hạnh chứ?”

Tiểu Hồ liếc mắt nhìn, vinh hạnh này mình có thể không cần được không?

Cả buổi chiều tiểu Hồ rất săn sóc, rất nịnh nọt yêu cầu giúp trông hai cháu cứng để cho chị nghỉ ngơi nhiều một chút. Tiểu Hoa cũng không có

khách khí rồi mang suy nghĩ của mình nghĩ viết chuyện xưa thành đại cương, trước viết một chút sau đó lại nấu cơm.

Một buổi chiều hai bé và tiểu Hồ vô cùng quen thuộc với nhau, đã kêu cậu ơi cậu à. Vì thế tiểu Hồ có chút đặc ý, ăn cơm chiều tiếp tục mang hai cháu đi chơi.

Tiểu Hồ sau khi dẫn hai bé đi thì Tiểu Hoa nằm ở trên giường cảm nhận bình an đã lâu. Cao Giang Cảnh thu dọn xong rồi cũng nằm xuống bên cạnh cô trêu ghẹo nói: “Tiểu Hồ rất có tiềm năng làm bảo mẫu nhỉ!”

“Mới không phải đâu?” Tiểu Hoa phản bác, lại liếc nhìn Cao Giang Cảnh một cái mới nói: “Nó căn bản chính là không có lớn lên, giống như đứa bé vậy!”

Cao Giang Cảnh cười cười ôm Tiểu Hoa lại cười nói: “Ha ha, em nói cái gì thì là cái đó vậy!”

Hai người ở trên giường đang trò chuyện thì cửa đột nhiên mở ra, Tiểu Hoa đứng lên nhìn thấy tiểu Hồ mặt đen ôm hai bé về thở phì phì ở trên sofa. Tiểu Hoa vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chị, tên quý chán ghét kia sao cũng ở đây vậy?” Tiểu Hồ không đầu không đuôi nói.

Tiểu Hoa kỳ quái hỏi: “Người nào?”

“Chính là tên quý chán ghét tên Lý Minh Ngọc đó, em không thích cậu ta!” Tiểu Hồ nói.

Tiểu Hoa cười cười an ủi nó: “Trên tổ chức sắp xếp, chị cũng là hôm qua mới biết được.”

Tiểu Hồ thở phì phì nói: “VẬY chị không được phép để ý đến cậu ta, không được phép để cho hai cháu cưng gọi cậu ta là cậu, không được phép nấu món ngon cho cậu ta ăn...”

Tiểu Hoa bắt chéo hai tay cho nó dừng lại, Cao Giang Cảnh cũng đến nắm bả vai Tiểu Hoa, hai người buồn cười nhìn tiểu Hồ làm cho nó đỏ mặt lên, có chút chật vật quay đầu.

“Bà xã, lấy quần áo và giày của anh mang về cho Giang Lâm thay. Nếu đến đây thì làm lính mới đảng hoàng một thời gian.” Cao Giang Cảnh nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa le lưỡi với tiểu Hồ rồi lấy đồ đạc ra.

Tiểu Hồ vừa thấy nhất thời mặt xụ xuống, ủ rũ đi vào nhà vệ sinh thay quần áo và giày. Lúc đi ra nhìn Cao Giang Cảnh hỏi: “Anh rể, em còn có thể đến đây chơi với hai cháu cưng được không?”

“Lúc mọi người nghỉ ngơi thì có thể đến.” Cao Giang Cảnh trả lời.

Tiểu Hồ lại nhìn Tiểu Hoa nói: “Chị, chị có thể nấu thức ăn cho em ăn được không?”

“Ồ nháo! Em không phải muốn tới làm lính hay sao? Mọi người đều hoạt động tập thể, chẳng lẽ một mình em muốn làm chuyện khác biệt.” Cao Giang Cảnh giúp Tiểu Hoa từ chối, nhưng mà nhìn bà xã nhà mình và cậu em vợ cùng nhau tội nghiệp nhìn mình thì Cao Giang Cảnh vẫn là thở dài nói: “Mỗi một tuần đều có một ngày nghỉ phép, em cứ đến đây!”

Cao Giang Cảnh nói xong thì dẫn tiểu Hồ ra cửa. Tiểu Hoa suy nghĩ: ‘nếu không mình đi về trước, cuối tuần lại đến đây? Nói thật, mình dường như không có ở đây đến chủ nhật.

* * *

Buổi tối lúc ngủ thì cô mang suy nghĩ của mình nói ra, ông xã nhà mình vừa nghe xong thì liếc mắt một cái đưa lưng về phía Tiểu Hoa, chỉ nói một câu: “Về sau anh tuyệt đối không muốn tiểu Hồ làm lính của anh.”

Tiểu Hoa thấy dáng vẻ của ông xã nhà mình khó chịu trong lòng không khỏi tính toán: ‘dù sao tuần này trở về cũng không có chuyện gì, vẫn là ngây ngốc trong nhà, thứ hai tuần sau lại đi vậy! Cô đưa tay chọc chọc anh, thấy anh vẫn không để ý tới mình sau đó ôm từ phía sau anh rồi cọ tới cọ lui ở sau lưng anh. Cao Giang Cảnh lật người đè cô dưới người, chặn lại môi và lời cô muốn nói...

Sau đó Tiểu Hoa lén lút xoa xoa thắt lưng vùi ở trong ngực Cao Giang Cảnh, nhìn anh vẫn còn không nói lời nào nói: “Đừng tức giận, em sẽ không đi nữa còn không được sao? Em cũng lấy mình chuộc tội với anh rồi, anh cũng đừng tức giận nữa! Ông xã ~~~~~”

“Anh không tức giận. Chẳng qua là em không phải chỉ đối xử tốt với tiểu Hồ một chút.” Cao Giang Cảnh vuốt da thịt trơn mềm của bà xã thỏa mãn nói.

Tiểu Hoa nhìn trần nhà trên đỉnh đầu giải thích: “Lúc mẹ em mất thì tiểu Hồ còn nhỏ, mỗi ngày đi theo em, dường như chính là em nuôi lớn, sao em có thể không đối xử tốt với nó được chứ?”

“Anh nhìn em ở ngoài mặt nói mình nghiêm khắc, thật sự lòng còn mềm hơn bất cứ ai, hai con của chúng ta cũng đừng nuông chiều như thế.” Cao Giang Cảnh đổi đề tài.

Tiểu Hoa trừng mắt liếc anh một cái hỏi: “Là ai khi con gây chuyện thì cười trừ? Là ai càng nuông chiều con hơn? Đều sắp trở thành hai tai họa, em thấy anh còn đặc biệt đặc ý, em cũng thấy ngượng ngùng. Hiện tại lời ngoài miệng đều biến thành "thật xin lỗi", dường như mỗi ngày ra cửa đều

phải nói. Anh nói xem gen nhà anh sao lại lợi hại như vậy, không thể theo nhà em một chút sao? Anh xem em và tiểu Hồ đều ngoan như vậy.”

Cao Giang Cảnh nhìn dáng vẻ tức giận của cô trực tiếp dùng một phương pháp, đó chính là dùng miệng chặn lên...

* * *

Bởi vì tiểu Hồ nên Tiểu Hoa thật sự không trở về, chẳng qua là mỗi ngày dẫn hai con ra thao trường ở bên ngoài chơi, ý đồ từ trong đám người màu xanh tìm ra em trai mình. Nhưng mà bất đắc dĩ nhiều người, còn mặc quần áo và mũ giống nhau, nhìn thật kỹ cũng không có thấy.

Mãi cho đến chủ nhật tiểu Hồ mới trở về, Tiểu Hoa vội vàng để cho nó cởi đồng phục ngay trang ra ném vào trong máy giặt, lại nhét vào trong tay nó chén canh gà, nhìn nó uống xong mới đồng ý cho nó chơi với cháu.

“Chị, chị biết không, hiện tại em đã gặp được chặn rồi, so với chị còn gặp tốt hơn nhiều. Chị xem chị kia, đã làm vợ lính mấy năm rồi ngay cả cái chặn còn gặp không tốt!” Tiểu Hồ uống hết canh một hơi mới nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa không tiếng tức giận nói: “Chị là vợ lính chứ không phải lính được không?”

“Không phải nói mưa dầm thấm đất sao?” Tiểu Hồ cười hì hì hỏi.

“Chị làm cái gì cũng vô cùng hoàn mỹ thì anh rể em sẽ tự ti, cô gái tốt cũng để cho chồng mình phát huy sở trường chứ.” Tiểu Hoa rất nghiêm chỉnh trả lời.

Tiểu Hồ vừa chơi với hai cháu vừa nói: “Stop!”

Bọn nhỏ cũng học nó nói với Tiểu Hoa: “Stop!”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Viết Sách Cho Ông Triệu

Editor: demcodon

Lúc con được 1 tuổi thì Tiểu Hoa vẫn đồng ý với yêu cầu của ông bà nội dẫn bọn nó trở về làm thôi nôi cho bọn nó. Bởi vì không phải ngày nghỉ nên Cao Giang Cảnh còn có ba mẹ chồng cũng không có cách nào tham gia. Vì thế Cao Giang Cảnh và tiểu Hồ còn oán niệm thật lâu. Vì vậy chỉ có hai ông bà còn có ba và Tiểu Hoa làm thôi nôi cho hai bé. Tiểu Hoa cũng rất hài lòng, sau lại có dì nhỏ, ngay cả bọn người Hạ Đồng cũng đến.

Hôm thôi nôi thật ra ngoại trừ mấy người lớn vui chơi giải trí thì chính là chơi với hai bé. Lý Hạo Nam thậm chí cũng ở bên tai Tiểu Hoa nói về sau hẫn và Hạ Đồng cũng muốn sinh đứa con đáng yêu như vậy. Tiểu Hoa vội hỏi bọn họ khi nào thì kết hôn, Lý Hạo Nam nói đang chuẩn bị cầu hôn. Tiểu Hoa nhìn Lý Hạo Nam thâm tình với Hạ Đồng như vậy cô cũng cảm thấy rất vui mừng vì hai người bọn họ, lại có thêm một đôi thanh mai trúc mã yêu nhau!

Nhưng mà lúc Hạ Đồng đi đến thì nói cho Tiểu Hoa biết một chuyện: "Tiểu Hoa, ông nội Triệu bị bệnh, ông muốn gặp cậu."

Tiểu Hoa suy nghĩ một chút, nhiều năm như vậy chỉ có ngẫu nhiên ngày nghỉ mình mới nghĩ đến gọi điện thoại cho ông, nhưng mà ông lại truyền những gì mình học được cả đời cho mình. Tiểu Hoa có chút nặng nề gật đầu một cái, ý bảo Hạ Đồng mình đã biết.

Hạ Đồng vừa đi thì Tiểu Hoa nói với ba nói: "Ba, ông nội Triệu bị bệnh, con muốn đến thăm ông. Ba và ông bà nội còn có dì nhỏ gần đây giúp con chăm sóc bọn nhỏ một thời gian nha."

Ba Giang nói: "Ba cũng muốn đi thăm một chút."

Tiểu Hoa quay đầu rất nghiêm túc nhờ cậy ông bà nội và dì nhỏ: "Ông nội Triệu đã cứu mạng ba con cũng chính là đã cứu mạng cả nhà con, cho nên bọn nhỏ chỉ có thể nhờ mọi người trông giúp."

Tiểu Hoa và ba Giang trịnh trọng như thế nên ông bà họ Cao cũng biết chuyện này đối với bọn họ rất quan trọng. Vì vậy lập tức đồng ý, dì nhỏ còn đặt vé máy bay cho bọn họ.

Đọc theo đường đi ba Giang đều rất yên lặng, tâm tình của Tiểu Hoa cũng rất nghiêm nghị. Mình năm đó còn đồng ý với ông Triệu sẽ không làm cho tài nghệ của ông thất truyền, nhưng mà nhiều năm như vậy mình cái gì cũng không có làm, Tiểu Hoa rất là áy náy.

* * *

Lúc nhìn thấy ông lần nữa thì ông đang suy yếu nằm ở trên giường, mũi của Tiểu Hoa chua xót quỳ gối trước giường của ông nói: "Thầy, con đến thăm thầy đây."

"Không phải là nói cháu đừng gọi ông là thầy sao? Phải gọi là ông nội, nếu không mấy ông già kia sẽ cười ông..." Ông Triệu nhìn thấy Tiểu Hoa rất là vui vẻ còn trêu ghẹo cô.

"Chú Triệu, chú cảm giác thế nào?" Ba Giang cũng tiến lên ân cần hỏi thăm.

Ông Triệu cố sức ngẩng đầu nhìn ba Giang một cái cười nói: "Đại Sơn à! Xem ra Tiểu Hoa chăm sóc cháu vô cùng tốt đấy! Cháu không có việc gì

chú cũng an tâm, công phu của Tiểu Hoa cuối cùng không có uổng phí."

Ba Giang tiến lên lôi kéo tay ông Triệu nói: "Nếu không có chú thì nhà chúng cháu bây giờ có đáng về gì chú cũng không phải không biết. Tiểu Hồ thi đậu đại học, con của Tiểu Hoa cũng đã 1 tuổi rồi, lớn lên rất đáng yêu. Bây giờ sức khỏe của cháu cũng không tệ... đều là... làm phiền chú."

Ông Triệu nói với Tiểu Hoa: "Lần trước ông kêu gửi hình chụp của bọn nhỏ cho ông, sao lại không gửi?"

Tiểu Hoa vội vàng lấy tấm hình trong túi xách có mặt cô và Cao Giang Cảnh còn có hai con trai đến trước mặt ông Triệu.

"Thằng nhóc này lớn lên rất tinh thần, bọn nhỏ nhìn cũng rất tốt, Tiểu Hoa à! Phải cố gắng sống thật tốt, biết không?" Ông Triệu xem xong thì yêu thương nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa có chút ghen ngào gật đầu.

* * *

Mấy ngày kế tiếp Tiểu Hoa vẫn đứng ở trước giường bệnh của ông Triệu giúp ông lau người, đổi thuốc vv... làm tất cả chuyện mình có khả năng. Hôm nay ông Triệu đột nhiên kêu con trai cầm túi châm cứu và mấy quyển bút kí của mình đến, vừa nói vừa nhét vào trong tay Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa à! Ông nội cái gì cũng không có, chú của cháu lại học Tây y, vì vậy ông giao một chút gia sản này cho cháu, cháu cần phải nhớ kỹ năm đó cháu đã hứa hẹn những gì. Đừng làm cho những thứ này của lão tổ tông thất truyền, biết không?"

Tiểu Hoa tiếp nhận nhìn ông Triệu nói: "Ông nội, cháu bất hiếu, không có kế thừa y bát của ông nội. Trên đường đến đây cháu vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, hiện tại cháu nói suy nghĩ của cháu cho ông biết, cháu muốn viết sách cho ông, ông nội thấy thế nào?"

"Mang bản lãnh của ông viết ở trong sách để cho mọi người đều biết?" Ông Triệu hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: "Ba cháu năm đó có bao nhiêu nguy hiểm ông nội là người biết rõ, nhưng mà nhiều năm như vậy ba đã khỏe như trước. Cho nên cháu nghĩ bản lãnh của ông nội có tác dụng như thế chúng ta vì sao không mang nó nói cho người đời đều biết đến? Mục đích Tiểu Hoa học y cũng không đơn thuần chỉ là vì cứu ba, cho nên nó hẳn là đáng giá truyền cho người tốt hơn."

Ông Triệu cười cười nói: "Đã là của cháu, cháu muốn viết thì cứ viết đi. Chẳng qua là món ăn bài thuốc cháu còn phải thương lượng với ông Lý cháu. Bắt đầu viết từ hai người bọn ông, hơn nữa vận động thích hợp mới có trị liệu hiệu quả tốt."

Tiểu Hoa nói: "Cháu đã gọi điện thoại nói cho ông nội Lý biết, ông nội Lý nói đây là chuyện tốt... ông đồng ý."

"Vậy ông cũng không thành vấn đề..." Ông Triệu nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa còn nói: "Sau khi viết xong cháu muốn giao cho bệnh viện Trung y. Về sau tất cả phí bản quyền cháu đều muốn dùng danh nghĩa của hai ông quyên ra ngoài để cứu chữa càng nhiều người hơn."

Ông Triệu gật đầu một cái cười lên, sau đó nói với con trai mình: "Lập cho ba một bản giải thích rõ ràng, con làm nhân chứng..."

Con trai ông Triệu nghe xong lập tức đi ra ngoài, không bao lâu mượn giấy trở về ở mặt trên viết chứng minh mọi chuyện. Ông Triệu nâng tay lên cố sức ký tên, thậm chí còn ấn vân tay. Sau đó để cho con trai cũng ký tên đưa cho Tiểu Hoa nói: "Có cái này về sau cháu sẽ không xảy ra chuyện gì, ông nội suy nghĩ chu đáo lắm phải không?"

Tiểu Hoa liều mạng gập đầu một cái nước mắt không ngừng rơi xuống, ông trước khi chết còn suy tính thay cho mình như vậy.

Có lẽ là biết tài nghệ của mình vĩnh viễn sẽ không thất truyền, cho nên ông Triệu mang theo nụ cười rời đi. Lúc ông Triệu đi thì Tiểu Hoa đau khổ không kèm chế được, hai người ông khác khi nhận được thông báo chạy đến sắc mặt cũng là đau đớn xót xa.

Ông Lý đã biết Tiểu Hoa viết sách cho ông Triệu nên cũng lấy ra tất cả món ăn bài thuốc mình tích góp cả đời giao cho Tiểu Hoa, hơn nữa cũng viết chứng minh cho cô. Ông Lưu cũng nói cho Tiểu Hoa biết rất nhiều phương pháp vận động đơn giản. Tiểu Hoa nhìn tình cảm chất phác này của mấy ông thì quyết định mình bất luận như thế nào cũng nhất định phải hoàn thành chuyện này, tài nghệ của bọn họ tuyệt đối không thể thất truyền.

* * *

Trở lại Bắc Kinh lần nữa Tiểu Hoa ngoài chăm sóc hai con còn dành hết sức lực đều đặt vào chuyện này. Cô cẩn thận xem tất cả bút kí, mỗi bệnh đều có phương pháp và độ mạnh yếu khi hạ châm khác nhau, cùng với phối hợp sách dạy nấu ăn. Tiểu Hoa cẩn thận châm chút mỗi một chữ.

Bản sơ thảo sau khi hoàn thành Tiểu Hoa còn đặc biệt tìm bác sĩ vẫn giúp ba xem bệnh, cũng được ông giới thiệu cho một vị giáo sư ở bệnh viện Trung y. Tiểu Hoa ngồi đối diện với vị giáo sư chờ ông xem xong một quyển sách thật dày. Sau đó lại cho ông xem hồ sơ bệnh án và ghi chép trị liệu của ba Giang nhiều năm, còn có sách dạy nấu ăn.

Ông giáo sư nghiên cứu thật cẩn thận, sau khi xem qua nói ra không ít ý kiến có ích với Tiểu Hoa. Cuối cùng bày tỏ quyển sách này tuyệt đối có giá trị nghiên cứu. Tiểu Hoa cầm bản thảo về lại tăng giảm một ít nội dung, mang tất cả món ăn bài thuốc tự mình đều làm một lần, cho sau mỗi món ăn đều có một tấm hình tương ứng.

Dưới sự giúp đỡ của vị giáo sư cuối cùng cũng xuất bản. Giáo sư thậm chí mang quyển sách này trở thành sách để cho học trò của mình dùng học châm cứu. Tiểu Hoa cũng thực hiện hứa hẹn của mình, mang tất cả tiền nhuận bút đều làm từ thiện, để cho người bệnh ung thư được cứu trợ. Mặc dù không phải rất nhiều nhưng mà Tiểu Hoa cuối cùng có chút an tâm. Tiểu Hoa cầm bản thảo đã sản xuất thành sách đốt một bộ trước mộ phần của ông Triệu, mặt khác cũng mang hai bộ tự mình giao cho ông Lý và ông Lưu. Ông Lý vuốt bức tranh tinh xảo trên bìa sách nhịn không được nước mắt nóng tràn đầy trong mắt. Tác giả sách Tiểu Hoa cũng viết là tên của hai ông, còn mình chẳng qua là làm nhân viên viết bản thảo.

Chuyện này Tiểu Hoa dùng hơn nửa năm để hoàn thành, trong lúc đó ông bà nội Cao, còn có ba mẹ chồng cũng không có câu gì oán hận Tiểu Hoa, chỉ hết sức chăm sóc hai cháu để không ảnh hưởng đến Tiểu Hoa. Cao Giang Cảnh cũng vẫn luôn ở sau lưng yên lặng ủng hộ Tiểu Hoa. Chờ Tiểu Hoa buông lỏng xuống, nhìn hai con ăn nói rõ ràng càng thêm hoạt bát, đầu tựa cô dựa vào bả vai Cao Giang Cảnh nhẹ nhàng nói: "Ông xã, em yêu anh!"

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hoa nói ra những lời này, Cao Giang Cảnh thật vui mừng ôm Tiểu Hoa một hồi, cũng nói với cô: "Anh cũng yêu em."

Bởi vì lúc viết sách dùng chuyện ba Giang để ví dụ, nên ba Giang gần đây phải bề bộn nhiều việc, thường xuyên dưới sự hướng dẫn của bác sĩ đến bệnh viện an ủi những bệnh nhân bị mắc bệnh nan y. Tiểu Hoa rất lo lắng cho sức khỏe của ba, nhưng mà ba Giang lại vì thế rất vui vẻ, ông nói với Tiểu Hoa là mình có khả năng làm chuyện này, ông thật sự rất vui vẻ.

Nhìn thấy dáng vẻ này của ông Tiểu Hoa cũng không ngăn cản nữa, chỉ là cố gắng sắp xếp hàng hóa giúp ông.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bị Hai Tên Quý Nhỏ Tranh Nhau Đòi

Editor: demcodon

Sau khi hoàn thành chuyện của ông Triệu cũng coi như giải quyết một tảng đá trong lòng Tiểu Hoa. Kế tiếp cô mang toàn bộ thời gian ở bên ông xã và con, nhưng mà...

“Mẹ, mẹ viết sách đi! Con muốn cùng anh đi chơi trò chơi của con trai.” Thần Thần nhìn nói với Tiểu Hoa như vậy.

Nhiên Nhiên lại nói tiếp: “Ba nói, con gái chỉ thích chơi búp bê vải, cho nên chúng con không chơi với mẹ.”

Tiểu Hoa quay đầu nhìn Cao Giang Cảnh, mặt Cao Giang Cảnh cứng đờ nhìn nọt với Tiểu Hoa: “Nếu không anh chơi với em?”

Tiểu Hoa đá anh một cái rồi giải thích với hai con là mình cũng có thể chơi trò chơi của con trai. Thật sự Tiểu Hoa một chút cũng không hiểu trẻ con không đến 2 tuổi sao lại muốn chơi trò của con trai rồi? Bất quá bởi vì ít thời gian chăm sóc con nên Tiểu Hoa cũng có thể dành ra thời gian tiếp tục sáng tác.

Bởi vì nhà Cao Giang Cảnh ở quân đội thật sự quá nhỏ, cấp trên cũng lo lắng đến tình huống của nhà anh nên phân nhà cho anh một lần nữa. Mặc dù cũng không phải rất lớn, có 2 phòng ngủ 1 phòng khách là Tiểu Hoa đã rất thỏa mãn, một nhà bốn miệng của bọn họ ở vừa vặn. Tiểu Hoa mua cái sô

pha rất dài, nghĩ tới vạn nhất lúc tiểu Hồ đến thăm mình thì tốt xấu gì có chỗ để ngủ.

Trở lại quân đội lần nữa Tiểu Hoa cảm thấy rất kiên định. Mặc dù mình giữ hai tên quý nhỏ mệt mỗi một chút nhưng mà bọn nhỏ kêu "mẹ, mẹ" giống như có cảm giác ngọt ngào.

Con trai nhà chị Từ đã được 4 tuổi, sức khỏe khôi phục không khác gì đứa trẻ bình thường. Khi nhìn thấy Nhiên Nhiên và Thần Thần rất là vui mừng, cả ngày dẫn theo bọn nó ở bên ngoài chơi âm ỉ.

“Toàn Toàn vừa sinh ra chị cũng không dám hy vọng xa vời nó có thể giống như bây giờ. Lúc ấy chỉ cầu nó bình an sống sót là tốt rồi, nhưng mà bây giờ thật sự rất cảm ơn em! Tiểu Giang.” Chị Từ nhìn con trai cười to chạy trốn dưới ánh mặt trời nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười cười nói: “Thật ra không có em thì hai anh chị cũng sớm hay muộn cho đứa bé mổ, chẳng qua là vấn đề sớm muộn thôi. Lại nói chúng ta quan hệ tốt như vậy, em vẫn cảm thấy cùng chị giống như người một nhà, người trong nhà nói chữ cảm ơn gì chứ!”

Chị Từ nhìn Tiểu Hoa nói: “Trước kia lúc em vừa tới bọn chị cũng không biết tiểu Cao có thể giữ em được bao lâu. Dù sao nhìn em xinh đẹp như vậy, hơn nữa cũng có văn hóa. Thật ra thì rất nhiều người bí mật đều nói hai đứa không ở lâu được... đây là chuyện ở quân đội thường có. Nhưng mà mọi người thật đúng là xem thường em, thế nhưng lại kiên trì lâu như vậy.”

“Em đã sớm muốn có một gia đình, một người có thể cho em dựa vào. Chị đừng thấy bọn người Giang Cảnh hết bận rồi lại bận, nhưng mà cũng có thể tin tưởng nhất. Em tức giận, lái nhái vv..., làm gì ảnh cũng gánh vác việc mệt nhọc và chịu oán trách. Mẹ em trước lúc lâm chung nói cho em biết phải tìm người thật lòng đối xử tốt với mình, em vẫn nhớ rõ cho nên

chỉ cần Giang Cảnh không thay đổi thì em cũng vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Tiểu Hoa kiên định nói.

Chị Từ vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoa nói: “Tiểu Cao thích em bao nhiêu mọi người đều biết, làm sao sẽ có thể thay đổi chứ? Chị nhìn thấy các em nhất định sẽ ở bên nhau đến già.”

Tiểu Hoa gật đầu một cái, vừa định đồng ý thì nhìn thấy con trai nhỏ của mình ở phía trước chạy đến trước mặt một đứa trẻ lớn hơn nó rất nhiều bắt đầu đánh người ta. Tiểu Hoa vượt vượt trán bất đắc dĩ chạy tới kéo con trai ra, nói tiếng xin lỗi với người ta rồi xoay người nói với Thần Thần: “Làm sao vậy?”

“Anh Toàn Toàn, của chúng con!” Thần Thần chỉ vào chiếc xe hơi nhỏ trong tay đối phương đang cầm mà tức giận nói.

Bé trai kia vừa nhìn thấy người lớn tới thì ném chiếc xe hơi nhỏ xuống đất nói: “Trả lại cho nhóc đó, không phải chỉ một chiếc xe nhỏ hay sao? Anh kêu mẹ anh mua cho anh chiếc lớn hơn nữa.”

Nhiên Nhiên nhặt chiếc xe hơi lên vừa nhìn thấy đã muốn té ngã tiến lên dùng sức đẩy bé trai một cái kêu to: “Người xấu! Người xấu, anh là người xấu! Mẹ, anh là đứa trẻ hư! Đánh anh đi!”

Tiểu Hoa lại vội vàng kéo Nhiên Nhiên qua giật giật khóe miệng, sau đó nhìn thấy Toàn Toàn sắp rơi nước mắt mà vội vàng an ủi: “Toàn Toàn không khóc nha, dì mua cho cháu cái mới, mua... loại xe có thể tự điều khiển luôn.”

“Con cũng muốn, con cũng muốn!” Nhiên Nhiên và Thần Thần lập tức náo loạn lên.

Tiểu Hoa trấn an hai bọ nhỏ sau đó nhìn bé trai mang gương mặt hâm mộ kia. Sau đó tiến lên nói: “Bọn nó còn nhỏ, cháu là anh trai phải dẫn bọn

nó cùng nhau chơi, cháu cũng nhìn thấy lính cũ thường mang theo lính mới cùng nhau huấn luyện có phải hay không?”

Bé trai cắn cắn môi nói: “VẬY cháu kêu mẹ cháu mua cho cháu chiếc xe mới, cũng có thể đi theo bọn họ cùng nhau chơi.”

Tiểu Hoa sờ sờ đầu của nó nói: “Thật sự là đứa trẻ ngoan, lại làm dáng vẻ anh trai. Bất quá lần tới cũng không thể tùy tiện ném đồ chơi xuống đất biết không? Đồ chơi hư em trai sẽ rất đau lòng.”

Bé trai gật đầu một cái sau đó đến nói chuyện với bọn Toàn Toàn. Lúc bắt đầu hai đứa nhỏ còn có mâu thuẫn nhưng mà từ từ cũng cảm thấy chơi chung rất tốt, mấy tên quý nhỏ lú lú tùm tùm lại một chỗ không biết đang nói cái gì.

Chị Từ nói: “Làm không tệ, rất có dáng vẻ làm mẹ nha!”

“Cái gì chứ? Em vốn là mẹ đứa nhỏ mà!” Tiểu Hoa đắc ý nói.

Sau đó Tiểu Hoa đặc biệt mua 4 chiếc xe đua điều khiển cho mấy đứa nhỏ chơi, làm cho hai con vui mừng nhất thời nói rất nhiều lời ngon ngọt cho Tiểu Hoa nghe. Lúc Tiểu Hoa ở trước mặt Cao Giang Cảnh khoe khoang thì Cao Giang Cảnh chỉ nói: “Ai! Xem ra viên đạn bọc đường uy lực vẫn là không nhỏ, hai tên quý nhỏ còn phải tiếp tục dạy dỗ thôi!”

Tiểu Hoa bởi vì vẫn kiên trì công việc ở toàn soạn cho nên ít nhiều cũng có một ít người hâm mộ, hơn nữa sáng tác truyện trên mạng mặc dù chính giữa gián đoạn một thời gian. Nhưng sau đó chuyện Tiểu Hoa giúp ông Triệu viết sách cũng không có giấu giếm người khác nên cũng có một chút độc giả trung thực. Tiểu Hoa bởi vì lật xem rất nhiều tư liệu cũng phát hiện được tai nạn sắp đến phía trước. Dù sao có phản ứng khác thường cho nên vẫn luôn để cho người khác giúp cô để ý. Mặc dù không biết mình làm những chuyện này có ích hay không nhưng Tiểu Hoa trước sau vẫn kiên trì.

Trong lúc đó cũng sẽ hỏi thăm một chút chuyện với những người học trường học Vật lý Địa cầu. Cô nhớ rõ sau khi trải qua trận động đất giống như có báo chí từng nói qua khoảng chừng 2 - 3 tháng thì tỉnh Tứ Xuyên lại liên tiếp xuất hiện một chút chuyện kỳ quái. Cô muốn mang những chuyện này trước tiên tuôn ra để cho người tài giỏi điều tra. Tiểu Hoa biết mình có thể làm cũng chính là những chuyện này, làm những chuyện này cũng không phải là vì trấn an lương tâm của mình không thôi.

* * *

“Chị!” Tiểu Hoa đang chơi với bọn nhỏ thì phía sau đột nhiên truyền ra một tiếng như vậy.

Tiểu Hoa nhìn lại là Lý Minh Ngọc, cuộc sống một năm trong doanh trại làm cho bé trai lớn này thoát nhìn thành thực không ít. Tiểu Hoa cười cười nói: “Thế nào? Đã thích ứng với cuộc sống ở nơi này chưa?”

“Dạ! Cảm thấy rất có quy luật, rất tốt!” Lý Minh Ngọc trả lời.

Tiểu Hoa suy nghĩ một chút, đứa bé này nhiều năm như vậy biểu đạt thiện ý mình không phải là không có cảm xúc, hơn nữa mình và kiếp trước đã hoàn toàn khác nhau. Vì vậy Tiểu Hoa nói với hắn: “Ừ! Có thời gian thì vào nhà ngồi một chút, đều ở đây cũng rất tiện.”

Lý Minh Ngọc gật đầu một cái. Tiểu Hoa gọi hai con lại nói với bọn nó: “Gọi cậu, lần tới gặp mặt phải nhớ chào hỏi biết không?”

“Cậu!” Hai đứa bé cùng kêu lên.

Lý Minh Ngọc nhất thời có chút luống cuống, vội vàng nói: “Cháu... chào hai cháu!”

“Cậu tiểu Hồ mua món ngon cho hai cháu ăn, vậy cậu làm gì cho hai cháu?” Nhiên Nhiên nhìn Lý Minh Ngọc hỏi.

Thần Thần cũng ở một bên nói: “Hay là làm ngựa cho bọn mình cưỡi, nhưng mà cậu tiểu Hồ chỉ có một mình, bọn mình lại có hai người, lần này không cần cãi nhau rồi!”

Tiểu Hoa có chút đau đầu nhìn con của mình trưởng thành, nghĩ rằng: "mình sao lại sinh ra đứa bé mặt dày như thế, gen nhà họ Cao quả nhiên thật mạnh mẽ."

Tiểu Hoa nghe Lý Minh Ngọc bảo đảm với hai bé lần tới nhất định dẫn bọn nó đi ăn món ngon, mua đồ chơi cho bọn nó thì vội vàng ngăn cản: “Em đừng nuông chiều bọn nó, cũng không thiếu ăn thiếu mặc, hai đứa này rất cuộc là giống ai vậy?”

Ai ngờ Lý Minh Ngọc lại nói: “Lúc em còn nhỏ cũng khá bướng bỉnh, không phải là nhõ râu ông nội thì chính là lật tung rổ rau của bà nội, hơn nữa còn ỷ lớn ăn hiếp người nhỏ, có thể... đoán chừng là có chút giống em!”

Tiểu Hoa vừa nghe đột nhiên nhìn hằm, sau đó yên lặng thầm nghĩ: ‘Ông Lý quả nhiên cũng không phải người tốt, mình lại còn oan uổng Cao Giang Cảnh.’

Tiểu Hoa tiếp xúc nói chuyện với Lý Minh Ngọc đã sớm nghĩ xong: ‘bọn họ ở một chỗ mà Lý Minh Ngọc chú ý với nhà mình nhất định là sẽ làm cho mọi người chú ý, cho nên dứt khoát thoải mái một chút. Lại nói Lý Minh Ngọc cũng quả thật lớn lên không giống như kiếp trước, kiên trì lâu như vậy cũng không dễ dàng.’

Bất quá bởi vì tiếp xúc với Lý Minh Ngọc dẫn đến có người nào đó bất mãn. Lúc tiểu Hồ nghỉ phép về nhà thăm hai cháu cưng vừa thấy có người đoạt sự chú ý của cháu đối với mình thì thiếu chút nữa quậy lật trời, không quan tâm chính là nhìn Lý Minh Ngọc không vừa mắt, hai người vì muốn giành sự chú ý của bọn nhỏ mà bắt đầu kịch liệt giằng co.

“Tiểu Hồ!” Tiểu Hoa túm lỗ tai tiểu Hồ quát: “Em cũng tiết chế một chút không được sao? Cháu còn nhỏ như thế mua mấy món này bọn nó có thể chơi hả? Có phải không phải là tiền của mình cho nên không đau lòng phải không?” Tiểu Hoa nhìn mấy món đồ chơi trước mắt, ít nhất là đứa nhỏ 8 - 9 tuổi mới chơi được, rốt cuộc nhịn không được nổi giận với tiểu Hồ.

Tiểu Hồ vừa nhìn thấy chị mình tức giận vội vàng xin lỗi. Tiểu Hoa lúc này mới nói với nó: “Em làm em ruột của chị, cậu ruột của bọn nhỏ, hai địa vị này vĩnh viễn không thay đổi, cũng đừng chặt sừng trâu nữa.”

“Em chỉ là không thích cậu ta gọi chị là chị, không thích hai cháu cưng gọi cậu ta là cậu.” Tiểu Hồ bĩu môi bất mãn nói.

Tiểu Hoa hỏi lại: “Vậy gọi là gì?”

Tiểu Hồ không nói.

“Đều ở chung một chỗ, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, cậu ta chú ý chúng ta như vậy sẽ bị người khác biết. Lại nói mâu thuẫn đời trước, chị mặc dù không muốn dính líu gì với nhà họ Lý nhưng mà cậu ta dù sao cũng không có làm gì sai. Chị cũng nói với cậu ta, đừng nói chuyện của chị cho người trong nhà biết, cậu ta cũng đồng ý rồi. Cho nên em cũng đừng phát cáu nữa, coi như bạn bè bình thường không tốt sao?” Tiểu Hoa khuyên tiểu Hồ.

Tiểu Hồ nghe thế mới gật đầu một cái, bất quá trong lòng cậu dù sao cũng lo lắng chị mình có thể dành nhiều tình cảm cậu ta hay không, chẳng qua là hai cháu cưng còn nhỏ không biết có thể bị mê hoặc hay không? Không được, phải từ từ dạy dỗ lại mới được.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ghen

Editor: demcodon

Có người thương con mình Tiểu Hoa đương nhiên rất vui mừng, nhưng mà con bị người nuông chiều Tiểu Hoa lại cảm thấy mình hẳn là ngăn cản. Con tuyệt đối không thể nuông chiều, may mà Cao Giang Cảnh cũng rất đồng ý với quan niệm của Tiểu Hoa. Cho nên bây giờ người khác dùng sức nuông chiều con thì Tiểu Hoa và Cao Giang Cảnh dùng sức đá kích bọn nó, chẳng qua là mức độ Tiểu Hoa đá kích không quá lớn, Cao Giang Cảnh chỉ là một con cọp giấy. Anh cảm thấy mình tương đối bận rộn không có nhiều thời gian ở bên bọn nhỏ cho nên có chút khoan dung.

Kể từ khi có con Tiểu Hoa cảm thấy cuộc sống của mình đã hoàn toàn bị hai tên quý nhỏ trời buộc gắt gao, hơn nữa bây giờ ở chung với mình dường như đều là bác gái và chị lớn. Điều này làm chuyện cười rất là buồn rầu, đặc biệt là chuyện Lý Hạo Nam và Hạ Đồng sắp tổ chức hôn lễ. Tiểu Hoa lật tủ quần áo nhưng phát hiện mình đã nhiều năm không có mua váy và giày cao gót, còn có đồ trang điểm, trong tủ quần áo đều là quần áo thoải mái.

Tiểu Hoa nhìn hai tên nhóc nhỏ sôi nổi lắc đầu một cái, có được tất có mất nhi? Ít nhất mình không có cảm thấy không thỏa đáng! Bất quá xác thật cũng nên ra ngoài mua thêm một ít quần áo.

Thừa dịp mẹ chồng nhìn thấy Tiểu Hoa có vẻ bận rộn nên chủ động yêu cầu mang cháu đi chơi với ba chồng. Tiểu Hoa vội vàng tìm bạn bè cùng mình đi dạo phố.

Tiểu Hoa tìm Lưu Dao cùng đi dạo phố với mình. Bây giờ Lưu Dao đã hoàn toàn nhìn không ra cô sinh viên ngây ngô lúc mới học đại học, hoàn toàn biến thành hình tượng người đẹp của thành phố, giọng nói cũng là tiếng phổ thông rất tiêu chuẩn, không có giọng nói quê hương "tôi đây tới", "tôi đi".

"Giang Hiếu Hoa? Chắc chắc... sao cậu lại mặc đồ phong kiến như vậy? Hiện tại cô gái 20 tuổi cũng không còn cả ngày mặc đồ thể thao như thế đâu." Lưu Dao vừa thấy Tiểu Hoa lắc đầu hỏi.

Tiểu Hoa thở dài liếc nhìn cô bạn một cái, không tiếng tức giận nói: "Tớ không phải là kết hôn rồi sinh con hay sao?"

Lưu Dao nhìn từ trên xuống dưới mấy lần rồi mở miệng nói: "Vậy cũng có dáng vẻ của mẹ người ta chứ? Cậu có dáng người tốt như vậy, lại nói cho dù cậu không muốn làm mẹ người ta thì tốt xấu cũng giống phụ nữ chứ? Tóc? Một sợi thun tùy tiện buộc lên, thất bại! Gương mặt? Dáng dấp không tệ nhưng mà hoàn toàn không có chăm sóc, lãng phí! Quần áo? Thoạt nhìn giống như học sinh cấp 3 mặc, nhìn không ra bất kỳ đường cong gì, giả vờ ngây thơ! Giày?..."

Tiểu Hoa vội ngăn cản lời kéo Lưu Dao nói: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa! Tớ không phải tính thay đổi mới đến tìm cậu ư? Đừng nói nữa, chúng ta xuất phát đi! Xong rồi tớ mời cậu ngon một bữa!"

Lúc Tiểu Hoa lật tủ quần áo của mình thì phát hiện vấn đề này cho nên cũng thừa nhận mình đã mấy năm có chút sơ sót với hình tượng nên vốn là tính thay đổi một chút. Nhưng mà nghe được bị người phê bình như vậy Tiểu Hoa vẫn là cảm thấy hơi đỏ mặt. Nhớ lúc trước đến trường đại học thì mình còn nói cho người khác biết: 'không có con gái xấu, chỉ có con gái lười'. Bây giờ lại...

Lưu Dao đi dạo suốt một ngày với Tiểu Hoa mới tính là vừa lòng với dáng vẻ của Tiểu Hoa hiện tại: trên mặt trang điểm nhẹ nhàng tươi mát tự nhiên, một mái tóc dài xõa tới thắt lưng, cắt tóc mái trở lại hình dạng rồi chăm sóc một hồi. Vốn là rất mềm mại thẳng tắp cho nên không cần lại xử lý thêm, hoặc xõa hoặc cột lên thoạt nhìn cũng không tệ. Trên người mặc một cái đầm kết hợp với một đôi giày không phải rất cao. Lưu Dao cười nói: "Cậu nhìn xem mình ăn mặc bây giờ một chút đi, rõ ràng là tốt hơn nhiều phải không?"

Tiểu Hoa vừa cầm một đôi bông tai mang lên trên lỗ tai vừa nói: "Vậy còn phải nói ư? Nếu không chẳng phải uổng phí một đồng tiền này sao?"

"Vẫn là chồng cậu tốt, vừa thoáng vừa thu nhập cũng không tệ. Cậu đó, về sau đừng nữa lãng phí tấm lòng của chồng cậu nữa!" Lưu Dao chọc trán Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: "Đúng vậy! Không vì cái gì khác, vì suy nghĩ đến thể diện của hai con sau này đến trường tớ cũng phải chăm sóc cho mình đẹp một chút!"

"Miệng đều là con, chồng cậu đâu?" Lưu Dao hỏi.

Tiểu Hoa nghiêng đầu suy tư một hồi nói: "Ành? Phỏng đoán ở trong mắt anh tớ có mặc thể nào cũng đều là một dáng vẻ thôi!"

"Cậu cứ khoe khoang đi! Dùng sức mà khoe khoang!" Lưu Dao nhin không được nói, Cao Giang Cảnh đối với Giang Hiểu Hoa thể nào mấy năm nay mọi người đều có thể nhìn thấy, quả thật không phản đối.

Hai người một đường vừa nói vừa cười đi vào một nhà hàng. Lúc vừa mới tiến vào bàn thì đột nhiên có người đàn ông đến chào hỏi Lưu Dao. Người tới dáng vẻ khoảng 30 tuổi, mang mắt kính, cao hơn 1 mét 8, nhìn như thuộc gia đình nhà văn chương.

"Đây là một anh hàng xóm gần nhà ba tớ, tên là Đường Triết. Đây là Giang Hiếu Hoa bạn chung phòng đại học với em, hai người làm quen một chút đi!" Lưu Dao chào hỏi với hần xong thì giới thiệu lẫn nhau một hồi.

Người đàn ông ở đây Tiểu Hoa tự nhiên không cần mời khách. Lúc ăn cơm Tiểu Hoa vốn là rất ngại ngùng, nhưng mà biết được Đường Triết còn là tiến sỹ vừa mới tốt nghiệp ngành Vật lý Địa cầu, bây giờ còn đang muốn làm nghiên cứu động đất. Tiểu Hoa cũng cảm thấy rất hứng thú, thuận tiện hỏi rất nhiều vấn đề chuyên nghiệp.

"Hiếu Hoa, sao cậu lại cảm thấy hứng thú với những vấn đề khô khan như vậy?" Lưu Dao nhìn bọn họ càng tán gẫu càng hợp nhau thì cười hỏi.

Tiểu Hoa lấy lại tinh thần nói: "Không phải là vừa vắn tiểu thuyết của tớ có miêu tả một trận động đất. Vì thế tớ có tham khảo một chút, cho nên hiểu biết một ít da lông. Bây giờ có một vị chuyên gia đứng trước mặt tớ như vậy, tớ tự nhiên muốn cố vấn kỹ một chút chứ sao?"

Bởi vì nói về đề tài mấy người càng nói rất hợp nhau, trải qua xâm nhập vào cuộc nói chuyện với nhau Tiểu Hoa biết được Đường Triết là vì động đất vùng núi mà mồ côi. Lúc hần 2 tuổi thì động đất vùng núi đoạt đi sinh mạng của ba mẹ hần. Sau đó hần được ông ngoại mang về vùng Đông Bắc nuôi nấng, từ nhỏ nghe được đều là mọi người thương hại. Cho nên hần vẫn còn có một nguyện vọng, hần muốn biết về động đất từ đó có dự phòng hiệu quả, làm cho ít người giống như hần... Tiểu Hoa sau khi biết rất là thông cảm. Nếu là có người có thể dự đoán trước động đất xảy ra ở tỉnh Vấn Xuyên, như vậy có bao nhiêu người sẽ bởi vì vậy được cứu trợ chứ?

Bất quá Tiểu Hoa cũng biết thân phận của mình. Vì tránh cho phiền toái không cần thiết nên lúc nói chuyện với Đường Triết nói chuyện vẫn là đưa ra chiếc nhẫn kết hôn trên tay. Cơm ăn vừa xong hai bên trao đổi số điện thoại. Sau khi Tiểu Hoa trở về quân đội quyết định phải suy nghĩ kỹ một chút vấn đề này.

* * *

Cao Giang Cảnh về nhà nhìn thấy dáng vẻ vợ ăn mặc tỉ mỉ rất là kinh ngạc vì xinh đẹp. Bất quá đối với quần áo Tiểu Hoa mua vẫn là soi mói một hồi, cuối cùng ra kết luận ở quân đội Tiểu Hoa vẫn là giữ vững dáng vẻ lúc trước là được. Về nhà họ Cao có thể mặc thích hợp một chút, chẳng qua là lộ, khêu gợi, quá mức bó sát người tốt nhất cũng không cần mặc.

Tiểu Hoa vừa thấy quần áo của mình dường như bị Cao Giang Cảnh ghét bỏ. Sau khi rửa tay rửa mặt xong hai tay khoát lên trên vai Cao Giang Cảnh, mặt đối mặt với anh làm nũng nói: "Ông xã, anh lại chọn tối chọn lui, em vốn là không có quần áo mặc, tất cả đều mua mới đó." Sau đó nhìn thấy Cao Giang Cảnh có chút lúng túng, Tiểu Hoa nhón mũi chân hôn lên môi của anh, vừa hôn vừa nói: "Em có chừng mực, anh không cần lo lắng!"

Cao Giang Cảnh nhìn vợ nhỏ nhà mình chủ động dâng hiến nụ hôn thì cúi đầu một tay đỡ eo của cô, một tay đỡ đầu cô thì thầm: "Bà xã, em thật đẹp!"

Không có phụ nữ nào không thích chồng mình khích lệ và say mê mình. Vì vậy Tiểu Hoa thêm say mê vào trong nụ hôn của cả hai, trong chốc lát hai người đã lăn lên trên giường.

Triền miên qua đi, Tiểu Hoa nằm ở trong lòng Cao Giang Cảnh hỏi: "Ông xã, anh nói hai con có nhớ chúng ta không?"

Cao Giang Cảnh một tay ôm Tiểu Hoa, một tay cầm cây quạt giúp Tiểu Hoa đuổi muỗi, lơ đãng nói: "Vừa rồi mẹ gọi điện thoại mẹ nói hai đứa đang chơi ở bên ngoài."

"Ba nhìn nghiêm túc một chút nghe nói cũng rất lợi hại, em chỉ hy vọng ba trông nom hai tên nhóc kia chặt một chút." Tiểu Hoa có chút cảm khái, con nhà mình quả thật làm cho mình đau đầu mà!

Cao Giang Cảnh có chút bất đắc dĩ nói: "Lúc còn trẻ tuổi thì rất lợi hại, sớm hai năm cũng được. Nhưng mà kể từ lần trước mẹ bị bệnh một trận, từ sau đó đến nay giống như cây bông chuyện gì cũng nghe mẹ nói. Cho nên, bà xã à, nguyện vọng của em rất tốt! Khả năng thực hiện cũng không cao! Bất quá ba mẹ vẫn có chừng mực, em cứ yên tâm đi! Lại nói mọi người mặc dù nuông chiều bọn nó nhưng đều có mức độ, em không cần lo lắng."

Tiểu Hoa bĩu môi nói: "Bây giờ miệng em đều là con, mọi người đều nói em giống như bác gái vậy. Họ nói cho mình không có việc gì không có việc gì, nhưng vẫn là không ngừng lo lắng. Anh nói em có phải là biểu hiện trước khi đi vào thời kỳ mãn kinh hay không?"

Cao Giang Cảnh buồn cười búng vào cái trán của cô một cái nói: "Không được nói bậy, em mới mấy tuổi chứ? Lại nói nào có mẹ không quan tâm con chứ? Em quan tâm con như vậy chứng minh em là người mẹ tốt. Anh thích em như vậy."

"Ha ha! Ông xã, em nói cho anh biết chuyện này. Hôm nay em còn gặp soái ca đó, người ta chính là không tin em đã kết hôn, có con." Tiểu Hoa đảo mắt đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cao Giang Cảnh.

Quả nhiên mặt Cao Giang Cảnh cứng đờ, có chút mất tự nhiên hỏi: "Còn nói chuyện phiếm?"

"Ừ! Còn cùng nhau ăn cơm nữa! Người ta nhìn thấy nhẫn trên tay em còn nhắc nhở em ngón áp út không thể tùy tiện mang nhẫn. Em nói đây là nhẫn cưới, hã còn cảm khái trẻ tuổi như vậy sao đã kết hôn rồi? Ha ha, em lại nói cho hã biết, con em cũng sinh hai đứa rồi! Hã nghe xong giật mình hoảng sợ." Tiểu Hoa có chút đắc ý nói ra biểu hiện hôm nay khi Đường Triết biết mình đã kết hôn sinh con. Mặc dù tính toán để cho Đường Triết hỗ trợ nhưng mà có chút chuyện vẫn là trước tiên nói rõ, tránh cho sau này xảy ra hiểu lầm không cần thiết.

Cao Giang Cảnh trừng mắt nhìn Tiểu Hoa nói: "Mới gặp mặt lại cùng nhau ăn cơm, bà xã, cách làm của em không quá thỏa đáng rồi."

"Ha ha!" Tiểu Hoa xoay người nằm sấp rồi chống tay lên vách, nhìn Cao Giang Cảnh nói: "Ghen hả? Em thích nhìn dáng vẻ anh ghen, hắc hắc!"

Đôi mắt của Cao Giang Cảnh tối sầm lại, ôm cô lại nói: "Đây là vấn đề nguyên tắc, về sau kiên quyết không thể tái phạm, biết không?"

"Không được!" Tiểu Hoa nhếch miệng từ chối: "Người ta muốn làm nghiên cứu động đất, gần đây em muốn viết sách rất nhiều điều phải cố vấn hẳn, về sau còn phải thường xuyên liên lạc nữa!" Bất quá nhìn thấy Cao Giang Cảnh hí mắt Tiểu Hoa vẫn là thỏa hiệp, lại bỏ thêm câu: "Hẳn là bạn của Lưu Dao, em chỉ gọi điện thoại cố vấn thôi."

Cao Giang Cảnh không đợi cô nói xong đã chặn miệng cô lại, nửa ngày mới nói: "Không cho phép gặp mặt!"

"Yes!" Tiểu Hoa đồng ý! Thịnh thoảng ghen có thể xúc tiến tình cảm vợ chồng, quá mức thì có thể không tốt, mình vẫn là tự mình hiểu lấy.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Báo Động Trước Động Đất

Editor: demcodon

Tuy nói đã xin phép qua ông xã mình sẽ có liên lạc với Đường Triết. Tiểu Hoa nhớ rõ lúc ấy huyện Văn Xuyên xảy ra động đất thì mình từng cẩn thận nghiên cứu qua Trung Quốc gần đây cũng xảy ra động đất này, nhớ rõ đại khái năm nay Trung Quốc sẽ xảy ra không ít động đất. Mặc dù cũng không phải là rất lớn nhưng mà cũng có thể mượn kiểm nghiệm một chút động đất này sẽ nằm ngoài dự đoán hay không. Tiểu Hoa liên tiếp nói chuyện phiếm với hai người bạn bè về tỉnh Hà Bắc, Vân Nam đặc biệt là huyện Vân An và Diêm Tân. Thỉnh thoảng nói đến phong thổ đó của bọn họ có chuyện gì kỳ lạ hay cảnh tượng gì kỳ dị hay không.

Cứ như vậy ước chừng đầu tháng 6, lúc một người bạn trên mạng ở tỉnh Vân Nam nói chuyện phiếm với Tiểu Hoa thì có nói mình về nhà giúp ông bà nội múc nước. Lúc thả thùng nước xuống rồi vớt thùng lên thì nước giếng còn sủi lên bong bóng rất thú vị. Tiểu Hoa hỏi nhà ông bà nội của hẳn ở chỗ nào thì hẳn nói ở huyện Diêm Tân.

Tiểu Hoa suy tư một chút sau đó gọi điện thoại cho Đường Triết: “Anh Đường, em là Giang Hiểu Hoa, có một vấn đề em muốn hỏi anh một chút, bây giờ anh có rảnh không?”

Đường Triết trả lời: “Có rảnh, em hỏi đi!”

“Chẳng qua là ngày hôm qua lúc em nói chuyện phiếm với bạn trên mạng, một người bạn trên mạng nói lúc múc nước giếng thì thấy sủi bong

bóng, một người bạn trên mạng khác nói trong con sông gần nhà bọn họ bắt được rất nhiều cá. Em tò mò hỏi đều là huyện Diêm Tân, tỉnh Vân Nam. Em lại cảm thấy rất kỳ quái, anh nói loại hiện tượng này có bình thường thường?” Tiểu Hoa dùng một chút ngôn ngữ tò mò hỏi.

Đường Triết vừa nghe lập tức hỏi: “Có thể kể lại cặn kẽ một chút không?”

Tiểu Hoa cầm điện thoại mắt nhìn trần nhà nói: “Em chỉ biết bao nhiêu đó, cảm thấy rất thú vị nên muốn hỏi một chút đây là nguyên nhân gì tạo thành. Lại nói hiện tượng này cũng không phải vẫn liên tục xảy ra, chẳng qua là ngẫu nhiên có bạn trên mạng thấy nên bọn em nói chơi thôi.”

Đường Triết ở đầu điện thoại bên kia hỏi: “Xác định đều là huyện Diêm Tân, tỉnh Vân Nam hả?”

Tiểu Hoa nói: “Đúng vậy! Em chẳng qua là nhớ anh muốn làm nghiên cứu Vật lý Địa cầu, nghĩ hỏi anh những chuyện này cũng không sai, cho nên...”

“Cám ơn em! Bây giờ anh và bạn bè thảo luận một chút, có kết quả lại nói cho em biết.” Đường Triết trả lời.

Tiểu Hoa sau khi cúp điện thoại thì ngồi ở trước bàn, cô cũng không biết Đường Triết có thể coi trọng mình hay không. Tiểu Hoa nhờ bạn bè giúp mình chụp mấy tấm hình khi xảy ra cảnh tượng kỳ quái. Sau khi lấy được ảnh chụp Tiểu Hoa lại trở về trường học tìm nhóm hướng dẫn trước kia giúp mình liên hệ với giáo sư nghiên cứu Vật lý Địa cầu giao ảnh cho bọn họ, hy vọng có thể giúp được một chút tác dụng.

Đầu tháng 7 đầu tiên là huyện Vân An, tỉnh Hà Nam xảy ra động đất 5,1 độ Richter*, may mà không có người thương vong nhưng mà Bắc Kinh đã có cảm giác rõ ràng động đất. Ngày 21 tháng 7 thì mấy giáo sư Vật lý Địa cầu Bắc Đại, còn có bọn người Đường Triết nghiên cứu động đất đưa báo

cáo nghiên cứu báo lên cơ quan địa chấn huyện Diêm Tân, tỉnh Vân Nam có khả năng sắp tới có động đất xảy ra.

(*Thang đo Richter là một loại thang để xác định sức tàn phá của các cơn động đất/địa chấn. Độ Richter từ 5,0 - 5,9: có thể gây thiệt hại nặng cho những kiến trúc không theo tiêu chuẩn phòng ngừa địa chấn. Thiệt hại nhẹ cho những kiến trúc xây cất đúng tiêu chuẩn.)

Cơ qua địa chấn lập tức dựa vào báo cáo nghiên cứu triển khai điều tra. Nhưng mà gần như không đến một ngày còn chưa có được kết luận thì mặt trời lên cao buổi trưa lúc 9 giờ 10 phút 21 giây ngày 22 tháng 7 năm 2006 huyện Diêm Tân, tỉnh Vân Nam đã xảy ra động đất 5,1 độ Richter, số người tử vong đạt 100 người, đường sắt gián đoạn. Mặc dù động đất lần này chưa kịp báo động trước nhưng mà dù sao cũng là thành công đoán trước một lần, cũng coi như một thành quả rất giỏi.

Sau động đất huyện Diêm Tân, bởi vì dù sao cũng dự đoán được. Vì thế rất nhiều chuyên gia nghiên cứu động đất dựa vào động đất lần này cẩn thận điều tra từ đầu tới đuôi. Giữa tháng 8, Tiểu Hoa bởi vì cung cấp manh mối nhận được tiền thưởng. Tiểu Hoa sau khi cầm tiền thưởng đi theo bọn họ ăn cơm nói chuyện phiếm, Tiểu Hoa làm bộ tò mò hỏi: “Động đất đã xong vì sao cá vẫn còn phình bụng lên? Trước đây có phản ứng như vậy hay không?”

Trải qua điều tra nhưng không có phát hiện cái gì, huyện Diêm Tân ngày 25 tháng 8 lúc 13 giờ 51 phút lại xảy ra động đất. Mặc dù rất nhiều nhà cửa và phần đông phương tiện quan trọng đều hư hại khác nhau, chỉ có 1 người tử vong. Nhưng mà cũng đã kích thích tích cực của mọi người, cũng coi như hạ nhiệt độ xuống!

* * *

Trải qua sự kiện lần này bọn người Đường Triết còn đặt biệt thành lập một trang web để cho bạn trên mạng khi nhìn thấy xảy ra cảnh tượng kỳ dị gì thì chụp hình gửi lên trên mạng, bọn họ sẽ đi qua sàng chọn.

Biết có thể đoán trước trong lòng Tiểu Hoa nhẹ nhàng thở ra, một chút mạo hiểm trong lòng cảm thấy may mắn, kỳ vọng tương lai động đất huyện Vấn Xuyên cũng được đoán trước. Tiểu Hoa nhìn Cao Giang Cảnh nói: “Khoa học kỹ thuật phát triển, chuyện này còn có thể đoán trước thật sự rất rất giỏi!”

“Ừ!” Cao Giang Cảnh nói: “Quốc gia của chúng ta càng ngày càng mạnh. Đúng rồi, bà xã à! Mẹ nói em nửa tháng bà nửa tháng chăm sóc hai đứa nhỏ như vậy, chỉ cần vất vả thêm một năm hai người có thể gửi hai đứa nhỏ vào nhà giữ trẻ, mọi người sẽ thoải mái không ít.”

“Dạ! Có mẹ giúp đỡ em thoải mái không ít. Hai đứa rất quậy anh biết không? Hai con trai cứng nhà anh ngày hôm qua còn đánh nhau với người ta, lột quần một đứa nhỏ đã 4 tuổi, nói người ta không ngoan, bọn nó muốn đánh mông.” Tiểu Hoa hơi rầu rĩ nói: “Còn có mấy ngày hôm trước tiểu Hồ trật chân em châm cứu giúp nó, kết quả tiểu Hồ khoe khoang bị đội nó biết muốn em dạy bọn họ. Thứ đồ chơi này phải học rất lâu, em cũng không phải mỗi ngày ở đây. Ông bà nội tuổi cũng lớn, chăm sóc hai con cũng lực bất tòng tâm, nhưng mà cố tình lại không nhận cảm thấy mình rất khỏe.”

“Nếu không thì lại đi thuê một người giúp việc?” Cao Giang Cảnh hỏi.

Tiểu Hoa nói: “Vốn là một ngày thích cướp việc làm với người giúp việc kia trong nhà, bây giờ lại thuê thêm người phỏng đoán bọn họ sẽ mất hứng.”

Cao Giang Cảnh lại cảm thấy tương đối tốt, dù sao anh không hiểu lắm về vấn đề này. Anh sẽ không cắt đứt lời nói của Tiểu Hoa, chẳng qua là sẽ nói sang chuyện khác. Tiểu Hoa cảm thấy hứng thú với chuyện gì anh cũng

sẽ không ngăn cản, ngược lại còn rất ủng hộ. Chẳng qua là với chuyện Tiểu Hoa đi ra ngoài gặp đàn ông khác Cao Giang Cảnh vẫn luôn rất quan tâm, lúc trở về sẽ hỏi rất nhiều chuyện như nói cái gì, đi ra ngoài ăn cái gì, vv...

Mỗi lần nhìn thấy anh như vậy Tiểu Hoa ở trong lòng cười trộm không thôi. Tiểu Hoa cảm thấy cuộc sống của mình đã không thể tốt hơn, cho nên ngoại trừ chăm sóc ba Giang thì Tiểu Hoa còn làm hết khả năng dùng trái tim chăm sóc ông bà nội.

* * *

“Cô Giang, tôi chỉ hy vọng được nói chuyện với cô một chút.” Lúc đang dạy cho hai con biết chữ thì Tiểu Hoa nhận được điện thoại của Lưu Nhã.

Tiểu Hoa trợn mắt một cái dường như đã quên đi người này, bây giờ lại hiện ra thật đáng ghét. Tiểu Hoa cảm thấy vẫn là tự mình giải quyết cho tốt, người khác đều không đáng tin cậy. Vì thế gọi điện thoại nhờ dì nhỏ giúp mình trông con, sợ ông bà nội chăm sóc không được. Sau đó gọi điện trả lời hẹn thời gian cho Lưu Nhã biết.

Ngồi ở trong quán cà phê, Tiểu Hoa gọi bình trà xanh vừa uống vừa chờ, chờ lúc Lưu Nhã đến thì Tiểu Hoa phát hiện người phụ nữ trước mắt này đã không còn tao nhã giống như kiếp trước mình nhìn thấy, nhìn sắc mặt có chút tiều tụy, chân mày luôn lơ đãng nhíu lại.

“Bà muốn nói chuyện gì với tôi?” Tiểu Hoa trực tiếp hỏi.

Lưu Nhã ngồi xuống rồi gọi ly cà phê mới nói: “Chẳng qua là muốn nói chuyện với cô một chút, muốn nghe một chút cô muốn làm gì?”

Tiểu Hoa trợn mắt một cái không tiếng tức giận nói: “Tôi chỉ muốn cuộc sống của mình ổn định như vậy. Bây giờ cuộc sống của tôi cũng không tệ chỉ muốn cứ duy trì như vậy.”

“Cô năm đó vì sao không đi với cha cô đến Bắc Kinh?” Lưu Nhã không để ý đến Tiểu Hoa trực tiếp hỏi.

Tiểu Hoa uống ngụm trà nói: “Một bên là ba dưỡng thương tôi tận xương, một bên là cha ruột chưa từng gặp mặt, tôi cảm thấy đi theo ba dưỡng thì tôi sẽ sống tốt hơn. Về phần cha ruột tôi? Năm đó ông nếu như có thể vì bà vứt bỏ mẹ tôi thì cũng có thể vì con bà vứt bỏ tôi, cho nên không có gì kỳ lạ không phải sao?”

“Chuyện năm đó không phải tất cả là lỗi của cha cô, mẹ cô cũng có trách nhiệm, bà ta...” Lưu Nhã vội vàng giải thích.

Tiểu Hoa cắt ngang lời của bà, nhìn bà nói: “Mẹ tôi đã chết! Bởi vì yêu người không nên yêu cho nên xứng đáng bị phản bội. Bà nói mẹ tôi có trách nhiệm, nhưng mà lúc mẹ tôi trong bụng còn mang thai tôi thì ông ấy đã mập mờ không rõ với bà, không phải sao? Một bên là vợ, một bên là tình nhân, thật sự là làm cho người ta ghê tởm. Bây giờ tôi không muốn nói chuyện về năm đó, tôi chỉ muốn nói bây giờ tôi chỉ nghĩ tới cuộc sống ổn định của mình, các người không cần lại đến quấy rầy tôi. Năm đó nếu đã muốn dễ dàng từ bỏ chúng tôi như vậy cũng đừng lại bày ra dáng vẻ giả mù sa mưa.”

Lưu Nhã cắn cắn môi chần chờ nói: “Hiểu Hoa, năm đó...”

“Không có năm đó, tôi nói tôi không muốn nghe chuyện năm đó, mẹ tôi quyết định ly hôn tôi tôn trọng lựa chọn của mẹ tôi. Chuyện năm đó ai đúng ai sai tôi cũng không muốn nghe.” Tiểu Hoa nhìn bà nói ra ý của mình.

Lưu Nhã nắm chặt tay một chút sau đó nói: “Nghe nói cô và Minh Ngọc ở chung rất tốt?”

“Chỉ là lính dưới tay chồng tôi mà thôi, không có gì đặc biệt.” Tiểu Hoa trả lời.

“Minh Ngọc rất thích cô, kể từ khi biết mình có một người chị thì nó đã thích cô. Cho dù lúc bắt đầu cũng không hiểu biết chuyện năm đó, nó trước sau vẫn luôn rất thích cô.” Lưu Nhã cẩn thận nhìn Tiểu Hoa.

Mặt của Tiểu Hoa không đổi nói: “Đây là chuyện của cậu ta, không liên quan đến tôi.”

“Sao lại không liên quan đến cô, nó là em trai của cô, em trai ruột. Hơn nữa vì cô nó đến bây giờ cũng không tha thứ cho tôi, sao cô lại có thể nói nhẹ nhàng như vậy?” Lưu Nhã nhìn dáng vẻ bình thản của Tiểu Hoa nghĩ đến con trai lạnh nhạt với mình thì có chút không khống chế được.

Tiểu Hoa cũng không ngẩng đầu lên, vuốt ly trà rất lạnh nhạt nói: “Tôi đúng là có em trai, chỉ có một mình Giang Lâm. Thái độ của Lý Minh Ngọc đối với bà như thế nào tôi không xen vào, đây là chuyện nhà các người.”

Lưu Nhã yên lặng một hồi lâu mới nói: “Cô còn tàn nhẫn hơn mẹ cô. Lúc mẹ cô bị tổn thương thì không chút nào lưu tình xoay người rời đi để lại cha cô cả đời áy náy. Cho dù tôi giành được người của ông ấy thì cả đời này ở trong lòng cha cô đều có vị trí của mẹ cô, trong lòng ông ấy sẽ không chỉ có tôi.”

“Ha ha! Lúc bị tổn thương không rời đi còn có thể làm gì? Chờ bị các người tổn thương nữa hả? Áy náy giá trị được mấy đồng tiền? Các người sống không được hạnh phúc thì liên quan gì đến chúng tôi?” Tiểu Hoa buồn cười nói.

“Sau khi mẹ cô đi rồi, cho dù chúng tôi cực lực che giấu nhưng mà vẫn có rất nhiều người nói tôi trơ trẽn. Ngay cả bây giờ tôi đến nhà ba mẹ chồng, thế hệ trước trong dòng họ vẫn không có cho tôi sắc mặt gì tốt. Mặc dù không nói cái gì nhưng mà tôi có thể cảm giác được mọi người trước sau cũng không chấp nhận tôi.” Lưu Nhã tiếp tục nói: “Tôi giành được cha cô nhưng tôi lại mất đứa con đầu tiên của chúng tôi. Năm đó áp lực của tôi lớn

bao nhiêu cô có biết không? Chờ sinh Minh Ngọc ra, tôi nghĩ tất cả đã kết thúc. Nhưng mà cuộc sống yên tĩnh trải qua không được bao lâu thì truyền đến chuyện mẹ cô qua đời, tất cả mọi người nhà họ Lý đều yên lặng. Từ đầu đến cuối tôi chưa bao giờ gặp qua mẹ cô, bà ấy cứ như vậy rời đi. Sau đó lập gia đình sinh ra cô, chuyện sau đó tôi không biết. Tôi ngay cả một tiếng xin lỗi cũng không có cơ hội nói, nhiều năm như vậy chuyện này trước sau vẫn giấu ở trong đáy lòng tôi.”

Tiểu Hoa bình tĩnh nhìn bà nói: “Bà nếu như thật sự cảm thấy xin lỗi sẽ không... sẽ không qua lại với cha tôi, bà biết rõ ông ấy đã có vợ nhưng mà các người vẫn qua lại, mẹ tôi có thể làm gì? Tất cả mọi người nhà họ Lý đều gạt bà ấy, đều nói chuyện giúp các người. Vì cách làm của các người tôi hoàn toàn không cảm nhận được một chút xin lỗi. Ngoài miệng nói xin lỗi nhưng thân thể lại làm chuyện trơ trẽn, áy náy của bà, xin lỗi của bà là cái gì? Tôi nói chuyện năm đó tôi không muốn quan tâm, tôi chỉ nghĩ tới cuộc sống của mình, bà hết lần này đến lần khác quấy rầy tôi rồi cuộc muốn làm cái gì? Bà nếu như có một chút áy náy trong lòng, dì chỉ một chút xiu thì hãy buông tha cho tôi có được hay không?”

“Muốn cầu xin tôi tha thứ hả?” Tiểu Hoa tiếp tục nói: “Một người mà các người muốn xin lỗi đã chết, mẹ tôi đã chết, một người hẳn là tha thứ cho các người đã chết, tình yêu của mẹ và tôi không liên quan đến nhau, các người đối với tôi mà nói căn bản là người xa lạ không muốn biết, không hơn.”

Tiểu Hoa không để ý tới Lưu Nhã còn muốn nói gì nữa mà kêu phục vụ tính tiền. Lúc đi thì nhìn Lưu Nhã nói: “Đừng đến quấy rầy tôi nữa, nếu như bà không muốn làm cho người khác biết bà năm đó làm thế nào để quyến rũ cha tôi, chồng mẹ tôi, làm thế nào trải qua từ kẻ thứ ba chuyển thành chính thức thì cũng đừng đến quấy rầy tôi, ép tôi tức giận không chừng làm ra chút chuyện gì đó không tốt.”

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cần Phải Biểu Diễn Tiết Mục

"Minh Ngọc đối xử với cô tốt như vậy cô thật sự muốn làm chuyện nhân tâm như vậy ư?" Lưu Nhã trước khi Tiểu Hoa đi thì hỏi.

Tiểu Hoa quay đầu nhìn bà nói: "Chuyện này phải xem bà làm sao chứ? Bà nếu như không lại xuất hiện ở trước mặt tôi, nể tình Minh Ngọc không biết gì chuyện năm đó, hơn nữa nhiều năm như vậy rất tốt với tôi thì thêm người em trai cũng không sao. Chẳng qua điều kiện tiên quyết đó là bà vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt tôi, nói thật, tôi chán ghét nhìn gương mặt này của bà."

"Tôi không phải muốn cô xem nó trở thành em trai, tôi là muốn cô rời khỏi nó..." Lưu Nhã nói.

Tiểu Hoa cười nói: "Lời này bà đi mà nói cho con trai bà nghe!" Nói xong không liếc nhìn Lưu Nhã một cái nữa mà trực tiếp bỏ đi. Trên đường nhìn không được cười ha ha, kiếp trước không có người nhìn đến mình, cũng không có đến cầu xin mình, ông trời quả thật là vẫn mở to mắt. Cô cười xong cầm lấy điện thoại nhắn tin gửi cho Lý Hương Dương: "Cha, tôi vẫn gọi ông một tiếng cha, chẳng qua là ông bảo đảm dường như không có tác dụng. Vợ của ông lại tới tìm tôi, lúc này là muốn tôi rời khỏi con trai ông, lời này tôi không muốn nói, ông tự đi nói với con trai của ông đi! Tôi là vì ông mấy năm nay đối xử tốt với tôi mà khoan dung và tha thứ vẫn còn gọi ông là cha, đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của tôi được chứ?"

* * *

Về đến nhà, Tiểu Hoa bởi vì phát tiết với Lưu Nhã một hồi nên tâm tình rất tốt, thậm chí lúc Cao Giang Cảnh nghỉ phép về nhà thì chủ động dụ dỗ anh.

"Bà xã, nếu như mỗi ngày em đều nhiệt tình như vậy thì bảo anh làm cái gì cũng được." Cao Giang Cảnh sau đó cảm khái nói.

Tiểu Hoa khẽ cắn một chút lên bộ phận nổi trên trước ngực của anh mới nói: "Trước kia cảm thấy người ta rất lợi hại, hiện tại cũng không phải đối thủ của mình, cho nên nhất thời quên hình tượng thôi! Em là phụ nữ truyền thống Trung Quốc, phụ nữ ngưỡng mộ xinh đẹp Trung Quốc đó."

Tay của Cao Giang Cảnh không ngừng rong chơi ở trên người Tiểu Hoa, nói ở bên tai cô: "Biểu hiện vừa rồi của em cũng tuyệt đối không ngưỡng mộ." "

Tiểu Hoa nhìn anh nói: "Vậy anh về sau sẽ phát hiện em hoàn toàn có mỹ đức* này."

(*Mỹ đức là đạo đức, hành vi tốt đẹp phù hợp với chân thiện mỹ.)

"Anh nói, không được..." Cao Giang Cảnh xoay người muốn ngăn Tiểu Hoa đứng dậy nói: "Bà xã, em không cần giữ cái phẩm đức này, anh thích dáng vẻ vừa rồi của em!" Nói xong anh cúi đầu chặn lên miệng Tiểu Hoa, chỉ chốc lát sau trong phòng lại truyền ra tiếng rên rỉ và tiếng thở dốc.

"Ông xã, chừng nào thì anh có thời gian rảnh? Chúng ta cũng không có đi chơi ở đâu, cũng không có trải qua tuần trăng mật, anh xem bọn người Hạ Đồng chụp nhiều ảnh xinh đẹp như vậy?" Tiểu Hoa mở hình Hạ Đồng chụp tuần trăng mật gửi cho mình xem nói cho Cao Giang Cảnh biết.

Cao Giang Cảnh sửng sốt, mình thật sự không có dẫn Tiểu Hoa đi đâu chơi, có chút áy náy nói: "Bây giờ anh xin phép nghỉ đông thử xem, nếu như cấp trên đồng ý thì mang hai con giao cho mẹ giữ, anh dẫn em đi chơi."

Tiểu Hoa vừa nghe vội vàng gật đầu đồng ý, lúc trước mẹ chồng cũng muốn mình yêu cầu Cao Giang Cảnh dẫn mình ra ngoài chơi. Không phải là cô làm một người mẹ không hiền hậu, là bọn nhỏ thật sự quá nhỏ! Tiểu Hoa cầm sổ tay du lịch hưng phấn bưng bưng tính toán muốn đi đâu chơi, sắp xếp thế nào. Cao Giang Cảnh nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô tiến lên vuốt vuốt đầu cô, cảm thấy mình còn rất ủy khuất cô.

Cao Giang Cảnh nói ý nghĩ của mình nói cho mẹ mình biết muốn mang Tiểu Hoa đi chơi một lần, không ngờ lấy được toàn lực ủng hộ của mẹ. Mẹ Cao Giang Cảnh mấy năm nay cực kỳ vừa lòng với Tiểu Hoa, người hiểu chuyện lại hiểu thuận, lại còn sinh cho mình hai đứa cháu trai đáng yêu. Hơn nữa lớn lên xinh đẹp như vậy, có bản lĩnh lại an tâm ở nhà làm hết chức vụ làm vợ. Mấy năm nay ở chung, mẹ Cao đều xem Tiểu Hoa như con gái ruột mà yêu thương, cho nên Cao Giang Cảnh vừa nói mẹ Cao còn hết sức khích lệ con trai một hồi.

Rốt cục xin được ngày nghỉ, cho dù phải đón giao thừa ở trong quân đội cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Tiểu Hoa, 12 ngày đó! Cũng gần 2 tuần đó! Vốn tính đi chơi 1 tuần còn lại thì về ở bên ông bà nội và hai con nhưng lại bị mẹ chồng ngăn cản, muốn chơi thì chơi một lần cho thỏa thích, mẹ chồng hạ lệnh không đến ngày trả phép không cho phép trở về.

* * *

Đọc theo đường đi Tiểu Hoa đều hưng phấn bưng bưng, cô chuẩn bị đi du lịch chuyến này là đến tỉnh Vân Nam. Lần trước bởi vì muốn hỏi chuyện động đất cho nên thường nói chuyện phiếm với người bạn trên mạng ở tỉnh Vân Nam, nghe bọn họ kể các loại phong cảnh xinh đẹp ở tỉnh Vân Nam. Tiểu Hoa nghe xong thì vẫn muốn đến xem, lần này sẽ có Cao Giang Cảnh đi với mình, lại không cần lo lắng bọn nhỏ, có thể tùy lúc gọi điện thoại.

Cao Giang Cảnh nhìn vợ kể từ khi ra cửa nụ cười trên mặt chưa từng ngắt đoạn có chút mê muội nhìn gương mặt Tiểu Hoa, đồng thời trong lòng

ngầm hạ quyết định chờ sau này có thời gian phải đi dạo với cô nhiều hơn.

Ban ngày Cao Giang Cảnh và Tiểu Hoa đi khắp nơi tham quan một chút, buổi tối Tiểu Hoa nhiệt tình phục vụ ông xã nhà mình lăn trên giường. Ngoại trừ ngẫu nhiên nói chuyện với vài người nhàm chán đến gần Tiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh thật sự rất vừa lòng với chuyến đi lần này. Tiểu Hoa cũng bởi vì phối hợp với toàn bộ hành trình cùng Cao Giang Cảnh còn có chút mệt nhọc, chuyến đi lần này cũng cảm thấy phá lệ thỏa mãn.

Tiểu Hoa biết mình chính là nhìn thấy tuần trăng mật của Hạ Đồng nhất thời xúc động lên, thật không ngờ Cao Giang Cảnh và người nhà phối hợp với mình như vậy. Trong lòng Tiểu Hoa cảm thấy ngọt ngào, trên đường trở về nhỏ giọng nói vào tai Cao Giang Cảnh: "Cám ơn anh! Ông xã, em yêu anh!"

Cao Giang Cảnh cầm tay Tiểu Hoa lại, gặt gao ôm cô vào trong lòng thì thầm bên tai: "Anh cũng yêu em."

"Về sau có thời gian chúng ta còn có ông bà nội, ba mẹ, còn có hai con, cùng với tiểu Hồ và ba, mọi người chúng ta đi ra ngoài chơi được không? Không cần chạy xa, tìm nơi gần đi trong ngày thì được rồi, anh nói có được không?" Tiểu Hoa hỏi.

Cao Giang Cảnh "ừ" một tiếng bày tỏ đồng ý, Tiểu Hoa cười híp mắt. Đi chơi với Cao Giang Cảnh một chuyến ngay cả buồn bực bởi vì Lưu Nhã mang đến lúc trước lại hoàn toàn biến mất. Trở lại quân đội lần nữa nhìn thấy Lý Minh Ngọc cũng không có rối rắm như lúc trước, có thể thật sự xem hẳn là bạn bè cũng tâm bình khí hòa ở chung với hẳn.

* * *

Bởi vì Cao Giang Cảnh hết ngày nghỉ đông, cho nên lúc đến đón giao thừa phải ở trong quân đội. Tiểu Hoa vì muốn ở bên anh cũng mang theo hai con lần đầu tiên ở quân đội ăn tết.

"Hiếu Hoa, em có tài nghệ gì không?" Chị Từ đưa giấy đăng ký nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa sững sốt nhìn chị Từ hỏi: "Để làm gì vậy?"

"Lúc đón giao thừa ngoại trừ chiến sĩ biểu diễn còn có nhóm vợ lính chúng mình, cùng với bọn nhỏ biểu diễn. Đứa nhỏ nhà em còn nhỏ trước hết quên đi, em biểu diễn một mình, chị nghĩ em chính là cô gái đa tài đa nghệ." Chị Từ cười giải thích.

Tiểu Hoa vươn hai tay nâng cằm nhìn chị Từ chậm rãi nói: "Em biết nấu cơm, em biết châm cứu, em biết đánh Thái cực..."

"Ca hát?" Chị Từ hỏi.

Tiểu Hoa cúi đầu nói: "Ngũ âm không được đầy đủ."

"Khiêu vũ?" Chị Từ lại hỏi.

"Múa dân vũ, đại học có học qua." Tiểu Hoa trả lời.

"Đánh đàn? Vẽ tranh?" Chị Từ kinh ngạc nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa có chút xấu hổ nói: "Biết đánh đàn dương cầm, nhưng mà ít nhất 5 năm không luyện qua, tương đương với không biết. Em biết viết chữ bút lông, chỉ giới hạn trong trình độ nghiệp dư..."

Chị Từ sững sốt một hồi nhìn Tiểu Hoa hỏi: "Vậy em làm gì đây?"

Tiểu Hoa cúi đầu không nói.

* * *

Lúc Cao Giang Cảnh trở về thì Tiểu Hoa mang chuyện này nói cho anh biết, sau đó nhìn anh nói: "Ông xã, anh nhanh chóng nghĩ cho em biện pháp

đi. Chị Từ nói em không biểu diễn thì phải có tiết mục gì đó. Anh nếu như không nghĩ cho em thì em sẽ không đón giao thừa ở đây đâu."

"Nếu không em đi câu lạc bộ đàn dương cầm kia luyện một chút? Dù sao em cũng biết được căn bản, đến lúc đó chỉ cần đàn ra là được, không có bao nhiêu người có thể nghe ra em đàn đúng hay không đâu." Cao Giang Cảnh suy nghĩ một chút nói.

Tiểu Hoa nhìn anh nói: "Em cũng không phải thiên tài, nhiều năm như vậy không có luyện tập mà chỉ dựa vào mấy ngày, hơn nữa còn phải trông con, nấu cơm, viết bản thảo, không có khả năng! Em không muốn đi dọa người đâu!"

Cao Giang Cảnh đành hỏi chuyện khác: "Bọn họ biểu diễn cái gì?"

"Chị Từ ca hát, dì Lưu, dì Triệu và mấy người lớn khác đọc thơ diễn cảm, tiểu Đình múa hiện đại..." Tiểu Hoa vươn đầu ngón tay ra tính, sau đó nhìn Cao Giang Cảnh nói: "Anh ca hát tốt không, anh đi lên thay em biểu diễn nha?"

"Hình như không được đâu?" Cao Giang Cảnh có chút do dự nói.

Tiểu Hoa ngã vào trên sofa bất đắc dĩ nói: "Bà xã của anh đánh đàn, đánh cờ, làm thơ, vẽ tranh, ca hát, khiêu vũ mọi thứ đều không biết... đây không phải là làm khó người sao?"

Cao Giang Cảnh ngồi vào bên cạnh cô, kéo cô vào trong lòng cười nói: "Bà xã của anh giặt quần áo, nấu cơm, chữa bệnh, sáng tác đều biết là tốt rồi! Biết nhiều chuyện sẽ làm cho ông xã của em tự ti!"

"Ông xã! Lần trước Tử Nghiên nói bạn gái anh quen trước kia cái gì cũng biết, bây giờ anh có hối hận hay không?" Tiểu Hoa hỏi.

Trên trán Cao Giang Cảnh xuất hiện vạch đen nói: "Khi đó vẫn còn đi học, còn nhỏ nên suy nghĩ cũng không chín chắn, sai khi xem có cảm tình thành tình yêu. Sau lại không ở bên nhau bao lâu bởi vì không thích hợp nên chia tay, hơn nữa cũng không có gặp lại cô ấy. Người đầu tiên cũng là người cuối cùng anh yêu đều là em, cho nên đừng có suy nghĩ lung tung nữa."

"Vậy à! Vậy có hôn qua hay không?" Tiểu Hoa biết mình không thể ngăn được lòng hiếu kỳ nên hỏi.

Cao Giang Cảnh yên lặng một hồi mới nói: "Nếu có em có tức giận không?"

Tiểu Hoa kéo cánh tay của anh qua mạnh mẽ cắn một cái, sau đó không tiếng nói ra lời ác: "Không tức giận, dù sao đối tượng nộ hôn đầu tiên của em cũng không phải là anh! Em không tức giận... em..."

"Ai?" Cao Giang Cảnh nắm cánh tay Tiểu Hoa hỏi.

Tiểu Hoa nhìn đèn trên đầu, chính là không trả lời.

Cao Giang Cảnh ôm cô lên trên đùi mình lại hỏi: "Là ai?"

Tiểu Hoa hừ một tiếng, không tiếng tức giận nói: "Không phải là lần đó... hô hấp nhân tạo... chuyện đó... anh cũng không phải đã làm ư?"

Cao Giang Cảnh nghe xong chặn lên miệng của cô, hung hăng hôn lên. Tiểu Hoa đẩy anh ra hỏi: "Biểu diễn làm gì đây?"

"Để mai tính!" Cao Giang Cảnh ôm cô lên đi hai bước vào phòng ngủ ném cô lên trên giường rồi đè lên, nhìn cô nói: "Về sau không cho em nói đã hôn qua người khác biết không?"

"Hừ! Chủ nghĩa lớn của đàn ông, anh cũng không phải hôn qua người khác sao?" Tiểu Hoa quay đầu nói.

Cao Giang Cảnh cụng đầu vào trán cô, nhìn môi của cô nghiêm túc nói: "Sau khi gặp được em cũng chỉ có em, về sau cũng chỉ có em. Cho nên em phải bảo đảm, không cho phép em lại nói em đã hôn qua người khác, biết không?"

Tiểu Hoa nhìn thấy Cao Giang Cảnh nghiêm khắc khác thường như vậy sợ hãi gật đầu một cái.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tiệc Tối Giao Thừa

Editor: demcodon

Chờ ngày hôm sau Cao Giang Cảnh đi thì Tiểu Hoa lập tức gom quần áo thành thạt về nhà thăm con. Tiểu Hoa ôm hai con mới xoa xoa eo của mình, quyết định sau này vẫn là không nên chọc giận ông xã mình.

Vừa vặn lúc tiểu Hồ được về nghỉ đông Tiểu Hoa mang theo hai con cùng tiểu Hồ đi chơi khắp nơi. Rốt cục cách ngày biểu diễn gần một tuần thì chị Từ gọi một cuộc điện thoại tới hỏi Tiểu Hoa chuẩn bị thế nào. Đầu Tiểu Hoa choáng váng một chút, mình đã quên chuyện này rồi.

"Tiểu Hồ, em có tài nghệ gì không?" Tiểu Hoa nhìn em trai mình hỏi.

Tiểu Hồ lắc đầu hỏi: "Đánh quyền có tính không?"

Tiểu Hoa cắn răng nói: "Ở quân đội đánh quyền không phải là muốn gây chuyện hả?"

"Vậy còn không thì đơn giản thôi, chị đánh đàn, anh rể hát, chọn ca khúc được yêu thích đơn giản, có thể bù lại chị đánh đàn không tốt, được không? Nếu không lại cho hai con chị lên sân khấu đánh quyền, bọn nó còn nhỏ lại đáng yêu." Tiểu Hồ không thèm để ý nói.

Tiểu Hoa vừa nghe hỏi: "Chỉ dùng đàn dương cầm có đơn điệu không?"

"Em biết một chút đàn ghita, Lý Minh Ngọc kia biết ghita bass, hình như còn biết đánh trống, một mình không được hả, yêu cầu người ngoài thì

người ngoài biết không? Dù sao vốn là năm đầu tiên chị đón giao thừa ở quân đội, ba cũng đã nhận lời ông bà nội Cao cùng bọn họ đón giao thừa rồi, vừa vặn em với chị cùng nhau ở quân đội." Tiểu Hồ nhìn cô nói.

Tiểu Hoa suy nghĩ một chút nói: "Vậy cũng tốt! Em gọi điện thoại cho Lý Minh Ngọc, em dạy hai cháu đánh quyền, em chọn xem anh rể em hát bài gì? Chị đi nghỉ trước một lát."

"Giang Hiếu Hoa!" Tiểu Hoa không để ý tới phía sau tiểu Hồ gào lên, lập tức trở về phòng nằm trên giường cảm giác rất mệt, ngủ một lát dậy gõ chữ vậy!

Chờ lúc Tiểu Hoa tỉnh lại thì tiểu Hồ đã thông báo cho Lý Minh Ngọc và Cao Giang Cảnh, nhưng mà còn chưa có quyết định hát bài gì. Tiểu Hoa vừa suy nghĩ vừa lật, nhớ tới sở trường của mình rất thích bài. Vì thế nhất bút vung lên quyết định hát bài hát này. Tiểu Hoa nhớ rõ lúc ấy nhớ mình rất thích bài hát này, nhưng mà Tiểu Hoa lên mạng thì nhìn thấy bởi vì bài <Ấn nấp> còn chưa có truyền bá, cho nên ca khúc này còn chưa ra, chính là ca khúc của nước Nga. Cô không muốn khác người cho nên Tiểu Hoa theo quy củ chọn bài <Thuần chất trung thành đền nợ nước>. Dù sao tiểu Hồ cũng sẽ hát.

Tiểu Hoa tìm người bàn bạc truyền phần nhạc phổ đàn dương cầm bài hát này cho mình. demcodon-lqd Luyện một chút bên đàn dương cầm cô cảm thấy vẫn có thể dùng được, cảm thấy căn bản không cần đàn ghita và đánh trống, cứ biểu diễn như vậy thôi. Vì thế xuống lầu nhìn thấy tiểu Hồ nói: "Em đã thông báo chưa?"

"Đã thông báo rồi!" Tiểu Hồ quỳ rạp lên mặt đất làm ngựa cho Nhiên Nhiên cười, còn cười đùa nói chuyện với Thần Thần.

Tiểu Hoa nhìn nó nói: "Chị quyết định chọn bài <Thuần chất trung thành đền nợ nước>, chị đàn dương cầm, 3 người đều hát. Cũng không cần dùng

đàn ghita hay trống gì, thấy thế nào?"

"Tùy chị!" Tiểu Hồ cũng không quay đầu lại mà trả lời.

Tiểu Hoa trở về phòng lại luyện một lát, kể từ lên đại học cũng rất ít đánh đàn nên có chút lạ. Bất quá lúc trước vẫn luyện đàn điện tử, cho nên cần phải luyện thêm mấy ngày là có thể biểu diễn được?

Bản thân Tiểu Hoa còn có căn bản nên luyện 2 ngày đã có chút thuần thục. Vì thế mang theo hai con và em trai trở về quân đội báo cho chị Từ biết tiếc mục mình biểu diễn. Về phần quần áo diễn xuất bọn họ đều thống nhất chọn quân trang, quá dễ dàng.

* * *

Tiểu Hoa tìm Lý Minh Ngọc kêu đến nhà mình hỏi hẳn đã luyện tập thế nào? Lý Minh Ngọc có chút ngại ngùng nói: "Ca từ cũng học thuộc, cũng thử hát vài lần, cũng không biết đến lúc đó kết hợp với đàn có được không?" Vốn là Lý Minh Ngọc tính về nhà đón giao thừa, kết quả nhận được điện thoại của tiểu Hồ nên dứt khoát bỏ qua tính toán về nhà, chị của mình thật vất vả cần mình giúp một việc, cỡ nào khó có được cơ hội chứ!

Tiểu Hoa nhìn chăm chăm sắc mặt của Cao Giang Cảnh có chút âm trầm quyết định hôm nay luyện tập trước một lần. Lúc đến câu lạc bộ tất cả mọi người vừa đi khỏi Tiểu Hoa mới mở đàn ra thử âm thanh một chút, sau đó đàn lên. Lần đầu phối hợp âm thanh hơi không đồng đều, luyện 2-3 lần sau mới từ từ chỉnh tề. Tiểu Hoa rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Lý Minh Ngọc dẫn tiểu Hồ đến ký túc xá của hẳn ngủ. Bởi vì có người trở về đón giao thừa nên ký túc xá trống vài cái giường. Lúc tiểu Hồ đi thì nhìn thấy anh rể mình dường như có chuyện muốn nói với chị, vô cùng hiểu chuyện mang hai cháu đi, nói muốn chăm sóc bọn nó.

Về đến nhà Cao Giang Cảnh vẫn không nói lời nào, Tiểu Hoa chột chột anh một cái hỏi: "Ông xã, anh giận hả?"

Cao Giang Cảnh nhìn cô một hồi, nhìn thấy Tiểu Hoa có chút chột dạ mới nói: "Lần sau em đi có thể nói cho anh biết một tiếng có được hay không?"

Tiểu Hoa chớp chớp mắt đến cọ lên người anh, phe phẩy nói: "Không phải là trở về suy nghĩ biểu diễn cái gì hay sao? Anh cũng biết em cái gì cũng không biết cho nên muốn trở về luyện tập một chút, mới quên nói cho anh biết... ông xã... đừng nóng giận được không? Em cũng không trách anh hành hạ em, đừng tức giận mà, nha!"

"Anh hành hạ em?" Cao Giang Cảnh liếc mắt nhìn cô hỏi.

Tiểu Hoa cầm tay anh thả lên trên lưng mình, làm nũng nói: "Anh không biết sau khi anh đi, lúc em tỉnh lại thì eo của em giống như bị chặt đứt, rất đau nhức, ngay cả đứng cũng đứng không vững..."

Cao Giang Cảnh nhất thời có chút chột dạ, giúp cô xoa xoa eo. Tiểu Hoa nhìn anh có chút buồn lòng, cũng biết mình không nói tiếng nào đã chạy đi xác thật rất tệ. Vì thế đưa tay ôm cổ của anh, hôn hôn cằm của anh, lấy chân mình cọ cọ lên chân anh thấp giọng nói: "Em mệt mỏi không muốn động, anh tắm cho e đi... ông xã..."

Thật vất vả tắm xong rất là kích tình, Cao Giang Cảnh ôm Tiểu Hoa ngồi lên trên giường giúp cô lau tóc. Tiểu Hoa suy nghĩ nói: "Ông xã, anh nói tiết mục của chúng ta không phải là hạng chót chứ?"

"Không phải! Hai tên nhóc kia hát cũng không tệ." Cao Giang Cảnh trả lời.

Tiểu Hoa cười nói: "Còn em cảm thấy anh hát tốt nhất. Tiểu Hồ trước kia em dạy nó đánh đàn thì một chút cảm nhạc cũng không có, ai biết bây

giờ ngược lại có tiền đồ, còn có thể đàn ghita, thật không thể tưởng tượng được."

Cao Giang Cảnh vẫn nghe cô lái nhải, lúc tóc lau khô thì Tiểu Hoa đã buồn ngủ. Cao Giang Cảnh thấy vậy mới tắt đèn ôm cô đi ngủ. Cứ như vậy từng người luyện tập vài ngày cũng ra hình dáng. Lúc tập trước khi biểu diễn một ngày thì Tiểu Hoa còn được chị Từ khen ngợi.

"Còn nói em không có tài nghệ gì, đàn dương cầm nghe hay như vậy?" Chị Từ cười nói.

Tiểu Hoa nhìn chị ngưỡng ngùng nói: "Em đàn sai 3 nốt rồi, chẳng qua là chị không có chú ý mà thôi!"

Chị Từ an ủi Tiểu Hoa: "Không có vấn đề gì, dù sao hôm đó nhiều người, không có chuyện gì đâu." Hai người bắt đầu thảo luận vấn đề ngày mai nấu món gì, gói bao nhiêu sủi cảo.

* * *

Ngày đón giao thừa Tiểu Hoa từ sáng sớm đã bắt đầu dậy làm một bàn thức ăn lớn để cho Cao Giang Cảnh và Lý Minh Ngọc mang những chiến hữu thân không có về nhà! đây ăn cơm. Cũng may hai người tương đối tiết chế, ngoại trừ bọn họ tổng cộng cũng chỉ có 12 người. Tiểu Hoa nhìn thấy tính cả 3 người Cao Giang Cảnh, tiểu Hồ, còn có Lý Minh Ngọc tổng cộng thành 15 tên nhóc lớn, khéo miệng vẫn không nhịn được giật giật. Cô nghĩ thầm: 'cũng may mấy ngày nay có thời gian thì gói sủi cảo, tủ lạnh nhà mình cũng coi như lớn, thật sự không đủ thì trước tiên ăn sủi cảo vậy. Sau đó cô nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Lúc ăn cơm xong có mấy cậu lính nhỏ ngưỡng ngùng để cho Tiểu Hoa dọn dẹp nên cướp việc làm. Tiểu Hoa thấy vậy mới trở lại phòng mình chợp mắt một lát, sau một hồi thức dậy bắt đầu hóa trang cho mình, cột tóc, thay quần áo.

"Chị dâu, chị thật là xinh đẹp." Có cậu lính nhỏ nhìn thấy Tiểu Hoa thì sững sốt một chút nói. -demcodon

Tiểu Hoa cười nói: "Sau này cậu tìm vợ khăng định còn xinh đẹp hơn tôi!"

"Đi thôi! Còn phải xếp hàng chào cờ một lần đó!" Cao Giang Cảnh nói.

Tiểu Hoa và tiểu Hồ bận rộn mang thức ăn và nước cho hai con, giúp bọn nó thay quần áo rồi đi theo mọi người ra cửa. Cơm chiều là mọi người cùng nhau ăn ở căn tin, sau khi ăn cơm Tiểu Hoa lén trang điểm mới ngồi vào ghế của mình dưới sân khấu, tiết mục bọn họ xếp ở phía sau nên trước mắt xem người khác biểu diễn vậy!

Quân nhân biết rất nhiều tài nghệ, tiết mục buổi tối cũng rất phong phú như: ca hát, khiêu vũ, diễn tiểu phẩm, kể chuyện, vv..., hơn nữa chất lượng cũng rất cao. Tiểu Hoa vừa nhìn thấy ngược lại có chút luống cuống, lúc trước diễn tập thì mình cảm thấy tiết mục của mình cũng hạng nhất nhì. Hiện tại nhìn thấy cảm thấy tiết mục của mỗi người đều mạnh hơn mình. Cao Giang Cảnh hình như cảm giác được Tiểu Hoa lo lắng nên cùng kéo con và lôi kéo tay Tiểu Hoa cho cô một nụ cười an ủi.

"Mẹ, con muốn hát!" Nhiên Nhiên nói ở bên tai Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vội vàng nói: "Một lát mẹ mang hai con lên sân khấu hát, con còn nhớ rõ ca từ không?"

Nhiên Nhiên gật đầu một cái nói: "Cậu nói hát theo cậu là được."

Tiểu Hoa nhìn thấy Nhiên Nhiên hỏi như vậy cũng không có khẩn trương nữa, giống như đi lên tham gia một trò chơi vậy. Chờ sắp đến lượt Tiểu Hoa biểu diễn thì đã có người đến thông báo cho bọn họ. Tiểu Hoa đứng lên vượt quần áo, Cao Giang Cảnh và Tiểu Hoa mỗi người ôm một đứa con, Lý Minh Ngọc cũng đi theo phía sau đến hậu trường sân khấu.

Vốn tiết mục biểu diễn dựa theo quy củ, thực hiện cho tới khi nào xong thôi. Tiểu Hoa vừa mới nhẹ nhõm xuống thì nghe Thần Thần hô to: “Con còn chưa hát mà! Làm lại đi!”

Nhất thời từng trận tiếng cười truyền đến, Tiểu Hoa xấu hổ đỏ mặt bảo tiểu Hồ dẫn cháu đi còn mình tiếp tục đàn. Nhưng mà Thần Thần lại nghĩ cậu đến chơi với nó, ngược lại cười trốn đi. Nhiên Nhiên vừa thấy cũng đi theo em chạy khắp sân khấu. Chờ khi Tiểu Hoa nói lời chào cảm ơn xong thì người phía dưới sân khấu kêu lên: “Đứa nhỏ còn chưa hát mà! Làm lại đi!”

Tiểu Hoa nhất thời xấu hổ không biết làm sao bây giờ, kết quả người dẫn chương trình đi lên giữ bọn họ chuẩn bị xuống sân khấu lại nói với Thần Thần: "Vừa rồi sao cháu lại không hát?"

"Không đuổi kịp! Bọn họ hát quá nhanh!" Thần Thần nói.

Người dẫn chương trình cầm micro cười nói: "Vậy hát lại một lần cùng với chú có được không?"

"Đường đường Trung Hoa muốn cho bốn phương đến..." Thần Thần nói lên một câu về phía micro. Thần Thần nói xong không đợi người dẫn chương trình đang nói cái gì thì Tiểu Hoa đã dẫn bọn nó bước nhanh đi xuống sân khấu.

Mặc dù sau đó mọi người đều cười khen hai bé đáng yêu nhưng mà Tiểu Hoa vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Qua mừng 1 thì dẫn hai con về nhà, chờ đến ngày 15 mới trở lại. Nhưng mà dù vậy vẫn có người lúc ôm hai đứa thì yêu cầu bọn nó hát.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Báo Động Trước Động Đất

Editor: demcodon

Qua năm mới không lâu, không biết là phóng viên tòa soạn báo nào lại không cố ý đến chụp tình hình ba Giang dẫn theo một đám người buổi sáng luyện Thái cực. Sau đó trải qua buổi phỏng vấn mọi người đều biết ông là người bệnh ung thư, cho nên dẫn tới chú ý. Cũng may ba Giang bởi vì bệnh tình của mình chẳng qua là đề cử quyển sách tư liệu kia của Tiểu Hoa viết nhưng không có nhận phỏng vấn. Phóng viên cũng không dám cưỡng cầu, dù sao cũng là bệnh nhân! Tiểu Hoa sau khi biết cũng trực tiếp chạy đến quân đội, muốn chờ mọi việc lắng xuống mới trở lại. Về phần hai con trai, ông bà nội, ba mẹ chồng đương nhiên không có khả năng để mặc lâu như vậy không có gặp bọn nó. Bởi vậy cô bắt đầu chạy qua lại 3 nơi.

Tiểu Hoa cả ngày sống ở quân đội, người vừa ý nhất chính là Cao Giang Cảnh không thể nghi ngờ. Kết thúc huấn luyện có thể nhìn thấy vợ, ăn cơm bà xã nấu, ngẫu nhiên còn có thể bổ sung dinh dưỡng cho mấy tên lính thân của mình. Tiểu Hoa chẳng qua là buồn cười nhìn anh, mỗi ngày trở về vui tươi hơn hẳn giúp mình giặt quần áo, thu dọn nhà cửa, vv... Nhìn lại mình kết hôn nhiều năm như vậy gấp chăn vẫn mập mập như vậy. Tiểu Hoa cũng có chút ngượng ngùng, mỗi lần có người đến chơi cô phải kêu Cao Giang Cảnh gấp chăn lại một lần.

“Ông xã, em có phải không có lòng tiến thủ hay không? Anh xem nhiều năm như vậy em ngay cả chăn cũng gấp không tốt.” Tiểu Hoa nhìn Cao

Giang Cảnh ở trước mặt mình mở tung chăn ra gấp lại như miếng đậu hủ có chút bất đắc dĩ nói.

Cao Giang Cảnh lập tức trả lời: “Làm gì có? Mỗi việc đều có kỹ thuật của nó, tay chân em ốm yếu thế kia loại việc này không thích hợp với em.”

Tiểu Hoa nghe xong vừa lòng gật đầu một cái nhào lên trên lưng Cao Giang Cảnh, cũng không thèm để ý làm lộn xộn chăn anh vừa gấp lại xong, xoay mặt của anh lại hôn một cái nói: “Ông xã, anh thật tốt!”

Cao Giang Cảnh công cô đứng lên, ôm cô xoay người lại hung hăng hôn lên môi của cô, nụ hôn đi qua nói ở bên tai cô: “Bà xã, em cũng rất tốt!”

“Hi hi! Ông xã, anh nhanh chóng gấp xong đi! Một lát có khách đến đó!” Tiểu Hoa ôm anh nhắc nhở.

Cao Giang Cảnh hôn vài cái ở trên mặt cô mới thả cô xuống nói: “Em cũng nhanh chóng nhìn lại em đi, chẳng có bao nhiêu thịt.”

Giống như Tiểu Hoa vĩnh viễn không hiểu vì sao chỉ cần Cao Giang Cảnh ở nhà thì luôn gấp chăn giống như miếng đậu hủ. Cao Giang Cảnh cũng không hiểu Tiểu Hoa vì sao luôn thích xem mình thay đổi sắc mặt. Bất quá bọn họ đều cảm thấy đây là việc nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, luôn phối hợp với đối phương.

Kết hôn nhiều năm như vậy, cho dù đã sinh hai đứa con nhưng Cao Giang Cảnh vẫn xem Tiểu Hoa như tiểu nha đầu năm đó mà cưng chiều, chỉ cần anh ở nhà thì công việc có thể đều bị cướp làm. Cho nên Tiểu Hoa cũng không muốn anh mệt mỏi, luôn làm xong mọi việc trước khi anh tan tầm.

* * *

Tháng 5, Tiểu Hoa có một lần nói giỡn chuyện thành phố Phố Nhĩ, tỉnh Vân Nam có cảnh quang kỳ quái lơ đãng nói cho Đường Triết biết. Ở trong

trang web thường xuyên có người nói chuyện này, nhưng mà đại đa số luôn bịa đặt. Nhưng mà Tiểu Hoa đã có ảnh chụp làm chứng nên Đường Triết lần đầu tiên tự mình đi đến tỉnh Vân Nam.

Một ngày cuối cùng tháng 5, Đường Triết nói dự đoán cho Tiểu Hoa biết tin tức thành phố Phổ Nhĩ, tỉnh Vân Nam sắp xảy ra động đất. Tiểu Hoa rất là vui mừng bởi vì thật sự đã dự đoán ra. Nhưng mà phía trên vẫn nói muốn nghiên cứu như cũ. Kết quả còn chưa có chờ kết quả nghiên cứu thì rạng sáng 5 giờ ngày 3 tháng 6 năm 2007 thành phố Phổ Nhĩ, tỉnh Vân Nam xảy ra động đất 6,4 độ Richter, tâm động đất ở khu Lão Thành, huyện Ninh Nhĩ. Động đất ít nhất làm cho 3 người tử vong, 562 người bị thương, hơn trăm vạn người gặp tai họa, kinh tế trực tiếp tổn thất 25 tỷ.

Tiểu Hoa và đội Đường Triết đi thăm dò dự đoán lúc này rất là tức giận. Đường Triết thậm chí ở trên truyền thông giận dữ mắng mỏ cơ quan địa chấn là không làm. Tiểu Hoa cũng hơi nổi giận, tại sao rõ ràng nói cho biết trước lại không có cách nào tránh khỏi chứ?

Nhưng mà cơ quan địa chấn cũng có lý giải của mình, mỗi tháng đều có người đưa lên báo cáo nghiên cứu nói một nơi có thể xảy ra động đất, bọn họ vẫn phải đi điều tra trước, không thể nào vừa biết thì thông báo đại chúng. Nửa năm trước Đường Triết còn dự đoán tỉnh Sơn Đông sắp có động đất, nhưng mà trải qua điều tra thì loại khả năng này.

Cách thời gian huyện Văn Xuyên xảy ra động đất không tới một năm Tiểu Hoa rất sợ, sợ mình cố gắng nhiều như vậy nhưng cũng không có cách nào thay đổi. Bởi vì chuyện này tâm tình của Tiểu Hoa cũng rất sa sút! Cao Giang Cảnh không hiểu Tiểu Hoa phiền não chuyện gì, nhưng nhìn thấy cô không thể ra sức làm chuyện này thì một mực nghĩ biện pháp trêu chọc cô vui vẻ. Trải qua người nhà và bạn bè an ủi nên tâm tình của Tiểu Hoa khá hơn nhiều, nhưng mà cô cảm thấy vẫn không thể buông xuống được.

Tháng 9 đưa hai con đến trường giữ trẻ, Tiểu Hoa nhìn thấy ông nội Cao cũng thở phào nhẹ nhõm ở một bên len lén cười. Mỗi buổi sáng ông nội Cao luôn muốn tự mình dẫn hai chắt trai đi nhà trẻ, buổi chiều cũng đến sớm một chút đứng chờ ở cửa trường học, công việc này người nào cũng giành không được. Tiểu Hoa chỉ có thể mỗi đêm chơi với hai con một lát, còn chỉ ánh mắt oán giận vào bọn người bà nội Cao và dì nhỏ.

Người lớn trong nhà cũng cảm thấy thời gian ở bên cạnh hai bé càng ít đi, nhưng mà bọn nhỏ lại không có phản ứng gì, có lẽ là đau lòng cháu trai, có lẽ là muốn ở bên cạnh chắt trai nên ông bà nội Cao để cho Tiểu Hoa lúc hai con đi học thì đến ở chỗ Cao Giang Cảnh, chờ chủ nhật hai con nghỉ thì hai vợ chồng cùng trở về.

Tiểu Hoa vì thế còn oán trách ba Giang thật lâu, ba Giang nhìn con gái đã kết hôn còn còn làm nũng với mình như trước kia ông không có an ủi thậm chí còn trêu ghẹo con gái.

Đón giao thừa hàng năm Tiểu Hoa vì tránh né biểu diễn tiết mục nên không có ở bên cạnh Cao Giang Cảnh ở quân đội, tiểu Hồ còn vì thế cười nhạo chị hồi lâu. Cuối tháng 3, Tiểu Hoa nhờ một người bạn ở tỉnh Tứ Xuyên chụp hình hiện tượng động đất không bình thường gửi cho cô. Tiểu Hoa tự mình mang theo hình đi tìm Đường Triết, lại tìm rất nhiều nhà nghiên cứu động đất và nhân viên nghiên cứu. Tháng 4, hàng loạt chuyên gia vội vàng đi đến huyện Vấn Xuyên, tỉnh Tứ Xuyên làm một cuộc điều tra địa chất.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, Tiểu Hoa thậm chí làm xong tính toán phá phủ trầm chu*. Trải qua thời gian dài lặp đi lặp lại phỏng đoán, mừng 8 tháng 5 có người rốt cục nói lên vùng này phỏng đoán xảy ra động đất quy mô lớn. Trải qua đông đảo chuyên gia trắng đêm lặp đi lặp lại phỏng đoán nghiên cứu. Chạng vạng ngày 9 tháng 5 đám người Đường Triết trở lại Bắc Kinh, nộp dự đoán báo cáo.

(*Chữ Phủ là chỉ nôi, còn chữ Châu là chỉ thuyền. Nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nôi và chìm chiến thuyền.)

Ngày 10 tháng 5, chuyên gia cơ quan địa chấn có liên quan bắt đầu nghiên cứu báo cáo khả thi này. Đến buổi tối vẫn không có kết quả như cũ, Tiểu Hoa bấm điện thoại gọi cho Đường Triết.

“Anh Đường, anh đoán chừng còn bao lâu nữa động đất sẽ xảy ra?” Tiểu Hoa mở miệng dò hỏi.

Đường Triết không chút do dự trả lời: “Tùy thời, một nhóm người bọn anh trở lại cùng phía trên cầu thông, một nhóm người khác ở lại chỗ đó đi lần lượt thôn báo động trước.”

“Anh Đường, sáng sớm ngày mai 10 giờ có một tiết mục truyền hình trực tiếp phỏng vấn em, anh có muốn tới hay không?” Tiểu Hoa trầm tư chốc lát hỏi, bởi vì Olympic sắp cử hành, đối với đề tài sức khỏe và rèn luyện này đang làm một loạt báo cáo.

Đường Triết có chút kích động hỏi: “Em thật tin tưởng anh, tin tưởng bọn anh.”

“Ha ha, nếu như anh đúng, như vậy sẽ cứu rất nhiều gia đình và sinh mạng. Nếu như anh sai, em nhiều lắm là tổn thất một chút danh dự mà thôi.” Trong tay Tiểu Hoa nắm thật chặt điện thoại nói, làm bộ không thèm để ý nói.

Sau khi nói chuyện với Đường Triết xong, Tiểu Hoa đi tới bên cạnh ông nội Cao nói chuyện này với ông. Ông nội Cao chẳng qua là hỏi một câu: “Làm chuyện cháu nên làm là được.”

“Ông nội, cảm ơn ông!” Tiểu Hoa cảm kích nói.

Ông nội Cao lại hỏi Tiểu Hoa một chút tường tận mọi chuyện, sau đó hỏi Tiểu Hoa muốn biết số điện thoại của Đường Triết. Sau đó hai người nói chuyện thật lâu.

* * *

Sáng ngày hôm sau, chờ Tiểu Hoa thu xếp xong, lúc chuẩn bị ra cửa thì thấy ông nội Cao đã lâu không mặc quân trang lại một lần nữa mặc vào quân trang của mình, đội lên nón quân đội, trước ngực còn có cài huy hiệu, cười nói với Tiểu Hoa: “Đừng thấy ông già rồi nhưng vẫn còn có thể dùng đó.”

Lần đầu tiên nhận phỏng vấn, còn làm cho người ta biến thành tiết mục truyền hình trực tiếp. Tiểu Hoa có chút khẩn trương, nhưng nhìn thấy ánh mắt Đường Triết đỏ lên ôm một chồng báo cáo thì căn răng đi vào bàn phỏng vấn.

543210, lúc người dẫn chương trình thử micro xong thì giao cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa tự giới thiệu mình rồi nhường cho Đường Triết ở phía sau tự mình lui sang một bên.

Đường Triết cầm micro lên nhanh chóng nói thân phận của mình. Sau đó nói ra chuyện một dãy huyện Vãn Xuyên sắp có một trận động đất quy mô lớn, dường như thời gian giống nhau. Tiểu Hoa tự động gửi công văn đi, cũng không phải trong tiểu thuyết viết, mà là báo động trước động đất. Ông nội Cao cũng gọi điện thoại cho chiến hữu cũ.

Người dẫn chương trình của đài truyền hình sững sốt một hồi, Đường Triết đã nói xong bắt đầu giảng giải tất cả báo cáo nghiên cứu.

10 giờ 30 phút Tiểu Hoa và Đường Triết được mời vào đồn cảnh sát uống trà. Trong lúc đó hai người cũng không có nói bất kỳ lời nào.

11 giờ 20 phút, cơ quan địa chấn phái người mời bọn họ đến cơ quan nói chuyện. Trải qua lặp đi lặp lại kể lại và xem xét, hơn nửa hàng loạt chuyên gia nghiên cứu thảo luận. Rạng sáng 5 giờ ngày 12 cho ra kết luận và nhất trí với kết luận của đám người Đường Triết. Sau đó cả đêm làm báo cáo nộp lên, 10 giờ mới lấy được phê chuẩn, tất cả đài truyền hình thay nhau truyền ra báo động trước động đất.

Đám người Tiểu Hoa ngồi ở trước sảnh, Tiểu Hoa vẫn nhìn bọn họ đang không ngừng thảo luận, xem xét. Tiểu Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào đồng hồ trên tường, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua. Lúc 14 giờ 28 phút vừa qua khỏi bọn người Tiểu Hoa cảm nhận được rõ ràng động đất. Sau 10 phút, tỉnh Tứ Xuyên truyền ra tin tức, động đất cũng vừa đến.

Tiểu Hoa nhắm mắt lại mặc niệm, hy vọng tới kịp...

Chỉ chốc lát sau vệ tinh truyền tới hình ảnh làm cho tất cả mọi người kinh hãi không dứt. Cho dù đã sớm biết nhưng mà ở đây nhìn thấy Tiểu Hoa cũng không nhận được rơi nước mắt.

“Chúng ta đã nỗ lực!” Đường Triết cầm khăn giấy đưa cho Tiểu Hoa, khàn khàn nói.

Tiểu Hoa không nhận chỉ nói là: “Em muốn về nhà!”

Bởi vì Tiểu Hoa không phải là nhân viên nghiên cứu cho nên cô rất nhanh bị đuổi về nhà.

Về đến nhà nhìn thấy trong nhà có ba Giang, ông bà nội Cao, Tiểu Hoa kiên cường bứt lên thần kinh, đôi mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Đợi cô tỉnh lại lần nữa thì đã là ngày 13 rồi, trên ti vi không ngừng truyền ra tin tức khu động đất, người thương vong ít hơn đời trước rất nhiều. Lúc đầu ở trường bọn học sinh cũng được thầy cô sắp xếp rất tốt. Bởi

vì có báo động trước cho nên trên ti vi sắc mặt mọi người dù mệt mỏi nhưng không có chút nào khủng hoảng.

Có phóng viên muốn phỏng vấn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa chẳng qua là tiết lộ tin tức của bạn bè mình còn mình lại trốn vào doanh trại. Cô nhìn bọn người Cao Giang Cảnh chuẩn bị trước các loại biện pháp cứu viện.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết Thúc Hạnh Phúc

Editor: demcodon

Tiểu Hoa mở máy tính ra lợi dụng hội Chữ thập đỏ trên mạng bỏ vào một chút tiền cứu tế. Sau đó Tiểu Hoa ngồi ở ban công nghe âm thanh các chiến sĩ huấn luyện, đột nhiên cảm thấy tâm tình rất bình tĩnh. Cô từ chối bất kỳ phỏng vấn và báo cáo, chỉ là lẳng lặng nhìn.

“Chị, em phải đi, đi đến khu tai nạn...” Lý Minh Ngọc gõ cửa nhà Tiểu Hoa rồi vào nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhìn hẩn, nâng tay sờ tóc ngắn ngắn của hẩn cười nói: “Chú ý an toàn!”

Lý Minh Ngọc nhếch miệng cười nói: “Số người tử vong cũng không nhiều, không phải rất nguy hiểm, chẳng qua là giúp đỡ dòi quần chúng mà thôi...”

Tiểu Hoa gật đầu một cái nhìn bóng dáng hẩn rời đi nói: “Chị làm món ngon cho em, chờ em trở về!”

Lý Minh Ngọc quay đầu cười vẫy vẫy tay với Tiểu Hoa.

Lý Minh Ngọc đi không đến mấy ngày thì Cao Giang Cảnh cũng đi. Tiểu Hoa lần đầu tiên chủ động mở tivi xem những tin tức có liên quan. Trên tivi mọi người đều mang theo ánh mắt hy vọng và kiên định, không

biết như thế nào Tiểu Hoa lại khóc lên, áp lực nhiều năm như vậy cuối cùng cũng thả ra.

Vì sợ Tiểu Hoa suy nghĩ lung tung nên mẹ chồng đặc biệt mang theo hai cháu trai đến gặp cô.

“Hiểu Hoa, con là đứa trẻ tốt, làm vợ lính phải quen với loại chuyện này!” Lâm Đình Phương cho rằng con dâu vì lo lắng cho con trai nên an ủi cô.

Tiểu Hoa biết mình không chỉ là lo lắng cho Cao Giang Cảnh, nhưng mà không muốn nhiều lời vì thế gật đầu một cái.

Lâm Đình Phương kéo tay Tiểu Hoa nói: “Mẹ biết trước kia Giang Cảnh cũng có diễn tập gì đó, con coi như nó lại đi diễn tập...”

“Mẹ! Con đã biết, bọn người Giang Cảnh chỉ đi giúp đỡ dời quần chúng đi, không có quá nguy hiểm, con đều biết.” Tiểu Hoa trả lời.

Lâm Đình Phương nhìn thấy Tiểu Hoa thật sự hiểu chuyện nên bận rộn cùng Tiểu Hoa nói đến chuyện hai cháu trai nghịch ngợm dời đi sự chú ý của cô. Chờ khi xác nhận Tiểu Hoa thật sự không có vấn đề gì nữa bà mới rời đi. Dù sao hai cháu trai đã đi học, cho dù nhà trẻ học không được bao nhiêu thứ nhưng thiếu nhiều bài cũng không tốt.

Ngoài miệng nói không có chuyện gì nhưng mà ngày tháng chờ đợi vẫn rất khó khăn. Đợi đến khi Cao Giang Cảnh rốt cục trở lại thì Tiểu Hoa lại nhào vào trong lòng anh hùng hăng khóc một hồi.

* * *

“Tiểu Hoa, ba có chuyện này muốn nói cho con biết.” Tiểu Hoa khóc xong vừa mới ngủ thì nhận được điện thoại của ba.

Giọng của Tiểu Hoa có chút ghen hời: “Chuyện gì?”

“Con làm sao vậy? Bị bệnh hả?” Ba Giang nghe được giọng nói của con gái không đúng vội hỏi.

Tiểu Hoa vội nói: “Không phải, mấy người Giang Cảnh trở về nên con có chút kích động!”

“Không có bệnh là tốt rồi! Chuyện đó... ba nói cho con biết, lúc trước ba và một người chung phòng bệnh cùng nhau tham gia tuyển chọn người cầm đuốc đã được tuyển rồi, phải chạy lên cầm một cây đó!” Ba Giang nghe cô nói không có chuyện gì thì vội vàng hưng phấn nói.

Tiểu Hoa ngồi dậy kinh ngạc nói: “Thật sự?”

“Ừ! Nói là ba buổi sáng dẫn dắt mọi người luyện Thái cực cổ vũ người bệnh ung thư có cống hiến. Cũng nhận được thông báo từ ban tổ chức, hắc hắc... ba lợi hại không?” Ba Giang đắc ý nói.

Tiểu Hoa cười nói: “Ba, ba quá đẹp trai! Lúc nào chạy thì cho con biết đi cổ vũ cho ba!”

Cúp điện thoại của ba Tiểu Hoa nói một chút chuyện này cho Cao Giang Cảnh biết. Cao Giang Cảnh lại nói muốn đi xem tư thế oai hùng của ba vợ. Tiểu Hoa nhìn chông của mình, nghĩ đến giọng nói kích động của ba lúc trước nghĩ rằng: ‘thật sự phải biết đủ, ít nhất lúc đầu mình suy đoán số người chết đã hoàn toàn bị thay đổi!’

Ngày hôm sau Tiểu Hoa thực hiện hứa hẹn của mình, mời Lý Minh Ngọc và bạn bè của hần đến nhà ăn cơm. Cao Giang Cảnh cũng mang theo vài người về.

“Ấy, tại sao chị dâu đối xử tốt với cậu như vậy? Cậu xem một chút đều là những món ăn cậu thích đấy!” Kế bên tay Lý Minh Ngọc gọi là Thường

Tân Bình nhìn đầy bàn đồ ăn hỏi.

“Câm miệng ăn cơm!” “Những món này chẳng lẽ cậu không thích?”
Tiếng Lý Minh Ngọc gầm nhẹ và Cao Giang Cảnh cùng lúc hỏi phát ra.

Tiểu Hoa cười nói: “Minh Ngọc là em tôi, vì sao không làm cho nó?”

Lý Minh Ngọc ngẩng đầu nhìn Tiểu Hoa một cái rồi cúi đầu gắp lên một miếng sườn nhét vào trong miệng mình dùng sức nhai, kết quả bị mắc xương. Tiểu Hoa vội đưa cho hắn một miếng giấy để hắn nhả xương ra.

Tiểu Hoa thừa nhận Lý Minh Ngọc làm cho hắn rất là hưng phấn, thường xuyên chạy đến nhà Tiểu Hoa ăn ké làm cho Cao Giang Cảnh đen mặt. Lý Minh Ngọc biết Tiểu Hoa không có tính toán muốn nhận người nhà của mình, hắn cũng không có miễn cưỡng cô, ở trước mặt Tiểu Hoa cũng không đề cập tới chuyện nhà họ Lý. Bởi vì hành vi này của hắn làm cho Tiểu Hoa có chút cảm động, đối xử tốt với hắn lại thêm mấy phần.

* * *

Đường Triết bởi vì có cống hiến dự đoán trước được trận động đất lần này ở huyện Văn Xuyên cũng được chọn làm người cầm đuốc. Thậm chí ngay cả yêu sách kia của Tiểu Hoa vừa mới bắt đầu cũng bị đào ra từ người bạn trên mạng chụp hình gửi cho Tiểu Hoa chọn người cầm đuốc, chỉ có Tiểu Hoa bởi vì hoàn toàn trốn cho nên không có nhận khen ngợi. Tiểu Hồ cảm thán chị thua thiệt lớn bị ba Giang dạy một chút, hai bé cũng đi theo ông ngoại cùng nhau dạy cậu.

Ngày 6 tháng 8, đến phiên hai vợ chồng Tiểu Hoa và tiểu Hồ thật sớm đứng ở chỗ ba Giang giao tiếp. Cao Giang Cảnh ôm cả người Tiểu Hoa phòng ngừa cô bị đám người chen lấn, tiểu Hồ cầm máy chụp hình chen chúc ở phía trước chờ chụp được tư thế oai hùng của ba.

“Ba, ba đi xuống!” Lúc sắp đến ba Giang thì ba Giang cầm đuốc từ trên xe đi xuống, cầm cây đuốc đứng ở nơi rước đuốc tiếp theo. Vừa thấy đến lượt ba thì Tiểu Hoa kích động hô to.

“Ba! Nhìn bên này! Cười một cái!” Tiểu Hồ cũng vội vàng hô to.

Ba Giang nhìn thấy con gái thì giơ tay lên vẫy vẫy. Chỉ chốc lát sau ngọn lửa rơi vào cây đuốc trong tay ba Giang, ba Giang châm ngọn lửa phất tay về phía đám người Tiểu Hoa sau đó chạy về phía trước.

“Ba rất tuần tú đúng không?” Thật lâu sau Tiểu Hoa nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái nhìn Tiểu Hoa khẳng định nói: “Rất tuần tú!”

Tiểu Hoa nhìn Cao Giang Cảnh cười híp mắt, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng "tách". Tiểu Hồ dương dương tự đắc mồm máy chụp hình trong tay nói: “Chị, anh rể chúng ta nên đi rồi!”

Trên đường đi di động của Tiểu Hoa đột nhiên vang lên, là Đường Triết gọi tới hỏi Tiểu Hoa có nhìn thấy tư thế oai hùng của mình hay không? Tiểu Hoa cười nói không có, vì chỉ mãi xem ba nhà mình. Đường Triết lại đưa ra yêu cầu mời Tiểu Hoa ăn cơm, nói là chúc mừng. Tiểu Hoa nhìn mắt Cao Giang Cảnh nói: “Ông xã em mời cả nhà em đi ăn cơm nên em không đi được!”

Bên kia yên lặng một chút mới truyền đến: “Được! Cả nhà em đi ăn cơm đi! Thật hạnh phúc, thật làm cho người ta hâm mộ. Ha ha... anh cũng phải đi tìm hạnh phúc của anh đây! Bye bye!”

Tiểu Hoa nói tạm biệt sau đó kéo cánh tay Cao Giang Cảnh nói: “Em muốn ăn vịt nướng!”

“Được!” Cao Giang Cảnh trả lời.

Chỉ chốc lát sau Cao Giang Cảnh còn nói: “Về sau muốn ăn cái gì cứ nói cho anh biết, anh dẫn em đi ăn!”

“Được!” Tiểu Hoa lớn tiếng nói. Tiểu Hồ ở phía trước không biết chị làm gì, quay đầu tò mò nhìn Tiểu Hoa một cái, nhìn thấy chị ấy không để ý tới mình thì lại nói chuyện với anh rể, lắc đầu một cái cầm lấy máy chụp hình trong tay xem.

* * *

Ăn cơm tối xong rồi đưa tiểu Hồ và ba Giang về nhà, Tiểu Hoa và Cao Giang Cảnh đến ngồi ở trong công viên.

“Ông xã, anh là quân nhân, đời này cơ hội chúng ta ra nước ngoài cũng không nhiều, như vậy chờ anh về hưu phải dẫn em đi chơi khắp Trung Quốc, ăn khắp Trung Quốc, được không?”

“... Được!”

“Ông xã, gả cho anh, em thật sự rất hạnh phúc!”

“Bà xã, anh cũng rất hạnh phúc.”

“...”

“Bà xã, về sau không được đi ăn cơm với người khác, biết không?”

“Dạ!”

“Bà xã, anh sẽ ghen!”

“Ha ha!”

...

Tiểu Hoa dựa vào người Cao Giang Cảnh nhìn sao, đột nhiên một ngôi sao xẹt qua. Tiểu Hoa nhắm mắt lại cầu nguyện: "tôi vẫn muốn bảo vệ hạnh phúc của tôi!"

_ HOÀN CHÍNH VĂN _

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện 1

[Hôn lễ của tiểu Hồ]

Editor: demcodon

“Chị, chị... chị thấy thế nào?” Tiểu Hồ nhìn gương vài lần sau đó chạy đến trước mặt Tiểu Hoa hỏi.

Tiểu Hoa đưa tay lên sờ soạng đầu tóc ngắn ngắn của nó một chút cười nói: “Em trai của chị hôm nay rất tuấn tú!”

Tiểu Hồ tiến lên ôm lấy Tiểu Hoa, để đầu lên trên vai cô nói: “Chị, cảm ơn chị!”

Tiểu Hoa đưa tay lên đánh vào đầu nó một cái tát, quay mặt sang xấu hổ nói: “Cảm ơn cái gì chứ? Chị là chị của em!”

Tiểu Hồ ôm thật chặt Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng vây quanh ôm tiểu Hồ, cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng của nó.

“Chú rể thu xếp thế nào rồi?” Cao Giang Cảnh đẩy cửa vào hỏi, kết quả vừa đẩy cửa ra sắc mặt biến thành màu đen, túm Tiểu Hoa qua nói với tiểu Hồ: “Một hồi thì có vợ để mà ôm.”

Tiểu Hoa cười một tiếng.

An ủi tiểu Hồ xong thì đi đến phòng ba Giang, kết quả ba Giang đang co quắp không ngừng túm quần áo, muốn nó càng thẳng hơn. Tiểu Hoa cười

tiến lên nói: “Ba! Vốn là úi vô cùng thẳng, không cần lo lắng nữa!”

Ba Giang ngốc nghếch cười nhìn Tiểu Hoa có chút ngượng ngùng hỏi: “Một lát ba không lên sân khấu nhường cho con nói có được không? Người ta có thể cảm thấy không tốt hay không?”

“Nếu không thì ba lên?” Tiểu Hoa hỏi.

Ba Giang vội vàng lắc đầu nói: “Ba không thể nói được, nói không được...”

“Vậy không cần lo lắng, ba à! Cứ ở nhà chờ, một lát thì con dâu cười vào cửa!” Tiểu Hoa an ủi ba nói.

Ba Giang gật đầu một cái lại hỏi chuyện này đến chuyện khác, bao lì xì mang đủ không? Nhẫn để ở đâu? Giấy kết hôn cất xong chưa, vv...

Tiểu Hoa đều nhất nhất trả lời.

Rốt cục người bên ngoài chuẩn bị xong không, chuẩn bị cầm pháo đi đón chú rể. Tiểu Hoa cười cười với ba Giang mới đi ra ngoài. Kết quả vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy hai tên nhóc quý nhà mình một đứa cầm lấy pháo, một đứa cầm bật lửa còn cách đó không xa, vì thế cô vội vàng kêu bọn nó lại.

“Các con hôm nay an phận cho mẹ một chút! Nhớ kỹ chưa?” Tiểu Hoa một tay túm một lỗ tai của hai đứa hỏi.

“Nhớ kỹ! Nhớ kỹ!” Nhiên Nhiên vội vàng nói.

Thần Thần cũng không chịu yếu thế nói: “Bảo đảm phục tùng mệnh lệnh, mẹ, nhẹ chút... đau...”

Tiểu Hoa nghe được bọn nó trả lời sau đó mới buông lòng tay nói: “Hôm nay ngoan ngoãn ở bên ông ngoại, biết không?”

Hai bé vội vàng gặt đầu một cái từ trong đám người vọt vào trong phòng. Tiểu Hoa chà xát tay cũng có chút khẩn trương nhỏ. Hôm nay là hôn lễ của tiểu Hồ, làm chị Tiểu Hoa vẫn cảm thấy không có chuẩn bị thỏa đáng. Bất quá nhìn thấy em trai ở phía trước cười vui vẻ thì Tiểu Hoa càng không ngừng nói cho mình phải cố lên.

Chỉ chốc lát sau chờ người dẫn chương trình sau khi nói xong thì Tiểu Hoa và tiểu Hồ ngồi vào trong xe, ở trong tiếng pháo chạy đến nhà cô dâu.

* * *

Đến nhà cô dâu lại là một trận rối loạn tiểu Hồ mới thuận lợi nhận được cô dâu, tiểu Hồ ôm được cô dâu ra cửa trong chớp mắt. Cô dâu nhìn thấy chị đang chờ trước cửa xe cũng mỉm cười ngọt ngào đi đến trước mặt Tiểu Hoa, tiểu Hồ mang tâm tình vui vẻ bỏ vào trong xe. Tiểu Hoa ngồi ở ghế kê bên tài xế, người lớn thường ngồi phía trên xe hoa của chủ rể và cô dâu, phụ rể và phụ dâu thì ở phía sau có rất nhiều chỗ.

“Chị, hôm nay chị vất vả rồi!” Cô dâu tiểu Huyền cười nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nói: “Không mệt! Hôm nay em là người mệt nhất!”

Tiểu Huyền cúi đầu không nói lời nào, Tiểu Hoa quay đầu nhìn cô dâu thẹn thùng và tiểu Hồ miệng đang cười ngu trong ngu đần. Cô nghĩ em trai này một tay mình nuôi lớn bây giờ cũng thành gia lập nghiệp, so với kiếp trước thì chỉ là một công nhân khuân vác trong công trường. Bây giờ tiểu Hồ hiển nhiên mạnh hơn nhiều, đã tốt nghiệp trường quân đội, bất luận là kỹ thuật hay là võ lực đều đứng đầu, có nhà, có tiền gửi ngân hàng. Về phần xe bọn họ cũng không cần, cho nên vẫn chưa có mua. Có mình chăm sóc, có ba ở bên cạnh, tiểu Hồ trải qua so với mình biết từ kiếp trước thì hiển nhiên đã hạnh phúc nhiều hơn. Đương nhiên mình cũng hạnh phúc rất nhiều!

“Chị, một lát chị để cho anh rẽ để ý đừng để cho ba uống rượu nha!” Tiểu Hồ đột nhiên nói, ba Giang gần 2 năm nay thân thể từ từ không tốt, Tiểu Hoa và tiểu Hồ vẫn luôn rất lo lắng cho ông.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Chị sẽ nói cho anh rẽ em, nhưng mà đoán chừng hôm nay anh cũng uống không ít rượu. Chị đã dặn dò hai con rồi, một lát em lại nói cho bọn nó biết, bọn nó có vẻ nghe lời em nói hơn!”

“Hắc hắc... đây là hai bé cưng của chúng ta đấy, thật là hiểu chuyện! Chị không thấy Lý Minh Ngọc kia mỗi lần nhìn thấy hai đứa nhỏ chỉ nghe của em không nghe của cậu ta, vẻ mặt kia... ha... nghĩ đến thôi cũng muốn cười! Bất quá chỉ là có chút bướng bỉnh!” Tiểu Hồ đắc ý nói.

Bởi vì tiểu Hồ từ nhỏ tập võ cho nên võ lực không tệ. Lúc ấy nghĩ phép ở quân đội đi luyện tập. Ngoại trừ vừa mới bắt đầu thất bại bị người đánh ngã, nhưng từ từ thấy không có thua. Sau khi tốt nghiệp đến quân đội lại thường thắng, mỗi lần hai cháu nhìn thấy đều là cậu thắng cho nên súng bái tiểu Hồ dị thường.

“Đừng tranh với Minh Ngọc, em không thấy cậu ta nhường cho em hả?” Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hồ bĩu môi nói: “Nhường cho? Khi nào thì nhường cho chứ? Là lúc giành đồ ăn với em thì nhường cho, hay là lúc giành hai cháu cưng với em thì nhường cho? Chị, chị đừng bị cậu ta che mắt, cậu ta chỉ ở trước mặt chị giả vờ đáng thương thôi!”

Tiểu Hoa cười lắc đầu nói: “Ý của chị là lần tới em nói chuyện với cậu ta thì giọng điệu tốt một chút. Chị đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em không phải có vẻ đáng thương hơn cậu ta ư?”

“Nghe theo chị là không sai.” Tiểu Huyền cũng phụ họa nói.

Phụ rể và phụ dâu đều ở một bên vụng trộm cười, phụ rể dùng cánh tay thúc thúc tiểu Hồ trêu chọc: “Tôi nói tiểu Lâm nè, vợ cậu lại là fan hâm mộ chị chúng tôi, phải nghe lời chị biết không? Chị chúng tôi đều là người tuyệt vời!”

Phụ dâu thì ngồi ở một bên phụ họa với phụ rể, đồng thời cường điệu tiểu Huyền có bao nhiêu sùng bái Tiểu Hoa.

Gia đình của tiểu Huyền ở vùng núi tỉnh Tứ Xuyên, ba mẹ tiểu Huyền vẫn luôn làm việc ở ruộng, tiểu Huyền thì vẫn ở sống chung với bọn họ đi học. Trước động đất tiểu Huyền từng ở trên mạng xem tiểu thuyết của Tiểu Hoa viết thấy được bên trong có liên quan đến báo động trước động đất. Sau đó lại nhìn thấy trên tivi nên tiểu Huyền gọi điện thoại cho người thân gia tộc nói sắp xảy ra động đất để cho bọn họ đều chuẩn bị sẵn sàng. Chờ sau khi tin tức sắp động đất xác định thì các người thân của tiểu Huyền đều đã sắp xếp thỏa đáng. Ngoại trừ nhà dượng như không có tổn thất gì, những thứ đáng giá đều bị mang ra. Sau khi xảy ra động đất tiểu Huyền lại dị thường bội phục Tiểu Hoa. Lúc ấy cô cũng không biết Tiểu Hoa, chẳng qua là thích, cảm kích người này. Sau đó lại thi đậu đại học. Sau khi tốt nghiệp vừa vặn tìm được công việc ở toàn soạn tạp chí chỗ Tiểu Hoa làm, cũng giúp đỡ tiếp thu một ít bản thảo Tiểu Hoa viết, vẫn cảm thấy cách viết văn rất quen thuộc. Sau đó lúc nói chuyện phiếm với đồng nghiệp mới biết Tiểu Hoa chính là tác giả mình vẫn thích kia. Sau đó lại tiếp tục công việc làm quen Tiểu Hoa.

Dáng vẻ của tiểu Huyền cũng không phải rất đẹp nhưng mà cười rất ngọt, tính cách cũng rất sáng sủa rất có sức cuốn hút, cũng rất tình cảm và kiên nhẫn, có thời gian thì đến luyện quyền với ba Giang. Bởi vì hiểu biết cho nên lúc biết được em trai nhà mình thích cô gái này thì Tiểu Hoa cũng không có ngăn cản gì, ngược lại giúp nó không ít, ra không ít chủ ý. Bây giờ nhìn em trai nhà mình rốt cục có thể ôm người trong lòng thì Tiểu Hoa cũng từ đáy lòng bày tỏ vui mừng.

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ngoại Truyện 2

[Lý Hương Dương]

Editor: demcodon

"Cái gì?" Mẹ Tô gọi điện thoại hỏi tại sao người còn chưa tới, đột nhiên mở to hai mắt kêu một tiếng sau đó té xỉu.

Mọi người một mảnh kinh hoàng, Lâm Diêu em họ Tô Thiên Triết cầm lấy điện thoại sau khi nói hai câu sắc mặt nhất thời cũng thay đổi lớn, nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn cô nên thừa dịp nói: "Lý Lạc... cô dâu... đột nhiên phát hiện ở... ở... trong phòng bất ngờ chết..."

Lý Hương Dương mở to hai mắt nhìn Lâm Diêu nói: "Cô nói cái gì vậy?" Đây nhất định không phải là sự thật. Lạc Lạc ngày hôm qua còn nói chuyện điện thoại với ông mà, nói mình hôm nay sẽ đi trang điểm với bạn, sau đó tự mình đến tiệc cưới. Đây không phải thật, không phải...

"Là phụ dâu ở chỗ trang điểm đợi không thấy chị Lạc thì gọi điện thoại cho anh Thiên Triết. Anh Thiên Triết không biết chị Lạc làm sao nên cùng phụ rể chạy đến nhà trọ của chị ấy xem. Kết quả phát hiện... chị Lạc đã... đã... bây giờ đã đưa đến bệnh viện 312. Anh Thiên Triết cũng té xỉu..." Lâm Diêu gập ghềnh nói, bản thân khi biết được cũng rất kinh ngạc, hôn lễ tốt như vậy tại sao có thể xảy ra chuyện như vậy.

Lý Hương Dương nhìn mọi người mở miệng rồi đóng lại không nghe được bọn họ đang nói cái gì. Bọn họ nhất định đang nói dối, Lạc Lạc của

mình từ nhỏ là cô gái ngoan ngoãn nhất định không có chuyện gì, không có chuyện gì. Mọi người đang lừa ông, nhất định là Lạc Lạc tức giận, nó không muốn gả cho Tô Thiên Triết nhưng mà mình muốn nó gả, nó tức giận, tức giận mình nên trốn đi, nhất định là... Ông hất tay vợ đang nâng tay mình với vẻ mặt hoảng hốt đi ra ngoài. Ông muốn đi tìm con gái của ông, ông muốn nói cho nó biết không muốn gả thì không cần gả, cha không ép con, không bao giờ ép con nữa, không thích Trương Nguyệt Kỳ thì cứ không thích là được, không muốn gọi Lưu Nhã là mẹ thì không cần trầm trồ khen ngợi, cha không bao giờ ép con làm chuyện con không thích nữa, Lạc Lạc ngoan đừng trốn, cha không ép con...

Lý Hường Dương gập ghềnh chạy về phía nhà trọ của Lý Lạc, trên mặt một giọt nước mắt cũng không có. Ông dùng sức chạy, nhìn không thấy cũng không nghe được âm thanh gì. Đến dưới lầu nhà trọ thấy trong thang máy người hơi nhiều nên Lý Hường Dương trực tiếp bắt đầu chạy thang bộ, ông đi rất nhanh, không bao lâu thì đến trước cửa nhà con gái, sao lại có nhiều cảnh sát như vậy? Lý Hường Dương vòng qua đám người gọi tên Lý Lạc.

"Lạc Lạc ngoan! Cha là cha con nè! Con đi ra được không? Lạc Lạc... Lạc Lạc..."

"Lạc Lạc ngoan, cha sai rồi, Lạc Lạc ..... đừng tức giận...."

"Lạc Lạc... Lạc Lạc của tôi ở đâu? Máy người có ai thấy Lạc Lạc của tôi..."

"Lạc Lạc là con gái ngoan nhất của tôi... máy người có ai thấy..."

...

Lý Hường Dương không ngừng kêu, tất cả mọi người mang theo ánh mắt thương hại nhìn ông, không biết nên trả lời như thế nào.

"Chú, xin nén đau buồn!" Một cô gái mặc váy trắng cúp ngực khóc nói với Lý Hường Dương.

Lý Hường Dương nhìn cô, mình biết người này, đây là phụ dâu của Lạc Lạc. Lý Hường Dương khó khăn kéo ra một nụ cười nói: "Lâm Lâm à! Chuyện đó... Lạc Lạc của chú không muốn lập gia đình, nó không muốn lấy chồng, cháu có thể thay quần áo rồi!"

"Chú, Lạc Lạc cô ấy... cô ấy đã chết..." Lâm Lâm khóc kêu lên.

Lý Hường Dương lắc đầu một cái giữ chặt cô nói: "Đừng gạt tôi, tôi biết tôi không phải là người cha tốt! Cô đừng gạt tôi, về sau tôi sẽ làm người cha tốt, cô nói với Lạc Lạc nói nó muốn làm cái gì cũng được, đừng dọa tôi, Lạc Lạc của tôi rất tốt, không muốn lấy chồng thì không lấy chồng..."

Lâm Lâm không đành lòng nói: "Chú..."

"Lạc Lạc ở đâu? Cô biết không? Lạc Lạc của tôi ở đâu?" Lý Hường Dương lại hỏi.

"Bệnh viện 312..." Lâm Lâm trả lời.

Lý Hường Dương vỗ vỗ đầu nói: "Thật sự là người cha ngốc, Lạc Lạc của tôi bị bệnh mà cũng không biết, thật sự là người cha hư... cha quá tệ..." Lý Hường Dương nói xong lại đi ra ngoài...

Lý Minh Ngọc vẫn đi theo ba mình từ nhà hàng đến hiện trường. Lý Minh Ngọc nghe được chị qua đời cũng kinh ngạc vạn phần không thể tin được, nhưng mà trạng thái bây giờ của ba rõ ràng không đúng. Lý Minh Ngọc cố nén đau buồn, vài lần muốn kéo ba nhưng đều bị ông né tránh. Lý Hường Dương miệng càng không ngừng nhớ kỹ Lạc Lạc ngoan, con gái ngoan... thậm chí không có nhìn thấy con trai bên cạnh.

Lý Hường Dương xuống lầu cảm một chiếc xe taxi, vừa ngồi lên lại lầm bầm nói: "Con gái của tôi bị bệnh, tôi không xứng với chức cha này, tôi không có lương tâm, tôi không có trách nhiệm... Con gái của tôi bị bệnh mà tôi lại không biết..."

Lý Minh Ngọc cũng ngồi vào xe nói với tài xế: "Bệnh viện 312."

Tài xế vừa thấy vội vàng đạp chân ga, một đường bão táp muốn chạy nhanh một chút đưa người cha này muốn đến bệnh viện gặp con gái.

* * *

Đến bệnh viện, Lý Hường Dương trực tiếp ném ví tiền của mình ra rồi mở cửa đi ra ngoài. Lý Minh Ngọc vội vàng thanh toán tiền xe rồi lấy ví tiền của ba. Lý Hường Dương vào bệnh viện đã có người đưa ông đến chỗ thi thể Lý Lạc. Bên cạnh thi thể còn có Tô Thiên Triết tự đánh mình điên cuồng bị Giang Lâm sắc mặt dữ tợn giữ lại còn khóc đau khổ hơn Tô Thiên Triết.

Tầm mắt của Lý Minh Ngọc dời về phía khác, giờ khắc này hẳn không để ý đến ba nữa, đây là chị mà mình từ nhỏ đã không thích, nghĩ chị ấy đến phá hủy gia đình của mình. Sau đó bởi vì biết mẹ mình là người phá hủy gia đình của chị ấy nên không biết đối mặt với chị ấy như thế nào. Đây là người chị bị mọi người thua thiệt, chị ấy làm sao có thể... làm sao có thể cứ rời đi như vậy chứ... mình còn chưa nói xin lỗi, còn chưa có kêu một tiếng chị... chị ấy làm sao có thể... cứ rời đi như vậy chứ...

Lý Minh Ngọc bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, rớt cuộc nhin không được khóc rống lên: "... Chị... đừng đi... "

Lý Hường Dương lúc này cũng có chút tỉnh táo, ông run rẩy vươn tay sờ sờ lên gò má lạnh lẽo của Lý Lạc, một giọt nước mắt chảy xuống...

Giang Lâm tránh khỏi trời buộc một phen đẩy tay Lý Hường Dương đang vuốt mặt chị, khóc kêu lên: "Lấy bàn tay bẩn thỉu của ông ra... đừng giả bộ... cả nhà các người đều là người hại chết chị tôi, quân giết người... là các người... các người bức chết chị ấy... các người đều là người nên xuống địa ngục... không có tư cách... các người không có tư cách chạm vào chị ấy... các người không có tư cách..."

Lý Hường Dương đưa thêm một tay ra lăm bắm nói: "Đúng... tôi không có tư cách... không có tư cách chạm vào nó, tôi bức chết con gái của mình... tôi bức chết nó... tôi nên xuống địa ngục... tôi không phải là người... không phải..."

* * *

Thi thể Lý Lạc sau khi bị hoả tang thì tiểu Hồ mang theo cô về quê nhà, mang tro cốt của cô mai táng bên mộ phần của ba mẹ, nhẹ giọng nói: "Chị... chúng ta đã về nhà..."

Cậu mở ra sách học thi mà chị mua cho mình, mở ra kế hoạch học tập chị ấy sắp xếp cho mình, Giang Lâm rơi nước mắt đầy mặt. Cho dù tiểu học cũng học không xong như chị vẫn như trước không có bỏ rơi mình. Ba nói rất đúng, mẹ và chị là cô gái tốt nhất trên đời này...

--- --- ---

[Tô Thiên Triết]

Sau khi Lý Lạc chết Tô Thiên Triết cũng không có cưới Trương Nguyệt Kỳ, thậm chí ngay cả mặt con trai cũng không gặp chỉ rời đi một mình. Hẳn trở về nơi lúc trước cùng Lý Lạc trải qua cuộc sống du học, dùng cuộc đời còn lại của mình một lần nữa trở về chỗ bọn họ quen biết mến nhau.

Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô thì mình đã kìm lòng không được thích cô gái im lặng này, thích nhìn cô lẳng lẳng đánh đàn, thích nhìn cô bởi vì mình

sống chết cứ dây dưa mà bất đắc dĩ nhúu mày và không thể làm gì, thích cô nhìn dáng vẻ của mình, thích cô nằm ở bên cạnh mình thản nhiên hít thở...

Nhưng mà mình lại làm hỏng tất cả, ở chung một chỗ với Lý Lạc Tô Thiên Triết chỉ biết người cô yêu nhất đời này chính là hần, nhưng mà mình lại... vĩnh viễn mất đi cô... tự nhiên chết... cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn chưa đến 30 tuổi, 20 mấy tuổi chính là cuộc sống đẹp nhất thì... cô lại giống như người già cứ như thế tự nhiên chết đi... mình cho cô nhiều tổn thương... ép cô đến mức như thế...

Người đáng chết nhất hần là mình, nếu đã có người yêu vì sao còn muốn trêu chọc cô gái khác? Rất kích thích, rất mới mẻ ư? Mình dựa vào cái gì nghĩ là Lạc Lạc sẽ vô điều kiện bao dung mình... dựa vào cái gì nghĩ cô sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh mình...

Trương Nguyệt Kỳ lớn lên trông thế nào Tô Thiên Triết chưa bao giờ nhớ, chỉ là vì cô và Lạc Lạc hoàn toàn khác nhau cho nên mình mới có thể cảm thấy nhất thời mới mẻ... ha ha... bây giờ nhớ lại những chuyện này còn có tác dụng sao? Đều là lấy cố, tất cả đều là lấy cố... mình tổn thương Lạc Lạc, làm tổn thương cô gái duy nhất mình yêu... Kết quả là... cái gì cũng không có... cái gì cũng không có...

Tô Thiên Triết nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích... Đời này sẽ không bao giờ yêu người khác nữa... Lạc Lạc, kiếp sau không cần quen tên khốn kiếp này, không cần đau lòng, có cuộc sống thật tốt... gặp được một người yêu em, toàn tâm toàn ý cho em cuộc sống hạnh phúc...

Tận cùng một đời Tô Thiên Triết không còn gặp Trương Nguyệt Kỳ nữa, đương nhiên cũng không có gặp con trai của mình. Hần vẫn một mình sinh hoạt ở nước Mỹ và trải qua những nơi có Lý Lạc, lẳng lặng chuộc tội...

--- --- ---

[Lưu Nhã]

Lưu Nhã không biết mình khi còn sống rốt cuộc có tính là thành công hay không, mỗi người đều nói mình có gia đình hạnh phúc, có chồng yêu mình, có con trai thông minh hiếu thảo. Nhưng mà từ sau khi con bé kia chết thì trên mặt chồng không còn tươi cười, về sau rảnh rỗi thì lăm bằm nhìn về hình con bé kia...

Bà rất sớm đã biết Lý Hường Dương, đại khái là lên tiểu học đã biết, ông là nam sinh đẹp trai nhất trong trường học. Lưu Nhã vẫn lén lút nhìn ông, biết ông từ trung học cơ sở đến khi ông lên trung học phổ thông, sau đó xuống nông thôn...

Lưu Nhã một mực yên lặng mặc nhìn ông, hơn nữa nghĩ sẽ vẫn như vậy từ xa nhìn ông. Cách mạng văn hóa đã xong, bởi vì bản lĩnh không tệ nên hơn một năm sau Lưu Nhã thi đậu đại học. Ở trong trường này bà lại gặp được ông, lần này bọn họ là bạn học cùng khoa!

Bởi vì thi lên đại học nên có khuyến khích bà từ từ tiếp cận người đàn ông này, cho dù biết ông đã lập gia đình, cho dù biết ông đã có vợ. Lưu Nhã trước sau vẫn cảm thấy cô gái tên Lâm Phương kia không xứng với người đàn ông xuất sắc như Lý Hường Dương vậy. Trải qua thời gian ở chung Lưu Nhã đã biết một người có ý tưởng giống mình chính là mẹ Lý Hường Dương, bà lại thích mình còn hơn thích con dâu của bà.

Từ từ mẹ của ông cuối cùng ở bên tai ông nói con dâu không tốt, nói con dâu ngốc, nói bà không chịu nổi, v.v... Lâm Phương cũng bắt đầu bất mãn với mẹ chồng mình. Dần dần Lý Hường Dương rơi vào thế khó xử...

Lưu Nhã vẫn đảm đương lắng nghe, bà luôn lẳng lặng ở một bên nghe buồn bực của Lý Hường Dương, tùy lúc còn hỏi ông về vấn đề môn học... từ từ bọn họ càng chạy càng gần... càng chạy càng gần... Mặc dù cảm thấy rất xin lỗi cô gái kia nhưng mà Lưu Nhã không khống chế được mình. Trong lúc bà nghĩ đến vẫn cứ như vậy thì lại phát hiện ngay cả ba Lý

Hương Dương cũng ủng hộ mình. Lưu Nhã nhất thời hưng phấn cực kỳ, tất cả mọi người đều đứng về phía mình.

Xác nhận Lý Hương Dương có tình yêu với mình thì Lưu Nhã lén lút bọn họ mang mọi chuyện tiết lộ cho cô gái kia... Càng làm cho Lưu Nhã thật không ngờ chính là Lâm Phương lại quyết liệt như thế. Cô ta không có cướp lại tình yêu của Lý Hương Dương, chẳng qua là bình tĩnh tiếp nhận sự thật này rồi chủ động nói chia tay, hơn nữa lén lút rời đi.

Biết được Lâm Phương thức thời như thế Lưu Nhã cao hứng không thôi, bà xem nhẹ áy náy trong ánh mắt Lý Hương Dương, hơn nữa dụ dỗ ông. Bà không muốn đợi nữa, không muốn lại xuất hiện một người phá hư hạnh phúc của mình.

Ở trong ánh mắt phức tạp của mọi người Lưu Nhã mang thai rất cực gả cho ông. Cho dù mọi người trong dòng họ không thể tha thứ cho mình, cho dù Lý Hương Dương ngẫu nhiên vẫn nhìn xa xa trầm tư thì Lưu Nhã vẫn cảm thấy hạnh phúc cực kỳ. Mỗi ngày đều hạnh phúc cực kỳ. Mặc dù sau đó đứa bé đã mất nhưng mà Lưu Nhã chiếm được Lý Hương Dương càng thêm triu mến, bà cũng không hối hận. Cuối cùng bà lại có một đứa bé.

Cuộc sống hạnh phúc mười năm Lưu Nhã cảm thấy mình chiếm được toàn thế giới. Nhưng lúc này biết được người phụ nữ kia đã chết, chồng uống rượu say mềm lại khóc thít thít làm cho Lưu Nhã rất bất an, chẳng lẽ ông còn yêu cô ta? Lưu Nhã dần dần bất an.

Sau đó lại biết cô gái kia còn để lại đứa con cho chồng. Lưu Nhã khó chịu giống như nuốt ruồi bọ, bà không muốn nhận đứa bé này. Nhưng mà điều đó không có khả năng, ba mẹ chồng, ngay cả chồng cũng sẽ không đồng ý. Cuối cùng bà lợi dụng yếu ớt và nước mắt của phụ nữ để cho chồng đồng ý với mình mang con bé trở về nuôi với thân phận con nuôi.

Vốn định làm mẹ hiền, vốn định đối xử tốt với con bé, nhưng mà con bé rất nhớ mẹ nó. Lưu Nhã nhìn thấy chồng, ba chồng nhìn về phía con bé với ánh mắt áy náy, bà không thể đối mặt với con bé này. Vì tỏ vẻ mình rộng lượng không làm cho chồng thất vọng nên Lưu Nhã cắn răng nhận con bé này. Nhưng mà trong lúc đó bà có lòng tốt nhận con gái người giúp việc là Trương Nguyệt Kỳ làm con gái nuôi, cho con bé tất cả đãi ngộ mà Lý Lạc có thể hưởng thụ được, cũng âm thầm khơi mào lòng ghen tỵ trong lòng Trương Nguyệt Kỳ. Sau đó ở một bên lảng lạng nhìn...

Bà còn cố ý nói mấy lần để cho con trai chán ghét con bé, cố ý bỏ mặc con bé, làm cho con bé như không tồn tại Lưu Nhã mới cảm thấy mình dễ chịu hơn.

Nhưng mà con bé này tại sao lại có tiền đồ như vậy, con bé thi đậu vào Bắc Đại, con bé còn ra nước ngoài du học, con bé có bạn trai rất ưu tú. Bạn trai của con bé lại còn nói chân tướng năm đó cho con trai mình biết. Lưu Nhã không thể chịu đựng được, nhìn con trai bởi vì từng bắt nạt con bé mà hối hận, nhìn thấy con trai lên án mình Lưu Nhã cảm thấy tim mình bị tổn thương. Dựa vào cái gì mình phải bị trừng phạt như vậy? Dựa vào cái gì mình bị đối xử như thế? Dựa vào cái gì?

Lòng ghen tỵ làm cho bà một chuyện cũng không thể bù lại lỗi, bà khen Tô Thiên Triết ưu tú, bà mang tất cả mọi chuyện của nhà họ Lâm nói cho Trương Nguyệt Kỳ biết, cũng tạo cơ hội cho con bé. Bà nhìn thấy Lý Lạc ngốc nghếch chuẩn bị hôn lễ, nhìn chồng ngâm tính cho Lý Lạc bao nhiêu của hồi môn, nhìn ba chồng lộ ra số tiết kiệm vốn thuộc về con trai mình lén lút thay đổi tên, nhìn Trương Nguyệt Kỳ mỗi ngày bụng càng lớn. Lưu Nhã cảm thấy cực kỳ sáng khoái, có cái gì đã kích hơn chồng mình có con với cô gái khác chứ? Bà đã quên chuyện mình là người thứ ba, bà vội vàng muốn nhìn gương mặt hiện ra tuyệt vọng của Lý Lạc có giống như mẹ con bé hay không.

Mình rõ ràng đã thành công. Rõ ràng Trương Nguyệt Kỳ sinh ra con trai của Tô Thiên Triết, rõ ràng làm cho Lý Lạc đau lòng. Nhưng mà tiền đồ của con trai ở quân đội vẫn cần nhà họ Lâm giúp đỡ. Tô Thiên Triết lại không muốn chia tay, cuối cùng bức chết con bé kia.

Nhìn vẻ mặt chồng hoảng hốt tuyệt vọng Lưu Nhã có chút sợ hãi, quả nhiên tro cốt Lý Lạc bị một em trai khác của con bé mang đi. Tô Thiên Triết có chết cũng không cưới Trương Nguyệt Kỳ. Trương Nguyệt Kỳ khai ra mình... Từ nay về sau tình yêu của chồng không thể một lần nữa liếc mắt nhìn mình một cái, con trai tuyệt vọng hỏi mình vì sao? Ba chồng ôm nỗi hận nhắm mắt lại, trước khi chết cũng không muốn gặp lại mình.

Vì sao? Mình chỉ là muốn có hạnh phúc mà thôi mà? Mình chỉ là yêu một người đàn ông mà thôi... Vì sao tất cả mọi người đều không nghĩ đến mình...

Cả đời yêu say đắm, cả đời tính kế, chờ đến cũng là: "Đời này chuyện sai lầm lớn nhất của tôi đó là biết bà... người tôi hận nhất là chính mình, tôi hận tôi đã biết bà, cưới bà... tôi chưa bao giờ yêu bà... chúng ta ly hôn đi!" Tuyệt tình như vậy. Cho dù có chết ông cũng không nhìn mình một cái, rời xa cái nhà đã từng làm cho mình vô vàn hạnh phúc, đến chết cũng không muốn nói với mình một câu gì nữa...

* * *

Sau khi Lý Lạc qua đời được một năm, tiểu Hồ ngồi ở trước mộ phần của Lý Lạc chậm rãi nói: "Chị, em đã đến ở nhà của chị, đó là chị để lại cho em. Chị, chị mua bảo hiểm người được lợi là em, em đời này cũng không buồn không có tiền. Chị, em đã đăng ký lớp học ban đêm, em không biết mình có thể học được bao nhiêu nhưng mà em sẽ cố gắng. Em sẽ không để cho người khác cười em, chị, em sẽ sống tốt, em là đứa con trai duy nhất trong nhà chúng ta, em sẽ sống thật tốt. Nhất định sẽ sống thật tốt... chị... ba mẹ ở bên chị, chị cũng phải sống thật tốt đó..."

(Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kiếp trước những người đó cuối cùng cũng có kết cục như vậy. Con người khi còn sống cho dù không thể sống đường đường chính chính cũng không nên tổn thương người khác để có được hạnh phúc của mình như vậy, bởi vì hạnh phúc này đều là giả. Làm một người có thể không thẹn mà phóng khoáng ở dưới ánh mặt trời mới là đang ôm và bảo vệ cuộc sống hạnh phúc của mình, mới là thật sự hạnh phúc. Tất cả những thứ hạnh phúc đoạt từ tay người khác cũng không là hạnh phúc thật sự.

Hiểu được quý trọng, hiểu được bảo vệ, hiểu được thấy đủ... chúng ta mới có thể có cuộc sống hạnh phúc!)

(đêm: không cầm được nước mắt.:cry:)

SỐNG LẠI BẢO VỆ HẠNH PHÚC

Băng Thủy Đích Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoại Truyện 3

Editor: demcodon

Lưu Nhã nhìn thấy con trai vừa trở về nhà nhận cuộc điện thoại lại chuẩn bị ra cửa vội hỏi: "Minh Ngọc, cơm tốt cũng nấu xong rồi, ăn cơm rồi đi!"

Lý Minh Ngọc lắc đầu một cái nói: "Không được, con đã đồng ý với Nhiên Nhiên và Thần Thần thi đạt trên hạng 3 thì dẫn bọn nó đi chơi." Nói xong cũng mở cửa đi ra ngoài.

Lý Minh Ngọc trước sau vẫn không hiểu tại sao chuyện năm đó rõ ràng là mẹ làm sai, tại sao mẹ ở trước mặt mình trước sau lại bày ra như người bị hại vậy? Không phải là cũng càng thêm quan tâm chị, gần gũi với chị sao? Tại sao mỗi lần mình muốn đi gặp chị thì mẹ vẫn luôn chống chọi như vậy, ngay từ đầu cũng không nói chân tướng cho mình biết, có thể là sợ mình biết hành vi năm đó của mẹ sẽ làm mình oán giận mẹ. Nhưng mà bây giờ mình đã suy nghĩ rõ ràng, dù thế nào đi nữa mẹ cũng là mẹ của mình, mình sẽ cố gắng bù đắp lại cho chị. Mẹ không phải nên hiểu rõ bản thân mình hay sao? Rõ ràng là mẹ phá hủy một gia đình hòa thuận hạnh phúc vốn là của chị mà?

Lý Minh Ngọc lắc đầu không muốn nghĩ những chuyện này nữa, đột nhiên nghĩ đến Thần Thần nói cho mình biết thành tích của nó và Nhiên Nhiên, vừa nghe thấy âm thanh đặc ý của tên nhóc kia Lý Minh Ngọc cũng biết bọn nó thi không tệ, nên mình thực hiện hứa hẹn. Nhìn lại một chút bề ngoài, thời gian vừa đến, cũng không biết hôm nay chị lại nấu món gì nữa?

Trước kia mình rất hâm mộ tên nhóc Giang Lâm kia có thể ăn được món ăn chị nấu. Sau khi ăn rồi càng thêm hâm mộ, những món này ăn ngon như thế tên nhóc kia được ăn nhiều năm như vậy mà còn muốn giành với mình? Thật là coi trọng tên cướp!

Nghĩ tới đây Lý Minh Ngọc lại bước nhanh hơn, muốn vội vàng xuất hiện ở trước bàn cơm!

"Ô Thiên Triết, anh là có ý gì? Tại sao nói chia tay thì chia tay, anh cho tôi là cái gì?" Một cô gái giọng nói cao vút hơi quen thuộc hấp dẫn sự chú ý của Lý Minh Ngọc.

Lý Minh Ngọc quay đầu nhìn lại chỉ thấy cô gái trang điểm xinh đẹp lôi kéo tay Ô Thiên Triết, người này đã từng thích qua chị mình. Lý Minh Ngọc bĩu môi, thầm nói thật là đào hoa, cũng may chị không có xem trọng hẳn!

Đột nhiên Ô Thiên Triết hung hăng hất tay cô gái kia ra nói: "Trương Nguyệt Kỳ, dễ đến thì dễ chia tay, lúc mới bắt đầu cô cũng biết chúng ta chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi, cô âm ỉ như vậy cho ai xem chứ?"

Trương Nguyệt Kỳ? Lý Minh Ngọc nghĩ tới, hình như là con gái tài xế trước kia của ba thì phải? Khi còn nhỏ cũng có gặp qua, có điều là một cô gái rất thanh tú, sao lại ăn mặc như vậy?

"Vui đùa một chút.... Ô Thiên Triết, anh muốn chia tay nhưng tôi không đồng ý, tuyệt đối không!" Trương Nguyệt Kỳ hét lớn.

Ô Thiên Triết cười lạnh nói: "Ngay từ đầu tôi đã nói tôi cho tới bây giờ cũng không có thích cô, cũng vĩnh viễn sẽ không thích cô, một chút cũng không có. Nếu như thế cô còn đeo bám, cho dù không muốn hiểu cũng không sao, cô tại sao lại cảm thấy tôi sẽ nghe lời cô chứ?"

Trương Nguyệt Kỳ nức nở nói: "Anh phải phụ trách, em đã là người phụ nữ của anh. Anh phải phụ trách..."

"Phụ trách? Nếu như mỗi người phụ nữ tôi đều phải phụ trách như vậy đoán chừng tôi đã phụ trách từ 80 năm về trước rồi, chỗ nào đến lượt cô chứ?" Tô Thiên Triết khinh thường nói.

Trương Nguyệt Kỳ khẽ cắn răng nói: "Em... em.... em đang mang thai con của anh!"

Tô Thiên Triết hí mắt kéo Trương Nguyệt Kỳ đi ra bên ngoài. Trương Nguyệt Kỳ vội vàng nói: "Anh muốn làm gì?"

"Làm gì? Đương nhiên là phá thai! Cô cho rằng tôi sẽ để cô sinh ra con của tôi hả? Tôi cho cô biết, cô không xứng." Tô Thiên Triết vô tình nói.

Trương Nguyệt Kỳ dùng sức giãy giụa cũng tránh không được tay của hắn, vội vàng khóc rống nói: "Em sai rồi, anh bỏ qua cho nó đi! Nó vô tội!"

"Cũng bởi vì nó vô tội cho nên mới không nên tới cái thế giới này, bị mọi người cười nhạo! Tôi cho cô biết, cho dù là cô không phá thai tôi cũng sẽ không nhận nó, càng sẽ không cần nó!" Tô Thiên Triết trả lời. Lý Minh Ngọc nhìn bọn họ đi xa cảm giác mình giống như xem một chuyện cười, lấy lại tinh thần tiếp tục lên đường của mình.

* * *

Đến nhà chị, Lý Minh Ngọc sau khi ăn cơm xong mang chuyện vừa mới xảy ra cười nói cho chị biết, không nghĩ tới chị sững sốt hỏi: "Tô Thiên Triết nói mình có rất nhiều phụ nữ?"

Lý Minh Ngọc gật đầu trả lời: "Đúng vậy! Hắn ở trong khu nhà chúng ta nổi danh là người đào hoa!"

Tiểu Hoa kinh ngạc, kiếp trước thì ngoại trừ Trương Nguyệt Kỳ thì hẳn cũng không có đào hoa như đời này vậy.

"Nghĩ cái gì đó?" Cao Giang Cảnh nhìn thấy vợ cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì nên hỏi.

Tiểu Hoa quay đầu lại nói: "A! Không có gì? Chẳng qua là không nghĩ tới năm đó Tô Thiên Triết còn giữ mình trong sạch, nhưng bây giờ lại phóng đảng không kiềm chế được có chút kinh ngạc!"

Cao Giang Cảnh híp mắt im lặng một hồi nói: "Bản chất hẳn chính là loại người này, năm đó chẳng qua là bị em mê hoặc mà thôi!" Tiểu Hoa cười cười không có nói gì nữa!

* * *

Qua thật lâu Tiểu Hoa đã quên chuyện này thì có một ngày vô ý bị người chặn ở trên đường đi. Ngẩng đầu nhìn lên thấy Tô Thiên Triết đã thật lâu chưa từng thấy qua, Tiểu Hoa gật đầu một cái với hẳn chuẩn bị vòng qua hẳn đi về phía trước.

"Học muội Giang, đã lâu không gặp!" Tô Thiên Triết mở miệng.

Tiểu Hoa sững sốt một chút nói: "Chính xác là rất lâu không gặp, học trưởng Tô!"

"Gần đây thế nào? Vẫn khỏe chứ? Nghe anh họ nói em sinh hai đứa con trai, vừa xinh đẹp vừa thông minh, làm cho người ta hâm mộ đó!" Tô Thiên Triết nhìn Tiểu Hoa hỏi.

Tiểu Hoa lắc đầu nói: "Cũng nghịch ngợm lắm, có cái gì tốt mà hâm mộ?"

Tô Thiên Triết im lặng một hồi nhìn Tiểu Hoa, cô vừa chuẩn bị rời đi thì đột nhiên hỏi: "Năm đó tại sao không cho anh một cơ hội?"

Tiểu Hoa không nghĩ tới hẳn sẽ hỏi chuyện này, nhưng cũng không có chần chừ nói ra bất mãn của mình đối với hẳn: "Bởi vì em không thích người đàn ông đào hoa."

"Nhưng lúc đầu trừ em ra thì anh không có thích người khác mà? Cũng không có mập mờ với người khác?" Tô Thiên Triết lại hỏi.

Tiểu Hoa nhìn hẳn cười cười: "Coi như là em có năng lực biết trước đi! Thật ra thì phụ nữ muốn rất đơn giản, một bả vai để cho mình dựa vào, một bả vai vĩnh viễn chỉ thuộc về mình mà thôi. Em rất may mắn lúc đầu đã chọn chồng em, nhiều năm như vậy vẫn chung thủy làm em rất hạnh phúc."

Tiểu Hoa nói xong cũng rời đi nên không có nghe được những lời Tô Thiên Triết thì thầm ở phía sau: "Anh cũng có thể làm như vậy, lần này thật.... có thể chỉ đưa bả vai này cho một mình em.... Nếu như.... em có thể cho anh thêm một cơ hội...." Sau khi nói xong Tô Thiên Triết cũng sững sốt không biết mình tại sao phải nói những lời này. Lắc đầu một cái cảm giác mình nhất định là bị Trương Nguyệt Kỳ quậy đến có chút choáng váng. Hẳn nghĩ đến lần trước đến bệnh viện kiểm tra nói cô cũng không có mang thai thì Tô Thiên Triết giẽu cợt cười cười, quả thật trên đời này hấp dẫn mình nhất chỉ có thể là Giang Hiểu Hoa thôi! Chẳng qua là người mang lại hạnh phúc cho Giang Hiểu Hoa cũng không phải mình. Trong lúc bất chợt Tô Thiên Triết cảm giác mình rất nhàm chán, tìm nhiều cô gái như vậy nhưng không có một người hợp ý mình. Thôi, cứ như vậy thôi, mình ở trong mắt cô càng thêm không chịu nổi.... Là lúc nên kết thúc cuộc sống hoang đường này rồi.

_ HẾT _